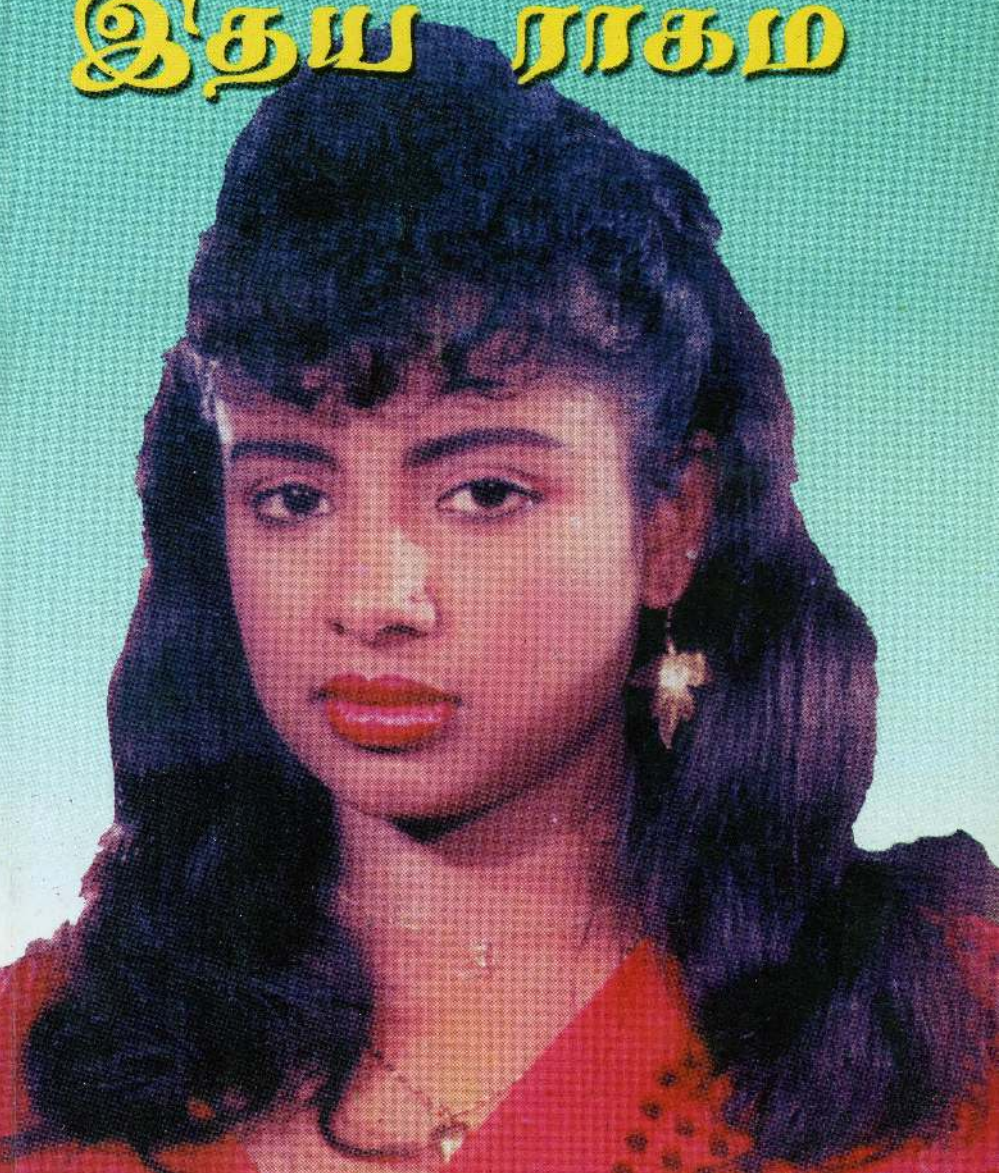

ஷரமிஸாவின் இதய ராகம்

ஜெக்கியா ஜானைத்

தெய்வ சிவன்

தெய்வ சிவன் தெய்வ சிவன்
தெய்வ சிவன் தெய்வ சிவன்
தெய்வ சிவன் தெய்வ சிவன்
தெய்வ சிவன் தெய்வ சிவன்

தெய்வ சிவன்

25.05.2000.

PERADENAI

A. A. Janaideen

"FILM PRODUCER"

NO. 316, PREETHIPURA,

HENDALA,

WATTALA.

T. P. 941075.

ஷரமீலரவீன் இதய ராகம்

TITLE OF THE BOOK
"SHAMILAVIN EITHAYA RAGAM"
"சாமிலாவின் ஏதைய ராகம்"
 (NOVEL)

Story of theme	:	A. A. JUNAIDEEN
First Edition	:	MAY ; 1989
Second Edition	:	AUGUST ; 1989
Third Edition	:	AUGUST ; 1997
Fourth Edition	:	JANUARY ; 2000
Written by	:	JEKEIYA JUNAIDEEN
Copy Right	:	S.SUMSUL ZEKEIYA

இலங்கைத் தேசிய நூலகம் - வெளியீடுகளில் உள்ள பட்டியற் தரவு

ஐணைதீன், ஜெக்கியா

ஷாமிலாவின் இதய ராகம் / ஜெக்கியா ஐணைதீன்-

கொழும்பு : ஷாமிலா பதிப்பகம், 2000

ப. xxiv 159; ச.மீ . 21

ISBN 955-96265-0-7

விலை: ரூ. 200.00

i. 894.8113 டி.டி.சி. 21

ii. தலைப்பு

1, தமிழ் நாவல்

ISBN 955 - 96265 - 0 - 7

Cover	:	DILANI ABEYWARDANA, Esqr;
Film	:	SHARMILAVIN EDAYA RAGAM
Typesetted by	:	BISHRUN NISA NISAR SITHY JALEELA CADER MOHIDEEN
Printed by	:	A J PRINTS 44, STATION ROAD, DEHIWELA. T.P: 739765, 723205, 723209

இந்நாவலின் ஒரு பகுதியையோ அல்லது முழுமையாகவோ விமர்சனம் ஒன்றைத் தவிர
 திரைப்படமாகவோ, தொலைக்காட்சி, மேடை, வானொலி நாடகங்களாகவோ அல்லது
 மற்றெல்லா வகைகளிலும் உரிமையாளரின் எழுத்து மூல அனுமதியின்றி எடுத்தாள்வது
 நஷ்டாட்டுக்குரிய தவறாகும். - நூலாசிரியை

ஷரமீலாவின் இதய ராகம்

ஜெக்கியா ஜானைத்

வெளியீட்டாளர்:

SHAMILA PUBLICATIONS

21/2-C, Mayura Mawatte

Nathimala, Dehiwala,

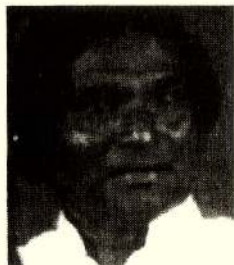
Sri Lanka.

T.P. 728146, 941075

சமர்ப்பணம்

“ஷாமிலா” - இவளைப் படைத்தது நாமேயாயினும் அவளை, தத்தெடுத்து “ஷாமிலாவின் இதய ராகம்” என பெயர் சூட்டி சிந்தாமணியாளின் இதயம் தனில் தவழும் வேளை, பல இடுக்கண்களோடு போராடி, பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்களின் நெஞ்சங்களில் என்றுமே நீங்காது அவள் நினைவை உறைய வைத்தி திரு.எஸ்.டி. சிவ நாயகம் அவர்களுக்கே இது “சமர்ப்பணம்”

- ஜுனைதீன் - ஜெக்கியா.

காணிக்கை

சுமார் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக கலைத் துறையிலும் என் கஷ்ட நஷ்டங்களிலும் பங்கெடுத்துவரும் என் அருமை நண்பர் திரு. எஸ். வி. ரஞ்சன் அவர்களுக்கு இது காணிக்கை.

சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுபெற்ற பன்னூல் ஆசிரியரும், முன்னாள்
விரிவுரையாளரும். கல்வி அதிகாரியும், தற்போது “ஓறாபி பாஷா”
கலாபீடத்தின் பணிப்பாளருமான
அல்ஹாஜ் எஸ்.எம்.ஏ. ஹசன் அவர்கள் வழங்கிய

முன்னுரை

கட்டுக்கோப்பான ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவதில் எழுத்தாளனுக்கும் முக்கிய பங்குண்டு; அப்படியானால் சமுதாயத்தின் சீர்கேடுகளைத் தொட்டுக் காட்டுவதும் அவற்றைத் திருத்திக் கொள்வதற்கு வழிவகுப்பதும் அவசியம். சீர்கேடுகளை மறைத்துக் கொண்டு சமுதாயத்தின் கெளரவத்தைப் பாதுகாக்க முனைவது வரட்டுத்தனமான, சுயநலமிக்க ஒரு சமுதாயத்தையே உருவாக்க உதவும். ‘நடைபெறாதவை’ என்று நம்மில் பலர் ஜீரணிக்க மறுக்கின்ற எத்தனையோ நிகழ்வுகள் மறைமுகமாகவும் வெளிப்படையாகவும் நிகழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. அவற்றை அலட்சியம் செய்வதைவிட, அதற்கான அடிப்படைக் காரணிகளையாவை என்பதை ஆராய்வது அவசியம். இந்தவகையில் எழுத்தாளன், தனது கொள்கை, நோக்கு என்பனவற்றைத் தனது படைப்புக்களிற் புகுத்தி சமுதாய வாழ்வின் அவலட்சணத்தைக்காட்டி அதற்குள்ளே ஓர் இலட்சியத்தையும் படைத்துவிடுகின்றான். படைப்புக்களை பலரும் பல்வேறு நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராயமுற்படுகின்றனர். அவலட்சணத்தைக் காட்டிக் கொடுப்போரை ஒரு சிலர் விரும்புகின்றனர். இன்னுஞ் சிலர் வெறுக்கின்றனர். எனினும் நடுநிலை நின்று ஆய்வுரை காண்பதே சீரான விமர்சனமாகும்.

அறபு நாடுகளில் நிலச்சுவாந்தக்காரர்களின் கெடுபிடிகள் கிராமப்புற அறப்புப் பெண்களின் குடும்ப வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற தகராறுகள், அடிமைத்தனமான வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற தகராறுகள். அடிமைத்தனமான வாழ்க்கை முறைகள், பெண்களை விலை பேசல் போன்றவற்றை கருவாகக் கொண்டு அண்மைக்காலத்தில் அறபு இலக்கியத்துறையில் சமூகத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட கதைகளின் கதாசிரியர்களான “சால் அப்துஸ்ஸபூர்”, “சாத் அல்தீன் வஹாப்” “தாஹா ஹுனஸ்” போன்றவர்களின் படைப்புக்களில் காணப்படுகின்ற யதார்த்தங்களையும் நாம் ஓர் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். இவ்வாறான ஒரு யதார்த்தமான படைப்பே “ஷாமிலாவின் இதயராகம்”.

“ஷாமிலாவின் இதயராகம்” சமூகத்தில் புரையோடியுள்ள பல்வேறு வகைப்பட்ட உணர்வுகளையும் அதனால் தோன்றும் விளைவுகளையும் விபரீதங்களையும் விளங்க வைக்கின்றது. ஷாமிலாவின் இதயத்திலே புரையோடியிருந்த ‘அந்த’ உணர்வுகளே இறுதிவரை கதாபாத்திரங்களை நடத்திச் செல்கின்றன. கதாபாத்திரங்களின் நிகழ்வுகள் எம்மை வியக்க வைக்கின்றன. கதைக்கே மூலகாரணமான ‘ஷாமிலாவின் காதலன்’ கதாபாத்திரத்தைக் கதையில் வராமலேயே இறுதி வரை ‘சஸ்பென்ஸ்’ஸாக கதையை நகர்த்தியிருக்கும் உத்தி விந்தையானது: நாவலுலகில் ஒரு புதுத்திருப்பமுமானது!

‘ஷாமிலாவின் இதய ராகம்’ நாவல் துறையில் பரபரப்பூட்டும் ஒரு படைப்பாகும். இது ஏனையோரின் முற்போக்கு படைப்புகளுக்கும் அஸ்திவாரமாக அமையுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. இதில் காணும் வசன நடை, உவமை, உருவகம் என்பனவும் படைப்பாற்றல் திறனும் நிச்சயமாக இன்னும் பல நாவல்கள் நம் நாட்டில் உருவாக வழி வகுக்கும் எனலாம். ஒரு எழுத்தாளனின் ஆக்கம் சமூகத்தில் தாக்கத்தை கொடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அது நாளடைவில் காலத்தை வென்று வாழும் இலக்கியமாக பரிணமிக்க முடியும்.

இஸ்லாமிய மரபை மீறி காதல் வசப்பட்டதால் தான் ஷாமிலா, கணவனுடன் மனமொன்றி வாழ முடியாது தவிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதா? இஸ்மத், இஸ்லாத்துக்கு புறம்பான பழக்க வழக்கங்களிலீடுபட்டதால் தான் அவன் சிறைக் கூண்டுக்குள்ளே நிற்க வேண்டி வந்ததா. நஸீஹா, இஸ்லாமிய கோட்பாடுகளை மீறியதால் தான் அகால மரணமடைய நேர்ந்ததா, எச்சந்தர்ப்பத்திலும் இஸ்லாமிய நெறி முறைகளை கை விடாததால்தான் உமர் வாழ்வில் உயர முடிந்ததா?

கண்டனம் தெரிவிக்கும் வாசகர்கள், மனம் போன போக்கினில் வாழ முற்படுவோர்க்கு ஒரு எச்சரிக்கையாக இந்நாவலை கருதினால் என்ன? வாசகர்களே தீர்ப்புக் கூறிக் கொள்ள வேண்டும்.

எஸ். எம். ஏ. ஹஸன்

197, எல்லகலை:

ஹீரஸ்ஸகலை

கண்டி

01.10.1988

மதிப்புரை

இது ஒரு கதை: இஸ்லாமிய பின்னணியில் எழுதப்பட்ட ஒரு அருமையான புனைகதை. என்றாலும், இக்கதையில் வரும் பாத்திரங்கள் தத்தம் தவறான நடத்தைகளாலும் சரியான நடத்தைகளாலும் வாசகர்களுக்கு அறிவு புகட்டுகின்றன.

அந்த வகையில் இந்தக் கதை சமுதாய திருத்தத்திற்கு ஏற்ற ஒரு கதையாக அமைந்திருக்கிறது.

ஒரு மனைவியின் கடமை என்ன? ஒரு கணவனின் கடமை என்ன? - என்பவற்றை இக்கதை துல்லியமாக விளக்குகிறது. மனைவி, தான் கணவனுக்கு அளிக்க வேண்டிய இன்பங்களையும் ஆற்ற வேண்டிய கடப்பாடுகளையும் சரிவரச் செய்யத் தவறுமிடத்து, கணவன் கால் இடறிக் கீழே விழ வேண்டியவன் ஆகின்றான்.

அதே போல, பருவகாலத்துடிப்புக்குதியுற்று இருக்கும் இளங்காலையில், கட்டிய கணவன் மனைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேட தூர தேசங்களுக்கு செல்ல நேர்ந்தால், சபல புத்தியும் சபல சிந்தையும் உள்ள பேதைப் பெண் சில சமயங்களில் வழக்கி விழுந்து விடுகிறாள்.

இப்படியான மனித உணர்வுச் சிக்கல்களையும் பலவீனங்களையும் மிகுந்த திறமையோடு சரடாகப் பின்னி இக்கதையை சுவாரஸ்யம் குன்றாது அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்ற அங்கலாய்ப்பு கிளறும் வண்ணம் வெகு சாமர்த்தியமாகப் படைத்திருக்கிறார். கதையின் ஆசிரியை ஜனாபா ஜெக்கியா ஜுணைதீன்.

நம் நாட்டில் பெண்கள் கதைகள் எழுதுவது மிகக் குறைவு. அப்படி இருக்கும் போது, ஓர் இஸ்லாமியப் பெண்மணி இப்படியொரு கற்பனைக் கதையைப் படைக்க முன்வந்தது பெருமைக்குரியதாகும்:

இக்கதை சிந்தாமணியில் தொடர்கதையாக வெளிவந்த போது இதற்கு அமோக பாராட்டுகளும் ஆங்காங்கே கல்லெறிகளும் கிடைத்தன. இக்கதையைத் தொடர்ந்து பிரசுரித்த ஆசிரியர் என்ற வகையில் இருபக்கத்துக் கருத்துக்களையும் அறியக்கூடிய வாய்ப்பு அப்போது எனக்கு ஏற்பட்டது.

இக்கதை இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளையும் மார்க்க நெறிகளையும் மீறிய ஒரு கதை என்று சிலர் குற்றம் சாட்டினார்கள். இன்னும் சிலர் கொதித்தெழுவும் செய்தார்கள். ஆனால் இந்த நிலை கதை நடுப்பகுதியை தாண்டும் வரைதான் நீடித்தது.

இஸ்லாம் ஒரு புனிதமான மார்க்கம். சிறப்பான வாழ்க்கை நெறியைக் கொண்டது அது. அதன் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் தகர்க்கும் வகையில் கதையோ கட்டுரையோ எழுதுவதை சிந்தாமணி ஒருபோதும் அனுமதிக்காது. இதை உணராத ஒரு சிலர் கதையின் முடிவை அறியாதவர்களாக இடைநடுவில் சொட்டை சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள். கதை முடியும் தறுவாயில் கதையின் போக்கும் அது பிரதிபலித்த கோட்பாடுகளும் மத அடிப்படைக்கு முரணானவை அல்ல என்ற உண்மையை சகலரும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

இப்படி ஒரு பிரச்சினைக் கதையாக இக்கதையை சிருஷ்டித்தமை ஆசிரியை பெற்ற ஒரு வெற்றி என்பதே என் இறுதியான கருத்தாகும்.

இந்தக் கதை எழுதப்பட்டிருக்கும் விதம் காட்சி ஓட்டங்களாக (Visual Projection) அமைந்து இருக்கிறது. ஒரு கைதேர்ந்த கெமராமேன் தனது சினிக் கெமராவை நகர்த்தும் போது அதன் லென்ஸின் ஊடாகப் புலப்படும் தோற்றங்கள், அமைவுபெறும் கோணங்கள் கதையில் அப்படி அப்படியே சிக்கித்துள்ளமையை வாசகர்கள் தம் மனக்கண்ணூடாகக் காண முடியும்.

ஆகவே, இக்கதை ஒரு சினிமாவாகத் தயாரிக்கப்பட்டால் பிரமாத வெற்றி பெறும் என்று இக்கதையை படிக்கும்போது நான் எண்ணினேன். சினிமா, அதுவும் தமிழ் சினிமா, இந்த நாட்டில் அருகிவரும் கட்டத்திற்கு வருகிறது. எனவே, இக்கதையை சினிமாவாகத் தயாரிப்பதற்கு யார் முன்வருவார்களோ என்ற தயக்கமும் ஏற்படுகிறது.

ஆயினும், சினிமாவின் இடத்தை டி.வி. ஈடுசெய்கிறதே. யாராவது ஒரு சிறந்த டைரக்டர் "நம்மிடையே இருப்பாரானால்", அவர் இக்கதையை வீடியோ என்ற ஊடகத்தின் மூலம் ஒரு டெலி டிராமாவாக அமைத்துப் பார்க்கலாம். அது ஒரு வெற்றிக் கதையாகத் திரையில் பிரதிபலிக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

இந்த ஆசிரியையின் கற்பனை வளத்தையும் கைவண்ணத்தையும் மீண்டும் ஒருமுறை பாராட்டி, அது இன்னும் பல இலக்கியப் படைப்புகளை சிந்தாமணி வாசகர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

எஸ். டி. சிவ நாயகம்

கொழும்பு

28.10.1988

என்னுரை

இது 'சிந்தாமணி'யில் சிறுகதைகள் எழுதிவந்த என்னால் எழுதப்பட்டு, சிந்தாமணி காரியாலயத்துக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட ஒரு நெடுங்கதை. சிந்தாமணி இதழில் வெளியிட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது, 'சிந்தாமணி' - 'தினபதி', பிரதம ஆசிரியர் திரு.எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்கள் மேற்படி கதைக்கு இட்ட தலைப்பு தான் "ஷாமிலாவின் இதயராகம்". இந்த தலைப்பு என் கதைக்கு மாபெரும் சிறப்பு சேர்த்ததோடு, வாரா வாரம் என் கதை ஏற்றம் காண பெரும் உதவியும் புரிந்தது.

தொடர்கதை பிரசுரமான இரண்டாம் வாரமே வாசகர்கள் 'பரஸ்பரம்' பகுதிக்கு ஏராளமான கடிதங்களை எழுதினார்கள். அவைகளில் பாராட்டி வந்தவைகளை விட எதிர்ப்பும் கண்டனமும் தெரிவித்து வந்த கடிதங்களுக்கே ஆசிரியர் முக்கியத்துவமளித்தார். அத்தோடு பரஸ்பரம் பகுதிக்கு வந்த அத்தனை கடிதங்களும் வாசிக்கப்பட்டன. பரஸ்பரம் பகுதியில் இடம்பெற்று எஞ்சிய சகல கடிதங்களையும் என் பார்வைக்கு அனுப்பும்படி உதவி ஆசிரியை செல்வி. ஜாடிசியா பிலிப் அவர்களை ஆசிரியர் பணித்திருந்தார். செல்வி. ஜாடிசியா பிலிப், எனக்கும் ஆசிரியருக்கும் இடையில் ஒரு தொடர்பு பாலமாக செயல்பட்டதோடு ஒரு கடிதம் கூட நடுவாமல் எனக்குக் கிட்டச் செய்தார். இது நம் நாட்டில் எந்தவொரு எழுத்தாளருக்குமே கிடைக்காத பெரும் பாக்கியம்! மாபெரும் அதிர்ஷ்டம்!! இது ஒரு இலக்கிய அருட்கொடை!!! இன்னும் சிலருக்கு கதை முடியும்வரை பொறுத்திருக்கும்படி தனிப்பட்ட முறையிலும் ஆசிரியர் கடிதங்களை அனுப்பி வைத்திருந்தார். ஆசிரியரின் மத்திரிகைக்குறை அனுபவங்களும் அசையாத உறுதி வாய்ந்த நெஞ்சமுமே இக்கதை முழுமையாக பிரசுரமாவதற்கு ஏதுவாகின என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும்.

வாரா வாரம் உள்நாட்டில் மட்டுமன்றி மத்தியகிழக்கு, பிரான்ஸ், லண்டன் போன்ற நாடுகளில் வாழ் தமிழ் பேசும் வாசகர்களிடமிருந்தும் வெள்ளம் போல் சிந்தாமணி காரியாலயத்துக்கு பெருக்கெடுத்து வந்த கடிதங்களின் எண்ணிக்கையிலிருந்து 'ஷாமிலா' சிந்தாமணி வாசகர்களை மட்டுமல்ல, ஏனைய தமிழ் பத்திரிகைகளின் வாசகர்களையும் தன்னகத்தே ஈர்த்து விட்டாள் என்பதை நாம் நன்குணர முடிந்தது. உதாரணமாக 29ஆம் அத்தியாயத்தின் இறுதியில்,

".....கண்மூடி திறக்கும் நேரத்தில் இஸ்மத்தை ஷாமிலா, இடது புறமாகத் தள்ளிவிட்டாள். "டுயில்!" என்ற வெடியோசை கேட்டு அங்கிருந்த அனைவரும் திடுக்கிட்டனர்"

"அடுத்த இதழில் முடியும்" என்ற மேற்படி அத்தியாயம் முடிந்திருந்தது.

"ஷாமிலா இறந்து விடுவாள்" என்று எண்ணிக்கலங்கிய வாசகர்கள் "ஷாமிலா வாழ வேண்டும்" "ஷாமிலாவை வாழ வையுங்கள்" "ஷாமிலா பட்ட துன்பம் போதும்" "இனியாவது அவளை நிம்மதியாக வாழ விடுங்கள்!" என்று சிந்தாமணி காரியாலயத்துக்கு தந்திகளும் கொடுத்திருந்தார்கள்.

இவ்வாறு வாசகர்களை தன்னகத்தே ஈர்த்து, ஆட்டிப்படைத்த ஷாமிலாவின் கதை தொடர்கதையாகவும் நாவலாகவும் வெளிவருவதற்கு ஆதரவும் அன்பும் பெரும் உதவிகளும் ஆலோசனைகளும் தந்துதவிய 'சிந்தாமணி' ஆசிரியர் திரு. எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களுக்கும் வெளியீட்டாளர் களுக்கும் வாசகப்பெருமக்களுக்கும் அச்சகத்தாருக்கும் நான் என்றென்றும் கடப்பாடு உடையவளாவேன்.

-ஜெக்கியா ஜுனைதீன்

7, Hendeniya,

Peradeniya,

17.03.1989.

இரண்டாம் பதிப்புக்கான ஆசியுரை

ஓர் அதிசயம்

இலங்கையில் வெளியான ஒரு நாவல் முதலாம் பதிப்பு வெளியாகி இரண்டாம் பதிப்பு, அதுவும் 105 நாட்களுக்குள் வெளிவருவது என்றால் அது அதிசயமான ஓர் காரியம் ஆகும்.

ஷாமிலாவை இலங்கையில் உள்ள வாசகர்கள் மட்டுமன்றி, இலங்கையில் இருந்து தூர கிழக்கு நாடுகளுக்கு வேலை வாய்ப்பின் நிமித்தம் சென்ற வாசர்களும் தேடிப்பிடித்து பிரதி ஒன்றுக்கு இங்குள்ள நாணயத்தில் சுமார் 100/- பெறுமதி கொடுத்து வாங்கிப் படித்திருக்கிறார்கள், படித்து வருகிறார்கள், என்பதை அறியும் போது அது அதிசயத்திலும் அதிசயமான ஒரு காரியமாகத் தெரிகிறது.

இவ்வளவு கவர்ச்சியும், ரசனையும் ஷாமிலாவுக்கு ஏற்படுவதற்குக் காரணம், அந்தக் கதை எழுதப்பட்டிருக்கும் பாங்கு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். குடும்ப வாழ்க்கையில் பிரச்சினைகளுக்குரிய பல சம்பவங்களைத் தொட்டும், காதல் உறவின் நெளிவு கழிவுகளைத் தொட்டும், விரசம் கலக்காமல், எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதே சமயம் அன்னியோன்னியமான கட்டங்கள் சில வெதவெதப்புடன் நாவலில் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதால், கதை விறுவிறுப்போடு வாசகர்களை இழுத்துச் செல்கிறது.

இந்த தாம்பத்திய இழுப்புத்தான் ஷாமிலாவின் இதய ராகத்தின் அபரிமிதமான வெற்றியும் ரகசியமாகும்.

முதலாவது பதிப்பிற்கு நான் அளித்த மதிப்புரையில் குறிப்பிட்டிருந்த அம்சங்கள் அத்தனையும் பொருத்தமானவை தாம் என்பதை இந்நூலின் விற்பனை வேகம் நிரூபித்து விட்டது. இரண்டாவது பதிப்பும் வெற்றிக்கொடி நாட்ட வேண்டும் என விழைகின்றேன்.

ஜெக்கியா ஜுனைதீனை மீண்டும் ஒரு முறை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன்.

எஸ். டி. சிவநாயகம்

பிரதம ஆசிரியர்
தினபதி/ சிந்தாமணி
கொழும்பு .
11.11.1989

ஜனரஞ்சகமாக எழுதப்பட்ட

“ஷாமிலாவின் இதயராகம்”

ஜெக்கியா ஜுனைதீன் சிந்தாமணியில் எழுதிய “ஷாமிலாவின் இதய ராகம்” நூல் வடிவில் நாவலாக வெளியாகியிருக்கிறது. இந்த நாவலின் முதல் பதிப்பு வெளியீட்டு விழா (ஜூன் 25, 1989) ஆம் திகதி கொழும்பு “பாஷா வில்லா”வில் நடைபெற்றது.

விழாவில் கலந்து கொண்ட இலங்கையின் பிரபல இலக்கிய விமர்சகரும், எழுத்தாளருமான கே. எஸ். சிவகுமாரன் “ஷாமிலாவின் இதய ராகம்” கதையை விமர்சித்து வியாக்கியானம் செய்தார்.

அவர் நிகழ்த்திய விமர்சன உரையை இங்கு தருகிறோம்.

(ஆ - ர்)

“சிந்தாமணி” வார இதழில் தொடர்கதையாக வெளிவந்த இந்தக் கதை ஜனரஞ்சகமான முறையிலே எழுதப்பட்டது காரணமாக பெரும்பான்மையான வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தது. பிரச்சினைக்குரிய நாவல் என்று சிலர் கருதுமளவுக்கு வாசகர்களிடையே வாதப்பிரதி வாதங்கள் இடம் பெற்றதிலிருந்து இந்தக் கதையின் சமகால முக்கியத்துவத்தை நாம் உணரக் கூடியதாய் இருக்கிறது.

“ஷாமிலாவின் இதய ராகம்” என்ற இந்தக் கதையை எழுதியிருப்பவர் ஜெக்கியா ஜுனைதீன் என்ற முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளர். ஆயினும் கதைக்கான கருவை வழங்கியவர் நாவலாசிரியையின் கணவரான பேராதனை ஏ.ஏ. ஜுனைதீன் என்றறிகிறோம்.

பேராதனை ஏ.ஏ. ஜுனைதீன் பல சிங்கள / தமிழ் படங்களுக்கு திரைக்கதை, வசனம் எழுதியிருப்பதோடு சில படங்களுக்கு நெறியாள்கை செய்து அனுபவம் பெற்றவர்.

சார்ள்ஸ் டிக்கின்ஸ் போன்ற சிறந்த ஆங்கில எழுத்தாளர் கூட ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளில் எழுதி, உணர்ச்சி மேலீடான (ஸென்டிமென்டல்) கதைகளை உலகுக்கு அளித்துள்ளனர். அவை ஆழமான முறையிலே பாத்திரங்களை நடமாடவும் வகை செய்துள்ளன. அந்த விதத்திலே பார்க்கும் பொழுது ஜனரஞ்சகமாக எழுதுவது ஒரு வரப்பிரசாதமே என்று கூற வேண்டும்.

கல்கி, சாண்டில்யன், அகிலன், லக்ஷ்மி, நா. பார்த்தசாரதி போன்ற தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஜனரஞ்சகமாக எழுதிப் பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்களைத் திருப்திப் படுத்தினர். தமிழ் வாசகர்களிடையே புனைகதை வாசிப்பு அதிகமாக ஏற்பட உதவினர் என்பதை மறுக்க முடியாது.

இறுதி ஆய்விலே அவர்களுடைய உலக நோக்கு, கலைத்தரம், நம்பும் தன்மை போன்றவை குறைபாடுடையதாகக் கருதப்படினும் அவர்கள் ஆக்கங்களை வெறுத்து ஒதுக்குவதற்கில்லை.

குறிப்பிட்ட இந்த நாவல் வெறுமனே உணர்ச்சி மேலீடான நாவல் மாத்திரமன்று.

பாரதூரமான விஷயங்களைக் கூட அனுதாபத்துடன் அணுகும் ஒரு யதார்த்த படைப்புமாகும். உணர்ச்சிகளின் குவியல்களாக அமையலாம் ஆய்வறிவுரீதியான பாத்திர படிம வளர்ச்சியையும் நாவல் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதனால் தனிச் சிறப்பையும் கவனத்தையும் பெறுகிறது.

இந்த நாவலின் தனிச்சிறப்பு எது என்று என்னைக் கேட்டால் நாவலின் கதை மாந்தர்களின் பரிணாம வளர்ச்சியைப் (படிப்படியாக - யதார்த்த ரீதியாக முரண்பட்ட மோதல்களுக்கிடையே) ஆசிரியை வார்த்திருப்பதாகும். அது மாத்திரமல்ல, தாம்பத்திய உறவுகளை இஸ்லாமியக் கோட்பாட்டு வரையறைகளுக்குள் உளவியல் ரீதியாக ஆசிரியை சித்தரிப்பதும் வரவேற்கத்தக்கது.

அந்த விதத்திலே இந்த நாவல் ஒரு புதுமையான நாவல் மாத்திரமல்ல. ஈழத்துத் தமிழ் நாவலின் கதைவிச்ச எல்லைகளைத் தளர்த்திச் செல்கிறது என்றும் கூற வேண்டும். 1980களின் ஈற்றில் இத்தகைய கதைகளை எழுதுவது அத்துணை எதிர் பார்க்கப்படாத தொன்று. ஆயினும் மிகக் கவித்துவமாகவும், கலை நயமாகவும் ஆசிரியை எழுதியிருப்பதனால் “கொச்சைத் தன்மை” கழன்று கௌரவமான நடையை நாம் காண்கிறோம்.

இந்த நாவலுக்கு முன்னுரை எழுதிய அல்ஹாஜ் எஸ்.எம்.ஏ. ஹஸன் சுட்டிக் காட்டியுள்ள பல கருத்துக்களிடையே ஒன்று குறிப்பிடத்தக்கது - “மனம் போன போக்கில் வாழ முற்படுவோருக்கு ஒரு எச்சரிக்கையாக இந்த நாவலைக் கருதினால் என்ன?” என்பதே அவர் கூற்று. இது உண்மைதான். இந்த நாவலில் வரும் இஸ்மத் என்ற பாத்திரம், குறிப்பாகத் தன்னிச்சையாக நடந்து கொள்வதினால் தான் அவன் நிலை பரிதாபத்துக்குரியது என்று கூறலாம்.

நாவலின் இதர அம்சங்களைச் சிறிது விரிவாக நாம் பார்க்கும் முன் நாவலுக்கு மதிப்புரை எழுதிய பத்திராதிபர் எஸ். டி. சிவ நாயகத்தின் அவதானிப்பு ஒன்றை எடுத்தாள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

சினிமாத்துறையில் அனுபவம் பெற்றவரும், தலைசிறந்த தமிழ்ப் பத்திரிகையாளரும் முதிர்ந்த தமிழ் கலை, இலக்கிய, சமய, அரசியல் அறிஞருமான திரு. சிவநாயகம் எழுதியுள்ள குறிப்புகளில் சில வருமாறு.

“இந்தக் கதை எழுதப்பட்டிருக்கும் விதம் காட்சி ஓட்டங்களாக (Visual Projection) அமைந்து இருக்கிறது. ஒரு கை தேர்ந்த கமராமென் தனது சினிமா கமெராவை நகர்த்தும் போது அதன் லென்சின் ஊடாக புலப்படும் தோற்றங்கள் அமைவறும் கோணங்கள் கதையில் அப்படியே விகசித்துள்ளமையை வாசகர்கள் தம்மனக் கண்ணாடாகக் காண முடியும்.

“ஆகவே இக்கதை ஒரு சினிமாவாகத் தயாரிக்கப்பட்டால் பிரமாத வெற்றி பெறும். என்று இக்கதையைப் படிக்கும்போது நான் எண்ணினேன்” என்றும் கூறும் சிவநாயகம் மேலும் கூறுவார்.

“சினிமா அதுவும் தமிழ் சினிமா. இந்த நாட்டில் அருகி வரும் கட்டத்திற்கு வருகிறது. எனவே இக்கதையை சினிமாவாகத் தயாரிப்பதற்கு யார் முன்வருவார்களோ என்ற தயக்கமும் ஏற்படுகிறது.

ஆயினும் சினிமாவின் இடத்தை டி.வி. ஈடு செய்கிறதே. யாராவது ஒரு சிறந்த டைரக்டர் “நம்மிடையே இருப்பாரானால்” அவர் இக்கதையை “வீடியோ” என்ற ஊடகத்தின் மூலம் ஒரு டெலிட்ராமாவாக அமைத்துப் பார்க்கலாம். அது ஒரு வெற்றிக்

கதையாகத் திரையில் பிரதிபலிக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது” என்கிறார். எஸ். டி. சிவ நாயகம். நமக்கும் அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது. ரூபவாஹினித் தமிழ் பகுதியினர் இதனைக் கவனத்தில் எடுப்பர் என்று நம்புவோமாக.

சரி, நாவலுக்கு வருவோம். இதில் 32 அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. 264 பக்கங்கள் இந்த நாவலில் வரும் அத்தியாயத் தலைப்புகளே இலக்கிய தொடர்புடையதாய் அமைந்துள்ளன. உதாரணமாக.

அஸ்தமனத்தில் ஓர் உதயம். பள்ளிவாழ்க்கையும் பருவக் கோளாறும். உதயத்தில் ஓர் அஸ்தமனம். அன்றில் பறவையின் அதிசயக் காதல். மலைக்கும் மடுவுக்கும் முடிச்சு. தங்கக் கூண்டில் பச்சைக் கிளி. நதிக்காக ஏங்கிய கடல். மணம் வீசாத செந்தாமரை. விரகதாபத்தின் வினோத பயணம். கிளியும் கானகத்துக் குயிலும். சுட்டாலும் மாறாத வெண் சங்கு. கோடையில் ஒருமின்னல். கானல் நீரில் கலங்கிய மான். தரையில் தவழ்ந்த வெண்ணிலவு. எரிமலையில் பனிப்புயல். வெள்ளத்துக்காக ஏங்கிய கிணற்று நீர். கற்பு சுட்டது கறை அகன்றது. கூண்டுக்கிளியும் சிறைப்பறவையும்.

மேற்சொன்ன தொடர்களில் முரண் நிலைகள் தொக்கி நிற்பதையும், எடுத்துக் கொண்ட அதிகாரங்களின் கதைப்போக்கு எவ்வாறு அமையப் போகிறது என்பதைக் கோட்டுக் காட்டுவதாகவும் அமைகின்றது.

இந்த நாவலிலே, கதைப்பொருள் (தீம்) கதைப் பின்னல் (ப்ளொட்), பாத்திர அமைப்பு (கரக்டேரேஷன்) உரையாடல் (டயலொக்), விவரணை (டிஸ்கிரிப்டன்), விழுவிறப்பு (டெம்போ), அடுத்து என்ன நடக்கப்போகிறதோ என்ற உணர்வு (சஸ்பென்ஸ்) மர்மம் (மிஸ்டரி), புத்தாக்கத்திறன் (இனோவட்டிவ் அபிலிட்டி), வாசகர் அனுபவ வீச்சை விஸ்தரிக்கும் வாய்ப்பு (எக்ஸ்டென்ஷன்) த ரேஞ்ச் ஓப் எக்ஸ்பீரியன்ஸ் ஓப் த ரீடர்) போன்றவை வரவேற்கத் தக்கவையாயும். பொருத்தமுடையதாயும் அமைந்திருப்பது விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கதையை தேர்ந்தெடுத்தல், கதையைச் சொல்லும் விதம், கதாமாந்தரின் குணாதிசயங்களையும் பாத்திரக் கோளாறுகளையும் பொருள் கொண்டு விளங்க வைக்கும் பண்பு (அதாவது இன்டர் பிரிட்டிங் த கரெக்டர்) ஆகியவை ஆகிரியையின் சுய திறமையையும் நோக்கமுமாகும். எனவே அவை சம்பந்தமாக வாசகர்களாகிய நாம் ஒன்றும் கூறுவதற்கில்லை. இப்படித்தான் எழுத வேண்டுமென்று பணிப்பதற்குமில்லை.

ஆயினும், சில அவதானிப்புகளைத் தெரிவிக்கலாம்.

நாவலை இரண்டு பிரிவுகளாக நாம் பகுத்துப் பார்க்கலாம். முதலாவது பகுதியில் இலட்சியம் - யதார்த்தம் ஆகியவற்றிற்காக மோதல்களை நாம் காண்கிறோம்.

ஹனிபா மாஸ்டர், மகள் ஷாமிலா உதாரணங்கள், அத்துடன் தார்மீக நெறி முறைகள் (Moral Ethical) உயர்ந்த விழுமியங்கள் (high values) கற்பு என்பது மனதின் கண்ணிலும் நிறைந்திருக்கிறது என்ற கருத்து - அந்த உயர்ந்த லட்சியத்தினால் நடைமுறை வாழ்வும். உறவுகளும் பாதிக்கப்படல். இஸ்லாமிய அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை கதையினூடாக விளக்குதல், பாத்திரங்களின் பல தரப்பட்ட உறவுகள் - இவை யாவமே நாடகத் தன்மை வாய்ந்ததாகவும். துன்பியல் தன்மையை லேசாக உணர்த்துவதாகவும் அமைவது பாராட்டத்தக்கது.

இந்த நாவலிலே ஷாமிலாதான் முக்கிய பாத்திரமாக வருகின்ற போதிலும். அவருடைய இதய ராகமே நாவல் முழுவதும் ஒலித்த போதிலும். என்னைப் பொறுத்த மட்டிலே அனுதாபத்துக்கும் கருணைக்கும் உட்பட்ட ஒரு பாத்திரமாக நளீஹா வருகிறார்.

வளர்ச்சியின்றி சம்பிரதாயத்துக்கு மட்டும் தூபம் போடுபவர்கள். இந்தப் பாத்திரம் சோரம் போவதை வெறுத்துக் காறி உமிழலாம். ஆனால், அவன் அப்படி நடந்துகொள்வான் என்பதைக் கதை வாயிலாகக் காட்டி காரண காரியத்தை நாவலாசிரியை தொடர்பு படுத்துவதனால் நாமும் அவன் பாத்திரத் தன்மையை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டியுள்ளது.

அவன் சாவு பயங்கரமானது. ஜெக்கியா ஜுனைதீன் கொஞ்சம் “மேலோட்டா-மட்டிக்” ஆக அதாவது அதீத நாடகத் தன்மை கொண்டதாக அவன் கதையை முடித்து விட்டார். அதனால் இரங்கற்பாங்கு அதிகமாகிறது. அவன் வாழ்ந்து பது வாழுவ ஆரம்பித்தால் அது ஒரு முற்போக்கான அம்சமாக அமைந்திருக்கும்.

ஷாமிலாவின் காதலன் நாவலில் வரவேயில்லைதான். ஆயினும் அமீர் என்ற அவன் அண்ணன் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் மர்மமாகவே தொடர்பு படுவதனால் ஒரு சில இடங்களில் அமீர் என்ற பெயரிலே அவன் காதலன் தான் நடமாடுகிறானோ என்று சந்தேகிக்க வேண்டியும் ஏற்படுகிறது. பின்னர் அமீர் தான் அவனுடைய அண்ணன் என்று தெரிய வந்ததும் வியப்பும், தளர்வும் ஏற்படுகின்றன.

இஸ்மத் பாத்திர அமைப்பிலே நல்ல அம்சங்களும், கெட்ட அம்சங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். அவனை யதார்த்த ரீதியாகவும், ஷாமிலாவை இலட்சிய ரீதியாகவும் படைத்துள்ள நாவலாசிரியை நாவலின் பிற்பகுதியில் ஷாமிலாவின் பழைய காதல் பற்றி இஸ்மத் அறிந்திருந்ததாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இதுவும் வியப்பையும் தளர்வையும் தருகிறது.

முன்கூட்டியே இஸ்மத்துக்கு ஷாமிலாவின் காதல் பற்றித் தெரிந்திருக்குமானால், அவன் ஏன் அனுசரித்து நடந்து கொள்வதற்குப் பதிலாக, அவளுடன் முரண்பட்டு நிற்க வேண்டும்? அவளிடம் அன்புடன் நடந்து கொண்டு அவளைச் சிறிது சிறிதாக மாற்றியிருக்கலாம் என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. எனவே இஸ்மத் பாத்திர அமைப்பிலே உளவியல் ரீதியாகக் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை என்றே கூற வேண்டும்.

ஷாமிலா - பெற்றோர், ஷாமிலா - அமீர், ஷாமிலா - குழந்தைகள், ஷாமிலா - இஸ்மத், ஷாமிலா - நஸ்ஹா மனித உறவுகள் இஸ்மத் - நஸ்ஹா அவன் கணவன் ஆகியோருக்கிடையில் உள்ள உறவுகளும் வெகு நேர்த்தியாகப் பின்னப்பட்டிருப்பதைப் பாராட்டவே வேண்டும்.

நாவலின் சிறப்பு முழுவதுமே ஆசிரியரின் தெளிவான, இலக்கியச் சுவை மிக்க நடையிலேயே தங்கியிருக்கிறது. இதற்கான உதாணரங்கள் ஒவ்வொரு பக்கத்திலுமே இருக்கின்றன.

ஜெக்கியா ஜுனைதீன் போன்ற எழுத்தாளர்கள் நம்மிடையே இருப்பது உற்சாகந்தருவது மாத்திரமல்ல, துணிவாகவும், அழகாகவும், தெளிவாகவும், சமுதாய தனிமனிதப் பிரச்சினைகளை ஒரு வரையறைக்குள் நின்று கதை மூலம் சுட்டிக் காட்டி எமது அனுபவத்தை அதிகரிக்க உதவியமைக்காக நாம் அவரைப் பாராட்ட வேண்டும்.

21. முருகன் பிளேஸ், கொழும்பு 6.

கே. எஸ். சிவகுமாரன்.

(சிந்தாமணி 09.07.1989)

ஜெக்கியா ஜுனைதீனின் 'ஷாமிலாவின் இதய ராகம்'

வாசித்தேன் இரசித்தேன்

நான் பல ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் புத்தகங்களை வாசித்துள்ளேன். ஆனால் மிகவும் அண்மைக்காலத்தில் ஒரு நாவலை வாசித்து இன்னும் அதே கற்பனையில் மிதந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆம்! 1989ஆம் ஆண்டில் வெளியாகிய ஜெக்கியா ஜுனைதீனால் எழுதப்பட்ட "ஷாமிலாவின் இதய ராகம்" தான் அந்த நாவல். இது வெறும் சுவாரஸ்யத்தை மட்டும் வழங்கக் கூடியதொன்றல்ல. மாறாக ஒரு மனிதனின் மனதை பல வழிகளிலும் பரிசீலனை செய்து மனதைப் பண்படுத்தக்கூடிய அபார திறமை வாய்ந்தது. ஒரு கணவன், மனைவியிடத்தில் என்னவெல்லாம் எதிர்பார்க்கின்றான், ஒரு மனைவியின் கடமைகள் யாது? என்பவற்றை மிகவும் துல்லியமாக விளக்குகின்றது இந்த நாவல். எவ்வளவு தான் ஒரு மனைவி தன் கணவனின் விடயங்களிலும், கடமைகளிலும் கண்ணும் சுருத்துமாக இருந்தாலும், சிரமேற்கொண்டு நடாத்தி வந்தாலும் அவன் எதிர்பார்க்கின்ற ஒன்றை செய்யவில்லையானால், அதனால் அவன் எவ்வாறெல்லாம் திசை மாறிப் போகின்றான் என்பதை இக்கதை நமக்குச் சொல்கிறது. கணவன் எதிர்பார்ப்பவைகளை மனைவி செய்யத் தவறும் போது அவன் கால் இடறிப் பாதாளத்தில் விழ வேண்டிய அவல நிலைமைக்குட் படுத்தப்படுகின்றான்.

இந்நாவலில் இளமைக் காதலையும் இளமைக் கவர்ச்சிக் காதலையும் பொருத்தமான முறையில் விளக்கியுள்ளார் கதாசிரியர். காதல் என்ற சொல்லிற்கே வரைவிலக்கணம் தெரியாமல் இன்றைய இளம் சமுதாயம் காதல் என்கின்ற இளமைக் கவர்ச்சியினால் மயங்கிக் காதல் காவியங்களுக்கு இழுக்கைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தெய்வீகக் காதல் என்பது திருமணம் என்ற உன்னத செயற்பாட்டின் பின் இரு மனங்கள் சங்கமித்துச் செயலாற்றும் போது உண்டாகும் பாசமே என்று தெளிவாக்கிக் காட்டுகின்றார். இளமைக் கவர்ச்சிக் காதலில் சிக்குண்டு தம் வாழ்வையும் அற்ப ஆயுளில் சிதைத்தவர்கள் "ரோமியோ - ஜூலியட்" போன்ற இளம் காதலர்கள். இன்றும் கூட காதல் என்ற அகோரக் கடலில் குதித்து கரையை அடைந்து கொள்ளாமல் சிதைந்து கொண்டிருப்பவர்கள் ஏராளம். அவர்களின் நிலைமைகளைக் கூட அலசிப் பார்த்துள்ளார் ஆசிரியர். ஒரு பிள்ளைக்குச் சிறந்த போதகராக இருக்கத் தந்தையே முதன்மையானவர் என்பது கூட எவ்வளவு உண்மை வாய்ந்தது என்பதனை ஷாமிலாவின் தந்தை ஹனிபாவின் ஏக்கப் பெருமூச்சிகளிலிருந்து தெளிவாகின்றது. அத்தோடு 'பெண்ணுக்குப் பெருமை சேர்ப்பது தூய்மை; அந்தத் தூய்மைக்குப் பெருமை சேர்ப்பது தூய்மை; அந்தத் தூய்மைக்குப் பெருமை சேர்ப்பது பொறுமை' என்ற தத்துவ வார்த்தையில்தான் எவ்வளவு புனிதம் காணப்படுகின்றது. இவ்வாபரணங்களாலேயே

ஒரு பெண் அழகு பெறுகின்றாள். தன் பெண்மையின் தூய்மைக்குக் களங்கம் ஏற்பட்டு விட்டதோ என்ற வருத்தத்தில், மனத் தாக்கத்தில் தான் ஷாமிலா தன் வாழ்க்கையையும் உடைத்துக் கொள்கிறாள். அதனால் தான் தன் அன்புக் கணவனின் வாழ்வும் பல பாறைகளில் மோதி சிதைவுண்டு போகின்றது.

அவ்வாறே வாழ்க்கைப் பாதையில் நல்ல நண்பர்களினது நட்பும், கெட்ட நண்பர்களினது உறவும் எவ்வளவு தூரத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றது என்பது இக்கதை எடுத்துக் காட்டும் இன்னொரு படிப்பினை. நல்ல நண்பர்கள் கிடைப்பது கூட பாக்கியமே என்று இக்கதையைப் பார்த்தவரை கூறுவதற்கு இடமுண்டு.

ஷாமிலாவின் இதய ராகம் 32 பகுதிகளை உள்ளடக்கி அமைந்துள்ளது. இந்த 32 முகங்களும் பல சிறப்புக்களுடன் முத்திரை பதிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நாவலானது ஆண், பெண் இருவருக்குமே ஒரு முதிர்ந்த அனுபவத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியது. வாழ்க்கையின் அந்தரங்கங்களைப் புரிய வைக்கக்கூடியது.

மொஹமட் பைஸால்மன்

பொல்காவலை

("தினகரன் வாரமஞ்சரி" 1998 வருடம் ஏப்ரல் மாதம் 26ம் திகதி, ஞாயிற்றுக்கிழமை)

“ஷர்மிலாவின் இதய ராகம்” ஒரு “இனிய ராகம்”.
இதுபோல தொடர வேண்டும்.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் நாங்களும் திரைப்படத் துறையை முற்றாக மறந்து விடவில்லை என்ற ஞாபகமூட்டி வந்த திரைப்படம் தான் நம் நாட்டுத் தயாரிப்பான பேராதனை ஏ. ஏ. ஜுனைதீனின் “ஷர்மிலாவின் இதய ராகம்” முன்னர் வந்திருந்த நம் நாட்டுத் திரைப்படங்கள் எல்லாமே தொழில் நுட்ப ரீதியிலே குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியாக இருக்கவில்லை. மேலும் பிளக் அன்ட் வைட். பாதிப் படங்கள் கண்ணீரிலேயே மூழ்கின. ஆனால், தொழில் நுட்ப ரீதியிலேயே போதிய வளர்ச்சி பெற்று, வர்ணத்தில் முதல் முதலாக வந்த நம் நாட்டுத் திரைப்படமான இது, கண்ணீர்க்கதையானாலும் இரசிகர்களைக் கவர்ந்து வருகின்றது. ஆகவே மூழ்காமல் நிமிர்ந்து நிற்கும் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி வருகின்றது.

முக்கியமாக தொடர்கதைகளாக வந்து நாவல்களாக உருவானபோது வெற்றிநடை போட்ட எத்தனையோ நல்ல நாவல்களும் திரைப்படமாக்கப்பட்ட போது துவண்டு போயின. காரணம், நாவல்களிலே அவர்கள் சிருஷ்டித்த அற்புதக் கலை வடிவங்களை திரைக்கதையாக்கும் போது கோட்டை விட்டார்கள். திரைக் கதையிலே பல இடங்களிலே தொய்வு, மூலக்கதையை விட்டு திரைக்கதை பல இடங்களிலே விலகிச் சென்றது. இதனால் இரசிகர்களிடம் அது பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. ஏமாற்றத்தை ஏற்படுத்தின.

ஆனால், “ஷர்மிலாவின் இதய ராகம்” மிகவும் கவனம் எடுத்துப் படமாக்கப்பட்டுள்ளது. நிறையவும் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பது நன்றாகவே புரிகின்றது. எழுத்துக்கள் காட்டப்படும் போதே தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியையும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஒளி- ஒலி- யமைப்புக்கள் தமிழகத் திரைப்படங்களுக்கு நிகராக இருக்கின்றன. பாராட்டப்பட வேண்டியது. மேலும் கதையாக வெளிவந்த போதை விட இப்போது மிகவும் சிறப்பு பெறுகின்றது.

கதை.....?

ஏற்கனவே பத்திரிகையில் படித்ததுதான் என்றாலும், நேரிலே ஒருமுறை போய்ப் பார்த்தீர்கள் என்றால் உண்மையிலேயே ஆச்சரியமடைவீர்கள். நடிப்பைப் பொறுத்தவரையில் எல்லோருமே தமது பாத்திரத்தை உணர்ந்து திறம்பட நடித்துள்ளார்கள்.

ரசிக்கும்படியான கட்டங்கள் பல. குடிவெறியிலே வரும் கதாநாயகன் தகப்பனிடம் “பெத்தவங்களை பாதுகாக்கிறது பாரமனு சொல்லி உலகம் சொல்லுதா? இப்படியான உலகத்த செருப்பாலே அடிக்கனும் அப்பா” என்று சொல்லும் போது கைதட்டல் பெறுகின்றார். அது போல மகளுக்கு மருந்து வாங்க தாலிக்கொடியையே அடவ வைக்க. அந்தப் பணத்திலேயும் குடித்துவிட்டு கதாநாயகன் வர வீட்டிலே உறவினர் கூட்டம் (மகள் இறந்து விடுவதால்) அப்போது எல்லோரும் மௌன மொழி பேச, தந்தையார்

கதாநாயகனை ஆத்திரத்துடன் ஒங்கி அறைகின்றாரே. இது உணர்ச்சியின் உச்ச கட்டம்! தமிழ் படங்களைப் போல வீண் ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல் உணர்ச்சியை காட்டுவதில் ஒரு வித்தியாசமான மாறுதல். இது போலவே குழந்தை காய்ச்சலாய் இருக்கும் போதே சிறுமி “அம்மா அக்கா போலவே தம்பியும் செத்திருமா?” என்று கேட்பதும் தாய் அறைவதும் பின்னர் வேதனைப்படுவதும் நெகிழவைக்கும் இடங்கள்!

எல்லாப் பாடல்களுக்கும் இனிமையாகவே இசையமைத்திருக்கின்றார் சரத் தசனநாயக்க! திருவி. முத்தழகு. கலாவதி சின்னச்சாமி ஆகியோர் மிகவும் இனிமையாகவே பாடியிருக்கின்றார்கள். இதில் இவர்களுடைய பங்களிப்பு முக்கியமானது!

முக்கியமாக ஒரு வார்த்தை.....

நம் நாட்டிலே மீண்டும் பல திரைப்படங்கள் தமிழில் உருவாக வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு இரகசிகர்களும் நினைக்க வேண்டும். தம் ஆதரவை இப்படத்துக்கு வழங்க வேண்டும். ஆகவே தேசியப் பற்றுடன் ஒவ்வொரு இரகசிகனும் ஒரு முறையாவது இப்படத்தை பார்க்க வேண்டியது அவசியம்! அப்படிச் செய்யும் போது.

பாடுபட்டு இப்படத்தை தயாரித்த. பங்கு கொண்ட சகலருக்கும் நாம் செலுத்தும் மரியாதையாகும். இதுவே இன்னும் பல நல்ல தயாரிப்புகள் வெளிவர வழியேற்படுத்தும்! இதுவே நமது தாழ்மையான வேண்டுகோள். நமது வாழ்த்துக்கள்!

நீலன் மயில்வாகனம் பி. ஏ.

தொண்டர் வித்தியாலயம்.

கொழும்பு 10.

(“தினகரன் வாரமஞ்சரி” 1993ம் வருடம் ஒக்டோபர் மாதம் 17ம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை)

பேராதனை ஏ.ஏ. ஜுனைதீன் தயாரித்த. நமது இருபத்தைந்தாவது திரைப்படமும் முழுநீள கலப்படமற்ற முதலாவது வர்ண திரைப்படம் “ஷர்மிலாவின் இதய ராகம்”. இதில் ஷஷியும் வீணாவும் தோன்றும் உருக்கமான ஒரு கட்டம்.

கடல் கடந்து வந்த பல நூறு கடிதங்களில் இரண்டு.....

S. MUHAMMAD ALI

"SUMAIYA"

3, NEW MOSQUE STREET,

CUMBUM - 626 516

SO INDIA

பெரும் மதிப்பிற்கும் பேரன்பிற்குமுரிய பெருந்தகை ஜனாப் ஏ.ஏ.ஜுனாதீன் நானா அவர்கட்கு, அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் வரஹ்மதுல்லாஹ்.

இறையருளால் நலம், தங்கள் நலம், குடும்ப நலம், மகன் உஸாமா அலீ அனைவரின் நலங்களறிய விழைவு. தாங்கள் அன்போடு அனுப்பிய 'ஷாமிலாவின் இதயராகத்தோடு அனுப்பிய படங்கள் விரிவான மடல் அனைத்தும் இரு நாட்களுக்கு முன் கிடைக்கப் பெற்றேன். மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றேன். இதயராகத்தோடு ஒன்றிவிட்டேன்.

இலங்கை சில நண்பருடனும் தினபதி ஆசிரியர் திருவாளர் எஸ்.டி. சிவ நாயகம் ஆகியோருடனும் தொடர்பு கொண்டும் இதயராகம் கிடைக்கவில்லை. இறுதியில் என் முயற்சிக்கு தங்கள் மூலம் பயன் கிடைத்தது. அல்லஹ்துலில்லாஹ்.

'ஷாமிலாவின் இதய ராகம்' உண்மையில் சிறந்த நாவல் இலக்கியம். தெள்ளிய நீரோடை போன்ற ஆற்றொழுக்கு நடை. கதையை நகர்த்தி செல்லும் பாணி மிக நேர்த்தி, சுறுசுறுப்பாக - மிக விறுவிறுப்பாக தொய்வில்லாது செல்கிறது. சில இடங்கள் நெஞ்சைப் பிழிந்த நேத்திரங்களில் நீர்மணிகள் அணிவகுக்கச் செய்கின்றன. - பாத்மீமா, சலீமா பசியால் தூடிப்படும் அதையொட்டி செல்லும் காட்சிகள். குறுகிய வட்டத்திற்குள் இருந்த சமூகப் பிரச்சினைகளை பிரத்தியட்சமாக வெளிப்படுத்திய பாங்கு பாராட்டுக்குரியது. இன்றைய சமூக அமைப்பின் சீர்கேடுகள். நெறி தவறிய வாழ்வால் ஏற்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் - பாவமன்னிப்பு, உண்மையான கற்பின் விளக்கம், அனைத்தும் பிசிறு இஸ்லாமல் யதார்த்தமாக (Realism) பளிச்சென சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இஸ்லாமிய மார்க்க நெறிகள் ஊடும் பாவமாக பின்னிப்பிணைந்துள்ள இக்கதை முரண்பட்ட கருவாக அமையவில்லை என்பதை நடுநிலை நோக்கர்கள் ஒப்புக் கொள்வார்கள். நல்ல உளவியல் பாங்குடைய கதை. ஒரு பெண்ணின் இதயதாபத்தை - நுண்ணிய உணர்வுகளை துல்லிதமாக உணர்வுப் பூர்வமாக உணர்ந்து எழுதப்பட்ட உண்மையான நடைச்சித்திரம். பெண்ணின் உள்ளத்தை பெண்தான் அறியமுடியும் என்பதற்கு ராத்தா ஆசிரியையே சான்று. யாரும் எதிர்பாராத Suspense நிறைந்த திருப்தியான முடிவு.

எஸ். முஹம்மட் அலி

26. 11. 90

XIX

SITHY FAREENA

P.O.BOX. 66825 / 43759

BAYAN

KUWAIT

அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்!

அன்பின் சகோதரர், ஜுனைதீன் அறிய என் பெயர் பரீனா. என் நாடு இலங்கை. தற்போது குவைத்தில் வேலை பார்க்கிறேன். எனவே நீங்கள் அறிய விரும்புவது,

இங்கு வாழும் சிந்தாமணி வாசகர்களில் நானும் ஒருத்தி. சிந்து வார இதழில் தொடர்கதையாக வெளிவந்த ஜெக்கியா ஜுனைதீன் (பெரும்பாலும் நீங்கள் என் நினைக்கிறேன்) எழுதிய “ஷாமிலாவின் இதயராகம்” ஒரு நாவலாக வெளியிட்டதையிட்டு மட்டில்லாத மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இது உங்களிடம் ஒலிக்கிறதாக சிந்துவில் விளம்பரம் இட்டார்கள். இதன் மூலமாக நான் முகவரி எடுத்தேன். எனவே தயவு செய்து எனக்கும் ஒரு நூல் அனுப்புமாறு மிகவும் பணிவுடன் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இக்கடிதத்துடன் பணம் இருக்கிறது. அதாவது நான் குவைத்தில் இருப்பதினால் டினார் என்ற பணம் தான் இருக்கிறது. தயவு செய்து இதை ரூபாவாக மாற்றி உங்கள் நூலுக்கான விலையை எடுத்துவிட்டு மிகுதியால் மேல் உள்ள முகவரியிற்கு “ரெஜிஸ்டர் போஸ்ட்டில்” எனக்கு கிடைக்கும்படி அனுப்புமாறு, உங்களை மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். பணம் பத்தாது என்று சொன்னால் உடன் அறிவிக்கவும். நான் எதிர்பார்க்கிறேன். கூடிய சீக்கிரம் ஷாமிலாவின் இதயராகம் என்னை வந்து அடையும் என. இந்நூல் என் கரம் கிடைத்தவுடன் இன்னும் பல நேயர்கள் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் படிப்பதற்கும் வாங்குவதற்கும். இத்துடன் இச்சிறு மடலை முடித்து விடைபெறுகிறேன். மறக்காமல் இந்த உதவியை செய்து விடுங்கள். Please, Please.

நன்றி

இ.ஃது,

சித்தி பரீனா

குவைத்.

28. 10. 1989.

—“இதய ராகம்” என்னும் இனிய நாவல்—

இலங்கையில் இலக்கிய வடிவங்கள் நூலாகி சிறுகதைகள் - கவிதைகள் என எண்ணிக்கையில் கணிசமான அளவு வெளிவருகின்றபோதும் - நாவல்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருப்பதாக எனது கணிப்பீடு.

தமிழில் வெளிவருவற்றை வாசிப்போர் எண்ணிக்கை குறைவு. வாசிப்போரிலும் அவர்கள் வாசிக்கும் நூல்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு என்ற கருத்தும் நிலவி வருகிறது. வாசகர் ஆதரவில்லாவிட்டால் நூல்கள் வெளியாவதும் மறுபதிப்பு காண்பதும் அரிதிலும் அரிதாகி விடும். 1989ம் ஆண்டில் வெளிவந்த “ஷாமிலாவின் இதய ராகம்” என்னும் இந்நாவல் இன்னும் புதிய நாவல் போல பொலிவுடன் திகழ்வதாலும் சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டிருப்பதாலும் நான்காம் பதிப்பாக வெளியிடப்படும் வேளை வாழ்த்துரை வழங்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

சமூகத்தின் சகல அங்கத்தவர்களும் ஒளிவு மறைவின்றி வாசிக்கக்கூடிய - வாசகர்களைத் திருப்திப்படுத்தக் கூடிய படித்து முடித்த பின்பும் கதையும் கருத்துக்களும் நினைவில் நிலைக்கக்கூடியதாக - நல்வாழ்வுக்கு வழிகாட்டக்கூடியதாக வெளிவரும் படைப்புக்கள் மிகக்குறைவு- என்பதைப் பலர் ஏற்றுக் கொள்வதில் தயக்கம் காட்டுவதாகக் கருதுகின்றேன். திருமதி ஜெக்கியா ஜுனானீனின் “ஷாமிலாவின் இதயராகம்” என்னும் நாவல் வாசகர்களைத் திருப்திப்படுத்தக் கூடிய நாவல் என்பதோடு மானிட மெல்லுணர்வுகளை நுணுக்கமாகவும் நளினமாகவும் சித்தரிக்கும் நவீனமாக உள்ளது என்பதும் மனம் கொள்ளத்தக்கது.

“அவன் இதழ்களில் சுவை மலிந்திருந்தது” என்பது போன்ற வரிகளும் ரசிக்கத்தக்கவை.

சில நூல்களில் காணப்படுவது போல காட்சி வர்ணனைகள் வார்த்தையலங்காரங்கள் என பக்கங்களை வளர்த்துச் செல்லாமல் - நாவல்களில் இடம்பெறும் உரையாடல்களை அதிகம் நீட்டாமலும் ஒரு வகையான விறுவிறுப்புடனும் தொடர்ந்து படிக்கத் தூண்டும் ஆவலுடன் எழுதப்பட்டிருப்பதை சிறப்பம்சமாகக் கொள்ளலாம். ஒரு கட்டம்-

“அழகு நிறைந்த ஒரு மங்கை - வலிந்து அவன் மடியில் துவண்டு விழும்போது மறுக்க எவனுக்குத்தான் மனம் வரும் என்று எண்ணிய நவீன இன்னும் கொஞ்சம் தூரம் சென்றதும் இஸ்மத்தின் மடியில் தஞ்சமாணாள்”

பெண் எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கை குறைவு- அதிலும் முஸ்லிம் பெண்கள் மிகக்குறைவு என்ற கருத்து நிலவுகின்ற போது ஒரு முஸ்லிம் பெண் முழுமையான

நாவலைப்படைத்திருப்பது வரவேற்புக்குரியது. முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கு, பண்பாடுகள் நாவல் முழுவதும் வருகின்றபோதும் சாதாரண வாசகர்கள் எளிதாக விளங்கி உள் வாங்கிக் கொள்ளத்தக்க வகையில் படைக்கப்பட்டிருப்பதையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

“பெண் நாணலைப் போல வளைந்து கொடுத்து வாழ வேண்டிய ஒரு புனிதமான படைப்பே. ஆனால், ஆண் அப்படியல்ல, அவன் ரப்பரைப் போன்றவன். பெண் என்பவளால் இழுக்கப்படும் திசையெல்லாம் ஈர்க்கப்படக்கூடியவன். அளவுக்கு அதிகமாக இழுத்தால், இழுப்பவரையும் இழுத்துக் கொண்டு போகலாம். இல்லையென்றால் இடையில் அறுந்தும் விடலாம்.

சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் - சமுதாய நிலைகள் தனிமை போன்றவை என்னதான் விரகதாபத்தை ஏற்படுத்தினாலும் விலக்கப்பட்ட தவறான வழிகளை நாடக்கூடாது என்ற தொனிப்பொருள் நாவல் முழுவதும் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதை உணரமுடிகிறது.

இன்றைய பொதுவான பிரச்சினைகள் சிலவற்றுக்கு பின்னணியாக உள்ள இளமை உணர்வுகள் காதல் உணர்ச்சிகள் - உரசல்களால் உஷ்ணமேறுதல் - ஆண் பெண் உறவுகள் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றபோதும் விரசமின்றி எழுதப்பட்டிருப்பதையும் பாராட்டலாம்.

‘அற்புதமான பேனா மன்னன்’ என்று போற்றப்படும் திரு.எஸ். டி. சிவ நாயகம் தினபதி/ சிந்தாமணி இதழ்களின் பிரதம ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியபோது பிரசுரமான தொடர்கதை என்பதுடன் அவரது மதிப்புரை, ஆசியுரைகளுடன் முந்திய பதிப்புகள் வெளிவந்தன என்பதும் குறிப்பிடக்கூடிய விடயங்கள்.

இந்நாவல் திரைப்படமாகத் தயாரிக்கப்பட்டு திரையரங்குகளில் காண்பிக்கப் பட்டவேளை, ‘தரமான தமிழகத்திரைப்படமோ’ என்ற எண்ணத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

மொத்தத்தில்-

சமூகப் பயன்பாடு நிறைந்த மூலக்கதையை எழுதிய பேராதனை ஏ.ஏ.ஜானைதீன் அதனை அழகான நாவலாக்கிய திருமதி ஜெக்கியா ஜானைதீன் பாராட்டுக்குரியவர்கள். யதார்த்தமான சமூக நாவல்கள் மேலும் படைக்க வாழ்த்துக்கள்.

உடுவை எஸ் தில்லை நடராஜா

மேலதிகச் செயலாளர்;
கல்வி, உயர்கல்வி அமைச்சு,
“இசுறுபாய”, பத்தரமுல்லை.
கொழும்பு.

12.01.2000

பதிப்புரை

எல்லாப் புகழும் எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கே!

“ஷாமிலாவின் இதய ராகம்”

04.01.1987 இல் புகழ் பூத்த ‘சிந்தாமணி’ வார இதழில் தொடர்கதையாக 32 வாரங்கள் வெளியாகியபோது, உள் நாட்டில் மட்டுமல்ல, ‘சிந்தாமணி’ விற்பனையாகிய இந்தியா, மலேஷியா, சிங்கப்பூர், மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலும், பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் பேசும் மக்களால் விரும்பி வாசிக்கப்பட்ட கதை. சில வீடுகளில் இரண்டு, மூன்று பிரதிகள் வாங்கிய சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு.

இது நாவலாக (25.06.1989 இல்) முதல் பதிப்பு வெளியாகி 105 நாட்களுக்குள் இரண்டாம் பதிப்பு (10.12.1989 இல்) வெளியாகியது.

நமது “தமிழ்த் திரைப்படத்துறை செத்து விட்டது” என்று தேசிய உணர்வற்ற வர்களால் கேவலமாகப் பேசப்பட்டபோது; இலங்கையில் நமது தமிழ் தேசிய சினிமா திரைப்படத்துறை வளரவேண்டும் என்ற வேட்கையுடன், சுமார் பத்து வருடகால இடைவெளிக்குப் பின்னர் நாவல் விற்று வந்த பணத்தினாலேயே, நமது 25வது தமிழ்த் திரைப்படமாகவும் நமது முதன் முதல் கலப்படமற்ற வர்ணத்திரைப்படமாகவும் இது 24.09.1993 இல் திரைக்கு வந்து வெற்றி பெற்றது. ஆனால், திரைப்படமாக வந்த பின்னரும் இந்நாவலின் தேவை ரசிகர்களைத் திருப்தி செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

அதனாலேயே இந்நான்காம் பதிப்பு வெளிவந்திருக்கிறது! வெகு விரைவில் இதன் இரண்டாம் பாகத்தையும் வெளியிட ஆவன செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

மூலப்பிரதியில் இருந்து ஒரு வரிகூட இந்நாவலில் சுருக்கப்படவில்லை.

கல்வி, உயர்கல்வி அமைச்சின் மேலதிகச் செயலாளர் திரு. உடுவை எஸ். தில்லை நடராஜா. அவர்களும், உலகெங்கும் பரந்து வாழும் தமிழ் மக்களின் அன்பையும் தமிழ் நாட்டின் இலக்கிய உயர் விருதுகளும் பெற்ற பிரபலமான எழுத்தாளர் திரு. செ. யோகநாதன் அவர்களும் நான்காம் பதிப்புக்கு அலங்காரம் செய்துள்ளனர்; இவர்களுக்கும் இந் நாவலை அச்சிட்டு உதவிய ஏ.ஜே. பிரின்ட்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும் என் வாசக, ரசிக பெருமக்களுக்கும் எனது பணிவான நன்றிகள்

பேராதனை ஏ.ஏ.ஜுனைதீன்

24. 01. 2000

எழுத்தாளர்களின்

நம்பிக்கை நட்சத்திரம்

கலங்கரை விளக்கம்

இவர், ஹாசிம் உமர்

நமது நாட்டில் இன்று எந்தவொரு எழுத்தாளருக்கும் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக, இலக்கிய, கலைச்சேவைக்கு கலங்கரை விளக்கமாக திகழ்பவர் “டாக்டர்”, “மனிதநேய மாமணி”, “புரவலர்”, “இலக்கிய பாரி” அல்ஹாஜ் ஹாசிம் உமர் அவர்கள் ஒருவரேயாவார்.

மேமன் சமூகத்தைச் சேர்ந்த இவர் கேகாலை சென்.மேரீஸ் கல்லூரியில் கல்வி கற்றவர். தமிழ் இவர் தாய் மொழி அல்லவெனினும் தமிழ் மொழி சஞ்சிகைகளையும் பத்திரிகைகளையும் சிறு வயதினிலேயே வாசிக்க ஆரம்பித்த இவர் தமிழ் மொழியில் தீராத பாசமும் பற்றும் கொண்டவர்.

1978 முதல் கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் இலக்கிய கூட்டங்களுக்கும் ஏனைய நிகழ்ச்சிகளோடு நூல் வெளியீட்டு விழாக்களுக்கும் இவர் போக நேர்ந்தது.

அன்று முதல் இன்று வரை இன, மத, மொழி, ஆள், முகம், நூலின் தரம் என்று பாராமல் இதுவரை சுமார் 150 நூல்களின் முதல் பிரதிகளை பெருந்தொகைப் பணம் கொடுத்து பெற்றுக் கொண்டுள்ளார்.

கொழும்பில் மட்டுமல்ல மாத்தளை, மாத்தறை, கண்டி, என்று நாடளாவிய ரீதியிலும் கடல் கடந்து தமிழகம் சென்றும் இலக்கியவாதிகளின் முதல் பிரதிகளை வாங்கியுள்ளார். அரசும், அரச திணைக்களங்களும் அமைச்சுகளும் முன் நின்று செய்ய வேண்டிய ஒரு அரிய பணியினை தனி மனிதனாக தனித்து நின்று தயங்காது முகம் கோணாது எதுவித பிரதிபலனும் எதிர்பாராமல், தனது செலவினிலேயே அந்தந்த இடங்களுக்குச் சென்று இலக்கியவாதிகளை கௌரவித்து வருகிறார்.

மேலும் வறிய கலைஞர்களுக்கு நன்கொடைகளும் கலைஞர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், பத்திரிகையாளர் என்று பலருக்கும் விருந்துபசாரம் கொடுத்தும் மனநிறைவு காண்பவர். இப்படிப்பட்ட ஒரு மகானை நாமும் நமது ‘ஷாமிலாவின் இதய ராகம்’ வாசகர்களும் ரசிகர்களுடீ நோய் நொடியற்று நீடுழி வளமாக வாழ வாழ்த்துவோமாக!

ஷாமிலா பப்ளிகேஷன்

02.02.2000

அஸ்தமனத்தில் ஓர் உதயம்

அனலைப் போல் தகித்துக் கொண்டிருந்தது உச்சி வெயில். வெயிலுக்கு அஞ்சி நேராக வீட்டை நோக்கி வேகமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார் ஹனிபா.

நேரம் நண்பகலைத் தாண்டிவிட்டது என்பதை ஞாபகமுட்டுவதைப் போல் 'அல்லாஹு அக்பர்' (இறைவன் பெரியவன்) "எஹுர்" (நண்பகல்) தொழுகைக்காக அழைக்கும் 'அதான்' ஒலி அண்மையிலுள்ள பள்ளிவாசலிலிருந்து இனிமையான குரலில் எழுந்தது. 'அதான்' ஒலிகேட்டதும் தனது நடையின் வேகத்தைக் குறைத்தும், தான் வந்த திசையை மாற்றியும் அதானுக்கு பதில் - சொல்லியவாறே பள்ளிவாசலை நோக்கிச் சென்றார். ஹனிபா.

தொழிலில் ஆசிரியரான ஹனிபாவுக்கு நாற்பத்தி எட்டு வயதிருக்கும். கல்வித் திணைக்களத்தின் கட்டளைப்படி அங்கிங்கென்று பல காலம் பல ஊர்களிலும், கஷ்டப் பிரதேசங்களிலும் தன் குடும்பத்தோடு சென்று தொழில் செய்ததின் பின்னர் தான் சொந்த ஊருக்கு 'அதிபர்' என்ற பதவி உயர்வோடு மாற்றலாகி வந்தார்.

இரவில் வந்து சாமத்தில் தொழிலுக்காகச் செல்பவர்களில் பெரும் பாலானவர்களின் குழந்தைகளுக்குத் தந்தையின் நினைவு நிழலாகவே இருக்கும். இப்படிப்பட்ட குடும்பங்களில் பிள்ளைகளுக்குத் தந்தைப் பாசம் குறைவாகவே இருக்கும் என்று எண்ணிய ஹனிபா, எங்கு மாற்றலாகிச் சென்றாலும் தன் மனைவி மக்களையும் உடன் அழைத்துச் சென்றார்.

'சேர்' என்று மாணவ மாணவிகளாலும், 'பிரின்சிபல் ஹனிபா' என்று சமகாலத்தவர்களாலும், 'ஹெட்மாஸ்டர்' என்று தன் வயதுக்கு மேற்பட்ட வர்களாலும் ஹனிபா அழைக்கப்பட்டார். ஊரிலும் அவருக்கு அளவு கடந்த மதிப்பும் மரியாதையும் மிகுந்திருந்தது. சொல்வன தெளிவுறச் சொல்வதும் செய்வன திருந்தச் செய்வதும் தான் வாழ்க்கை என்பது ஹனிபாவின் கருத்து. இதனால் அவர் இதற்கு முன்னர் கல்வி போதித்த பாடசாலைகள் அமைந்திருந்த ஊர்களிலுள்ள மாணவ மாணவிகளும் பெற்றோர்களும் அவருக்கு அளவற்ற மரியாதை வைத்து செயல்பட்டனர்.

பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று தொழுதுவிட்டு மீண்டும் தம் வீட்டை நோக்கி நடந்த போது அவர் மனதில் நிம்மதியும் தெளிவும் குடிகொண்டிருந்தன. பாங்கொலி கேட்கும் முன் அவர் கனமான, தெளிவில்லாத, குழப்பமான மனதிலையுடன்தான் வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்.

மனிதனுக்கு இன்பம் வரும்போது பலர் கூடுகிறார்கள். அப்படிக் கூடாவிட்டாலும் அவனாகவே அவனைச் சுற்றி பலர் கூடும்படி சுபமான காரியங்களையாவது செய்கிறான். துன்பமும் இடரும் இன்னலும் வரும்போது அவனைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் அவனை விட்டு அவன் அறியாமலேயே மறைந்து விடுகிறார்கள். அப்போதுதான் அவன் தன் துன்பங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள யாரையாவது தேடுகிறான். தனக்கு உதவி ஒத்தாசை புரியக் கூடியவர்கள் யாராவது வரமாட்டார்களா என்று ஏங்குகிறான்.

இறுதியாக தன் கண்ணால் காணாத. இதுவரை நினைக்காத, மறந்திருந்த அந்த ஏக வல்லவனான இறைவனின் நினைப்பு அவனையறியாமலேயே அவன் மனதில் தோன்றுகிறது. அவனே தன்னை ரட்சிக்கக் கூடியவன் என்ற அசைக்க முடியாத முடிவடன் இறைவனிடம் சரணடைகிறான்.

அதன் பின் இதுவரை அவன் மனதை அலைக்கழித்த யாரும் பங்கெடுத்துக் கொள்ள முன்வராத மனச் சுகம், சூரியனைக் கண்ட பனி மறைவதைப்போல் மறைந்து ஒரு சுகம் உண்டாவதை உணர்கிறான். இது போலவே தொழுதுவிட்டுத் திரும்பிய ஹனிபாவின் மனதிலும் ஒரு தெளிவு பிறந்தது.

தன் ஒரே மகளான ஷாமிலாவின் திருமண விஷயமாக மாப்பிள்ளை வீட்டாரைச் சந்தித்துவிட்டு, வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த ஹனிபாவின் உள்ளத்தில் சொல்லொணாத வேதனையும் பயமும் தவிப்பும் பொருளாதாரப் பிரச்சினையும் மாறி மாறி சித்திரவதை செய்தன.

பாங்கொலி அழைப்பைக் கேட்டு பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று தொழுதுவிட்டு மீண்டும் வீட்டை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தபோது, ஹனிபாவின் உள்ளத்தில் ஒரு குளுமை பிறந்தது. முகத்தில் ஒரு நிரந்தர நிம்மதி காணப்பட்டது. முன்னரைவிட அவரின் நடையில் ஒரு இளமை வேகம் தோன்றியது. இப்போது வெய்யிலின் கொடுமை அவருக்கு உரைக்கவில்லை.

தன் மனைவியிடம் மகன் ஷாமிலாவின் திருமண விஷயத்தைக் கலந்து பேசி ஒரு திசையை மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடம் நாளைக் காலையிலேயே தெரிவித்துவிட வேண்டும் என்று அவர் மனம் எண்ணியதும் அவரையறியாமலேயே அவரின் நடையின் வேகம் மேலும் சற்றுக் கூடியது.

ஷாமிலா இப்போது பத்தொன்பது வயது நிரம்பிய கன்னி. அழகைப் பழிக்கும் அழகு அவளுக்கு. நல்ல ஏற்றமான உயரமும் எடுப்பான தோற்றமும் கொண்ட உடல்வாகு, வசீகரமான முகம்; சுண்டினாலே இரத்தம் கன்றி விடும் பொன்னிறம். கழுத்திலிருக்கும் சிறிய தங்கச் சங்கிலிக்கும் அவள் மேனி நிறத்துக்கும் சிறிதுதான் வித்தியாசம்.

இரு கண்களையும் தாண்டி கன்னங்களின் பக்கவாட்டில் கூர்மையாக வளர்ந்து, மூக்குக்கு மேல் நெற்றியின் மத்தியில் இணைந்து வில்லைப்போல் இலக்கிய வர்ணிப்புக்கு ஏற்றதாக அமைந்திருந்தன ஷாமிலாவின் புருவங்கள்.

நீண்ட சுருங்குந்தல்; எந்நேரமும் மூடிய முந்தானையை கிழிக்கக் கூர்பார்ப்பது போன்ற மார்பகங்கள். வெட்டிச் செதுக்கி விட்டாற்போன்ற இடை. வற்றாத சதைப்பிடிப்புள்ள நீண்ட கைகள். எய்யப்பட்ட துர்க்குணம் படைத்தவனுக்கும் பார்க்கும்போது பத்தியையே உண்டாக்கக்கூடிய, பூரணமான, தாய்மையான பெண்ணை ஷாமிலாவிடம் குடிசொண்டிருந்தது.

உயர்தர வகுப்பில் இரு பாடங்களோடு சித்தியெய்திய ஷாமிலா தனது படிப்பை அத்தோடு முடித்துக் கொண்டாள். பஸ்ஸில் சன நெரிசலில் இருந்து விடுபடவும் தாய்க்குலத்தையே தாசிக்குலமாக எண்ணி, தெருவில் வரும் போகும் பெண்களுக்கு வயது வித்தியாசம் பார்க்காமல் கேலி செய்யும் ஆண்களிடமிருந்து தப்பிக் கொள்ளவும் எண்ணிய ஷாமிலா தன் படிப்பைக் கைவிட்டாள்.

ஒழுக்கத்தில் உயிரான ஹனிபா, தன் மகளை ஒழுக்கத்தின் பிரதிநிதியாக வளர்க்க எண்ணினார். அதன்படி சிறு வயதிலிருந்தே பாத்திமா நாயகி (ரலி), கண்ணகி, சீதை போன்ற உத்தமிகளின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் நபிமணி (ஸல்) அவர்களின்

(ஹதீஸ்) பொன்மொழிகளையும் இஸ்லாமியப் பெண் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பன போன்ற நல்ல உயர்ந்த கருத்துக்களையும் ஷாமிலாவின் பிஞ்சு மனத்திலே விதைத்தார். அந்த விதைகள் ஷாமிலாவின் நல்ல மனம் என்ற பூமியில் நன்றாக முளைவிட்டன. அவள் வளர வளர அந்த நல் முத்துக்களும் மிக நல்ல முறையில் விளைய ஆரம்பித்தன.

தொழுவதற்காக 'வள' (தேக சுத்தியுடன்) வந்த ஷாமிலா, வீட்டு வாசல் கடது தட்டப்படும் ஒலியிலிருந்து தனது தந்தைதான் என்று உறுதி செய்து கொண்டவளாக கடவைத் திறந்தாள்.

"அல்ஹம்துலில்லாஹ்" (எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே) என்றவாறு உள்ளே வந்த ஹனிபா, "உம்மா எங்கே ஷாமிலா!" என்றார். "உள்ளே இருக்கிறாங்க...." என்று இனிமையான குரலில் சொன்ன ஷாமிலா, "உம்மா.... உம்மா! வாப்பா வந்துட்டாங்க!" என்று உள் நோக்கிக் குரல் கொடுத்தாள்.

இறைவன் வஞ்சகமில்லாத அழகை மட்டுமல்ல, கேட்போர் மனதை மயங்கச் செய்யும் இனிய மதுரமான குரல் வளத்தையும் ஷாமிலாவைக்குக் கொடுத்திருந்தான். மகளின் குரல் கேட்டு தாய் நீஸா சமையலறையில் இருந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

"வாப்பா நான் தொழுதுட்டு வாரேன்" என்றவாறே தன் முக்காட்டைச் சரி செய்துக் கொண்டு ஷாமிலா தொழுகை அறையை நோக்கி நடந்தபோது அவளின் பின்னழகு முன் அழகோடு போட்டி போடுவதைக் காண முடிந்தது.

"தொழுதுவிட்டு வாரீங்களா சாப்பாடு எடுத்து வச்சிருக்கிறேன்!" என்றாள் நீஸா.

"வாற்ற வழியிலேயே நான் தொழுதுட்டுத் தான் வந்தேன் நீஸா! நான் கரீம் காக்கா வூட்டுக்கு போயிட்டுத் தான் வாரேன்!" பேசியபடியே சாப்பாட்டு மேசையை நோக்கி நடந்த தன் கணவனைப் பின் தொடர்ந்துச் சென்றாள் நீஸா. "அவங்க என்ன சொல்றாங்க?" சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்த கணவனுக்கு மேசையில் ஏற்கனவே தயாராக வைத்திருந்த உணவை எடுத்துப் பரிமாற ஆரம்பித்தாள் நீஸா.

"அவங்களுக்கென்னடா பூரணமான புரியம்!" தன் கையை அலம்பிக் கொண்டு 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' (இறைவனின் திருநாமத்தால் ஆரம்பிக்கிறேன்) என்றபடி முதல் உணவுக் கவளத்தை வாயில் போட்டார் ஹனிபா.

"அவங்க புரியப்பட்டா மட்டும் ஏலுமா? எங்கட வசதியையும் பார்க்கணுமே...! ஆயிரக்கணக்குல கேட்டா எங்கள்"ல குடுக்க ஏலுமா?" நிலவைக் கருமேகம் முடுவதைப் போல் நீஸாவின் முகத்தில் சோக ரேகைகள் கருமையாகப் பரவின.

"அட அவசரப்படாமத்தான் இரிங்களேன். இப்ப என்னடா என்டா எங்கட செலவையும் சேர்த்து அவங்களே செய்யிற அளவுக்கு வந்துட்டாங்க. அவங்களா நாளண்டைக்கு இங்க வரத்தான் இருந்திருக்கிறாங்க. நான் போனது அவங்களுக்கு சரியான சந்தோஷம்... எல்லாத்தையும் என்கிட்டயே பேசி முடிச்சிட்டாங்க. எப்படையும் அவங்க நாளண்டைக்கு இங்க வருவாங்க!" என்று மூச்சு விடாமல் பேசிக் கொண்டு போன ஹனிபா; மகிழ்ச்சியும் உறுதியும் நிரம்பியவராக தன் மனைவியின் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினார்.

பள்ளி வாழ்க்கையும் பரு வக் கோளாறும்

“ஷா மிலாவின் நல்ல காலத்துக்குத்தான்” இந்த எடம் சரி வந்திருக்குது” நபீஸாவின் மகிழ்ச்சியான குரலில் மறைமுகமாக வேதனை இழையோடுவதை ஹனிபாவால் நன்கு உணர முடிந்தது.

அவள் தன் கணவனுக்குச் சாப்பாட்டைத் தொடர்ந்து பரிமாற ஆரம்பித்தாள். சாப்பாட்டு நேரம் கடந்து விட்டதாலும், வெய்யிலில் வந்த களைப்பும் அசதியும் சேர்ந்து கொண்டதாலும் ஹனிபாவுக்கு பசி சற்று அகோரமாகத் தான் இருந்தது.

“நபீஸா! இது ஷாமிலாவோட நல்ல காலத்துக்கு மட்டுமில்ல... எங்கட நல்ல காலத்துக்குமா சேர்த்துத்தான் இந்த எடம் கெடைச்சிருக்குது!”

“ஆயிரக் கணக்குல செலவழிச்சுக் கட்டிக் கொடுக்க எங்ககிட்ட ரொக்கமா இருக்குது! அது இல்லன்னாலும் இருந்த மானம், மரியாதையும் தான் ‘அவனால்’ பாழாய் போச்சே!”

மனைவியின் வாயிலிருந்து வந்த ‘அவன்’ என்ற சொல்லை அவர் செவியேற்றதும் வாயில் போட்ட உணவுக் கவளம் தொண்டையில் இறுகியது.

கிளாசில் இருந்த தண்ணீரில் ஒரு மிடரைக் குடித்துச் சிரமத்துடன் தொண்டையில் இறுகிய உணவுக் கவளத்தை உள்ளே இறக்கினார். பின் மள மளவென்று தண்ணீரைக் குடித்தவர் ‘அல்ஹம்துலில்லாஹ்’ என்றபடி எழுந்தார்.

எப்போதும் தன் கணவனுக்கு ‘அவனின்’ பேச்சை எடுத்தாலே பிடிக்காது என்பது நபீஸாவுக்குத் தெரியும். சாப்பாட்டு வேளையில், தான் அவனின் பேச்சை எடுத்திருக்கக் கூடாது என்று எண்ணினாள். அதனால் தனது கணவனின் உணவுகூடத் தடைப்பட்டுப் போனதை எண்ணி நபீஸா மிகவும் மனம் நொந்தாள்.

தொடர்ந்து சாப்பிடச் சொல்லியிருக்க முடியும். அப்படிச் சொன்னால் மீண்டும் அவனின் பேச்சு உயிர் பெற்று நினைவுமுற்றி அதனால் அவர் மேலும் வேதனையடையலாம் என்பதற்காகவே அவள் தொடர்ந்து சாப்பிடும்படி அவரை வற்புறுத்தவில்லை.

ஹனிபாவின் முகத்தில் கருமை குடிகொண்டது. ஹாலில் அங்கும் இங்குமாக ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் சிறிது நேரம் உலாவினார்.

‘வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழி உடைந்ததைப் போல்’ நல்ல விஷயமொன்றைப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது தன் ‘பின்புத்தி’யால் அந்த விஷயம் முற்றுப் பெறாமலேயே போனதை எண்ணி வேதனைப்பட்டாள்.

நபீஸா இந்த நேரத்தில் அவன் பேச்சு எப்படியும் எடுபட்டே தீரும் என்று மறுபுறம் தனக்குத் தானே சமாதானம் செய்து கொண்டான். தன் நடையை நிறுத்திய ஹனிபா வேதனையோடு தன் மனைவியை நோக்கி....

“அவன் செஞ்ச ஈனச் செயலை நெனைக்க நெனைக்க என்னை நெருப்புல வாட்டி எடுக்கிறதைப் போல இருக்கிறது நபீஸா. அவன் செஞ்ச ஈனச் செயல தெரிஞ்சுக் கரீம் நானா எங்கட வீட்ல பெண் எடுக்குறார்ன்னா அவரோட பெருந்தன்மைய என்னான்னு சொல்றது...! அவர் மகன் இஸ்மத் எப்படிப்பட்ட நல்ல புள்ள தெரியுமா? இது வரைக்கும் இஸ்மத்தப் பத்தி ஒருத்தர் ஒரு கெடுதி சொல்லிக் கேட்டது கிடையாது” என்று விடாமல் சொல்லி முடித்தார்.

அவனின் நினைவிலிருந்து கணவனின் நினைவை வேறு திசையில் திருப்ப எண்ணிய நபீஸா, ‘பெண் பார்க்க இஸ்மத்தும் வருமா?’ என்றாள்.

“இல்ல. ஷாமிலாவைப் பத்திச் சொன்னதும் உம்மாவும் வாப்பாவும் பார்த்தாப் போதும். நான் பார்க்கத் தேவையில்லன்னு ஒரேயடியா சொல்லிட்டாராம். நபீஸா இதைவிட்டா இனி லேகல இதுபோல ஒரு நல்ல எடம் கெடைக்காது. அப்படிக் கெடச்சாலும் அவன் கூடப் பொறந்த மூதேவி செஞ்ச செயலச் சொல்லி காரியத்தக் கெடுக்க எத்தனையோ பேர் காத்துக்கிட்டிருக்காங்க!”

“கரீம் நானாவுக்கு உள்ள ஒரே புள்ளதானே இஸ்மத்.... ஷாமிலாவுக்கு என்னா மாமி, மதினி கொடுமையா... அங்க நடக்கப் போகுது? இஸ்மத்துட உம்மா பரிதாவும் ஒரு வாய் பேசாத பூச்சிம் அது சரி இது விஷயமா எதுக்கும் ஷாமிலாவையும் ஒரு வார்த்தெ.....”

நபீஸா முடிக்கவில்லை. ஹனிபா உணர்ச்சியோடு குறுக்கிட்டார்.

“நபீஸா..... இதுல ஷாமிலாவைக் கேட்க என்ன இருக்கு? எங்க குடும்பத்து நெலம் அவளுக்கு என்ன தெரியாமயா இருக்கு? அவன் என்ன படிக்காதவளா? தாய், தகப்பனோட கஷ்ட நஷ்டம் வெளங்காதவளா? படிச்ச பண்பட்டு அது போலவே நடக்கிறவள்தானே! அவன் அப்படிப் புரியப்படாம இருக்கிறதுக்கு என்ன காரணம் இருக்கு?ம் சரி இந்த சல்லிய எடுத்து வைங்க....” என்றபடி தன் காற்சட்டைப் பைக்குள் கட்டாக மடித்து வைத்திருந்த ஒரு கற்றை ஐந்தூறு ரூபா நோட்டுக்களை எடுத்து மனைவியிடம் நீட்டினார்.

பண நோட்டுக்களைக் கண்டதும் நபீஸாவின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன. அவன் கை தாமாகவே கணவன் நீட்டிய பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது.

நபீஸாவின் வியப்பைப் புரிந்துகொண்ட ஹனிபா.. “இது கல்யாணத்துக்கு எங்கட செலவுக்காக கரீம் நானா ஐயாயிரம் ரூபா தந்தார்...ம்... அத எடுத்து வைங்கோ, நான் கல்யாண ஏற்பாட்டு விஷயமாக சவீது மாஸ்டர் வீட்டுக்கு ஒருக்கா போயிட்டு வர்றேன்” என்றவர் வேகமாக வீட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

‘அல்லாஹ்வோட காவல்’ என்று கணவனை வழியனுப்பிவைத்த நபீஸாவுக்கு எதிர் பாராத விரைவில் ஷாமிலாவின் திருமண விஷயம் கைக்கூடிவிட்டது ஆச்சரியமாக இருந்தது. இறைவனுக்கு மனத்தினுடாக நன்றி செலுத்தினாள்.

'எதற்கும் ஷாமிலாவையும் ஒரு வார்த்தை கேட்டு விடுவோமா' என்ற மனைவியின் கேள்வி மகளின் திருமண விஷயமாக நண்பரொருவரின் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த ஹனிபாவின் மனதில் சிறிது சஞ்சலத்தையூட்டவே செய்தது. 'திருமணத்துக்கு முன்னர் மணப் பெண்ணின் சம்மதத்தைக் கேளுங்கள்' எனும் நபி (ஸல்) அவர்களின் மொழியையும் அவர் அறியாதவரல்ல. ஆனாலும் "எங்க விருப்பத்துக்கு மாறா என்ன சொல்லிடப் போறா" என்று ஹனிபா மேலோட்டமாகத்தான் சொல்லிவிட்டார்.

'அப்படி ஏதும் ஷாமிலா மாறாகச் சொல்லிவிட்டால்' நினைக்கும் போதே ஹனிபாவின் மனம் ஒரு கணம் ஆடி அசைந்தது.

அதே வேளை ஏனைய கன்னிப் பெண்களைப் போல் தன் மகள் ஷாமிலா 'காதல்' என்ற பருவ வயது இளமைக் கவர்ச்சி அலையில் சிக்கியிருக்க மாட்டாள் என்று ஹனிபாவின் மனம் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் நம்பியது. அந்த நம்பிக்கையின் மத்தியில் தண்ணீருக்குள் அமிழ்த்த, அமிழ்த்த மேலே வரும் பந்தைப்போல் 'அப்படி மாறாகச் சொல்லி விட்டால்' என்ற எண்ணம் அவர் விரும்பாத போதும் மீண்டும் மீண்டும் அவர் மனத்துக்குள் தலைதூக்கியது.

அந்த எண்ணத்தைப் புறக்கணிக்க முடியாத மட்டில் ஹனிபா, 'அப்படி மாறாகச் சொல்லிவிட்டால்' என்ற எண்ணத்துக்கே தலைதூக்க இடமளித்து விட்டார்.

அதன் பலன்?

ஹனிபாவின் மனம் கடந்த கால நிகழ்ச்சியொன்றுக்கு விரிரென்று தாவிச் சென்றது.

அவர் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த பாடசாலை ஒன்றில் அவர் மகள் ஷாமிலாவுடன் இன்னும் பதினாறு மாணவிகள் ஒன்பதாம் வகுப்பு 'பி' பிரிவில் கற்றுக் கொண்டிருந்தனர். 'பி' பிரிவு பெண்களுக்கு மட்டுமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒரு நாள் ஹனிபா தனக்குரிய பாடமான கணித பாடத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த வகுப்பில் ஒரு மாணவி பாடத்தில் அக்கறை செலுத்தாமல் தான் செய்து கொண்டு வராத அடுத்த பாடத்திற்கான வீட்டு வேலையை களவில் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அந்த மாணவியை நோக்கி, "என்ன பாத்திமா... நான் சொல்றது விளங்குதா?" என்றார் ஹனிபா.

"ஓ..சேர்!" என்ற பாத்திமா மீண்டும் பாடத்தில் கவனம் செலுத்துவது போல் பாவனை செய்தாள்.

அதைப் புரிந்து கொண்ட ஹனிபா, "நீ பொய்யைச் சொல்லி இந்த கணக்குப் பாடத்துக்கு இப்ப எனக்குக் கணக்கு விட்டா...? பரீட்சை சமயம் கணக்குப் பாடம் உனக்கு கணக்கு விட்டுடும் கவனம்! என்றவாறு மீண்டும் பாடத்தைத் தொடர்ந்தார்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் மீண்டும் பாத்திமா தனது வீட்டு வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள். இதைக் கண்ட ஹனிபாவுக்கு ஆத்திரம் எல்லை மீறி உச்சந்தலையில் நின்று உதைத்தது. அடுத்த கணம்-

அவர் கையிலிருந்த கணிதப் புத்தகம் பாத்திமாவை நோக்கிப் பறந்து சென்றது. அப்போது அப்புத்தகத்தில் இருந்து ஒரு கடித உரையும் ஒரு புகைப்படமும் பறந்து சென்று மாணவிகளின் மத்தியில் விழுந்தன.

ஒரு மாணவி அவசர அவசரமாக விழுந்த பொருட்களை கொண்டு வந்து ஹனிபாவிடம் கொடுத்தாள்; இன்னொரு மாணவி புத்தகத்தை எடுத்து வந்து கொடுத்தாள். அந்தப் புகைப்படத்தைக் கண்ட ஹனிபா தீயில் மிதிபட்டவர் போலானார். காரணம்

அந்த கணிதப் புத்தகத்துக்குரிய மாணவி ஒரு வாலிபனின் அரவணைப்பில் இருந்தாள். அடுத்தது-

ஒரு காதல் கடிதம். அதுவும் அந்தப் படத்திலிருந்த மாணவிக்கு எழுதப்பட்டது. எழுதியவரின் கையொப்பம் தெளிவில்லை.

உடனே புத்தகம், புகைப்படம், கடிதம் ஆகியவற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட மாணவியையும் அழைத்துக் கொண்டு தனது காரியாலயத்திற்குச் சென்றார்.

வகுப்பு பரபரப்படைந்தது.

மாணவியை விசாரித்து சகல உண்மைகளையும் அறிந்து கொண்ட ஹனிபாவுக்கு படத்திலிருந்த வாலிபன் பிறிதொரு பாடசாலை மாணவன் என்ற உண்மையும் தெரிய வந்தது.

அதன் பின் பியோனை அனுப்பி அந்த வகுப்பிலுள்ள ஏனைய மாணவிகளையும் காரியாலயத்திற்கு வரவழைத்தார்.

அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பார்க்கக் கூடியதாக அந்தப் படத்தை மேசை மேல் வைத்தார். அந்த மாணவிகள் குழுவில் ஷாமிலாவும் இருந்தாள்.

சம்பந்தப்பட்ட மாணவி மரணதண்டனையை நிறைவேற்றுவதற்காக கழு மரத்துக்கு அருகில் நிற்கும் கைதியைவிட மோசமான நிலையில் நின்றாள். பின்பு படத்தை எடுத்து லாச்சியினுள் போட்டார். மாணவிகளைப் பார்த்து பேச ஆரம்பித்தார்.

“என் அருமை மகள்மாரே! ஷாமிலா மட்டுமல்ல, நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் எனக்கு மகள்தான். நான் உங்க பிரின்ஸிபல் என்ற ஸ்தானத்திலிருந்து இறங்கி ஒரு நல்ல நண்பனாக மாறித்தான் இப்போ செயல்படப் போகிறேன்.

இந்த மாணவி செய்தது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். உடனடியாக பாடசாலையை விட்டு வெளியே அனுப்பியிருக்கணும். ஆனாலும் படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரி என்பதாலும் இதுவரை எதுவித குற்றங்களும் செய்யாததாலும் சகல உண்மைகளையும் ஒளிவு மறைவின்றி ஒப்புக் கொண்டதாலும் நான் முதல் முறையாக மன்னிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஏன்னா அவள் வாழும் குழுவும் வயதுமே இத் தவறைச் செய்யத் தூண்டியுள்ளன. இந்த பதினாறுக்கும் இருபதுக்கும் இடைப்பட்ட வயதை நீங்கள் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு படித்துப் பாஸ் பண்ணிவிட்டால் ‘எங்கட புள்ள படிக்குது’ என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கும் உங்கட பெற்றோருக்கும் நல்லது; உங்களுக்கும் நல்லது; இந்தப் பாடசாலைக்கும் நல்லது; இப்ப இவ செய்திருக்கிறது காதல் அல்ல! இதுக்குப் பெயர் இளமைக் கவர்ச்சி. இந்த இளமைக் கவர்ச்சியிலே சிக்குண்டுதான்

ரோமியோ ஜூலியட் லைலா - மஜ்னு. அம்பிகாபதி-அமராவதி. அனார்கலி-சலீம் போன்றவர்கள் அற்ப ஆயுளில் மறைந்து போனார்கள். பெரியவங்களா பார்த்துச் செஞ்சி வைக்கிற கல்யாணங்கள் தான் பெரும்பாலும் நிலைக்கும்.

இராமன் வில்லை வளைச்சு ஒடித்துதான் ஜானகியை மணந்தான். அதனாலத்தான் சீதை உண்மையான பாசம் கொண்டு அவனோடு காட்டுக்குப் போனாள்.

நளன் துணியை அறுத்துக் கொண்டு தமயந்தியை நடுவனத்துல விட்டுட்டுப் போனான். அப்படிப் போய் மீண்டும் கூடினான்.

அரிச்சந்திரன் மனைவியையும் பிள்ளையையும் விற்றான். பின்னர் ஒன்று சேர்ந்தான்.

கண்ணகி-கோவலன் பிரிந்தும் கூடினார்கள். இவைதான் தெய்வீகக் காதல். அதாவது கல்யாணத்துக்குப் பிறகு உண்டாகிற உண்மையான பாசம். இந்த பந்தம் உருக்கு சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டது.

இன்றைய இளம் சமுதாயம் காதலுங்குற இளமைக் கவர்ச்சியில் மயங்கி உண்மையான இந்தக் காதல் காவியங்களுக்கு இழுக்கைத் தேடித் தீர்றாங்க.

ஆக காதல்ன்னா என்னன்னு நான் உங்களுக்கு ஓரளவு விளக்கிட்டதா நெனைக்கிறேன். ஒரு ஆசிரியர் வயது வந்து மாணவிகளிடம் இப்படிப் பேசக் கூடாதுதான். ஆனா..... உங்க வயசுடைய என்னுடைய பருவ வயது மகளும் உங்களோடத்தான் இருக்கிறா. அந்த துணிச்சலில்தான் இப்படி விளங்க வச்சேன்" என்றவாறு புன்னகை புரிந்தார்.

சம்பந்தப்பட்ட மாணவியைப் பார்த்தார். அவள் கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இஸ்லாத்துல மறுமணத்துக்குக் கூட தாராளமாக இடம் இருக்கு. அதே நேரம் கல்யாணம் செய்விக்கிறப்போ மண மகளின் விருப்பம் கட்டாயம் தேவைன்னும் இஸ்லாம் வலியுறுத்துகிறது. ஆனா இஸ்லாத்துல இந்தக் காதலுக்கு எடமில்ல....

பெண்களுக்கு கணவனைத் தவிர வேறு மணமுடிக்க முறையுள்ள ஆடவர்களின் முன்னால் நடமாடுவதைக் கூட இஸ்லாம் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது தெரியுமா? என்றார். சகல மாணவிகளும் மௌனமாக நின்றனர்.

"இப்ப நான் உங்ககிட்ட ஒரு கேள்வி கேட்கப்போறேன் பதில் சொல்லுங்க பார்ப்போம்! என்ற பிரின்ஸிபலின் முகத்தை மாணவிகள் நோக்கினர்.

"தூய்மையான பெண்மைன்னா என்ன?"- வரிசையில் முதல் மாணவியை நோக்கினார். "தூய்மையே பெண்மை" என்றாள் முதல் மாணவி.

இரண்டாம் மாணவி மௌனமாக நின்றாள். மூன்றாம் மாணவி "பெண்மை புனிதமானது" என்றாள்.

நான்காவதாக ஷாமிலாவின் முறை வந்தது.

உதயத்தில் ஓர் அஸ்தமனம்!

தந்தையாகவும் தலைமை ஆசிரியராகவும் விளங்கும் ஹனிபாவை ஏறிட்டு நோக்கிய ஷாமிலா, தன் இனிய குரலில் “உடலால் மட்டுமல்ல, ஒரு பெண், உள்ளத்தால் ஒருவனை நினைப்பதாலும் கற்பிழக்கிறாள்” என்றாள்.

ஹனிபா கதிரையின் விளிம்புக்கு வந்தார். மகள் ஷாமிலாவின் பதிலைக் கேட்டு அவர் பெருமிதமடைந்தார். அதன் பலனாக அவர் விழியோரங்களில் கண்ணீர்த் துளிகள் பணித்தன. அவரை மட்டுமல்ல, சம்பந்தப்பட்ட மாணவியையும் உலுக்கிவிட்டது.

“சேர்....! என்றபடி புகைப்படம் சம்பந்தப்பட்ட மாணவி அவர் பாதங்களில் பணிந்தாள். “எழுந்திரு” என்றார் ஹனிபா.

“இனிமே ஏதாவது இசகு பிசகாக நடந்துகொண்டா நிச்சயம் நான் உன்னை வெளியே அனுப்பிடுவேன். படத்தையும் கடிதத்தையும் நான் கிழிச்சுப் போடுறேன். இந்தப் படம் எடுத்த ஸ்டூடியோக்காரர் என் நண்பர்தான். அவர்கிட்டச் சொல்லி நெகட்டிவையும் நான் அழிச்சுப் போடுறேன்....!! நீங்க எல்லாரும் வகுப்புக்குப் போகலாம்” என்றார்.

ஷாமிலாவின் விளக்கம் ஹனிபாவை பெரிதும் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் ஆனவமும் கொள்ளச் செய்திருந்தது.

ஹனிபா காதலை வன்மையாக வெறுத்தார்: காரணம் அவரது இரண்டு சகோதரிகளும் இந்தக் காதல் அலையால் அள்ளுண்டு போனவர்கள் தான்.

மூத்த சகோதரி ஒருவனை நம்பி திருமணமும் செய்து காதல் பரிசாக தினமும் அடியையும் உதையையும் சேமித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இரண்டாவது சகோதரி காதல் என்று ஒருவனோடு சென்று குழந்தையை ஏந்திக் கொண்டு தனியாக அவஸ்தைப்படுகிறாள். இவர்கள் இருவரின் தொடர்புகளையும் ஹனிபா கைவிட்டுவிட்டார்.

நாளை தன் மகளும் இப்படியான ஒரு அவல நிலைக்கு ஆளாகிவிடக் கூடாது என்று பயந்தே ஒதுங்கி வாழ்ந்தார்.

ஷாமிலாவுக்கு புத்தி தெரிந்த நாள் முதல் பெண்மையின் தூய்மையை உரை மருந்தாகக் கொடுத்தார்.

அன்னை ஆயிஷா (ரலி), மாதர்குல திலகம் பாத்திமா நாயகி, அன்னை கதீஜா (ரலி) போன்ற மாதரசிகளதும், சீதை, கண்ணகி, நாளியினி, சந்திரமதி போன்ற காவிய நாயகிகளினதும் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் புனிதத் தன்மையையும் நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியாகவும் போதித்தார்.

ஷாமிலாவின் மனதில் 'பெண்மை எவ்வளவு தூரம் ஊடுருவி இருக்கிறது, என்பதை அறியும் சந்தர்ப்பம் அன்று தான் ஹனிபாவுக்குக் கிடைத்தது. அன்று தன் மனைவியிடம் மகளைப் பெரிதும் பாராட்டி மகிழ்ந்தார் ஹனிபா.

மகனால் ஏற்பட்ட 'வடு' இன்னும் முழுமையாக மாறவில்லை. அதற்குள் தன்னால் புடம் போடப்பட்ட ஷாமிலாவின் மனதில் தன் முடிவுக்கு மாறாக ஏதாவது இருக்குமாயின் அது தன் குடும்ப அழிவுக்கே ஒரு துளி விஷமாக அமைந்து விடும் என்று ஹனிபா எண்ணியபோது அவர் உடம்பு வேகமாக ஆடி நின்றது. இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. உடலெல்லாம் குப்பென்று வியர்த்துக் கொட்டியது கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்தபடியே நாடி வந்த நண்பரின் வீட்டு அழைப்பு மணியை அழுத்தினார்.

எப்போதும் தொழுகைக்குப் பின் நீண்ட நேரம் குர்ஆன் ஓதுவதில் ஈடுபடுவது ஷாமிலாவின் வழக்கம். ஆதலால் இப்போது அவள் தொழுகை அறையில்தான் இருப்பாள் என்று எண்ணிய நபீஸா, கையில் காசோடும் மனதில் குதூகலத்தோடும் தன் அருமை மகள் ஷாமிலாவைக் காண தொழுகை அறைக்குச் சென்றாள்.

காலடியோசை கேட்டு ஷாமிலா நிமிர்ந்தாள். தாயைக் கண்டதும் தொழுகைப் பாயில் அமர்ந்து ஓதிக் கொண்டிருந்த குர்ஆனைக் குனிந்து முத்தமிட்டுக் கொண்டே எழுந்தாள். குர்ஆனை மேசை மேல் பயபக்தியோடு வைத்தாள்.

ஷாமிலா, தொழுகையை அப்போதுதான் முடித்திருந்ததினால் அவள் மனம் நிர்மலமாக இருந்தது. அந்த நிர்மலம் அவள் அழகிய சுந்தர முகத்தில் ஒரு தெய்வீக சோபையை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

தன் மகளின் பேரழகைக் காண நபீஸாவுக்கே பெருமையாக இருந்தது. ஷாமிலா தன் மகள் என்ற காரணத்தினால்தான் நபீஸாவால் பெருமைப்பட முடிந்தது. நபீஸா ஷாமிலாவின் தோழியாக மட்டும் இருந்திருந்தால் நிச்சயம் ஷாமிலாவின் எழிலுக்கு பொறாமைப்பட்டே இருப்பாள்.

தன் தாயின் கையிலிருந்த காசைக் கண்ட ஷாமிலா "அட்டா இன்னைக்கு சீட்டு சல்லி கெடைச்சிருச்சா உம்மா" என்றாள்.

"இது சீட்டு சல்லி இல்ல ஷாமிலா!" நபீஸாவின் குரல் சூட்சுமமாக ஒலித்தது. "அப்போ எங்கால உம்மா இவ்வளவு சல்லி!" ஆச்சரியம் அவள் கண்களில் பளிச்சிட்டது.

"எல்லாம் உன்னோட கலியாண விஷயமாகத்தான்!"

இதைக் கேட்டதும் ஷாமிலாவின் முகம் நாணத்தால் செந்நிறமானாலும் அவள் முகத்தில் இலேசான சோகரேகைகள் விரைவில் படர ஆரம்பித்தன. தன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்ட ஷாமிலா, "நான் அன்னைக்கே சொன்னேன்தானே உம்மா, எனக்கு இப்பவே கல்யாணம் வேணாம்ன்னு....." என்றாள்.

சென்ற மாதம் ஒரு நாள் முன்னறிவித்தல் இன்றி திடீர் என்று கரீம் தம்பதிகள் வந்து அவளைப் பெண் பார்த்துவிட்டுப் போன சம்பவம் நபீஸாவின் நினைவில் எழுந்தது.

தனக்கு இப்போது திருமணத்துக்கு அவசரமில்லை என்று அன்று சொன்னதை தாயாருக்கு இப்போது ஞாபகமூட்டுவதுபோல் பேசினாள் ஷாமிலா.

“அப்படி நீ சொல்லிட்டா ஏலுமா உம்மா? நாங்களும் கண்ணை மூட மொதல்ல உனக்கும் ஒரு நல்ல வழிய செஞ்சுட்டுத்தானே போகணும்!”

“அதெல்லாம் இப்பவே நடக்காது. அல்லாஹ் உங்களோடயும் வாப்பாவோடயும் ஹயாத்த (வயதை) இன்னும் நீளமாக்கி வைப்பான். இப்பவே நீங்க என் கல்யாணத்துக்கு அவசரப்படாதீங்க. இன்ஷா அல்லாஹ் (இறைவன் நாடினால்) எல்லாம் அல்லாஹ் நாடுற நேரம் தானா நடக்கும்!”

“தானா நடக்குற அந்தக் காலம் இப்போ தானாகவே வந்திருச்சு ஷாமிலா!”

அர்த்த புஷ்டியோடு ஒலித்த தாயின் குரலைக் கேட்டு தாயை உற்று நோக்கியபடி, “நீங்க என்ன உம்மா சொல்நீங்க?” என்றாள் ஷாமிலா. நபீஸா நேரடியாகவே விஷயத்துக்கு வந்தாள்.

“ஷாமிலா! கரீம் நானா அவங்களே எங்கட செலவையும் ஏத்து செய்யிறதா பொருந்தி கல்யாணத்துக்கு எங்கட செலவுக்காக வாப்பா கிட்ட ஐயாயிரம் ரூவா சல்லியும் கொடுத்திருக்காங்க எப்படியும் இன்னும் எட்டுப் பத்து நாள்ல அல்லாஹ்வோட கிருபையால உனக்கும் இஸ்மத்துக்கும் கல்யாணம் நடக்கும். வாப்பா இத உணக்கிட்ட சொல்லச் சொன்னார்!”

தாயின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஷாமிலாவுக்கு தலை சுற்றியது. மெதுவாக நகர்ந்து சென்று சுவரைப் பிடிக்க எண்ணினாள். ஆனால் அதற்குள் அவள் மயங்கி தரையில் விழுந்தாள்.

நபீஸா பணத்தை மடியில் சொருகிக் கொண்டு மகளை நோக்கிப் பாய்ந்தாள்.

“ஷாமிலா! மகள் ஷாமிலா!” என்று பதறியவாறு மகளின் கன்னத்தைப் பிடித்து உசுப்பினாள். ஆனால் ஷாமிலா வாய் திறவாமல் மயங்கி மெழுகுச் சிலையாக தரையில் மல்லாந்திருந்தாள்.

செய்வதறியாது நபீஸா விரைந்தோடி சாப்பாட்டு மேசையிலிருந்த தண்ணீர் கிளாசை எடுத்து வந்து ஷாமிலாவின் முகத்தில் தெளித்தாள். நபீஸா கொஞ்சம் படித்தவள். முதலில் ஷாமிலாவின் இடையிலுள்ள ஆடைகளை இலகுவாக்கினாள். மீண்டும் ‘ஷாமிலா! ஷாமிலா!’ என்று அழுகையோடு அழைத்தபோது-

“ஆம்! ஹூம் அ” என்றபடியே கண்களைத் திறந்தாள் ஷாமிலா. தலைப்பக்கம் ஓடிச் சென்று மகளை உயர்த்தி தன் மார்போடு சாய்த்துக் கொண்டாள் நபீஸா. மகளின் இரு கன்னங்களிலும் மாறிமாறி முத்தமிட்டாள்.

“ஷாமிலா என்ன உம்மா..... என்..... என்ன நடந்திச்சு?” என்று பதற்றப்பட்டாள்.

மயக்கம் தெளிந்து எழுந்த ஷாமிலா தரையில் அமர்ந்தபடி சுவரில் சாய்ந்து முழங்கால்களை மடக்கி தன் இரு கைகளாலும் கட்டிக் கொண்டு முகத்தை மார்புக்கும் முழங்கால்களுக்கும்மிடையில் புதைத்துக் கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தாள்.

சந்தோஷப்பட வேண்டிய இந்த நேரத்தில் ஏன் மகள் இப்படி கதறுகிறாள்? என்று புரியாத நீலாவுக்கு குழப்பமாக இருந்தது.

“ஏன் உம்மா.... உனக்கு என்ன வந்திச்சு?” காரணம் அறியத் துடித்தாள் அவள்.

ஷாமிலாவிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. பதிலாக கதறலே விம்மி வெடித்துச் சிதறியது.

“ஏன்டி இப்படி ஒப்பாரி வைக்கிற.....?”

“வீட்டுக்குள்ள வெள்ளம் வந்ததும் வாழனுங்குற ஆசையால கூரைக்கு மேலே ஏறி நின்டேன் உம்மா.... இப்போ கூரைக்கு மேலா வெள்ளம் வந்துக்கிட்டிருக்கிற நேரம் என்னைக் கைக்கொட்டி சிரிக்கவா உம்மா சொல்றீங்க.....”

அழுகையும், வேதனையும் இரண்டறக் கலந்து ஒலித்தன.

“ஏன் நானா இல்லன்னு கவலைப்படுறியா? அந்தப் பாவிக்குத்தான் பாக்கியமில்லாமப் போச்சே! நீ கவலைப்படாத மகள், உன் மனசு போல நாங்க சிறப்பா செஞ்சு வைக்கிறோம்!”

“என் மனசு போல நடக்க வேண்டியது இந்தக் கல்யாணம் இல்ல உம்மா!”

ஷாமிலாவின் இதயக் குமுறல்கள் வார்த்தைகளாக வெடித்து வெளிவந்து தாயின் செவிகளில் மோதின.

“ஷாமிலா, நீ என்ன உம்மா சொல்ற!” குழம்பினாள் நீலா.

தாயை ஒரு முறை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் ஷாமிலா. உள்ளத்து பதற்றம் கண்ணீராக பெருக்கெடுத்த போது, ஷாமிலாவின் பார்வையிலிருந்து நீலா மங்கலாகத் தெரிந்து பின் கண்ணீர்த்துளிக் குள் மறைந்து போனாள்.

ஷாமிலா, தலையை தாழ்த்தியபோது கண்ணீர்த் துளிகள் தரையில் விழுந்தன. இனி தாமதிப்பதில் எந்தவிதமான பலனும் கிடைக்கப் போவதில்லை என்ற நிலை உண்டான போது, அவள் தன் உள்ளக் கருத்தை வெளியிடத் துணிந்தாள்.

“...ம்மா!... நான் புரியப்படுற ஒருத்தர் இருக்கிறார்... அவர்... எனக்கு கட்டி வைங்க உம்மா...!!”

“ஷாமிலாவின் இதய ராகம்” முதன் முறையாக ஒலிக்க ஆரம்பித்தபோது?.....

நீலாவின் தலையில் இடி விழுந்தது. கண்களை மின்னல் தாக்கியது. மகளின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட நீலா நிலைகுலைந்து போனாள். எப்போது இந்தத் தொடர்பு அவளுக்கு ஏற்பட்டது....?

அவள் விரும்புவன் யார்?

“தன் மகள் ஷாமிலாவா இந்த வார்த்தையைச் சொன்னாள்” என்று முழுமையாகச் சிந்திக்க அவள் மனம் திராணி பெறவில்லை.

அன்றில் பறவையின் அதிசயக் காதல்

மகனாஸ் மானத்தை ஒரு முறை பறிகொடுத்து நடைப்பிணங்களாக இருக்கும் தங்களுக்கு மகளாலுமா இப்படிப்பட்ட பிரச்சினை?

இன்னுமொரு மானக்கேடா...? மகனாஸ் நோயாளியாக்கப்பட்ட தன் கணவனுக்கு இதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தி இருக்குமா...?

ஒழுக்கம், ஒழுக்கம் என்று ஒவ்வொரு மூச்சாகப் பேசும், நடக்கும் அந்த உத்தமனுக்கா இந்தக் கதி!

கண்ணுக்குள் வைத்து இரு பிள்ளைகளையும் வளர்த்ததுக்கு எங்களுக்கு இந்தப் பிரதிபலன்தானா பிள்ளைகளால் கிடைக்கிறது!

நபீஸாவின் இதயம் ஆலையில் அகப்பட்ட கரும்பாகி வேதனையைச் சாறாகப் பிழிந்து கொண்டிருந்தது. நபீஸாவின் தெளிவில்லாத, முடிவு காண முடியாத மனப் போராட்டத்தை, தனக்கு சாதகமாகவே தாய் சிந்திக்கிறாள் என்று ஷாமிலா ஆறுதல் அடைந்தாள்.

நபீஸா மெலிந்த குரலில், “வாப்பா வாக்கும் கொடுத்துட்டார். கல்யாண செலவுக்கென்று அவங்க எங்களுக்கு சல்லியும் தந்திட்டாங்க... இனிமே ஏலாதுன்னு எப்பிடி உம்மா சொல்றது...” என மகளை அன்போடு கேட்டாள்.

ஷாமிலா எதுவுமே பேசவில்லை. விம்மி விம்மி அழுதாள். அருகில் சென்று மகளின் தலையை அன்புடன் வருடிக் கொடுத்த படியே “உன்னை சீரும், சிறப்புமா வளர்த்ததப்போல நல்லவன் ஒருத்தன் கையில் புடிச்சுக் கொடுக்குறதும் எங்கட கடமயில்லையா...” என்றாள்.

தந்தை அடித்தால் ஓடிச்சென்று தாயிடம் அடைக்கலம் புகுந்து அழும் குழந்தையைப் போல் தாயின் நெஞ்சில் முகம் புதைத்து அழுதாள் ஷாமிலா.

“வாப்பாவ மீறி என்னால எதுவுமே செய்ய ஏலாதுங்குறது, உனக்கு தெரியும் தானே உம்மா! இது முந்தியே நீ என்கிட்ட சொல்லியிருந்தா உன் ஆசையைப் போல செஞ்சு வைக்க தென்டிச்சிருப்பேன் ஷாமிலா!”

“கோழிசூட தன் குஞ்சுக் காக்க காகத்தோட போராடும்ங்குற நம்பிக்கையால தான் நான் அவர மனமார விரும்பினேன் உம்மா. “படிக்கிற காலத்துல இருந்தே தயிருக்குள்ள மறைஞ்ச இருக்கிற வெண்ணெய்யைப் போல, அவர் நினைவு என் மனதுல மறைஞ்ச வளர்ரதுக்குக் காரணம் அவரோட நல்ல பழக்கவழக்கங்களும், மார்க்க பக்தியும் தான் உம்மா...”

“ஸ்கூலுல்ல படிப்பு, விளையாட்டு, பேச்சு, எழுத்து எல்லாத்துலயும் அவர் தான் பெஸ்ட்!”

வாப்பா அவர வாயார மனமார பாராட்டுவார்.... மத்த பிள்ளைகளுக்கு அவர உதாரணம் காட்டுவார். அப்படி வாப்பா அவர பாராட்ட பாராட்ட என் மனதுல அவர் நினைவு, வெள்ளம் உயர உயர மேல, மேல உயரும் தாமரைப் பூவப் போல மேலும் உயர்ந்து கொண்டே வந்திச்சம்மா. ஒருத்தன விரும்பினவள் இன்னொருத்தன கல்யாணம் செஞ்சுக் கொள்ளலாம், “தலாக்” (விவாகரத்து) செய்தவளும் விதவையும் கூட மறுமணம் செய்து கொள்ள இஸ்லாம் பூரண எடம் தந்திருக்கிறது...”

மகளின் மனதை மாற்ற விளக்கம் கொடுத்தான் தாய்.

“ஆனா யார் என்ன சொன்னாலும் எப்படி கதைச்சாலும் என்னால மட்டும் அது ஏலவே ஏலாது! நான் ஹனிபாவுக்கும் நபீஸாவுக்கும் பொறந்த ‘ஷாமிலா’ இந்த ஷாமிலாவாகவே தான் வாழ விரும்புறேன்.

“இந்த ஷாமிலா ஒரு வெள்ளைப் பேப்பர் உம்மா... அந்த வெள்ளைப் பேப்பர்ல பட்ட மைத்துளியைப் போல என் நெஞ்சுல அவர் நினைவு பதிஞ்சிருக்கு உம்மா! இனி அதை அழிக்கவே ஏலாது! அப்படி வலுக்கட்டாயமா அழிக்கப்போனா பேப்பர் கிழிஞ்சு போற மாதிரி என் இதயமும் சிதைஞ்சு போவும்”

நபீஸா எதுவும் பேசவில்லை. மகளின் வேதனை கலந்த வார்த்தைகள் அவனை தடுமாற வைத்தன.

மீண்டும் “ஷாமிலாவின் இதயராகம்” தொடர்ந்தது.

“பருவமடைஞ்சு வாழ்க்கை என்கிற உணர்வு மெல்ல மனதுல எழ ஆரம்பிச்சப்போ, என் மனதுல முதல் முதலில் பதிஞ்ச ஆண்முகம் அவர் முகம் தான் உம்மா.”

நபீஸாவுக்கு எதுவுமே பேசத் தோன்றவில்லை.

அவருக்கு இவ்வளவுகாலமா ஒரு தொழில் இல்லாம இருந்து போன மாதம் தானும்மா சஷுதிக்குப் போனார். ரெண்டு வருஷத்துல திரும்பிவந்ததும் உங்களோடையும் வாப்பாவோடையும் பேசுறதா சொன்னார்”

நபீஸாவுக்கு இப்போது தலைசுற்ற ஆரம்பித்தது! வீட்ட விட்டு வெளியே செல்லாத இவளா, எந்த ஒரு ஆணையும் ஏறிட்டுப் பார்க்காத தன் மகளா இப்படிப் பேசுகிறாள்! போனமாதம் “அவன்” சஷுதி போனதாக சொல்கிறாளே இவள் எப்படி போன மாதம் அவனைச் சந்தித்திருக்க முடியும்?

நபீஸாவின் மனக் குழப்பம் அவளின் சித்தத்தையே குழப்பிவிடும் போலிருந்தது.

அவளை மீறியே ஷாமிலாவிடம்.. “நீ எப்போ? எப்படி? எங்கே..? அவனைச் சந்தித்தாய்?” என்று சற்று ஆத்திரம் மேலிடவே கேட்டுவிட்டாள்.

“நீங்களும் வாப்பாவும் சமது மாமாட மகள் நவீஹாவோட கல்யாணத்துக்கு போன அன்டைக்கு அவர் இங்க வந்தார்.”

நபீஸாவுக்கு குழப்பம் மேலும் அதிகரித்தது. சமதின் மகளுடைய திருமண தினம் நபீஸாவின் கண்களின் முன் விஸ்வரூபம் எடுத்து கைகொட்டிச் சிரித்தது.

அன்று அவளும் ஹனிபாவும் சுமார் அறுபது மைல் தொலைவிலுள்ள சமதின் வீட்டுக்கு ஒரு நாள் தங்கும் ஏற்பாட்டுடன் தான் சென்றார்கள்.

சமதும் ஹனிபாவும் நீண்ட காலமாக ஒரே பாடசாலையில் பல வருடங்கள் கடமையாற்றியவர்கள். பெரும்பாலும் இருவரும் ஒரே கொள்கை, நடையுடை பாவனைகளுடையவர்களாதலால் இருவரின் நட்பிலும் எந்தவிதமான விரிசலும் இதுகாலம் வரை ஏற்பட்டதில்லை.

நீண்டகால இடைவெளிக்குப் பின் சமது திடீர் என்று அன்றொரு நாள் ஹனிபாவின் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றார். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் கூடிய நண்பர்கள் நெடுநேரம் அவளளாவிய பின் சமது, தான் வந்த காரியத்தை சொல்ல ஆரம்பித்தார். ஷாமிலாவின் வயதில் அவருக்கும் நஸீஹா என்ற பெயரில் ஒரு மகள் இருந்தாள். சமது தன் மகளுக்கு மாப்பிள்ளை தேடும் நீண்ட நாள் போராட்டத்தில் வெற்றியடைந்து இப்போது கையில் திருமண கார்ட்டுடன் வந்திருந்தார்.

தனக்கு ஓடியாட துணைக்கு யாருமில்லாததால் சரியாக நேரத்துக்கே வராமல், ஒரு வாரம் முன்னதாகவே ஷாமிலாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வரும்படி வற்புறுத்திவிட்டுச் சென்றார், சமது. இரண்டு மூன்று நாட்கள் முன்னதாகச் செல்லத்தான் ஹனிபா திட்டமிட்டிருந்தார். சரியான சமயத்தில் அவருக்கு ஒரு வயிற்றுளைவு கண்டிவிடவே திருமணத்துக்கு முதல் நாள் மாலைதான் போனார்.

எதிர்பாராத விதமாக ஷாமிலாவுக்கு காய்ச்சல் வந்து விட்டது. பக்கத்து வீட்டிலுள்ள ஆபிதா என்ற பெண்ணை இரவு துணைக்கு வந்து படுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டு ஹனிபாவும், நஸீஸாவும் சென்றார்கள்.

அன்றுதான் தன் மகளின் மனதைக் கொள்ளையடித்த திருடன் வந்திருக்கிறான். “வந்தவன்... வந்தவன்” நஸீஸாவுக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது.

மெதுவாக தரையில் அமர்ந்தாள். தன் தலைக்கு இருகைகளையும் முட்டுக் கொடுத்தாள். இப்போது அவளுக்கு தேகமெல்லாம் பதற ஆரம்பித்தது. வந்தவன் எத்தனை மணிக்கு வந்தான். எப்போ சென்றான்...! மகளிடம் கேட்க அருவருப்பாக இருந்தது நஸீஸாவுக்கு. ஆபிதாவிடம் கேட்கலாம்....? என்று மனம் திடீரென்று நினைத்தபோது, சே... அப்படி கேட்டால் தானே தனது மகளுக்கு ஒரு வதந்தியைக் கட்டிவிட்டதைப் போலாகும். ஆபிதாவின் வாய் ஒரு மாலைப் பத்திரிகையைப் போன்றது என்று அவள் உள்ளுணர்வு தடுத்தது.

நஸீஸா வேறு வழியில்லாமல் தன் தலையை திடீரென சுவரில் தொடர்ந்து மோதிக் கொள்ள ஆரம்பித்தாள்.

தாயின் எதிர்பாராத இந்தச் செய்கையைக் கண்ட ஷாமிலா ஒரு கணம் பிரண்டு போனாள். “உம்மா உம்மா” தாயைக் கட்டியணைத்து அவளது செய்கையைத் தடுத்தாள்.

மகளின் இறுக்கமான பிடியில் நஸீஸா அகப்பட்டுக்கொண்டாலும், தான் இதுகாலம் வரை கட்டிக்காத்து, பாதுகாத்து வந்த ஏதோ ஒன்றை அவள் எங்கோ மறதியாக தவறவிட்டு விட்டதைப் போன்ற ஓர் ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பு உணர்ச்சி அவளைச் சோர்வடையச் செய்தது.

ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்க அஞ்சினாலும் இருவர் கண்களும் கண்ணீரை உகுத்துக் கொண்டிருந்தன. நீண்ட அழுகைக்குப் பின் இருவரின் மனதிலும் சுமை குறைந்ததைப் போலிருந்தது. தாய்ப் பாசம் முந்திக் கொண்டது. “ஷாமிலா!” என்று மகளை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டு நபீஸா தொடர்ந்தாள். “நீ முந்தியே இதைப் பத்தி எனக்கிட்ட சொல்லியிருந்தா. இந்த விஷயம் பத்தி வாப்பா கூட பேசியிருப்பேன். ஆனா, வாப்பா.... உனக்கென்ன துரோகமா செஞ்சிட்ட போறார்...?”

“ஆனா, என் மனம்போல் என்னை வாழவைக்கலாம் தானே உம்மா....!”

“தெனமும் பிச்ச எடுக்கிறவன் கூட தன் புள்ள மத்தவங்கட புள்ளையப் பார்க்க நல்லா வரனும்தான் ஷாமிலா ஆசைப்படுவான்”!

ஷாமிலா, எதுவும் பேசவில்லை. நபீஸாவே தொடர்ந்தாள்: “இன்னும் கொஞ்சம் நாள்ல உன்னோட நானா வெளியே வந்துடுவான். அடங்கிப் போயிருக்கிற சீரழிவு மறுபடியும் தலைதூக்கும். அதுக்குப் பொறவு உன்னை யாருமே கட்டிக் கொள்ள முன் வரமாட்டாங்க....!”

தாய் சொல்வது உண்மையென்று ஷாமிலாவுக்கு மனதில் பட்டாலும் தன் காதலை அவள் கைவிடத் தயாராக இல்லை. தன் அண்ணனால நேர்ந்தது சீரழிவு மட்டுமல்ல... எல்லோருமே விஷம் சாப்பிட்டு மாண்டிருக்க வேண்டிய ஈனச் செயல் அது. தன் அண்ணனின் நினைவில் மூழ்க ஆரம்பித்த ஷாமிலாவை தாயாரின் பேச்சு தட்டி இழுத்தது.

“ஷாமிலா! இந்தா பாருமமா! நீ புரியப்படுறவனே உன்னைக் கட்டிக்கொள்ள புரியப்பட்டாலும் அவன்ட குடும்பத்துக்கு எங்கட குடும்பத்து சீரழிவு தெரிய வந்தா நிச்சயமா அவனைப் பெத்தவங்க புரியப்பட மாட்டாங்க....! அதை நம்பி இப்ப கையில இருக்கிற வழியையும் விட்டுட்டா அரசன நம்பி புருசனக் கைவிட்ட மாதிரி நாளைக்கு அதுவும் இல்லாம இதுவும் இல்லாம போனா உன் கெதி என்ன உம்மா...?”

“அவர் அப்படி ஒரு நாளும் செய்யவே மாட்டாரும்மா...! சஷுதியில் இருந்து வந்ததும் என்னைத் தேடி ஓடி வருவாரும்மா....!” ஷாமிலா, தான் தன் தாயிடம் பேசுகிறோம் என்பதை மறந்து ஒரு தோழியிடம் பேசுவதைப் போல் காதல் உணர்ச்சி அவள் மனதை உந்தப் பேசிக் கொண்டே போனாள்.

“எதற்கெடுத்தாலும் வெட்கம், கூச்சம் என்று அஞ்சுகிற தன் மகள் ஷாமிலாவா இப்படி தன்னிடம் பேசுகிறாள்” என்று மலைத்து நின்றாள் அந்தத் தாய்.

மலைத்து நின்ற நபீஸா.... “அதை எப்படி அவ்வளவு உறுதியாக சொல்ல ஏலும்?” என்று கேட்டாள்.

“எனக்கு மூனு வருஷகாலமா அவரத் தெரியுமும்மா...”

இடி, மின்னல், சூறாவளி எல்லாம் ஒரே கணத்தில் எழுந்தன. நபீஸாவின் உள்ளத்தில், இருபத்து நாலு மணி நேரமும் தன்னோடு இருந்து, தன்னோடு படுத்தாறங்கி, வீட்டுக்குள்ளேயே குளித்து முற்றத்துக்கே இறங்காத தன் மகளா மூன்று வருடகாலமாக ஒருவனை விரும்பி வருகிறாள்! மண்ணுக்குள் புதையுண்டிருக்கும் மாணிக்கத்தைப் போல், மகளின் வாயாலேயே சொல்லித் தெரிந்துகொள்ளும்வரை தனக்கு இந்த விஷயம் தெரியாமல் போய்விட்டதை எண்ணி திகைப்படைந்தாள்.

வெட்கமும், வேதனையும் அடைந்த அதேவேளை, தனக்கு இவ்வளவு காலம் இந்த விசயம் தெரியாமல் இருந்தது என்பது கணவனுக்குத் தெரிந்தால் தன்னைக் கொலை செய்யக்கூட அவர் தயங்கமாட்டார் என்பதை நினைத்தும் பீதியும் அடைந்தாள்.

தாய்புத்தி பேதலித்து நிற்பதைக் கண்ட “ஷாமிலா என் புரியப்படியே என் கல்யாணத்த செஞ்சுத்தரச் சொல்லுங்க உம்மா!” என்று தாயின் இரு கைகளையும் எடுத்து தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டாள். ஷாமிலாவின் மார்பின் மேல் பகுதியில் நபீஸாவின் கைகள் பதிந்தபோது, கண்ணீரிலும், வியர்வையிலும் நனைந்த ஈரலிப்புக்கு மேலாக ஷாமிலாவின் பரிதவிக்கும் நெஞ்சின் வேகமான இதயத் துடிப்பை அவளால் உணர முடிந்தது.

தங்கள் இருவரின் இரு கண்களாக, உயிராக எதிர்கால கனவாக, நம்பிக்கையின் விடிவெள்ளியாக வளர்க்கப்பட்ட இரு பிள்ளைகளையும் ஹனிபாவும், நபீஸாவும் விளையாட்டாகக் கூட கண்டித்ததில்லை. கண்ணீர் துளிக்க எதுவும் சொன்னதோ, நோக வைத்ததோ இல்லை. பிள்ளைகளை நுளம்பு கடிக்குமே என்று நுளம்பு வலையினுள் படுக்க வைத்து வளர்த்தார்கள் தாயும் தந்தையும். இரவில் மாறி மாறி எழுந்து பிள்ளைகளுக்கு குளிரும் என்று போர்த்தி விடுவார்கள்.

ஒழுக்கம், கல்வி இரண்டில் மட்டுமே பெற்றோரின் கண்டிப்பு இருந்தது.

ஆனால், இன்று மகனால் நடந்தது என்ன?

மகளால் நடக்கப்போவதென்ன...?

மகன்?

தன்னைப் போல நாளை பேரெடுப்பான் என்று வளர்த்த அந்த மகன், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை வெளியில் தலைகாட்ட முடியாது செய்து விட்டான்.

அவன் செய்த அந்த ஈனச் செயல்...!

அது போக இன்று...!

மகள் காதல் விஸ்வரூபம் எடுத்து நிற்கிறாள்!

இது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அப்பாவியான தான். கணவருக்கும் மகளுக்கும் மத்தியில் பாக்குவெட்டிக்கு அகப்பட்ட பாக்காக மாட்டிக் கொண்டு திணறுவதாக உணர்ந்தாள் நபீஸா. கணவனின் சொல்லை மீற முடியாத நிலை; வந்த சீதேவியை வரவேற்காமல் விட்டுவிட்டால் இனி மகளுக்கு அதுபோல் ஒரு திருமண வாய்ப்பு கிடைக்காது! என்ற அவலநிலை; தன் அருமை மகள் சிக்கித் தவிக்கும் காதல் வலை, இவை எல்லாம் சேர்ந்து நபீஸாவை வாட்டின.

இப்போது நபீஸாவுக்கு மகளின் மேல் ஆத்திரத்துக்குப் பதிலாக அனுதாபமே பிறந்தது. மகளை நோக்கி “என்னை என்ன உம்மா செய்யச் சொல்கிறாய்...?” என்று பரிவோடு கேட்டாள்.

“வாப்பாகிட்ட சொல்லி என் மனசு போல என் கல்யாணத்த செஞ்சுத்தரச் சொல்லுங்கம்மா...!”

“நீ எவ்வளவு லேசா சொல்லிட்டாய் ஷாமிலா! வாப்பாட மாதிரி உனக்கென்ன தெரியாதா? இந்த விசயத்த நான் எப்படி உம்மா வாப்பாகிட்ட சொல்லவேன்...?”

“புல்லு வெட்ட ஆள் இல்லங்குறுதுக்காக மாட்ட எறச்சிக் கடைக்கு கொடுக்கிறதப் போல; நானா செஞ்சிட்ட தவறுக்காக வேற வழியில்லன்னு என்ன கண்டமாதிரி கொடுத்திடாதீங்கம்மா”

தாயின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டவள், மீண்டும் அழ ஆரம்பித்தாள்.

“எதுக்கும் நான் வாய்பாக்கிட்ட சொல்லிப் பார்க்குறன் உம்மா!” ஷாமிலாவின் கெஞ்சுதலுக்கும் கண்ணீருக்கும் கல்லும் கரையும் என்ற நிலை வந்தபோது; அவளைப் பெற்ற தன் மனம் இளகியதில் வியப்பில்லை என்று உணர்ந்தாள் நபீஸா.

ஷாமிலா தொடர்ந்தாள்.

“எனக்கு புரியமானவனேதான் வேணும்ன்னு நான் மத்த பொம்பளப் புள்ளயளப் போல அடம்பிடிக்கல்ல உம்மா! என்னமோ தெரிஞ்சோ தெரியாமலயோ நான் ஒருத்தன விரும்பிட்டேன். அப்படி ஒருத்தன ஒரு குமர்ப் பெண் மனசால நெனைச்சாலே கற்பிழந்ததற்கு சமம் உம்மா! இப்போ நான் என் புரியப்படி என் கல்யாணத்த செஞ்ச வைக்கச் சொல்றது என் மானத்தக் காத்துக் கொள்ளத்தானும்மா!”

“மனம் ஒருத்தனுக்கும் உடல் வேற ஒருத்தனுக்குமா நான் எப்படி உம்மா வாழ ஏலும். போன ரோஹ (உயிரை) எப்படித் திரும்பப் பெற ஏலாதோ; அதே போலத்தானும்மா கற்பு. ஒரு பொம்புள ஒரு தடவ பறிகொடுத்துட்டா இனி இந்த ஜென்மத்துல திரும்பிப் பெற ஏலாதும்மா!” மகளின் இறுதிவார்த்தைகளைக் கேட்டு நபீஸா திடுக்கிட்டு நின்றாள். தாயின் திடுக்கிடுதலை உணர்ந்த ஷாமிலா மிக நிதானமாக

“கற்பு உடலில் இல்ல. மனதுல தான் இருக்குது நான் தான் முந்தியே ஒருத்தனுக்கு என் மனத பறிகொடுத்துட்டேனே!” என்று ஷாமிலா சொன்னபோது நபீஸாவின் அடி மனதில் குளிர்ந்த நீர்ப்பட்டதைப் போல் இலேசான குளிர்மையான ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது.

“அப்படியானால் என் மகள் இன்னும் புனிதமானவளாகத்தான் இருக்கிறாள். ஒரு சில நிமிடங்களில் நான் என்னவெல்லாம் நினைத்துவிட்டேன்” என தனக்குள் வெட்கினாள் நபீஸா.

வருவது வரட்டும் என்ற துணிவில் ஷாமிலா மீண்டும் தொடர்ந்தாள். “வாழை மரம் ஒரு குலையோட அழிகிரதப் போல. பெண்களும் ஒருத்தனோடேயே தானும்மா வாழ்ந்து மௌத்தா (சா) கணும்!”

மகளை அதிசயமாக ஏரிட்டு நோக்கிய நபீஸா “ஒன் முடிவப்பார்த்தா... இன்டைக்கு நூற்றுக்குத் தொன்னுத்தி எட்டு பேர் மானமிழந்தவங்க ஷாமிலா!”

“என்னையும் அப்படி ஆகச் சொல்றீங்களா உம்மா?” என்ற மகளின் கேள்வி நபீஸாவை தூக்கி தலைகீழாக எறிவதைப் போல் இருந்தது.

மணக்கயிறை வென்ற மரணக்கயிறு

“புள்ள பெற்று பாக்கியம் பொம்பளைக்கு இருக்குற வரைக்கும் பெண் புனிதமானவள் தானும்மா! புத்தி தெரிஞ்சு நாளிலிருந்து ஒழுக்கத்தாலயும் ஹதீஸ் (நபிகள் நாயகம் (ஸஸ்) போதனை) களாலயும் என் மனத உருக்கி வார்த்து என்ன வளர்த்துட்டார் வாய்பா. அவர் கிட்ட என் நெலமையை நல்லா வெளங்குற மாதிரி எடுத்துச் சொல்லங்க உம்மா....!”

நபீஸாவின் நிலை பரிதாபகரமாகிவிட்டது. அவள் படிக்காத, பண்பில்லாத, நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்து வளராத, நல்லவனுக்கு வாழ்க்கைப்படாத ஒரு தாயாக இருந்திருந்தால் மகளை இவ்வளவு நேரம் பேசவிடாமல் தும்புத்தடியால் ஏழெட்டைக் கொடுத்து, இந்தத் திருமணத்துக்குச் சம்மதிக்கச் செய்திருப்பாள்.

தன் அறிவுக்கு எட்டிய வரையில் மகளின் நீண்ட தர்க்கத்தில் நியாயங்கள் நிறைய இருப்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். தன் மகளிடம் பெண்மை புனிதக் கடலாக திரண்டு உருவெடுத்திருப்பதை உணர்ந்தாள்.

தன் வயிற்றில் இப்படியொரு கரு ஜனித்தது இவ்வளவில் தான் பெண்ணாகப் பிறந்ததற்கு அல்லாஹ் தந்த பெரும் பாக்கியமே என்று நினைத்து மனதுக்குள்ளாக “அல்லஹ்துலில்லாஹ்” (எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே) என்று இறைவனைப் புகழ்ந்தாள்.

தன் மகள் காதல் என்ற காம உணர்வில் தன்னுடன் வாதாடவில்லை. பெண்ணுக்கு பெருமை சேர்க்கும் ஒரேயொரு உயிர் நாடியான தூய்மை மாசுபடுத்தப்படுவதை தடுத்துக் கொள்ளவே தன்னோடு போராடுகிறாள் என்பதை உணர்ந்தாள் நபீஸா.

அவள் இப்போது மகளின் ஆசையை நிறைவேற்ற விரும்பினாள்.

ஆனால், மானம், கொடுத்த வாக்கு தவறாமை, கட்டுப்பாடு, கண்ணியம், கடமை, ஒழுக்கம் என்றே ஊறிப் போய் இருக்கும் தன் கணவர் இது விசயத்தில் தன்னோடு ஒத்தும் போவாரா? மகளின் விருப்பப்படி செய்வாரா?

முதலில் மகனால் செம்மையாக்கப்பட்ட சூட்டின் வடு மேலும் மேலும் வளர்ந்ததேயொழிய மாறுவதாகக் காணவில்லை. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் வாக்கும் கொடுத்து தங்கள் செலவக்கு பணமும் வாங்கி வந்த பின் இதைக் கேள்விப்பட்டால் அவர் மகளோடு சேர்த்து தன்னையும் கொலை செய்து விட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

ஆனால் அதுக்காக ஒரு பெண்ணின் மானப் பிரச்சினையை நழுவவிட்டுவிட நபீஸாவின் மனம் விரும்பவில்லை.

தானும் ஒரு பெண். ஒரு பெண்தான் இன்னொரு பெண்ணின் மனநிலையை உணர முடியும். பெண்மையின் பெருமையை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

ஆகவே, எது எப்படியானாலும் தன் மகளின் மாணப் பிரச்சினையை தான் ஷாமிலாவின் தாய் என்பதை மறந்து ஒரு பெண் பிரதிநிதி என்ற முறையில் தன் கணவனிடம் சொல்வது என்று நபீஸா திடமான முடிவெடுத்த போது, உள்ஹோலில் ஹனிபாவின் காலடியோசை கேட்டது.

அந்தக் காலடியோசை நபீஸாவின் சர்வ சப்த நாடிகளையும் அடக்கி சற்று முன் அவள் எடுத்த மன உறுதியைக் காற்றோடு பறக்கச் செய்தது.

நபீஸா மகளின் விருப்பத்தைச் சொல்லத் துணிந்தாலும் அவரின் காலடி ஓசையிலேயே அது கருகி விட்டது.

தான் போகும் போதிருந்ததை விடத் தன் மனைவியிடம் ஏதோ மாற்றமிருப்பதை உணர்ந்த ஹனிபா அவளைக் கூர்ந்து கவனித்தார்.

மனைவியின் வீங்கிய முகத்தையும், சிவந்து கலங்கிப் போன கண்களையும் கண்டு “அழுதீங்களா....?” என்று கேட்டார்.

நபீஸாவால் பதில் பேச முடியவில்லை.

இவ்வளவு காலமும் தன்னுடனேயே தன் கண் முன்னாலேயே வளர்ந்து விட்ட மகளைப் பிரிய நேர்வதை எண்ணித்தான் தன் மனைவி அழுதிருக்கின்றாள் என்று எண்ணினார் ஹனிபா.

அவரும் மகளின் பிரிவை இப்போதுதான் உணர ஆரம்பித்தார். பிரிவை நினைக்கும் போது அவர் இதயம் இலேசாக வலிக்க ஆரம்பித்தது. இவ்வளவு காலம் தங்களுடனேயே இருந்து விட்ட தன் அருமை மகளைப் பிரிவதை எண்ணுகையில் அவராலேயே தாங்க முடியாதபோது பெற்ற தாய் மனம் எவ்வளவு வேதனைப்படும் என்று எண்ணினார்.

பெண்ணைப் பெற்று விட்டால் அவளை இன்னொரு வீட்டுக்கு வாழ அனுப்பித்தானே ஆக வேண்டும் என்று ஒருவாறு தன்னைச் சமாதானம் செய்து கொண்டார்.

இந்தச் சமாதானம் தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்வதாக அவர் மனம் உணர்ந்தது.

தானும் வேதனையைக் காட்டி விட்டால் மனைவியின் வேதனை மேலோங்கி விடும் என்பதற்காகத் தன் வேதனையைத் தனக்குள்ளாகவே புதைத்துக் கொண்டு “ஷாமிலா எங்கே?” என்றார்!

“அழுது கொண்டிருக்கிறாள்!...”

“ஏன்....?” ஆச்சரியமாகக் கேட்டார் ஹனிபா.

நபீஸாவால் கணவனின் கேள்விக்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. திருதிருவென்று விழித்தாள்.

திடீரென்று அழுதவாறே நபீஸா உள்ளே அறைக்குள் ஓடினாள்.

தாய் மனம் இப்படித்தான் இருக்கும். அவளாக அழுது முடிந்து வரட்டும் என்று எண்ணிய ஹனிபா, மகளின் கல்யாணத்துக்குச் சொல்ல வேண்டிய மிக நெருங்கிய, முக்கியமானவர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பதற்காக தனது அறைக்குள் சென்றார்.

தனது அறையில் தரையில் அமர்ந்து சுவரில் சாய்ந்தவாறே தன் தலையை முழுங்காக்களுக்கிடையில் புதைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருந்தாள் ஷாமிலா.

மனதால் நினைத்து விட்டவனை விட்டு இன்னொருவனுடன் எப்படி வாழப் போகிறேன்? என்று நினைத்த போது ஷாமிலாவின் உடல் அச்சத்தால் புல்லரித்தது. மனம் அருவருப்பு அடைந்தது.

அப்படிப்பட்ட ஒரு காரியத்தைத்தான் இப்போது “திருமணம்” என்ற பெயரில் பலருடைய சம்மத்தின் பேரில் செய்யப் போவதாகவும் நினைத்துக் கலங்கினாள்.

ஹனிபா பெயர்ப் பட்டியலைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த போது நபீஸா அமைதியாக அவர் பின்னால் வந்து நின்றாள்.

மெதுவாகத் திரும்பிய ஹனிபா “யார், யாருக்கு கலியாணத்துக்கு சொல்ல வேணும்னு சொல்லுங்க...” என்றார்.

நபீஸா பேசவில்லை.

மிரள மிரள விழித்துப் பார்த்தவன் தன் கையில் மறைத்து வைத்திருந்த கடிதத்தை மெதுவாகத் தன் கணவனிடம் நீட்டினாள். ஆனால், கடிதத்தை வைத்திருந்த கரம் நீள மறுத்தது. நடுங்கத் தொடங்கியது.

“என்ன கடிதம்? யார் தந்தது?” என்றவாறு ஹனிபா எட்டி அவன் கையிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்தார்.

விரித்தார்!

அது நபீஸாவின் கையெழுத்து எனக் கண்டதும் கடிதத்தைப் படிக்காமலேயே தன் மனைவியை ஆச்சரியமாக ஏறிட்டு நோக்கினார்.

சுவரில் சாய்ந்து தன் முகத்தை இரு கரங்களாலும் மூடிக் கொண்டு நபீஸா அழுதாள்.

கடிதமும் மனைவியின் அழுகையும் ஹனிபாவை திகைப்புறச் செய்தன.

பரபரப்பாக கடிதத்தை வாசித்தார்.

அதன் பின்புதான் அங்கே பூமியதிர்ச்சி உண்டானது, சீறினார்...!

தன் மகளின் உள்ளக்கிடக்கையைக் கணவனிடம் நேரில் சொல்லத் துணியில்லாது கடிதமாக எழுதிக் கொடுத்தாள் நபீஸா.

ஒரு கடுமையான பிரசவத்தை அனுபவிப்பது போல் ஷாமிலாவின் மனக்கிடக்கையிலிருந்து வெளியான இரகசியக் காதலை தன் கணவன் முன் எழுத்து மூலம் வைத்தான், நபீஸா.

அடி மேல் அடிபட்ட நல்ல பாம்பாகச் சீறினார் ஹனிபா. அவருடைய உக்கிரமான கோபத்தின் முன்னால் நபீஸாவின் தைரியம் தூசாகத் தீய்ந்து விட்டது.

கடிதத்தைப் படித்த ஹனிபா அதைக் கிழித்து எறிந்தார். தன் முன்னால் இருந்த ஸ்டூலை எட்டி உதைத்தார்.

அது வேகமாக உருண்டு சென்று அலுமாரியின் நிலைக் கண்ணாடியில் மோதி கண்ணாடியை உடைத்தது. ஆறு, ஏழு துண்டுகளாகக் கீறல் கண்ட கண்ணாடியில், ஹனிபா பயங்கரமான பல உருவங்களில் நபீஸாவுக்குத் தோற்றமளித்தார்.

இந்தக் கலவர ஓசைகள் ஷாமிலா இருந்த இடத்துக்கு மிகத் தெளிவாகக் கேட்டன. ஷாமிலா பீதியுடன் தன்னையறியாமலேயே எழுந்து நின்றாள்.

தந்தை தான் இருக்கும் அறைக்கு கொலை வெறியோடு வர முயலுவதையும் தாயார் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு அவரைத் தடுத்ததுக் கொண்டிருப்பதையும் ஷாமிலாவால் உணர முடிந்தது.

கோபத்தோடு வேதனை இழையோடிய குரலில் “அவளால் இப்படி ஒரு கோடை இடி விழுமனு நான் எதிர் பார்க்கவே இல்லை.”

ஹனிபா இரைந்தார்.

தன் கணவனின் எல்லை மீறிய கோபமும் வேதனையும் உரத்த குரலாக வெளிவந்ததை உணர்ந்து நபீஸா “மெதுவாகப் பேசுங்கள்!” என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும் ஹனிபாவுக்கு ஆத்திரம் தலைக்கு மேல் ஏறியது.

“எதுக்காக மெதுவாகப் பேசனும்..... இனி மெதுவாகப் பேசி நடக்க வேண்டியது என்ன இருக்கிறது... மானம், மரியாதை எல்லாம் தானே காத்தோடு போயிடுச்சே. அருமை பெருமையா வளர்த்த ரெண்டு புள்ளைகளும் எங்க ரெண்டு பேரோட கண்களையும் குத்தி புண்ணாக்கிடிச்சுக்களே நபீஸா!”

தந்தையின் ஆத்திரமான வார்த்தைகளில் வேதனையும் ஏமாற்றமும் இழையோடுவதை ஷாமிலா உணர்ந்தாள். தந்தை இப்படிக் கோபப்படுபவரோ, உரத்துக் கத்திப் பேசுபவரோ அல்லர். அவர் ஒரு குணக்குன்று. அவரை தந்தையாகப் பெற்றதே ஒரு பெரும் பாக்கியம் என்று எத்தனையோ தடவை அல்லாஹ்வுக்கு ஷாமிலா நன்றி தெரிவித்திருக்கிறாள்.

இனி எதுவுமே செய்ய முடியாது என்ற திடமான முடிவுக்கு வந்த ஷாமிலா, சமயலறை வாசல் நிலைச் சுவரின் துவாரத்தில் வைத்திருக்கும் எலிப்பாசாணத்தை எடுக்க எண்ணி காலடியோசை எழுதவாறு சமையலறையை நோக்கி நடந்தாள்.

“ஒரு ஆணையும், பெண்ணையும் பெத்தோம். அவன் குடும்பமானத்துல மண்ணை அள்ளிப்போட்டுட்டுப் போனான். இப்ப... இவளோ...? நற நறவென்று பற்களைக் கடித்தவாறே நாற்காலியில் அமர்ந்தார் ஹனிபா.

நபீஸா நட்டு வைத்த கல்லாக நின்றாள்.

சில வினாடிகளில் ஹனிபாவின் கோபம் சோகமாக மாற ஆரம்பித்தது.

“நபீஸா அவள் விருப்பப்படியே கல்யாணத்த செஞ்சு வைக்கிறேன்”

ஹனிபாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட நபீஸா தன்னையே நம்ப முடியாமல் ஒரு அடி கணவனின் முன்னால் வந்து நின்றாள். இது கனவா? நனவா? என்று உணருவதற்காக தன்னை ஒரு முறை கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டாள். இலேசாக வலித்தது.

நனவதான் என்ற உண்மை ஊர்ஜிதமானது. மகிழ்ச்சியோடு கணவனுக்கு நன்றி சொல்ல வாயெடுத்தாள். ஆனால் வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

எலிப்பாசாணம் கலந்த பாணுடன் தன் அறைக்கு வந்து கொண்டிருந்த ஷாமிலாவின் காதுகளிலும் தந்தை கூறிய அந்த இனிய வார்த்தை வந்து ரீங்காரம் செய்தது. தன்னை மறந்தாள். தான் தரையில் நிற்பதாகவே அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. இப்போது அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது.

தான் மானமுள்ளவளாக வாழப் போகின்றோமே என்ற மகிழ்ச்சியில் உண்டான ஆனந்தக் கண்ணீராகவே அது சுரந்தது.

தன் கையில் கொண்டு வந்த எலிப்பாசாணப் பாணை ஜன்னலுக்கு வெளியே எறிந்தாள், ஷாமிலா.

ஒரு சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு அவசரப்பட்டு, தான் அதைத் தின்றிருந்தால் தன்னுடைய இன்பமயமான வாழ்க்கை ஒரு இமைப்பொழுதில் மண்ணாகி இருக்குமே என்று எண்ணியபோது, அவள் அழகிய செந்நிற மேனி வெளிறி ஒரு கணம் ஆடி நின்றது.

ஹனிபாவின் கணைக்கும் ஒலி கேட்டது.

ஏதோ சொல்லவே அவர் ஆயத்தமாகிறார் என்று தீர்மானித்து அதைக் கேட்பதற்காக தன் செவிகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டாள், ஷாமிலா.

அவள் தந்தையின் வார்த்தைகள் அவள் செவிகளில் வந்து மோதின.

“அப்படி அவள் விருப்பத்தப் போல கல்யாணம் நடந்தா இதுவரைக்கும் இந்த ஊர்ல என் வார்த்தைக்கு உள்ள மதிப்பும் அடியோட மண்ணாயிடும். அதனால் அவள் புரியப்படியே அவள் கழுத்துல தாலி ஏற்ற நேரம், என் கழுத்து கயித்துல தொங்கும் நீஸா!” மிகவும் அடக்கமாக, ஆனால் தீர்க்கமாக, ஆணித்தரமாகச் சொல்லி முடித்தார் ஹனிபா.

கணவனின் வார்த்தைகள் பழுக்கக் காய்ச்சிய ஈட்டிகளாக நீஸாவின் இதயத்தில் ஊடுருவிச் சென்றன.

சற்று முன் இன்ப வான உலகில் சஞ்சரித்த ஷாமிலா திடீரென்று கற்பாறையில் வந்து விழுந்தாள்.

ஹனிபா ஏங்கி, ஏங்கி அழ ஆரம்பித்தார்.

அன்பின் பெருக்கால் தன் கணவனின் கண்கள் குளமானதை பலமுறை கண்டிருக்கிறாள் நீஸா.

தந்தை இதுபோல் கலங்கியதை என்றுமே கண்டதில்லை ஷாமிலா.

ஹனிபாவின் அழுகை தாயையும் மகளையும் நிலைகுலையச் செய்தது. தங்கள் ஏக்கங்கள், நோக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் விட ஹனிபாவின் அலறலே நீஸாவையும் ஷாமிலாவையும் திகைப்பறச் செய்தது.

“வாப்பா” என்ற அலறலுடன் ஷாமிலா ஓடி வந்து தந்தையின் பாதங்களில் வீழ்ந்தாள்.

இதை பெற்றோர்கள் கடுகளவேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மலைக்கும் மடுவுக்கும் முடிச்சு

தந்தையின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு “என்னை மன்னிச்சிடுங்க வாப்பா!” என்று கெஞ்சிய ஷாமிலாவை எட்டி உதைத்தார், ஹனிபா.

உதைபட்ட வேகத்தில் தாயின் காலடியில் போய் மல்லாந்து விழுந்தாள். ஷாமிலா.

‘ஐயோ! ஏன் அவளைக் கொல்லப் போறீங்க....!’ என்று மகளை வாரி அணைத்துக் கொண்டாள். நபீஸா.

மீண்டும் தாக்கும் நோக்கத்தோடு முன்னே நடந்த ஹனிபாவை இடைமறித்து “மன்னிப்பு கேட்டவளுக்கு இப்படி ஒதைச்சீங்களே.... நீங்களும் ஒரு மாஸ்டரா...?” என்று ஆக்ரோசமாகக் கேட்டாள். நபீஸா.

ஹனிபா அதிர்ந்து வெலவெலத்துப் போனார். இது காலம்வரை குடும்ப வாழ்க்கையில் தன்னை ஒரு போதும் எதிர்த்து பேசியறியாத மனைவி. “நீயும் ஒரு மனுசனா?” என்று கேட்பதை விட ஒரு படி மேலே சென்று “நீங்களும் ஒரு மாஸ்டரா?” என்று கேட்டு விட்டாள்.

எந்தக் குற்றம் செய்தாலும் உண்மையைச் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டால் அவர் தண்டிப்பதில்லை. காரணம் அப்படி தண்டிப்பதில் மீண்டும் தவறு செய்யும் குழந்தை தண்டனைக்குப் பயந்து பொய்யையே பேசும்.

உண்மையைச் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்கும் போது தண்டிக்காமல் விட்டால் அந்தக் குழந்தை மீண்டும், மீண்டும் உண்மையையே பேசும். இதனால் குழந்தைகள் பொய்யைப் புறக்கணித்தும், உண்மையையே பேசப் பழகியும் விடுகின்றன.

தான் அதிபராக இருக்கும் பள்ளிக் கூடங்களில் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் எவ்வளவு பாரதூரமான குற்றம் செய்த பிள்ளைகளாக இருந்தாலும் உண்மையைச் சொன்னால், மன்னிப்புக் கேட்டால் கண்டிக்கக் கூடாது என்று ஏனைய ஆசிரிய, ஆசிரியைகளுக்கு கடுமையான பிறப்பித்து விடுவார் போட்டிருந்தார் ஹனிபா. இதை வீட்டிலும் ஆணித்தரமாகக் கடைப்பிடித்து வந்தார்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் சாட்டை அடியாக அமைந்தது “நீங்களும் ஒரு மாஸ்டரா?” என்று நபீஸா, அவரைக் கேட்ட கேள்வி.

அந்தக் கேள்வி அவரைச் சிந்திக்குத் தூண்டியது! கோபத்தைத் தணிக்க உதவியது. அமைதியாக எழுந்த ஷாமிலா, துணிந்து தந்தையை நெருங்கினாள்.

“வாப்பா!....” மகளின் கலங்கும் குரலில் பாசம் குழைந்திருந்தது.

மகளை வாரி அணைத்துக் கொண்டார் ஹனிபா, அந்தத் தந்தையின் நெஞ்சில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு விக்கி, விக்கி அழுத ஷாமிலா - -

“வாப்பா.....! நான்..... புரியப்பட்டவனையே... கல்யாணம் செய்து கொள்ள...னும்ன்னு அடம்படிக்கல்ல....

வாப்பா! வாழை மரம் ஒரு குலையோட..... சாகிறதப் போல.... பெண்ணும் ஒருவனின் நினைப்போட..... அவருடைய வாழ்வோட வாழ்ணும்ன்னு சொல்லித் தந்தீங்களே.... அதனால்தான் வாப்பா அப்படிச் சொன்னேன்..... நான் நீங்க பேசின... கல்யாணத்துக்கு... புரியம் வாப்பா.....!” திக்கித் திணறியவாறு ஷாமிலா சொல்லி முடித்த போது-

“ஷாமிலா!--” என்று வீடே அதிரும்படி கதறி தம் மகளை தன்னோடு இறுக அணைத்துக் கொண்டார் ஹனிபா.

“வேணாம் உம்மா... உன் மனசுபடியே... நீ புரியப்பட்டவனையே நான் முடிச்ச வைக்கிறேன் உம்மா...!” ஹனிபா கதறலுடன் சொன்னார்.

சூறாவளியும், பேய் மழையும் அன்பின் முன்னால் நொடிப்பொழுதில் இளந்தென்றலும், பன்னீர்த் தூறலுமாயின. தந்தை - மகள் இருவரினதும் வெற்றி - தோல்வி உரிமைப் போராட்டங்களைக் கண்டு திகைத்து நின்றாள், நபீஸா.

தந்தையின் அன்பு அரவணைப்பிலிருந்து விடுபட்ட ஷாமிலா தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு....

“இல்ல வாப்பா! நானும் உங்க பெயரையும், கௌரவத்தையும் கெடுத்தவளா, பழி கேட்க புரியப்படல்ல வாப்பா! உங்க விருப்பப்படியே நான் நடக்கிறேன்....!” என்று திடமான மனதுடன் சொன்னவள் இரண்டடி முன்னால் வந்து தாயை நோக்கி “உம்மா! கல்யாணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யச் சொல்லுங்க....” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது....

ஷாமிலா செல்லமாக வளர்த்த பூனை ஓடி வந்து அவள் காலடியில் விழுந்து துடி துடித்தது. நபீஸா கூர்ந்து பார்த்தாள். பூனையின் வாயிலிருந்து நுரை நுரையாக வந்தது. அந்த நுரையில் பாண் துண்டொன்றும் இருந்தது.

ஷாமிலாவுக்கு பொறி கலங்கியது. எலிப்பாஷணமிட்டு தான் சாப்பிட எடுத்து வந்து வீசிய பாண் துண்டையே தங்களுடைய பூனை சாப்பிட்டிருக்கிறது என்பது ஷாமிலாவுக்குப் புரிய அதிக நேரமாகவில்லை. இது அவளுக்கு புரிவதற்கு முன்னரே அந்த இடத்திலேயே பூனை துடிதுடித்து இறந்தது.

உடல் வெலவெலத்து வியர்க்க ஷாமிலா தன் அறையிலுள்ள கட்டிலில் போய் விழுந்தாள்.

பெற்றோர்களின் விருப்பப்படி ஷாமிலாவுக்கும் இஸ்மத்துக்கும் திருமணம் இனிதே நிறைவேறியது!

திருமணத்துக்கு வந்தவர்களெல்லோரும் மிகவும் நெருங்கிய சொந்தக்காரர்களே. தான் இடைக்கிடை ஷாமிலாவைக் கண்டிருந்தாலும் மணப்பெண்ணாக

எளிமையான ஆடம்பரமற்ற “ஸ்தாதில்” (மண மேடையில்) வீற்றிருந்த அவளது அழகைக் கண்டு இஸ்மத் மலைத்தே விட்டான்.

இப்படிப்பட்ட பேரமுக நிறைந்தவளாக ஷாமிலா இப்போது இருப்பாள் என்று அவன் கற்பனை செய்துக்கூட பார்த்ததில்லை.

திருமணத்துக்கு வந்திருந்த இஸ்மத்தின் காரியாலய நண்பர்களில் சிலர் “யூ ஆர் ஏ லக்கி மேன்” என்றும் “குட்செலக்ஷன்” என்றும் நாகூக்காக ஷாமிலாவின் அழகை இஸ்மத்திடமே புகழ்ந்தார்கள்.

“டேய்! கவனம். அழகு ஆபத்தானது”. என்றும் “கிளியோபாட்ராவின் தங்கச்சி போல இருக்கிறாள்டா...” என்றும் “இஸ்மத்! அவசரத்துல கையக் கிய்ய பிடிச்ச இழுத்திடாதே! அது மெழுகு பொம்ம. பிஞ்சு வந்துடும்” என்றும் தங்கள் வாழ்த்துக்களை பல நண்பர்கள் இஸ்மத்திடம் நேரிடையாகவே தெரிவித்துக் கொண்டனர்.

தனியார் ஸ்தாபனம் ஒன்றில் பிரதம லிகிதருக்கு உதவியாளராக இஸ்மத் கடமையாற்றுகிறான். நல்ல ஊதியத்துடன் கூடிய உத்தியோகம்.

இவ்வளவுக்கும் இஸ்மத் பியோனாகத்தான் அந்த கம்பனியில் முதலில் சேர்ந்தான்.

இடைக்கிடை அவன் கையாளும் சமயோசித புத்தியையும், கடமையின் பொறுப்புணர்ச்சியையும் கண்ட நிர்வாகமே ஆறு ஆண்டுகளுக்குள் அவனை பிரதம லிகிதரின் உதவியாளராக நியமித்தது.

இஸ்மத்துக்கு பியோனிலிருந்து மேல் அதிகாரிகள் வரை நல்ல பெயர். கஷ்டமான, மற்றவர்களால் செய்ய பின் வாங்கும் விஷயங்களையே இஸ்மத் விரும்பி ஏற்று சிறப்பாகச் செய்து முடிப்பான்.

இதனால் இஸ்மத்தை மனேஜிங் டிரெக்டர் பெரிதும் விரும்பினார்.

மாலையாகும் முன்பே வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஒரு ஆவல் காலையில் காரியாலயத்துக்கு வந்ததுமே இஸ்மத்தை உந்த ஆரம்பித்து விடும். தன் மனைவி ஷாமிலாவின் உறவும், அழகும் அவன் நினைவுகளை சதா அவள் பால் ஈர்த்துக் கொண்டே இருக்கும்.

இன்று வழமைக்கு மாறாகவே நேரத்தோடு வீட்டுக்கு இஸ்மத் கிளம்புவதைக் கண்ட அவன் சக ஊழியர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பார்த்து தங்களுக்குள் சிரித்துக் கொண்டனர்.

“ஓஸீஸ் முடிய முன்னமே இஸ்மத் ‘வைப்பை’ பார்க்க பறக்குறாண்டா...! காந்தம் அங்க இருந்து, இங்க இருக்கிற இரும்பு இழுக்குதுடா...” என்றான் பாரூக்.

“பின்னே என்னடா... ஒங்குள் போல கட்டினவள ஊர்லவட்டுட்டு இஸ்மத்தையும் கண்டவள் பின்னால சுத்தச் சொல்றீங்களா...?” என்றான் உமர்.

அந்த அலுவலகத்திலே “தங்கமான நண்பர்” என்றும் நேர்மை, உறுதி, நாணயம், நம்பிக்கைக்கு உரியவன் என்றும் பெயர் பெற்றவன் உமர்.

எப்போதுமே வீணான வேடிக்கைகள், கேலிகள் என்பவற்றிலிருந்து விலகியே இருக்கும் உமர், தன்னால் இயன்றளவு நண்பர்களுக்கு உதவியும் அவ்வப்போது புத்திமதிகள் கூறுவதிலும் முன்னிற்பான்.

சக ஊழியர்கள் அவனை மேலோட்டமாகக் கேலி செய்தாலும் தங்களுடைய தலைபோகும் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண உமரிடமே “ஐடியா” கேட்டு வருவார்கள்.

உமரின் பின்னால் வந்த பாருக் “அடேயப்பா! உமருக்கு “பராஸ்ஸுன்னு” கோவம் வந்திருச்சுடா....!” என்றான்.

இஸ்மத்தை நெருங்கிய பாருக் “இண்டைக்கு ஜெனபரோட வெடிங். “லாஸ்ட் வீக்” சிவலிங்கத்தோட பிள்ளையோட பேர்த்டே பார்ட்டியை மறந்தைப் போல இதையும் மறந்திடாதேடா இஸ்மத்” என்றான்.

“ஆமாடா! ஜெனப் இன்வைட் பண்ணுர நேரமே மிஸ்டர் அன்ட் மிஸிஸ்னனு தான் இன்வைட் பண்ணினான்... நீ மட்டும் “சிங்களா” வந்துடாதே... ஷாமிலாவையும் கூட்டி வா” என்று ஒத்துப் பாடினான் காதர்.

“ஓ...யெஸ் தனியா வந்தா அது அழகா இருக்காது!” என்றான் உமர்.

“அடேயப்பா இவ்வளவு காலத்துக்கும் இன்னைக்குத் தாண்டா நம்ம பேச்சுக்கு உமர் “சைன்” பண்ணியிருக்கிறான்! என்று கிண்டலாகக் கூறிய பாருக், உமரின் முதுகில் செல்லமாகத் தட்டினான்.

“சரி... நான் வர்ரேன்!” எல்லோருக்கும் பொதுவாக கூறிய இஸ்மத், நண்பர் களின் கிண்டல்களில் மேலும் சிக்க விரும்பாமல் விரைவாக நடக்க ஆரம்பித்தான்.

இஸ்மத்தோடு உமரும் பேசியபடியே நடந்தான். அவர்கள் சற்று தொலைவில் சென்றதும் பாருக், ஜெமீலின் முதுகை தட்டி “ஷாமிலா ‘பைன்’ சரக்குடா! என்றான்.

“அது சரக்கில்லடா....! ‘பொம்புள சொர்க்கபுரி’ என்று தன் ஆற்றாமையைக் கொட்டினான் ஜெமீல்.

அலுவலகத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வந்த இஸ்மத் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டிருக்கையில் கையில் தேநீர்க் கோப்பையுடன் அறையினுள் நுழைந்தாள் ஷாமிலா.

மனைவி நீட்டிய தேநீரை வாங்கிக் கொண்ட இஸ்மத், மறுகையால் அன்புடன் ஷாமிலாவின் இடையைச் சுற்றி வளைத்து தன்னருகே கட்டிலில் இருத்திக் கொண்டான்.

களைத்துப் போய் வந்த வேளையில் அழகு மனைவி தந்த அன்பான, இதமான தேநீரில் பாதியை அருந்திய இஸ்மத் மீதியை ஷாமிலாவிடம் கொடுத்து விட்டு அவள் கன்னத்தில் அழுத்தி முத்தமிட்டான்.

கணவனின் சூடான பெருமூச்சு ஷாமிலாவை சுட்டது. இஸ்மத்தின் அன்பான ஒவ்வொரு செயலும் அவளை தீச்சவாலையாக தாக்கவே செய்தன.

பெரும்பாலான பெண்கள் கணவனின் அன்புக்கு ஏங்கி அணைப்புக்கு தவிக்கிறார்கள். தனக்குக் கிடைத்த கணவன் கண்ணிறைந்தவன் மட்டும் அல்ல மனம் நிறைந்த மணவாளன்கூட என்பதை ஷாமிலா நன்கு உணர்ந்தே இருந்தாள்.

இஸ்மத் தன் மனைவியை வலிந்து இழுத்தெடுத்து அணைப்பான், முத்தமிடுவான், கிள்ளுவான், கேலி செய்வான். ஆனால், இவை எல்லாவற்றுக்கும் மிக, மிக அமைதியாகவே ஷாமிலா ஈடுகொடுத்தாள்; வளைந்து கொடுத்தாள்.

இத்தனை இருந்தும் ஷாமிலா, இஸ்மத்துக்கு ஒரு முத்தம் இதுவரை அவளாக வலிந்து கொடுத்ததில்லை. அணைத்ததில்லை; தழுவிதில்லை. படுக்கையை அவளாக

முன்னின்று பகிர்ந்து கொண்டதில்லை.

முடிவாக, இஸ்மத்தின் மண வாழ்க்கைக்கு உயிருள்ள, சாவி கொடுக்கப்படாத நடமாடும் ஒரு பேரழகான மனித பெண் பொம்மை 'ஷாமிலா' என்ற பெயரில் கிடைத்ததாகவே இருந்தது.

ஷாமிலா, மனைவி என்ற பதவியில் நின்று கணவனுக்கு ஒரு பத்தினிப் பெண் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் அனைத்தையும் அப்பழுக்கின்றி நிறைவேற்றினாள்.

விடியலிலே எழுந்து அவனுக்கு காலை; பகல் சாப்பாட்டையும், தயார் செய்து, உடைகளையும் எடுத்து வைத்து, வழியனுப்பி வைப்பாள்.

இஸ்மத் மாலையில் வந்து உடைமாற்றி விட்டு திரும்பும் முன் தேநீர் கொண்டு வந்து உபசரிப்பதிலிருந்து இரவு படுக்கைக்குப் போகும் வரை அவன் தேவைகளைக் கவனிப்பாள்.

ஏற்கனவே ஒருவனுக்கு தன் மனம் பறிபோய் பெண் என்ற புனிதமான பாலில் காதல் என்ற சாணம் விழுந்து கெட்டுப் போனதால் தான் ஏற்கனவே களங்கப்பட்டவள் - இஸ்மத்துக்கு தகுதியற்றவள் என்று கலங்கினாளே தவிர, தன் காதலனை எண்ணி அவள் மனம் கலங்கவேயில்லை.

களங்கப்பட்டு விட்ட தன் பெண்மை, தன் தூய்மையைக் கொண்டு விட்டதாக உணர்ந்த ஷாமிலா, தினமும் தான் மனைவி என்ற பெயரில் களங்கப்படுவதாகவே நினைத்துக் கலங்கினாள்.

தன் மீதுதன் கணவன் இஸ்மத் காட்டும் பாரிய அன்புக்கு தான் அருகதையற்றவள் என்றே எண்ணினாள்.

இஸ்மத் அன்பு காட்டும் போது தனக்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு தூய்மையான கணவன் கிடைத்தது தனது பாக்கியம் என்றும் இஸ்மத்துக்கு தான் மனைவியாக வாய்த்தது அவனுடைய துரதிஷ்டமே என்றும் கலங்கினாள்: மனதுக்குள் புழுங்கினாள்.

நாட் செல்லச் செல்ல இஸ்மத்தின் அன்பு வியாபித்துக் கொண்டே வந்தது. அவன் அன்பு வளர, வளர தான் அதற்கு அருகதையற்றவள் என்ற எண்ணம் ஷாமிலாவின் மனதிலும் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது.

அந்த நினைவு ஒரு பெரிய ஆல விருட்சத்தின் ஆணிவேர் போல் வளர்கிறது என்பதை அவள் மனம் உணர ஆரம்பித்தது. இதை உணர்ந்த அவள் எதிர்காலம் எப்படியாகுமோ என்று கலங்கினாள். இந்தக் கலக்கமே அவள் இஸ்மத்தோடு கணவனுக்கேற்ற ஒரு மனைவியாக இயங்காமல் தடுத்தது.

தன் கணவன் தந்த மீதி தேநீரைக் குடிக்கக்கூட தனக்கு அருகதை இல்லை என்ற எண்ணத்துடன் சொட்டு சொட்டாக உறிஞ்சிப் பருகினாள்.

ஆனால் இஸ்மத், அவள் ரசித்துக் குடிப்பதாகவே எண்ணினான். ஷாமிலா வெற்றுக் கோப்பையுடன் எழு முயன்றாள். கோப்பையை எடுத்து அருகிலுள்ள ஸ்டீலின் மேல் வைத்த இஸ்மத், ஷாமிலாவின் கையைப் பிடித்து தன் பக்கம் வேகமாக இழுத்தான்.

இதை சற்றும் எதிர்பாராத ஷாமிலா, இஸ்மத்தின் மடியில் வந்து சரிந்து விழுந்தாள்.

தங்கக் கூண்டில் பச்சைக் கிளி

10டி மீது விழுந்த ஷாமிலாவை தன் பிடிக்குள் இருத்திக் கொண்டு தலையணை மேல் இருந்த ஒரு சிறு பார்சலை எடுத்தான். இஸ்மத்.

“ஷாமிலா! கல்யாணத்துக்கு பொறவு இன்னைக்குத்தான் மொத சம்பளம். உங்களுக்கு ஒரு சாரி வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். நல்லா இருக்குதானனு பாருங்க” என்று, அவளிடம் கொடுத்தான்.

அவன் பார்சலை எடுத்து நீட்டிய போதுதான் ஷாமிலா தலையணை மேல் ஒரு பார்சல் இருப்பதைக் கண்டாள். கணவனைக் கண்களால் அளந்தாள். இஸ்மத் ஹந்தம். ஐந்தங்குல அளவு உயரமாக இருந்தாலும் உயரத்துக்கேற்ற பருமன் அவன் அழகை மேலும் அழகூட்டியது.

சினிமா கதாநாயகர்களைப் போன்ற அழகிய சுருள்கேசம் இல்லாது போனாலும் அளவாக படிக்கட்டுகளைப் போல் இடப்பக்கமாக வகிட்டோடு படிந்திருக்கும் தலையிர் காலையில் வைத்த எண்ணெயினால் மேலும் பளபளப்பாகக் காட்சியளித்தது.

பார்த்த பார்வைக்கு வட்டம் போல் காட்சி தந்த இஸ்மத்தின் முகம் செந்தளிப்பாகவும், சதைப் பிடிப்பாகவும் மகிழ்ச்சி இழையோடியதாகவும் மிளிர்ந்தது.

அழகான, நல்லமனைவிகிடைத்ததினால் அவனது முகம் மேலும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்தது. கோழிக்குஞ்சு தாயின் சிறகினுள் அடைக்கலமாவதைப் போல் அவனுடைய பரந்த நெஞ்சில் தன்னால் அடைக்கலம் புக முடியவில்லையே என ஷாமிலாவின் உள்மனம் தவித்தது.

எந்த ஆணின் மனமும் பள்ளத்தை நோக்கி ஓடிவரும் நீரைப் போல் எந்தப் பெண்ணிடமும் தாவும் சபலம் கொண்டது. ஆனால், பெண் மனம் அப்படிப்பட்டதல்ல.

கதிரவனைக் கண்டு மலரும் சூரியகாந்தி போல் தன்மனம் தேர்ந்தெடுத்து விரும்பியவனையே அது நாடும் குணமுள்ளது.

ஆனால், இங்கே..... செந்தாமரையாகிய தான் கதிரவனுக்குப் பதிலாக சந்திரன் முன் எதிர்மாறாக மலர வைக்கப்பட்டிருப்பதை எண்ணி ஷாமிலாவின் மனம் வெதும்பியது.

எடுத்த எடுப்பில் எந்தப் பெண்ணும் விரும்பும் வடிவும், கவர்ச்சியும், ஆண்மைத் தோற்றமும் கொண்ட குலமகன் தனக்குக் கிடைத்தும், தான் அதற்கு கொடுத்து வைக்காத பாவியாக இருப்பதை எண்ணி வருந்தினாள், ஷாமிலா.

மௌனமாக கணவன் தந்த பார்சலை வாங்கி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தவளின் கண்களில் கண்ணீர் குளம் கட்டியது.... அவள் இதயத்தின் உள்ளுணர்வு “நான் இதற்கு தகுதியற்றவன்” என்று கூறுவதை அவளால் தெளிவாக உணர முடிந்தது.

தன் மனைவியின் கண்கள் நன்றிப் பெருக்கால் கலங்கி விட்டதாக நினைத்து அந்த தூய கணவன் அவளை தன்மார்போடு இடது கையால் இறுக அணைத்தபடியே வலது கையால் மேசை மீதிருந்த சம்பளக் கவரை எடுத்தான்.

“ம்.... இது என் சம்பளத்தில் மீதி!” என்று அவன் சட்டைக்குள் அவன் சொருக முயன்ற போது, ஷாமிலா அவனது செய்கையைத் தடுத்தாள்.

அவன் கழுத்தில் அவன் உணர்ச்சியாக முத்தமிட்ட போது அவனது தலைக்கு மேலாக அவன் முகம் உயர்ந்தது. “உன் அன்புக்கு நான் தகுதியற்றவன்” என்று அவன் நினைத்த போது கண்களிலிருந்து விரைந்து வந்த இரு கண்ணீர்த் துளிகள் அவன் தலை மீது விழுந்தன.

அந்தக் கண்ணீர்த் துளிகள் இஸ்மத்தின் தலையிர் மேல்விழுந்ததினால் இஸ்மத்தால் ஷாமிலா அழுவதை உணர முடியவில்லை. மீண்டும் அவன் கழுத்தில் அழுத்தி, அழுத்தி அவன் முத்தமிட்டபோது அவன் கன்னங்களில் இருந்த கண்ணீர் வடுக்கள் இஸ்மத்தின் தலையிரினால் துடைக்கப்பட்டு, ஷாமிலாவின் மனதில் உள்ளதை, கணவனுக்கு புரியாத ரகசியத்தைப் போல் இஸ்மத்துக்கு தெரியாமலேயே மறைத்துவிட்டன.

திடீரென்று கட்டிலில் ஷாமிலாவை தூக்கிப் போட்ட இஸ்மத் தன் இதழ்களால் ஷாமிலாவின் உதடுகளை ஊடுருவி ஆக்ரமித்தான்.

“இன்டைக்கு நைட் என் பிரண்ட் ஒருத்தனுக்கு கல்யாணம்... நான் கட்டாயம் போகணும்... நீயும் தான்! சரியா ஏழரைக்கெல்லாம் புறப்பட்டு!” என்றவன் ஏற்கனவே தான் வருமுன் ஷாமிலா தயாராக வைத்திருந்த டவலையும் சோப் பெட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு பாத்திரமே நோக்கிச் சென்றான்.

கணவனின் செய்கை ஷாமிலாவுக்கு இனித்தது. அவனுக்கு தான் தகுந்த மனைவியில்லை என்று நினைத்த போது, அந்த இனிமை அருவருப்பாகி இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தது.

அவன் இதழ்களில் சுவை மலிந்திருந்தது. அவன் கூடலுக்கு சரிசமமாக ஈடுகொடுக்கக்கூடிய தூய்மையான பெண்மை தன்னிடமில்லாததால் அந்தக் கூடலில் உணர்ச்சியை ஊட்டக் கூடிய உந்தல் தன்னிடம் இல்லை என்பதை ஷாமிலா உணர்ந்தாள்.

இஸ்மத் என்ற வண்டு ஷாமிலா என்ற மலருடன் மகரந்தச் சேர்க்கை நடத்த பள்ளியறையில் ரீங்காரமிட்ட போதெல்லாம் ஷாமிலா மணம் பரப்பாத ஒரு மலராகவே மலர்ந்திருந்தாள்.

தாம்பத்திய உறவின் போது ஷாமிலா வெட்டிச் சாய்த்த ஒரு செவ்வாழைக் கன்றைப் போல் இருந்தாளேயன்றி காற்றுக்குக்கூட அவன் அசைந்து இஸ்மத்துக்கு ஈடுகொடுத்து இயங்கவில்லை. திருமணத்துக்கு முன்னர் இஸ்மத்துக்கு எந்தப் பெண்ணுடனும் தாம்பத்திய உறவு ஏற்பட்டதில்லை. ஏற்படுத்திக் கொள்ள முனைந்ததுமில்லை. ஆகையினால் அவன் “பெண்” சுகத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்திருக்க நியாயமில்லை. திருமணமாகி இன்னும் முழுமையாக முப்பது நாட்கள் கடந்து விடாததினால் அவன் கணவன் - மனைவி உறவிலும் கரைகண்டு விடவில்லை.

தாம்பத்திய உறவில் ஒருவருக்கொருவர் ஈடுகொடுப்பது; பரிமாற்றங்கள்; பரிணாம வளர்ச்சி என்பன இஸ்மத்துக்கு அனுபவ ரீதியாக தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

நாணம் மிகுதியாக இருக்கும் தன் மனைவியை இன்ப நுகர்வின் உச்சிக்குக் கொண்டு செல்ல இஸ்மத் ஷாமிலாவை இலாவகமாக மீட்டியும் அவள் தந்தி அறுந்த வீணையாகவே இருந்தாள். ஒட்டு மொத்தமாக தாம்பத்திய உறவின் போது அவள் ஒரு ஜடத்தைப் போலவே இருந்தாள்.

சிலவேளைகளில் தாம்பத்திய உறவிற்போது ஷாமிலாவையும் மீறி அவள் இன்ப உணர்ச்சிகள் விழித்துக் கொண்டு திணறுவதும் உண்டு. அவ்வாறு அவள் உணர்ச்சி கொதிப்புகள் அவளையும் மீறி தகிக்கும் போது; தான் ஏற்கனவே ஒருவனை மனமார காதலித்து தன் பெண்மை களங்கப்பட்டுப் போனதை எண்ணிக் கலங்குவாள்.

அந்தக் கலக்கம் கொதித்து பொங்கி வழியும் பாலில் பச்சைத் தண்ணீரைத் தெளித்ததும் அடங்கிவிடுவதைப் போல் அவளுடைய அந்த உணர்ச்சிக் கொதிப்புகள் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிடும். அதன் பின் அந்த உறவு அவள் உடலில் ஊசி ஏறி இறங்குவதைப் போன்ற மன வேதனையை உண்டாக்கும்.

இஸ்மத், அன்பும், பண்பும் மிக்க சிறந்த ஒரு கணவன் என்பதையும் காலமெல்லாம் இறைவனைத் தொழுது இறைஞ்சினாலும் தனக்கு இஸ்மத்தைப் போன்ற ஒரு கணவன் கிடைக்கமாட்டான் என்பதையும் மனமாகி சில நாட்களிலேயே ஷாமிலா உணர்ந்து கொண்டாள்.

ஒரு பெண், கணவனிடத்தில் காட்ட வேண்டிய பயம்; பக்தி; மரியாதையைப் போல்; அவனும் தன் மனைவி ஷாமிலாவை ஏளனமாக நினைக்காமல் குடும்பத்தில் அவளும் ஓர் அங்கம் எனப் பெரிதாக நினைத்து செயல்பட்டாள்.

இந்த உண்மை இஸ்மத்தின் செய்கைகளினால் ஷாமிலாவுக்குப் புலனாகியது. இதனால் அவளுக்கு நாளுக்கு நாள் இஸ்மத் மேல் எல்லாவற்றையும்விட பக்தியே பெருக ஆரம்பித்தது. இந்த பக்தி பெருக்கம் வரவர இஸ்மத்தை உயர்த்தியும் தன்னைத் தாழ்த்தியும் எண்ணும்படி செய்தது.

“நான் களங்கப்படாமல் இருந்திருந்தால் இவருக்கு எவ்வளவு பொருத்தமானவளாக இருந்திருப்பேன்” என்றும் அவள் மனம் எண்ணி ஏங்கித் தவித்தது.

இப்போது தான் இஸ்மத்துக்கு எவ்விதத்திலும் பொருத்தமற்றவள் என்ற எண்ணமும், இஸ்மத்தின் புனிதம் தன்னால் கெடுகிறது என்றும் அவள் மனம் எண்ணிக் கலங்கியது.

இந்தக் கலக்கம் வர வர அதிகமாகி உறுதியாகிக் கொண்டே வந்தது.

“அட்டே நீங்க இன்னும் புறப்பட இல்லையா ஷாமிலா.....? கேட்டவாறே உள்ளே நுழைந்தான் இஸ்மத். ஷாமிலா, கணவனை இலேசாக ஒரு முறை ஏறிட்டு நோக்கினாள். அவன் பாட்டும்சென்ற நேரத்திலிருந்து கட்டிலில் இருந்தபடியே நீண்ட சிந்தனையிலே ஈடுபட்டு விட்டாள். இஸ்மத்தின் குரல்கேட்ட பின்பே, தனக்கு கணவன் ஆயத்தமாகும்படி சொல்லிவிட்டு பாட்டருக்குச் சென்றது நினைவுக்கு வந்தது.

“என்ன! ஷாமிலா என்ன? ஒரு மாதிரியா இருக்கிறீங்க” அவள் அருகில் அமர்ந்து தன் இரு கைகளாலும் சுற்றி அவளை இறுக அணைத்தான் இஸ்மத்.

“மேலுக்கு ஒரு மாதிரியா இருக்குது.....” சொன்னது அப்பட்டமான பொய்

என்பதை ஷாமிலாவின் மனம் நன்கறிந்திருந்தது. ஒரு உத்தமமான ஆணை ஒரு பெண் எப்படி ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று நினைத்த போது, தன் மீதே அவளுக்கு வெறுப்பு உண்டானது.

“என்ன ஷாமிலா! என்ன செய்யுது.....?” என்றபடி இஸ்மத் பரபரப்புடன் அவள் நெற்றி, கழுத்து கன்னம் முதலிய இடங்களைத் தொட்டுக் காய்ச்சல் அடிக்கிறதா என்று பார்த்தான்.

ஷாமிலா மௌனமாக இருந்தாள். என்றாலும்.... தனக்குச் சுகமில்லை என்று சொன்ன ‘பொய்யை’ மெய்யாக நம்பி அவன் படும் அன்பு அவஸ்தையை எண்ணி மனதுக்குள் நைந்துருகினாள். தன்னைத்தானே தன் மனதுக்குள் திட்டிக் கொண்டாள். இருந்த இருக்கையைவிட்டு திடீரென்று எழுந்த இஸ்மத் “வாங்கோ! ஒரு டொக்டர் கிட்ட போவோம்!”... அவன் இரு கரங்களையும் பிடித்து அவளை எழுப்பினான்.

அவனின் அன்பு இழுப்புக்கு தன்னால் ஈடுகொடுக்க தன் மனம் இடம் தரவில்லையே என்று எண்ணிய ஷாமிலா, அவனது இருகரங்களையும் விடுவிக்க முயன்றவாறே.... “தேவையில்லை...” என்று மழுப்பினாள்.

“எங்களுக்கு கல்யாணமான பிறகு நான் போற ரெண்டாவது ‘வெடிங்’ இது. போன முறையும் நீங்க என்கூட வரல்ல!..... இன்டைக்கும் வராம போனா நல்லா இருக்காது ஷாமிலா!”

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பும் ஒரு கல்யாணத்துக்கு போக கணவன் அழைத்தும் மிகவும் சிரமத்துடன் தட்டிக் கழித்துவிட்டாள். இது இரண்டாவது அழைப்பு! எப்படி போகாமல் தவிர்ப்பது என்று ஷாமிலாவின் மனம் எண்ணமிட்டது! “சரி நீங்க வரல்லன்னா..... நாணும் போகல்ல....!” என்றவாறு அவள் அருகே கட்டிலில் இஸ்மத், சிறுபிள்ளை அடம்பிடிப்பது போல் அமர்ந்து கொண்டான். மின்வெட்டி மறைவதைப் போல் கணவனை ஏறிட்டு பார்த்துவிட்டுத் தரையை நோக்கியவள்.... “நீங்க போங்க. இல்லன்னா உங்கட பிரண்ட் ஏதும் தவறா நெனைப்பார்...” என்றான்.

“ம்..சரி...! நீங்க சொல்றதாலப்போறேன். உடம்ப கவனமா பார்த்துக் கொள்ளுங்க... நான் உம்மாகிட்டயும் சொல்லிட்டுப் போறேன்!” என்றவாறு இஸ்மத் தான் மட்டும் திருமண வீட்டுக்குச் செல்ல ஆயத்தமானான். வாய் பேசாத ஊமையாக கணவன் திருமண வீட்டுக்கு அணிந்து போக வேண்டிய உடைகளை அலுமாரியிலிருந்து எடுத்து கட்டிலின்மேல் வைத்தான்.

இஸ்மத் காலணிகளை மாட்டிக் கொண்டபோது, ஷாமிலா அந்த காலணிகளின் “லேஸ்” கயிறுகளை கட்டிவிட்டாள். தரையில் குந்தி தனது கணவனின் காலணிகளின் “லேஸ்” களைக் கட்டிவிட்ட மனைவியை தோள்பட்டையில் பிடித்துத் தூக்கி. அவளை தன் மடிமீது இருத்தி அவன் இரு கைகளையும் பற்றி இழுத்து முத்தமிட்டான் அவன்.

அவள், அவன் மடிமீது அமர்ந்திருந்த போது சிறிது கமை இஸ்மத்தின் மடியை அழுத்தினாலும் அதில் ஒரு சுவையும், இன்பமும்பரிணமியதை அவன் உணரத் தவறவில்லை. அவளைத் தன் நெஞ்சோடு இறுக அணைத்து அவன் முத்தமிட முயன்ற போது, அவனின் இறுகிய தழுவலிலிருந்து சிரமத்துடன் விலகி எழும்பியவாறே “உடுப்பு கசங்கப் போவது!” என்றாள் ஷாமிலா.

தன் நலனில் மட்டுமல்ல தன் உடையிலும் ஷாமிலா எவ்வளவு கவனமாக இருக்கிறாள் என்று மனதுக்குள் வியந்த இஸ்மத், தன்சேர்ட் ஓரளவு கசங்கி இருப்பதைக் கண்டான். அவள் தோளைப்பற்றி நெற்றியில் லேசாக அன்புடன் முத்தமிட்டு “நான் போயிட்டு வரட்டுமா....!” என்றான்.

“அல்லாஹ்டு காவல்”! என்று இறைவனின் துணையை அவனுக்குத் துணையாக உடன் அனுப்பினாள் ஷாமிலா. தனக்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு கணவனுடன் பயணம் போக மனம் இடம் தரவில்லையே என்று அவளது உள்ளம் ஏங்கியது.

இஸ்மத் மனைவியிடம் விடைபெற்று அறையிலிருந்து வெளியேறி வராந்தாவை அடையும் போது, அவனது தந்தை கரீமும் அவர் மனைவி பரீதாவும் அங்கே உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். நேராக தாயிடம் வந்த இஸ்மத் “உம்மா! நான் ஒரு கல்யாண வீட்டுக்கு போயிட்டு வரேன்!” என்றான்.

“ஏன் ஷாமிலாவுக்கு சொல்லி இல்லையா?” என்று கேட்டாள் தாய்.

“சொல்லி இருக்கிறாங்க தான்!”

“அப்போ ஷாமிலாவையும் கூட்டிக் கொண்டு போறது தானே!” என்றார் கரீம்.

“இல்ல வாப்பா... அதுக்கு கொஞ்சம் சுகமில்ல... அது தான் நான் மட்டும் போறேன். உம்மா... ஷாமிலாவைக் கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்ளுங்க!” என்றவன் “நான் போயிட்டு வாரேன்!” என பொதுவாகச் சொன்னதும் “அல்லாஹ்டு காவல்” என அவன் தாயும், தந்தையும் ஏக காலத்தில் விடை கொடுத்தனர்.

மகன் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றதும் மனைவியை நோக்கிய கரீம், “அது சரி பரீதா! நான் உங்க கிட்ட கேட்கணும்ன்னே இருந்தேன். ஷாமிலா கலகலப்பாகவே இல்லையே!” என்று தன் மனைவியைக் கேட்டார்!

“சின்ன வயசுல இருந்து பெத்தவங்களைப் பிரியாம வளர்ந்தவ இல்லையா? அது தான்... கொஞ்ச நாளைக்கு அப்படித்தான் இருக்கும்!”

“அப்படின்னா ரெண்டொரு நாள் அங்கேயும் போய் இருந்துட்டுத்தான் வரட்டுமே!”

“அதுவும் நல்லதுதான்!” என்று கணவனின் கருத்தை ஏகமனதாக ஆதரித்தாள் பரீதா.

“ம் சரி நானும் கடைத்தெரு வரைக்கும் போயிட்டு வரேன்; ஏதாவது வாங்கனுமா.....?” எழுந்தபடியே கேட்டார், கரீம்.

“சீனி, தேயிலைதான் கொஞ்சம் வாங்கணும்!” என்றபடி ஷாமிலாவை போய்ப் பார்க்கும் எண்ணத்துடன் எழுந்தாள் பரீதா.

நதிக்காக ஏங்கிய கடல்

ஆண்டவனின் அருட்கொடையாகத் தனக்குக் கிடைத்த கண்ணிறைந்த கணவனோடு மனமொத்து தன்னால் வாழ முடியவில்லையே என்று எண்ணி தலையணையில் முகம் புதைந்து அழுதாள், ஷாமிலா.

புனிதம் கெட்டுப் போன எண்ணப் பெட்டகத்தை தன்மீது அளவு கடந்த அன்பு காட்டும் இஸ்மத்திடம் கவிழ்த்து கொட்டிவிடுவோமா? என்று கூடப் பலமுறை ஷாமிலா நினைத்ததுண்டு.

அவள் கருத்தை புரட்சிகர மனப்போக்கோடு அவன் ஏற்றுக் கொண்டால் மட்டுமே அவளுக்கு மகத்தான வெற்றி கிடைக்கும்.

எதிர்பாராத விதமாக அவன், அவள் கருத்தால் “ஷாமிலா நடத்தை கெட்டவள்” என்ற எண்ணத்தின் கோரப்பிடிக்குள் சிக்கிக் கொண்டால் தன் வாழ்வு மட்டுமல்ல, அப்பாவியான அந்த நல்லவரின் வாழ்வும் அழிந்து போகும். அத்துடன் இரு குடும்பங்களும் காலா காலம் கவலையால் சீரழிந்து விடும் என்றெண்ணி அஞ்சினாள், ஷாமிலா.

தன் மனைவி பேரழகி. உத்தமி, பத்தினி. இவளைப் போல் உலகில் வேறு எவரும் இல்லை. நான்தான் ஆண்களில் அதிக பாக்கியசாலி என்று எண்ணி இறுமாந்து ஏமாந்திருக்கும் இஸ்மத்திடம் உண்மையைச் சொல்லி விட பல முறை முயன்றும் அவன் நன்மையைக் கருதியே அதைச் சொல்லாமல் இருந்தான்.

வெளியில் சென்று போலியாகச் சிரித்து மழுப்பி கணவனையும் ஏனையவர்களையும் ஏமாற்ற முடியும். ஆனால், ஆண்டவனை ஏமாற்ற முடியாதே என்று அவள் பயந்தாள். பலரின் முன் இரண்டு வேஷங்கள் போட ஷாமிலாவின் மனம் இடம் தரவில்லை. அதனால் தான் அவள் அவனுடன் வெளியில் செல்வதை அறவே தவிர்க்க எண்ணினாள்.

தான் இன்னொருவனை நினைத்துத் தன் புனிதத்தைக் களங்கப்படுத்திக் கொண்ட ரகசியத்தை அறியாமலேயே தன் உடலை இஸ்மத் அவனுடையதாக்கிக் கொண்டு விட்டான். இனி என்றென்றுமே அது அவனுடையதாகவே இருக்கட்டும்.

தன் மனம் விரும்பியவனே தன்னை ஆள வருவான் என்று அவள் திடமாக நம்பியே கன்னிப் பருவத்தில் ஒருவனை விரும்பினாள்.

அந்தப் பாவத்தைக் கழிக்கவே நல்லவரான இஸ்மத்துக்கு எந்தவொரு கணவனுக்கும் எந்தவொரு மனைவியும் செய்யாத பணிவிடைகளைத் தான் தன் உயிருள்ள வரை செய்வது என்றும், காலம் கடந்தும் அந்த ரகசியத்தை தனக்குள்ளாகவே விழுங்கி விடுவது என்றும் ஷாமிலா ஒரு திடமான முடிவுக்கு வந்தாள்.

கடந்து போனதை ஒரு கனவாக மறந்து கணவனுடன் கலகலப்பாகக் குடும்பம் நடத்தினால் என்ன என்றும் ஷாமிலா பல முறை எண்ணிப்பார்த்தாள். அப்படி வாழ்வதற்கும், கணவனுக்குத் தெரியாது இன்னொருவனை தன்னைப் பெண்டாள் அனுமதிப்பதற்கும் வித்தியாசமில்லை என்றே எண்ணிக் கலங்கினாள்.

இஸ்மத் அவளிடம் இந்த மாதிரிக் கண்மூடித்தனமான அன்பு காட்டாமல், பரிவு காட்டாமல் இருந்திருந்தால் ஒருவேளை தன் ரகசியத்தை மறந்து ஷாமிலாவால் துணிந்து ஈடுகொடுத்து வாழ முடிந்திருக்கும்.

தன் மனைவியைப் போல் “உத்தமி” எங்குமே இல்லை என்ற எண்ணம் மேலிட இஸ்மத் செயல்பட்டான். அதனால் தான் “இப்படிப்பட்ட உத்தமனை நான் ஏமாற்றுகிறேனே” என்ற அவளின் உள்ளுணர்வு அவளை ஒவ்வொரு மூச்சும் சித்திரவதை செய்ய ஆரம்பித்தது.

வழமை போல இஸ்மத்தின் நண்பர்கள் அலுவலக கென்டனில் தேநீர் வேளையில் கூடினர்.

ஹெமீல் தனது டீசுக்கு ஓடர் செய்து விட்டு ஒரு வடையைக் கடித்தவாறே “நாளைக்கு நம்ம மேனேஜர் தடிப்பயல்ட் தங்கச்சிக்கு வெடிங் பாருக்!” என்றான்.

“ஓ...யெஸ்..... எனக்கு ரெண்டு நாளைக்கு முன்னே இன்விடேஷன் தந்துட்டார்!”

“மிஸ்டர் அன்ட் மிஸிஸ்ன்னு தந்திருக்கிறார்.... மிஸிஸைத் தேடி எங்கடா போறது....?” என்றான் ஹெமீல்.

“ஒரு டைப்பிஸ்ட்ட கூலிக்கு புடிக்க வேண்டியது தான்!” என்று பாருக் சொன்னதும்... “இதென்ன பெரிய வேலையா?” என்றான் ஹெமீல்.

இஸ்மத்துக்கு எதிராக வந்தமர்ந்த ஹெமீல், “அது சரி இஸ்மத்.... நீ ஏன் உன் வைப் நேத்து பார்ட்டிக்கு கூட்டி வரல்ல...! என்றான்.

“சுகமில்ல...!”

“என்னடா கலியாணம் முடிச்சி முழுசா முப்பது நாள் கூட ஆகல்ல... அதுக்குள்ளயா? என்றபடியே இருவருக்கும் மத்தியில் உள்ள கதிரையில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான் பாருக்.

“போடா...” கேலியாக நண்பனைக் கோபித்துக் கொண்ட இஸ்மத், மேசை மேல் ஏற்கனவே மூடி வைக்கப்பட்டிருந்த தேநீரைக் கையில் எடுத்தான். அதேவேளை ஓடர் பண்ணியிருந்த டியும் ஹெமீலுக்கு வந்தது.

“கலியாணம் முடிச்சா புது ஜோடி எங்க சுத்துவோம்ன்னு ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும். இவன் என்னடான்னா இப்ப வந்த ரெண்டு வெடிங்குக்கும் சிங்கலாகவே வந்துட்டான்.”

“அதுதானே! வெளியே கூட்டிவர வெட்கப்பட ஷாமிலா என்னா அழகு இல்லாத பொம்பளையா....?” ஹெமீலின் கருத்துக்கு ஒத்துப்பாடினான் பாருக்.

“ஷாமிலா வெடிங்குக்கு வந்தா... வந்தவங்க மாப்பிள்ளையையும் பெண்ணையும்

பார்க்க மாட்டாங்க...! எல்லாரும் ஷாமிலாவத்தான் பார்ப்பாங்க...!" - இது ஜெமீல்.

"என்னடா இஸ்மத், ஜெமீல் சொல்றது நெசமா....!" என்று இஸ்மத்தின் வாயைக் கிளறினான் பாருக்.

"சும்மா இருங்கடா...!" என இஸ்மத் சொன்னாலும் நண்பர்கள் தன் மனைவியின் அழகைப் பற்றிப் பேசும் போது பெருமையாகவும், தன் மனைவியின் அழகை அந்நிய ஆண்கள் புகழுவதால் மனதுக்குள் ஆத்திரமாகவும் இருந்தது.

"மனேஜரோட தங்கச்சிட வெடிங் நாளைக்கு, அதுக்காவது 'கப்பலா' வருவியா?" - ஜெமீல்.

"என்ன இஸ்மத் நாளைக்காவது ரெண்டு பேரையும் எதிர்பார்க்கலாமா....?" - இது பாருக்.

நண்பர்களின் கேலி பேச்சு எல்லை மீறிப் போவதை உணர்ந்த இஸ்மத், எரிச்சலுடன் "சரி சரி அது நாளைக்குத்தானே... இன்ஷா அல்லாஹ் (இறைவன் நாடினால்) பார்ப்போம்!" என்றவன் அலுவலகத்தினுள் தன் இருக்கையை நோக்கி நடந்தான்.

"அப்பிடி வாடா ராஜா வழிக்கு!" என்றபடி இஸ்மத்தின் பின்னால் சென்ற பாருக்கைப் பின் தொடர்ந்தான் ஜெமீல்.

தன் ஆசனத்தில் வந்து அமர்ந்த இஸ்மத்துக்கு நண்பர்களின் கேலிப் பேச்சு அவமானத்தையே கொடுத்தது. சில வைபவங்களுக்குத் தவிர்க்க முடியாததாலேயே அவன் மட்டும் வந்து போனான். தட்டிக் கழிக்கக் கூடியதாக இருந்திருந்தால் அவன் தனியாக வருவதைத் தவிர்த்திருப்பான்.

நண்பர்களின் கிண்டலும் கேலியும் இஸ்மத்தை அவமானக் கடலில் தள்ளி அலைக்கழிய வைத்தன.

ஷாமிலா, குளித்து விட்டு துவைத்த ஈரத்துணிகளை வீட்டின் பின் புறத்தில் உள்ள கொடியில் உலர்த்திக் கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென்று தன் கண்களை யாரோ, பின்னாலிருந்து மூடியதால் ஒரு செக்கன் திடுக்கிட்டாள். பார்வையற்றவளைப் போல் கைகளால் துழாவி கொடியை தேடிப் பிடித்து உலர்த்துவதற்காக கையில் பிழிந்து வைத்திருந்த துணியை கொடியில் போட்டாள்.

பின்னர் இரு கரங்களினால் தன் கண்களை மூடிய கைகளை விலக்கிவிட்டு சலனமற்று, அமைதியாக; மெதுவாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

இஸ்மத் புன்னகையுடன் அவள் எதிரே நின்றான்.

எதுவும் பேசாமல் மீண்டும் குளிந்து வானியிலிருந்த ஈரத்துணிகளை இலேசாகப் பிழிந்து உதறி கொடியில் விரித்து உலர்த்த ஆரம்பித்தாள்.

ஷாமிலா குளித்து விட்டு ரோஸ் நிற ஜாக்கட்டும், சாரியும் அணிந்திருந்தாள். அந்த ரோஸ் நிற ஜாக்கட்டுக்கும் சாரிக்கும், இடையில் மூடாமல் விடப்பட்டிருந்த அவன் இடை சற்று நிறம் கூடியதாக இருந்தது.

அவளுடைய இடையை இதமாக வருடிய பின் சற்று அழுத்தமாகக் கிள்ளினான் இஸ்மத். அப்படிச் கிள்ளப்பட்ட இடம் அந்த றோஸ் வண்ண உடையை விட சற்றுக் கூடுதலாக சிவப்பாக மாறியது. கணவன் கிள்ளிய இடத்தை லேசாகத் தடவியவாறே அவனை ஒரு முறை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

கூந்தலில் இருந்து வழிந்தோடிய நீர் அவள் பின்புறத்தில் ஆடையை நனைத்திருந்தது. நீண்ட சுருங்குகூந்தலின் நுனிப்பகுதியைப் பிடித்து தன் வலது கையில் வைத்துக் கொண்டு கூந்தலின் மேலிருந்து கீழாக இடது கையால் நீரை உருவினாள். ஷாமிலா.

“ஷாமிலா!”- என்று அன்பாக தன் மனைவியை அழைத்த இஸ்மத்தின் குரலில் அன்பின் போதையும், மயக்கமும் இழையோடின. அதோடு, புதுமண கிறக்கமும் சுழன்றது.

“ம்!” என்று மொட்டையாக உச்சரித்த ஷாமிலா தன்பாட்டில் துணிகளை உலர்த்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“இன்னைக்கு எங்க மனேஜரோட தங்கச்சிக்கு கல்யாணம்”

“.....”

“அதோட எங்களுக்கும் ஸ்பெஷல் டின்னர்!?”

ஷாமிலா மௌனமாகத் தன் காரியத்திலேயே ஈடுபட்டிருந்தாள். உடைகள் எல்லாவற்றையும் உலர்த்திய பின்வெற்று வாளியைக் கவிழ்த்து அதில் துவைத்த துணிகளிலிருந்து பிழிந்திருந்த நீரைக் கொட்டி விட்டு, தரையில் இருந்த சோப் கேசை எடுத்து வாளியினுள் வைத்துக் கொண்டு மெதுவாக வீட்டினுள் செல்ல நகர்ந்தாள்.

அவளைப் பின் தொடர்ந்து தன் அறைக்கு வந்த இஸ்மத் கட்டிலில் சாய்ந்தவாறு நீண்ட சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

சற்று நேரத்துக்குப் பின் ஷாமிலா கையில் தேநீர் கோப்பையுடன் அவன் எதிரே வந்து நின்றாள்.

கட்டிலில் நிமிர்ந்து அமர்ந்த இஸ்மத், தேநீரை ஏந்தியிருந்த ஷாமிலாவின் கையைப் பற்றி தன் அருகே அமர்த்திக் கொண்டான். அவன் குடித்து விட்டு கொடுத்த மீதி தேநீரை ஷாமிலா குடித்துவிட்டு கோப்பையை அருகில் உள்ள மேசை மீது வைத்தாள்.

ஒருமுறை கணவனை ஏறிட்டு பார்த்து விட்டு, தரையை நோக்கி தன் சேலைக் கரையை விரலால் அழுத்தியவாறு மௌனமாக இருந்தாள்.

வழமைக்கு மாறாக தன் மனைவியின் அழகு முகம், பறித்து வாடிய ரோஜாவைப் போல் தோற்றமளிப்பதைக் கண்ட இஸ்மத் அன்புடன் அவன் கீழ் தாடையைப் பிடித்து “ஏன் ஷாமிலா ஒரு மாதிரியா இருக்குறீங்க” என்றான்.

“ஒன்னுமில்ல.....!”

“இல்ல ஷாமிலா! வழமைக்கு மாறாக உங்க முகத்துல இன்னைக்கு ஏதோ ஒரு கவலை தெரியது! முகமெல்லாம் வாடிப்போய் இருக்கே?”

“.....” ஷாமிலா எதுவுமே பேசவில்லை. என்றாலும் தன் மனதையும், முகத்தின் வாட்டத்தையும் கணவனின் “எக்ஸ்ரே” கண்கள் படம் பிடித்து விட்டன என்பதை

உணர்ந்ததும் அவள் நிலா முகத்தில் முன்பை விட சுருமேகக் கூட்டம் படர ஆரம்பித்தது.

இஸ்மத் அவள் தாழ்த்தியிருந்த முகத்தை தன் பக்கம் திருப்பி இலேசாக நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

“இங்க ஏதாவது உங்களுக்கு குறையா...? இல்லன்னா நான் ஏதாவது தவறு செய்தேனா? ஷாமிலா அப்படி ஏதாவது உங்களுக்கு என்னால குறை நடந்திருந்தா அது நான் உங்க மேல வச்சிருக்கிற அளவுக்கு அதிகமான அன்பாலத்தான் நடந்திருக்கும்.”

இறுதியாகப் பேசிக் கொண்டு வரும் போது அவன் கண்கள் கலங்கி விட்டதை ஷாமிலாவின் தாழ்ந்த பார்வை கவனிக்காது போனாலும், அன்பும், வேதனையும் இழையோட தழுதழுத்த அவன் குரலை ஷாமிலா உணரவே செய்தாள்.

“சொல்லுங்களேன்!.....” மீண்டும் கேட்டான்.

“இல்லை” என்பதற்கு அடையாளமாக மௌனமாகத் தலையசைத்து விடை சொன்னாள்.

“அப்போ ஏன் என்கூட வெளியே வராம இருக்கிறீங்க...!”

“.....” மௌனம்.

“உங்களே பாரட்டி. டின்னரன்னு கூட்டிக் கொண்டு போய், மனைவியை இன்னொருத்தன் கூட்டிப் புடிச்சி ஆடவிட்டுட்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற அளவுக்கு தன்மானம் கெட்டவன் நானில்ல ஷாமிலா!”

கணவன் அவள் மீது கொண்டிருக்கும் அன்பு அவனை எவ்வளவு பைத்தியக்காரனாக்கி இருக்கிறது என்பதை அவனின் வார்த்தைகளில் உணர்ந்த ஷாமிலாவின் இதயம் ஒரு தடவை கனன்று நின்றது.

ஷாமிலாவின் மௌனத்தைக் களைத்தது இஸ்மத்தின் குரல்.

“ஷாமிலா..... ஒரு உத்தமமான பெண்ணுக்குள்ள எல்லா அம்சங்களுமே உங்ககிட்ட நெறைய இருக்கு.... என்னை பெரிதாக மதிச்ச நீங்க எனக்கு பணிவிடை செய்கிற நேரம் நான் எவ்வளவு பெரிய பாக்கியசாலின்னு எனக்குள்ளேயே பெருமைப்பட்டுக் கொள்வேன். தெரியுமா...?”

ஷாமிலாவின் விழிகளில் கண்ணீர்த்துளிகள் பணித்தன.

“நீ எப்படிப்பட்ட நீலி! உன்னைப் போன்ற ஒரு அரக்கி உலகில் எங்கேனும் உண்டா!” என அவளை அவள் மனம் தூற்றியது.

“ஆனா, உங்கட முகத்துல செந்தளிப்பு இல்ல. என்கூட கலகலப்பா பழகுறதில்ல.... இது ஏன் ஷாமிலா...? எனக்கு இது என்னன்னு புரியல்லையே.... இதெல்லாத்துக்கும் என்ன காரணம் ஷாமிலா?”

குழைவாகவும் குழப்பமாகவும் இஸ்மத்தின் குரல் ஒலித்தது. பதில் சொல்ல முடியாத ஷாமிலா, கணவனை பரிதாபத்தோடு ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“எப்படி சொல்வேன்! நீங்கள் என்னை நினைத்திருக்கும் அளவுக்கு நான் தூய்மையானவள் இல்லையே! என் மனம் ஏற்கனவே ஒருத்தனுக்கு பறிபோய் பெண்மை மாசபட்டு விட்டது. என் பெண்மையை விட புனிதமான தூய்மையான ஆண்மையைக்

கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு என் பெண் உடல் ஏற்றதல்ல...?”

- ஷாமிலாவின் உள் உணர்வு இவ்வாறு எண்ணி ஓலமிடத் துடித்தது.

என்றாலும் மண்ணுக்குள் புதையுண்டு முளைவிடாமலேயே அழுகிவிட்ட விதையினைப் போல வார்த்தைகள் வெளிவராமல் அவள் மனதுக்குள்ளேயே மடிந்தன.

“உங்களோட உம்மா, வாப்பாவ பிரிஞ்சு இருக்க முடியல்லையா?”

“.....” ஷாமிலா அது காரணமல்ல என வெறுமனே தலையை மட்டும் அசைத்தாள்.

தான் மட்டும் பேசிக் கொண்டே போக எந்தவிதமான பதிலும் கூறாமல் மௌனமாகவும் தலையசைப்பினாலும் மட்டுமே பதில் சொல்லும் ஷாமிலாவின் இரு தோட்பட்டைகளையும் பிடித்து தன் பக்கம் திருப்பிய இஸ்மத் “ஷாமிலா!” என்றான்.

அந்த அழைப்பில் இஸ்மத்தை அறியாமலேயே சற்று கண்டிப்பும் கலந்திருந்தது.

குரலின் கடுமையை உணர்ந்த ஷாமிலா, சட்டென கணவனை ஏறிட்டு விட்டு மீண்டும் தரையை நோக்கினாள்.

“இப்போ எத்தனை பார்ட்டி, டின்னரன்னு வந்ததுக்கெல்லாம் நீங்க வராம என்னை மட்டுமே அனுப்பி வெச்சிட்மங்க.... அங்கெ நான் போனதும் “வைப்ப” கூட்டிவராதவன்னு என் பிரண்ட்ஸ் எல்லாம் என்னை எவ்வளவு கேலி பண்ணுறாங்க தெரியுமா...?”

படபடக்கும் விழிகளால் கணவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். தன்னால் கணவன் நண்பர்களிடம் அவமானம் அடைந்திருக்கிறான் என்று தெரியவந்த போது மேலும் அவள் மனம் பேதலித்தது.

ஒரு ஆணுக்கு தலைக்குனிவும்; அவமானமும் அவன் மனைவியால் வந்தால் அது என்றுமே அழியாமல் பரம்பரையாக நிலைக்கும் என்று ஷாமிலா, மனதுக்குள் எண்ணினாள்.

அதுபோல் ஏற்கனவே ஒரு “மானம்கெட்ட” மனைவி வாய்த்த பிறகு அவளால் இனி மறுபடியும் இஸ்மத்துக்கு அவமானம் ஏற்படுவதற்கு எதுவுமில்லை. இனிவரும் அவமானம் பற்றி கவலைப்படுவதில் அர்த்தமுமில்லை என்று தனக்குள் சற்று சமாதானம் அடைந்தாள்.

மௌனமாக இருந்த ஷாமிலாவின் கீழ்த்தாடையை நிமிர்த்தி “வாயெத் திறந்து தான் சொல்லுங்களேன்.....!” என்று கெஞ்சினான் இஸ்மத்.

ஷாமிலா, பேசவில்லை. இருவரின் கண்களும் நேருக்கு நேர் சந்தித்தன.

ஆண்மையின் ஏக்கம் நிறைந்த இஸ்மத்தின் கண்களின் முன், மாகபட்டு, பெண்மை வாடிப்போன ஷாமிலாவின் கண்கள் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் தாழ்ந்தன. இஸ்மத், ஷாமிலாவையே நோக்கினான்.

தன் பெண்மை மாகபட்டுவிட்டதையும் தன்னால் ஒரு ஆணின் புனிதமான வாழ்க்கை தள்ளாடுவதையும் எண்ணிய ஷாமிலாவின் தகிக்கும் இதயத்திலிருந்து வெளியாகிய ஆவி, கண்களின் மூலம் கண்ணீர்த் துளிகளாகி கன்னங்களின் வழியாக வடிந்தன.

அவள் கன்னங்களில் வழிந்த கண்ணீரை அவள் முந்தானையால் துடைத்துவிட்ட இஸ்மத், அன்புடன் மீண்டும் அவள் முகத்தை தன் பக்கம் திருப்பி..... “ஷாமிலா! என் ஆசைய உங்ககிட்ட வெக்கத்தவிட்டு சொல்றேன். பாரட்டி, டின்னர் விருந்துன்னு உங்களோட போக நான் ஆசைப்படுகிறேன் ஷாமிலா!” என்றான்.

ஒரு பெண்ணின் பிறப்பின் பெரும் பாக்கியம் அவளை மணந்த கணவனின் வஞ்சகமில்லாத அன்பைப் பெறுவதேயாகும்.

ஒரு மனைவிக்கு தன் கணவனின் உண்மையான அன்பு கிடைத்து விட்டால், அதைப் போன்றதொரு பாக்கியம் இவ்வலகில் வேறு இல்லை. எந்தப் பொருளும் சொத்தும் அந்த அன்புக்கு ஈடணையில்லை. அவள் பெண்ணாகப் பிறந்த முழுப்பயனையும் அந்த அன்பிலேயே காண்பாள்.

அப்படிப்பட்ட அன்பைப் பெற்ற பாக்கியசாலிக்கு கணவன்: பிள்ளைகள் கொண்ட வீடுதான் சவர்க்கலோகமாகத் திகழும்.

இவ்வாறு எண்ணிய ஷாமிலா, மேலும் தான் அவ்விடத்தில் இருந்தால் அந்த நல்லவனின் தூய அன்பு தன்னை எரித்துவிடும் என்று எண்ணி மேசை மேல் இருந்த வெற்றுத் தேநீர்க் கோப்பையை எடுத்துக் கொண்டு எழுப்பினாள்.

அவ்வாறு எழும்பியவளின் இடது கையைப் பற்றி கட்டிலில் அழுத்தியவாறே இஸ்மத் “இன்னைக்கு நீங்க வந்துதான் ஆகணும்!” - என்றான்.

கணவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் ஷாமிலா. அவன் மனதில் அவனையறியாமலேயே நிறுபுத்த நெருப்பாக கோபம் பொங்கி வருவதை அறியாத அவள்.... “எனக்கு வெளியே போவப் பிடிக்கல்ல....!” என்றாள்.

“வர முடியாதா...?” - வார்த்தையில் உஷ்ணம் சூடேறி இருந்தது.

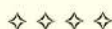
“என்னை மன்னிச் சிடுங்க....!” ஷாமிலாவின் வார்த்தைகள் குளிர்மையானவைகளாக இருந்தாலும் தகித்துக் கொண்டிருந்த இஸ்மத்துக்கு குளிர்மைக்குப் பதில் எரியும் நெருப்பில் எண்ணெய்யாகவே அமைந்தது.

ஷாமிலா வார்த்தைகளை முடிக்கும் முன்னரே “படார்!” என்ற ஓசையுடன் அவள் தரையில் போய் விழுந்தாள். அவள் கையில் இருந்த வெற்றுக் கோப்பை திறந்திருந்த சன்னலின் வழியாக சென்று உள்கூடத்தில் விழுந்து நொருங்கியது.

கோப்பை விழுந்து நொருங்கிய சத்தம் கேட்டு விரைந்து வந்து அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள் இஸ்மத்தின் தாய் பரீதா.

தரையில் விழுந்து கிடக்கும் ஷாமிலாவை ஆவேசத்துடன் தாக்க முற்பட்ட இஸ்மத்தை “டேய்! டேய்!” என்ற அதட்டலுடன் சாத்தியிருந்த அறைக் கதவை வேகமாக தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்து ஆவேசத்துடன் நிற்கும் இஸ்மத்துக்கும், தரையில் விழுந்து கிடக்கும் ஷாமிலாவுக்கும் இடையில் நின்றாள் பரீதா.

தரையில் விழுந்த ஷாமிலா நித்திரையில் இருந்து எழுப்பவளைப் போல் எவ்வித சலனமுமில்லாமல் எழுந்து நின்றாள்.

ரோஜாப் பூப்போன்ற ஷாமிலாவின் கன்னத்தில், இஸ்மத்தின் கைவிரல் அடையாளங்கள் செவ்வரத்தம் பூ நிறத்தில் தெரிந்தது.

அடிபட்ட வேகத்திலும் அவள் மெழுகுச் சிலையாக அமைதியாக நிற்கும் தோரணை பரீதாவின் மனதை உலுக்கிவிட்டது.

“என்னடா.... உனக்கென்ன பைத்தியமா...?” என்று மகனை கடிந்த பரீதா, அன்புடன் மருமகளின் கன்னத்தைத் தடவிக் கொடுத்தாள். நிரபராதியான தன்னைக் குற்றம் செய்த தன் மனைவியின் முன்னாலேயே தாய் கடிந்ததும் அவளின் கன்னத்தைத் தடவிக் கொடுப்பதும் இஸ்மத்துக்கு சங்கடத்தையே கொடுத்தது.

“இவ பெரிய மூர்க்கம் புடிச்சவ உம்மா....!” என்றான்.

“இப்போ அவ உன்கிட்ட என்னடா மூர்க்கம் காட்டினா?”

“இப்போ எத்தனை தடவை பார்ட்டி, விருந்துன்னு கூப்பிட்டாச்சு உம்மா.... நானும் இவளே கூப்பிடாத நாள் இல்ல. கெஞ்சாத அளவில்ல... எவ்வளவுதான் கூப்பிட்டாலும் ஏலாதுன்னு ஒரேயடியா அடம்பிடிக்கிறா. நான் மட்டும் போறதெப் பார்த்துட்டு என் பிரண்ட்ஸ் மாடெல்லாம் என்னை எப்படிக்கேலி பண்ணுறாங்க தெரியுமா?” தன் மனதில் அடக்கி வைத்திருந்த ஆதங்கத்தை ஒரே மூச்சில் அள்ளிக் கொட்டினான் இஸ்மத்.

தனக்கு தாலி கட்டியவன் தன்னால் ஏற்பட்ட அவமானத்தால் துடிக்கிறான் என்று ஷாமிலா உணர்ந்த போது; கன்னத்தில் பட்ட அறையிலும் பார்க்க அவன் நெஞ்சில் கூடுதலாக வலித்தது. தன்னை உயர்வாக எண்ணிப் போற்றும் அவளின் மனநிலைக்கு ஏற்பதான் உயர் முடியவில்லையே என்று அவள் மனம் வருந்தியது. காகம் பாலில் குளித்தாலும் அன்னமாகாது என்பதைப் போல்; தன் கணவன் தனக்காக எவ்வளவு செய்தாலும் அது தன் மாகபட்ட பெண்மைக்கு புனிதத்தைத் தராது என்று எண்ணிக் கலங்கினாள் ஷாமிலா.

தன் மருமகளின் பக்கம் திரும்பிய பரீதா. “ஏம்மா.....! அவன் ஆசையாத் தானே கூப்பிடுறான். போயிட்டுத்தான் வாங்கேனே! இதுக்கெல்லாம் வெட்கப்பட்டா ஏலுமா.....?” என்றாள் பரீதா.

“என்னா பரீதா....? யாரை, எங்க போயிட்டு வரச் சொல்லுறீங்க.....?” என்றவாறு இஸ்மத்தின் தந்தை கரீம் அங்கே வந்தார்.

“எங்கயோ ஒரு விருந்துக்கு போக இஸ்மத் ஷாமிலாவைக் கூப்பிடுறான்... அது

வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு ஏலாதுன்னு சொல்லுது...!" கணவனுக்கு பதில் சொன்னாள், பரீதா. "ரெண்டொரு தடவ போயிட்டு வந்தா எல்லாம் சரியாயிடும் உம்மா!" என்று அவரும் அன்புடன் சொன்னார்.

"கருணை மிகுந்த இந்த வீட்டில் ஒரு மானமிக்க சுதந்திரப் பறவையாக வாழ்வதற்கு தன்மனம், இடம் தராமல், தன்மானச் சிறகை ஒடித்து வைத்திருப்பதை அவர்கள் எப்படி அறியப் போகிறார்கள்!" என நினைத்தாள். ஷாமிலா.

"வெட்கத்தினால் தான் போக மறுப்பதாக அந்த உத்தமர்கள் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே மனதும் புனித பெண்மையும் மாசுபட்ட எனக்கு "வெட்கம்" என்பது உண்மையிலேயே இருந்திருந்தால் உயிருடன் இன்னும் இருந்திருக்க மாட்டேனே....." ஷாமிலாவின் மனச்சாட்சி அழுத்தி.

"ஆடையில்லாத அரை மனிதனைப் போல்" மனைவி இல்லாமல் தனிமையாக, மனேஜரின் தங்கையின் திருமணத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான் இஸ்மத். அங்கே காரியாலய நண்பர்கள் மும்முரமாக ஒவ்வொரு காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். பெரும்பாலானவர்கள் சோடியாகத்தான் சமூகமளித்திருந்தனர்.

இஸ்மத் மனேஜருக்கு மட்டும் தலையைக் காட்டிவிட்டு மெதுவாக வீட்டுக்கு நழுவி விடலாம் என்று எண்ணி மனேஜரைக் காண உள்ளே சென்றான். ஏதோ அவசர காரியமாக அங்கே வந்த ஜெமீல், இஸ்மத்தைக் கண்டதும் "அட்டே என்னப்பா இவ்வளவு லேட்! இன்னைக்கும் தனியாகவா?" என்றான்.

பதில் சொல்லத் தெரியாமல் தவித்த இஸ்மத்தை "சரி.... சரி.... வா அங்கே கொஞ்சம் முக்கியமான வேலை இருக்கு!" என்று கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றான் ஜெமீல். இஸ்மத் வேறு வழியின்றி ஜெமீலைப் பின்தொடர்ந்தான். அவர்களுக்கு எதிரித்தென்பட்ட பாருக் "என்ன மச்சான் ஷாமிலா வரல்லையா...."? என்று கேட்டதற்கு -

"மீண்டும் வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறியது" என்று பதில் கூறிய ஜெமீல்... "சரி சரி நீயும் வா! கொஞ்சம் முக்கியமான வேலை இருக்கு.....!" என்றபடி பாருக்கையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றான் அவன்.

கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் கூறுவதைப் போல் பெண்களும், மலர்களும் ஒரே இனத்தவை அல்ல. மலரை எத்தனை பேர் முகர்ந்தாலும் அதன் நிறம் மங்குவதில்லை; மனம் குறைவதில்லை; மாசுபடுவதில்லை.

ஆனால், பெண் அப்படியல்ல! பெண்ணை ஒருவருக்கு மேற்பட்டவர் நுகர்ந்த உடனேயே பெண்ணின் புனிதம் என்ற கற்பு கறைபட்டு விடுகின்றது. பெண்மை என்ற தூய்மையில் மாசுபடிந்து விடுகிறது.

மலரைக் கசக்கினால் அதன் ஈரத்தன்மை சாறாக வடிந்து சக்கையாகி, வாடி, உலர்ந்து அதன் வாழ்வு முடிந்து விடுகின்றது.

ஆனால், பெண்ணைப் பொறுத்தமட்டில் இந்த நிலைமையே வேறு!

பெண்ணைக் கசக்கிவிட்ட பின்னரே அவளின் அவல வாழ்வு ஆரம்பமாகிறது. பெண் கசக்கப்பட்டதும் அவளிடமிருந்து பெண்மை என்ற தூய்மை வெளியேறி விடுகின்றது.

அதன் பின் எஞ்சியிருக்கும் அவளுடைய கறை படிந்த சக்கை மட்டுமே உயிர் வாழ்கிறது. இன்று நான் கறைபடிந்த பெண்ணாகவே இருக்கிறேன். ஷாமிலா, கட்டிலில் புரண்டபடி இவ்வாறு நினைத்துக் கொண்டிருந்த போதுதான் வாசல் கதவு தட்டப்படும் ஒசை கேட்டது.

சட்டென்று எழுந்து சென்று கதவைத் திறக்க எண்ணி விறாந்தைக்கு அவள் வந்தபோது, இஸ்மத்தின் தாய் கதவைத் திறந்து கொண்டிருந்தாள்.

சற்று நேரம் திறந்த கதவினுடாக யாருமே வரவில்லை. வெறும் மணப்பிராந்தியாக இருக்குமோ என்று ஒருகணம் எண்ணிய பரீதா, வெளியே எட்டிப் பார்க்க முனைந்த போது, வெளியிலிருந்து திடீரென்று உள்ளே நுழைந்த இஸ்மத் தாயின் முகத்தோடு மோதிக் கொண்டான். பரீதா வுக்கு “குப்” என்று சாராயவாடை வீசியது.

ஒரு கணத்தில் அவள் கலங்கிவிட்டாள். உள்ளே நுழைந்த இஸ்மத் தள்ளாடித் தள்ளாடி அறையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். இடையில் இருந்த “ஸ்ரீலு” டன் மோதி விழச் சென்றவனை சட்டெனத் தாவிப் பிடித்துக் கொண்டாள் ஷாமிலா.

“என்ன.... இஸ்மத் ஒரு மாதிரியா இருக்கிற....?” என்றாள் தாய் பரீதா.

“நிம்மதி கெட்டுப்போனா ஒரு மாதிரி என்ன உம்மா? மனுசன் பல மாதிரி ஆயிருவானே.....!”

“என்ன.... சொல்ற....?”

“நாங்க கண்ணை மூடப்போறோம். கல்யாணம் செய்செயன்னு என்னெ வதைச்சு கல்யாணம் ஒன்னு செஞ்சு வைச்சிங்களே....! உம்மா! இன்னும் எந்தப் பாவத்துக்கு என்னை பலி கொடுக்க கண்ண முழிச்சிக்கிட்டிருக்கீங்க.....?”

கவரில் சாய்ந்து கொண்டாலும் கணவனை விழாதபடி பலமாக பற்றிக் கொண்டிருந்த ஷாமிலாவைத் தைத்தன இஸ்மத்தின் சொற்கள்.

“கல்யாண வயசுல உனக்கு கல்யாணத்தெ செஞ்சு வைக்காட்டி உம்மாவும், வாப்பாவும் மகனைக் கொண்டே சம்பாதிச்சுத் தின்னுராங்கன்னு ஒலகம் ஏசுமேடா.....!”

“பெத்தவங்களெ புள்ளைங்க காப்பாத்துறது கேவலமன்னு நெனைக்கிற அளவுக்கு ஒலகம் முன்னேறிடிச்சா.... செருப்பால அடிக்கனும் உம்மா அந்த ஒலகத்தெ.... நீங்க தப்பிக் கொள்ளுக்காக என்ன காட்டிக் கொடுத்துட்டீங்க!” வார்த்தைகள் வழமைக்கு மாறாகவும் குழறுபடியாகவும் வெளிவந்தன.

“நாங்க என்ன குத்தமா செஞ்சோம்.... பூப்போல ஒரு பெண்ணைத்தானே உனக்கு கட்டிவச்சோம்....!”

“அந்தப் பூ காகிதப்...பூன்னு.... உங்களுக்கு தெரியாம போச்சேம்மா!”

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் ஷாமிலாவின் உடல் ஒரு கணம் நடுங்கி நின்றது. தன் காதல் விவகாரம் தெரிந்து விட்டதோ என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு திடீரென்று உண்டானபோது தொண்டையும், வாயும் வரண்டுவிட்டன. எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கினாள்.

பலமுறை தன் காதல் விவகாரத்தைத் தானே சொல்லி விடுவோமா என அவளே நினைத்திருக்கிறாள். அப்போது அவளுக்கு ஓரளவு துணிச்சல் இருந்தது. ஆனால், இப்போது அவனுக்குத் தெரிந்து விட்டதோ என்ற சந்தேகம் வந்ததும் தூக்குத்

தண்டனைத் தீர்ப்பு கேட்ட நிரபராதியைப் போல் அச்சமுற்றாள். என்றாலும் தனக்கும் பெற்றோருக்கும் மட்டுமே தெரிந்திருக்கும் அந்த “ரகசியம்” கணவனுக்குத் தெரியவோ, புரியவோ வழியில்லை என்று சமாதானம் அடைந்தாள்.

“சரி...சரி அவனைக் கொண்டுபோய் படுக்க வைங்க ஷாமிலா....!” என்ற பரீதாவின் குரல் ஷாமிலாவின் சிந்தனையைக் கலைத்தது. தன்னால் தானே இஸ்மத் குடிக்க நேர்ந்தது. தான் போய் இருந்தால் அவன் நிச்சயம் இந்த நிலைக்கு ஆளாகி இருக்கமாட்டான். நல்லவன் ஒருவன் தன்னால் நாசமாகப் போகிறான் என்று ஷாமிலா நினைத்தபோது, இஸ்மத்துக்காக அவள் கண்களிலிருந்து அனுதாபக் கண்ணீர் கரை புரண்டது.

கணவன் மது அருந்தியதற்காகத்தான் ஷாமிலா அழுகிறாள் என்று எண்ணிய பரீதா “ஒரு நாளும் இய்யூ இல்ல உம்மா....! நீங்க ஒன்னும் யோசிக்காதீங்க... நான் வெலனைக்கு அவனுக்கு புத்தி சொல்றேன்! இய்யூ காய்ப்பறைக்கு கூட்டி போங்க!” என்றாள் பரீதா.

தன் சிந்தனை மாமிக்கு எப்படிப் புரியப் போகிறது என்று எண்ணிய ஷாமிலா, இஸ்மத்தை தாங்கியபடி அறைக்கு அழைத்துச் சென்று உடை மாற்றி படுக்க வைத்து போர்த்திவிட்டாள். அமைதியாகத் தூங்கும் அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஷாமிலா, அவன் முகத்தில் முத்தமிட எண்ணினாள். இது நாள் வரை ஒரு தடவை கூட அவனை அவளாக முத்தமிட்டதில்லை.

இப்போது முதல் முத்தமாக முத்தமிட எண்ணிக் குனிந்தாள்.

அவளை இஸ்மத் “காகிதப் பூ” என்று வர்ணித்தது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ஆம் நான் வெறும் “வெள்ளைக் காகிதப் பூ” என்று எண்ணிய ஷாமிலா. தான் அவனை முத்தமிட அருகதை அற்றவள் என்ற எண்ணம் வரவே அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள்.

அலுவலக கென்டினுக்கு வந்து டி குடித்த இஸ்மத் மனப்புகைச்சலினால் காரியாலயத்துக்கு வெளியே இருந்த மாமரத்தடியில் நின்றவாறு சிகரெட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

அங்கே இஸ்மத்தைப் பின் தொடர்ந்து வந்த ஜெமீல் “தலைவலின்னு சொன்னியே.... டெப்லெட்ஸ் ஏதும் குடிச்சியா?” என்றான்.

“அது கொஞ்ச நேரத்துல சரியாயிடும்!” - இஸ்மத் ஜெமீலுக்கு ஒரு சிகரெட்டை நீட்டினான். சிகரெட்டை வாங்கி வாயில் வைத்துக் கொண்ட ஜெமீல், இஸ்மத்தின் கையில் புகைந்து கொண்டிருந்த சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அதைத் திருப்பிக் கொடுத்தவாறே “உனக்கு நைட் கொஞ்சம் ஓவர்தான்” என்றான். இஸ்மத்தின் நினைவு முதல் நாள் இரவை நோக்கி விரிந்தது.

திருமண வீட்டிற்கு வந்திருந்த விருந்தினர்களை ஏனைய நண்பர்களுடன் கவனித்தான். அதன்பின் அலுவலக நண்பர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து ஒரு பார்ட்டி நடத்தினார்கள். எவளையோ நினைத்து அவளை இடித்த கதையாக மனைவி மேலுள்ள ஆத்திரத்தை காட்ட இஸ்மத் சற்று கூடுதலாகவே குடித்து விட்டான்.

அதன் விளைவு?

மது அவனைக் குடித்து விட்டது.

அவன் பிரச்சினைகள் மேலும் அஜீரணமாகி விட்டன.

இரவின் மித மிஞ்சிய குடிவெறி இப்போது மனதில் வெறிச்சோடிய சஞ்சலத்தையும், தலைவலியையும், உடம்பில் பலவீனத்தையும் ஏற்படுத்தி இருந்தது.

கடந்த சில நாட்களாக நண்பனிடம் புதுவித மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதை ஜெமீல் கவனிக்கத்தான் செய்தான். திருமணத்திற்கு முன் அலுவலகத்தில் மிகவும் கலகலப்பாகப் பழகுவான் இஸ்மத்தான் எந்தப் பிரச்சினை வந்து மனதில் அலை மோதினாலும் அதன் பிரதிபலிப்பு அவன் முகத்தில் தெரியாது.

திருமணமாகிய புதிதிலும் குதூகலமாகவும், கலகலப்பாகவும் இருந்த இஸ்மத், கடந்த சில நாட்களாக களை இல்லாமல் இருப்பதைக் கவனிக்க ஜெமீல் தவறவில்லை.

பலமுறை கேட்க நினைத்தாலும் போதிய அவகாசம் கிடைக்காததால் இப்போது கேட்டு விடுவது என்ற முடிவுடன் “இஸ்மத் எங்க டபார்ட்மென்ட்லயே கலகலப்பா பழகுவான் நீ ஒருத்தன்தான். ஆனா, கொஞ்ச நாளா ஆளே மாறிப் போய் இருக்கிறியே என்ன விஷயம்...?” என்றான்.

ஜெமீலின் கேள்வியைக் கேட்ட இஸ்மத் திகைத்துப் போனான். “இவன் கண்டு கொள்ளுமளவுக்கு என்போக்கு மாறிவிட்டிருக்கிறதா!” என்று அவன் உள்மனம் அதிசயப்பட்டது.

ஆனாலும் அந்த திகைப்பைக் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் “கொஞ்ச நாளானனா...?” என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்டான், இஸ்மத்.

அதற்கு ஜெமீல் பதில் கொடுத்தான் ‘உண்மையைச் சொன்னா.... கல்யாணத்துக்குப் பொறவு தான் இந்த மாத்தமே உண்டாகியிருக்கு, உன் “திக் பிரண்ட்” ங்குற தாலதான் கேட்டேன். தவறா இருந்தா மன்னிச்சுக்கோ...!”

“சே...சே!” என்ற இஸ்மத் இன்னொரு சிகரெட்டை, பற்றி முடிந்த சிகரெட்டால் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

ஒருவனுக்கு தன் உள்ளக் கிடக்கையை சொல்லக்கூடிய ஒரே ஒரு அந்தரங்கமான உள்ளம் மனைவிதான். ஆனால் அதே மனைவியால்தான் தன் உள்ளத்தில் தீ மூண்டிருக்கிறது. இதை யாரிடமும் சொல்ல முடியாது. குடும்ப விஷயம் வெளியே தெரியவந்தாலும் கேவலம், என்றாலும் பலவருட காலமாக ஒன்றாக வேலை செய்யும் சக ஊழியன், நீண்ட கால அறிமுகமுள்ள நண்பன் ஒருவன் கேட்கிறான்.

மனக் கவலையை இன்னொருவரிடம் சொன்னால் பாரம் குறையும் என்பார் கள். ஆனால் அப்படிப்பட்ட ஒரு கவலை அவனுக்கு இதுவரை உண்டானதில்லை. இப்போது பெரியதொரு கவலை மனதை அழுத்துகிறது. அந்த அழுத்தம் நீரினுள் அமிழ்த்த, அமிழ்த்த வெளியே எகிரிக் கொண்டு வரும் காற்றடைத்த பந்தைப் போல், மறந்து விட முடியாது சதா நினைவிலேயே உழன்று கொண்டிருந்தது.

இதை ஜெமீலிடம் சொன்னால் சில வேளை மனதை அழுத்தும் கவலை சிறிதாவது குறையலாம் அல்லது புது வழிகளாவது அவன் மூலம் பிறக்கும் என்று எண்ணினான் இஸ்மத்.

ஷா மிலாவின் பெற்றோர்கள் அவளைப் பார்த்து விட்டுச் செல்ல வந்திருந்தனர். தமது மகன் அழைக்கும் விருந்து பயணங்களுக்கு அவள் போக மறுப்பதையும், அது சம்பந்தமாக புத்திமதி கூறும்படியும் இஸ்மத்தின் பெற்றோர்கள் ஷாமிலாவின் பெற்றோர்களுக்கு அறிவுறுத்தினர். அவர்களும் ஷாமிலாவுடன் பேசுவதற்காக தனிமையை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

ஷாமிலா, கொல்லைப்புறத்தில் உலர்த்திக் காய்த்திருந்த துணிகளைக் கொடியிலிருந்து எறித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவள் பெற்றோர் மெதுவாக அவளை நெருங்கினர்.

இப்போது தங்களுக்கும், ஷாமிலாவுக்கும் அவளின் கணவனின் பெற்றோர்களுக்கும் உற்ற துணையாக உதயமாக இருக்கும் கரு. மகளின் வயிற்றினுள்ளே மறைந்திருக்கிறது என்ற பெருமையுடன், ஐந்து மாதக் கர்ப்பினியாக இருக்கும் தன் மகளின் வயிற்றைக் கொஞ்ச நேரம் பெருமையோடு நோக்கினாள் ஷாமிலாவின் தாய், நபீஸா.

நபீஸா நயமான முறையில் தன் பேச்சைத் துவங்கினாள். “கொஞ்ச நாளைக்கு மருமவனோட வீட்டுல வந்து இருக்கிறியா ஷாமிலா”

“இங்கதான் உம்மா அவருக்கு எல்லாத்துக்கும் வசதி!”

“ஷாமிலா நீ இஸ்மத்தோட எங்கயுமே வெளியே போறதில்லையாமே!” ஹனிபா நேரடியாக விசயத்துக்கே வந்து விட்டதால் நபீஸா அவர் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினாள்.

சலனமின்றி தந்தையை ஏறிட்டு நோக்கினாள் ஷாமிலா. அவள் விழிகள் படபடத்தன. சொல்வோமா வேண்டாமா என்று யோசிப்பதைப் போலிருந்தது அவளின் பார்வை.

தீனமாகத் தந்தையைப் பார்த்தவள் மீண்டும் தரையை நோக்கியபடி “நான் என்னையும் ஏமாத்திக் கொண்டு என்னை உயிரா மதிக்கிற அவரையும் ஏமாத்திக் கொண்டு வாழ்றது போதாதுன்னு உலகத்தையும் ஏமாத்தச் சொல்றீங்களா வாப்பா?” என்று கேட்டாள்.

“நீ இப்படி நடக்கிறது உன் எதிர்காலத்த பாதிக்குமே உம்மா!” ஹனிபா சொன்னார்.

“ரெண்டு கண்களையும் வித்துட்டு ஓவியம் வாங்கக் கூடாதுங்குற அர்த்தமுள்ள பாட்டு உங்களுக்கு ரொம்பப் பிடிக்குமில்லையா வாப்பா...?” ஷாமிலா தருணம் பார்த்து

தன்னை தாக்குகிறாள் என்பதை உணர ஹனிபாவக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

தான் அவளை ஒரு பத்தரை மாற்றுத் தங்கமாக வளர்த்தது ஞாபகம் வந்தது. இன்று அந்த பத்தரை மாற்றுத் தங்கத்தில் செம்பு கலப்படம் ஏற்பட்டு விட்டதை இப்போது ஷாமிலாவின் பேச்சு உணர்த்தியது.

மகளின் சொற்கணையால் தாக்குண்டு செயலிழந்து விட்டார் தன் கணவன் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ஷாமிலாவின் தாய், “என்னடி கேள்வி இது.....? என்று மகளைக் கண்டித்து கணவனைத் தேற்றினாள்.

தன் மனதை தந்தைக்கு விளக்குவதற்கு இச் சந்தர்ப்பத்தை விட்டால் இனி இது போன்ற ஒரு சந்தர்ப்பம் வராது என்று உணர்ந்த ஷாமிலா, உறுதியாகவும் தெளிவாகவும் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“நான் ஒரு தன்மானமுள்ள, சொன்னதை சொன்னபடியே செய்யிற ஒழுக்கமுள்ள ஒரு மாஸ்ட்டரோட மகளா பொறக்காம, ஒழுக்கமா, மார்க்கப்படி வளராம, படிக்காத ஒரு வெறும் ஜடமாகவும் இருந்திருந்தா நிச்சயமாக இந்த உடல் இருக்கிற வரைக்கும் எத்தனை பேரோட சரி வாழ்ந்து கொண்டிருப்பேன் உம்மா! அதால் வர நன்மை தீமைகளும் ஏச்சு பேச்சுகளும் எனக்கு ஒறைச்சு இருக்காது.....!”

“இப்போ படிச்சவ எல்லாம் பத்தினியாவா இருக்குறாங்க?” பற்றிக் கொண்டு வந்த ஆத்திரத்தில் கேட்டாள், நீஸா.

“படிச்சு, ஓதி, மார்க்கப்பற்றுள்ளவளா வளர்ந்து, அதன்படி வாழாம இருந்திருந்தா மனம் ஒருத்தனுக்கும் வாழ்க்கை ஒருத்தனுக்குமா வாழ்ந்துக் கொண்டிருப்பேன்!” ஆனா.... நீங்க சொல்ற படிச்ச பொம்புளையளப் போல என்னால வாழ முடியல்லையே உம்மா!”

மகளின் ஒழுக்கம் நிறைந்த வாழ்க்கை நெறி மனதையும் தீட்சண்யமான தீர்மானத்தையும் கண்ட ஹனிபா மனம் புழுங்கினார்.

அதன் காரணமாக தன் மகளை நேரிடையாகவே பாராட்ட எண்ணிய அவர், “உன் பகுத்தறிவு நான் நான் பாராட்டுறேன் உம்மா....! ஆனாலும்....” மேற்கொண்டு அவரால் பேச முடியாதபடி தொண்டை கட்டிக் கொண்டது.

ஷாமிலா அவர் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து... “இனி என்ன செய்யிறது.... தொட்வனோடயே வாழு உம்மா”ன்னு சொல்லப் போறிங்க “இல்லையா வாப்பா...?” எனக் கேட்டாள்.

தான் சொல்ல வந்து சொல்ல முடியாமல் தவித்ததை எழுதியதை வாசிப்பது போல் தன் மகள் சொல்லியதைக் கேட்டு ஹனிபா அதிர்ந்தார்.

தன்னுடைய வார்த்தைகள் தந்தையைத் தாக்கி அதிர வைத்ததை உணர்ந்த ஷாமிலா, மீண்டும் அடிமேல் அடிகொடுத்து அதிர வைப்பதைப் போல் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“வாப்பா நீங்க ஒழுக்கம், பேசின பேச்சு, நேர்மை, மார்க்க நெறி தவறாதவங்க, படிப்பிச்ச எல்லா ஊர்லயும் நல்ல மாஸ்டர்ன்னு பெயர் எடுத்தவங்க! இப்போ நான் ஒரு மாணவங்குற ஸ்தானத்துல இருந்து கேட்டுகேன்... இப்ப நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற வாழ்க்கை ஒரு நெறியான வாழ்க்கையா...?”

மகளின் வார்த்தைகளின் தாக்குதலால் மீண்டும் அதிர்ந்தார் ஹனிபா.

நபீஸா பதிலேதும் பேசமுடியாமல் தரையைப் பார்த்தாள்.

ஹனிபாவின் நிலையோ பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. பெற்றவர்களின் மௌனத்தை தனது வெற்றிக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்ட ஷாமிலா தொடர்ந்தாள்.....

“வாழை மரம் ஒரு குலையோட தன் வாழ்க்கையை அழிச்சுக் கொள்ளுதப் போல. பெண்களும் கற்பு நெறி தவறாம “ஒருத்தி ஒருவனுக்கே” ன்னு தான் வாழணும். அப்படி வாழற பெண்களை ஆண்டவன் எப்பவமே தனக்கும் மேலான இடத்துல தான் வைப்பான்னு “பெண்ணின் பெருமை” ந்குற தலைப்புல கூட்டங்கல்ல புகழ்ந்து பேசுவீங்களே வாப்பா....! அந்த புகழ்ச்சி உண்மையா வாப்பா...?”

மகளின் வார்த்தைகள் பீரங்கி குண்டுகளாக சரமாரியாகப் பொழிந்ததை தாக்குப் பிடிக்க முடியாத ஹனிபா “போதும் உம்மா? போதும்.... என்னைக் கொல்லாத உம்மா!” எனக் கதறியவாறு அருகிலிருந்த தென்னை மரத்தில் தன் தலையை மோதிக் கொண்டாள்.

“இல்ல வாப்பா! அதெல்லாம் ஒங்கட மகள் விசயத்துல தலைகீழானு தெரிஞ்சுக்கத்தான் கேட்டேன் வாப்பா?” வெந்த புண்ணில் லாவகமாக வேல் எறிவதில் ஷாமிலா வெற்றிகண்டாள்.

“போதும் உம்மா! என்னை வேதனப்படுத்தாதே உம்மா! இப்ப நீ என்ன வதைக்கிறதவிட உன் கையாலயே கொஞ்சம் வெசம் தந்து என்னைக் கொன்னுபோடு உம்மா!” வார்த்தைகள் அழுகையினூடாக வந்தன.

ஹனிபாவின் உள்ளம் தளரத் தளர ஷாமிலாவின் உள்ளம் இறுகிக் கொண்டே வந்ததால் அவளின் வார்த்தைப் பிரயோகம் கடுமையாகவே இருந்தது.

மேலும் ஷாமிலாவே தொடர்ந்தாள்.

“ம்... என் இஷ்டப்படி கல்யாணம் நடந்தா தூக்குப் போட்டுக் கொள்ளுதா சொன்னிங்களே....! வாப்பா? உங்களுக்கு அந்த நெலமையெ உண்டாக்கப்படாதுன்னு தானே நான் நீங்க பேசின கல்யாணத்துக்கு புரியப்பட்டேன். இப்ப எதுக்கு வாப்பா நான் உங்களுக்கு வெசம் தரப் போறேன்....! அப்படி செய்யிற கல் நெஞ்சுக்காரியா இருந்திருந்தா, நான் எப்பவோ என் மனசுக்குப் புடிச்சவனோட ஓடிப்போயிருப்பேனே...!”

“ஷாமிலாவின் இதய ராகம்” பழுக்கக் காய்ச்சிய ஈட்டிகளாக ஹனிபாவின் இதயத்தை ஊடறுத்துச் சென்றன. அவரால் வேதனைப்பட முடிந்ததேயொழிய அவருக்கு பேச நா எழவில்லை.

என்றமே தகப்பனை எதிர்த்து பேசியறியாத மகள் இன்று தந்தையை வன்மையாக வார்த்தைகளால் சித்திரவதை செய்கிறாள் என்பதை உணர்ந்தும் இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு போல் தந்தைக்கும் மகளுக்குமிடையிலிருந்து திண்டாடினாள். நபீஸா.

“ரெண்டு புள்ளைங்களுமே உன் குடும்பத்தக் கெடுக்க வந்த கோடரிக் காம்புன்னு உங்கள உலகம் சொல்லக் கூடாதுன்னுதான் பறிபோன என் மனதோட இன்னும் உசிரோட நான் இருக்கேன்.”

“தன்னையே எரிச்சுக்கொண்டு மத்தவங்களுக்கு வெளிச்சத்த கொடுக்கின்ற மெழுகுவர்த்தி போல, நான்தெனமும் எரிஞ்சு, எரிஞ்சு செத்துக் கொண்டிருக்குறேன்னா அது எங்கட குடும்ப கௌரவத்துக்காகத்தான் வாப்பா....!”

மகளின் மனப்பிரளயம் பெருக்கெடுத்து ஹனிபாவின் ஆண்மையை அள்ளிச் சென்றது.

ஹனிபா: பெண் பிள்ளையைப் போல் விக்கி விக்கி அழுதார். ஒரு முரட்டு பிடிவாதத்தால் தான் அருமை மகளை பலி கொடுத்து விட்டதாக அவர் இப்போது தான் உணர ஆரம்பித்தார்.

மகள் மன்றாடிய போது தன் தீர்மானத்தை மறுபரிசீலனை செய்யத் தவறிவிட்டதால் - தன் கொடுமையான பிடிவாதக் குணத்தால் மகளின் மனோரம்யமான வாழ்வு.... சிதறடிக்கப்பட்டு விட்டதை எண்ணிக் கலங்கி தென்னை மரத்தில் மீண்டும் தன் தலையை மோதிக் கொண்டார்.

தன் கணவன் நிலைகுலைந்து போனதைக் கண்ட நீஸா படபடப்புடன் “நான் அப்பவே சொன்னேன்! இவ படிச்சது போதும் போதும்ன்னு! நீங்கத் தான் கேட்காம இவளத் தலையில் தூக்கி வச்சுக் கொண்டு ஆடினீங்க.... இப்போ என்னடான்னா அவ உங்களுையே மடக்குறா....!” என்றாள்.

ஷாமிலா எதுவுமே மேற்கொண்டு பேசாமல் தரையை நோக்கியவாறே வீட்டினுள் சென்று மறைந்தாள். தென்னை மரத்தில் சாய்ந்திருந்த ஹனிபா, தன் மனைவியை பரிதாபமாக நோக்கினார். கணவனின் நிலை குலைந்து போன நிலையையும் உறுதியிழந்து போன பார்வையையும் கண்டு மனம் கலங்கி பதைபதைத்துப் போனாள், நீஸா.

நீஸா, கணவனைத் தேற்றும் எண்ணத்துடன்... “என்ன.... இது நீங்க....?” என்று வார்த்தையை முழுமையாக முடிக்க முடியாமல் தடுமாறினாள்.

தழுதழுத்த குரலில் “நான் ஷாமிலாவக் கொன்னுட்டேன்.... நீஸா....!” என்றார்.

“அவ போதாதுன்னு நீங்களும் ஏன் இப்படி என்னைக் கொல்றீங்க?” அவளுக்கும் அழுகை வந்து விட்டது.

“நாங்க இங்க இருந்து தனியா கதைக்கிறத அவங்க கண்டா என்ன நெனைப்பாங்க? வாங்க வீட்டுக்குள்ள போவோம்!” என்றாள்.

கண்களைத் துடைத்தபடி தளர்ந்த நடையுடன் ஹனிபா வீட்டினுள் சென்றார்.

நீஸா கணவனைப் பின்தொடர்ந்து உள்ளே சென்றாள்.

கணவனுக்குப் புரியாத ரகசியம்

“என்ன இஸ்மத் பலமான யோசனை?” – இவ்வாறு இஸ்மத்தின் நீண்ட சிந்தனையை, மீண்டும் ஜெமீலின் குரல் கலைத்தது.

“ஒண்டிமில்லை!” பட்டும்படாமலும் பதில் கூறினான். இஸ்மத்.

“அப்ப சரி நான் வர்றேன்!” என காரியாலயத்தை நோக்கிச் செல்ல முயன்றவனை “கொஞ்சம் இப்படி வா ஜெமீல்!” என்ற இஸ்மத்தின் குரல் தடுத்து நிறுத்தியது.

“என் மனதுல நிம்மதி இல்ல ஜெமீல்!”

“ஏன்.....!” ஆச்சரியமாகக் கேட்டான் ஜெமீல்.

“என் வைப் ஷாமிலா.....!” என்றபடி இஸ்மத் சற்று தொலைவை நோக்கினான். அங்கே ஒரு காகம் ஒரு மண் புழுவைக் கொத்திக் கொண்டிருந்தது. காகத்தின் கொத்தலைத் தாங்க முடியாமல் புழு துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தான் அவன்.

“ஷாமிலா.... இனி.... அவளுக்கு என்ன....”? ஆவல் மேலிட ஜெமீல், கேட்டான்.

“அவளுக்கு ஒன்னுமில்ல! ஒரு உத்தமமான பொண்ணுக்குள்ள சகல அம்சங்களுமே அவகிட்ட நெறைய இருக்கு. ஆனா..... எங்கேயாவது போகக் கூப்பிட்டா ஒரேடியா ஏலாதுன்னு சொல்லிடுறா..... அதுக்கு காரணம் கேட்டா அதுவும் சொல்றாளில்ல! இதுதான் எனக்குப் புரியாத ரகசியமா இருக்கு!”

“ஓ.... அதுதான் இந்த பார்ட்டி, டின்னருக்கெல்லாம் நீ மட்டுமே வாரியா....?”

“ஆமாம்” என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையசைத்தான். இஸ்மத்.

“சொல்றேன்னு குறை நினைக்காதே..... ஒருவேளை சினிமாவல போல கல்யாணத்துக்கு முந்தி யாரையாவது...?”

“சீச்சி! சீ!!” இஸ்மத்தின் இதயத்திலிருந்து பதறிப் பாய்ந்தன வார்த்தைகள்.

“அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் வளர்ந்தவளில் ஷாமிலா! அவட வாப்பா நெருப்பு மாதிரி மனுசன். அவட ஒழுக்கமும் பண்பும் ஆயிரத்துல ஒருத்திக்குக் கூட இருக்காது. அவட ஒழுக்கத்துல நம்பிக்கை இருக்கு.....! கல்யாணத்துக்கு முந்தியே கொஞ்சம் முன்ன பின்ன தெரிஞ்ச குடும்பம் தான் ஷாமிலாவோட குடும்பம்!” இவ்வளவையும் சொன்ன பிறகு தான் இஸ்மத்துக்கு மனதில் ஒரு நிம்மதி பிறந்தது.

“இவனிடம் போய் இதைச் சொன்னேனே” என்று இப்போது தன்னையே நொந்து கொண்டான், இஸ்மத்.

“அப்படியாயிருந்தா....”

“அது ஷாமிலாவோட நானாவப் பத்தியதாகத்தான் இருக்கும்.....!”

“ஷாமிலாவுக்கு ஒரு நானா இருக்கிறானா.....! கல்யாண நேரத்துல நாங்க அப்படி யாரையும் காணல்லையே....?” ஜெமீல் கேட்டான்.

“கல்யாணத்துக்கு வரக்கூடிய நிலைமையில அவன் இல்ல ஜெமீல்!”

“ஏன் ஏதாவது சிக்கலா?...” ஆவலாகக் கேட்டான் ஜெமீல்.

நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்ட இஸ்மத்தின் கண்களுக்கு தூரத்தில் தங்களை நோக்கி உமர் வருவது தெரிந்தது.

உமருக்கு எப்போதுமே ஜெமீலுடன் இஸ்மத் பேசுவது பிடிக்காது. காரணம் ஜெமீலின் தீய பழக்க வழக்கங்கள் நிறைந்த வலையில் இஸ்மத்தும் விழுந்து விடுவான் என்ற ஆதங்கம் தான்.

பேச்சை நிறுத்த இது தான் சமயம் என்றெண்ணிய இஸ்மத் “அது ஒரு பெரிய கதை.... இன்னொரு நேரம் சொல்றேன்..... அந்தா உமர் வர்ரான்.... வா உள்ள போவோம்!” என்றபடி பதிலுக்கு காத்திராமல் அலுவலகத்தில் தன் ஆசனத்தை நோக்கி நடந்தான், இஸ்மத்.

“இஸ்மத்! அப்படிக் கொஞ்சம் நில்லு!” என்று வழிமறித்தான் எதிரே வந்த உமர்.

“ஏன்? என்ன விஷயம்?” என்றபடி ஒரு சிகரட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு உமரிடம் சிகரட் பக்கட்டை நீட்டினான், இஸ்மத்.

“நோ தேங்ஸ்!” என்று மறுத்தான் உமர். உமர் யாரிடமும் ஓசி சிகரட் வாங்க மாட்டான் என்பது இஸ்மத்துக்கு ஏற்கனவே தெரிந்த விஷயம்தான். என்றாலும் சம்பிரதாயத்துக்காக நீட்டினான்.

யாரிடமும் இரவல் சிகரட் வாங்கும் பழக்கத்தை அடியோடு வெறுப்பவன் உமர். அதே நேரம் சிலர் சிகரட்டை மட்டும் வாங்கி வைத்துக் கொண்டு, அதை பற்ற வைத்துக் கொள்வதற்காக நெருப்பைத் தேடி அலைவார்கள். உமர்; அவர்களையும் கிண்டல் செய்வான்.

தனக்கு புகைக்க சிகரட் வாங்கக் கூடியதாக இருந்தால் ஏன் அதனைக் கொளுத்த ஒரு தீப்பெட்டியோ, “லைட்”டரோ வாங்கிக் கொள்ள முடியாது? அப்படி முடியாவிட்டால் அந்த சிகரட்டை ஏன் புகைக்க வேண்டும்?” இப்படியெல்லாம் உமர் வாதிடுவான். இதனால் உமரிடம் எந்த நேரமும் தீப்பெட்டி இருக்கும் என்பது காரியாலயத்தில் பலரும் அறிந்த விஷயம்.

உமர் எதைச் சொன்னாலும் யாரும் பொருட்படுத்துவதில்லை. காரணம் அவன் பேச்சில் நிறைய நியாயமும், மற்றவர்களின் நலனும் இருக்கும் தான் சொல்கிறபடியே நடந்து காட்டுபவன் என்பதை அவன் சகாக்கள் நன்கறிந்திருந்தார்கள்.

“என்ன விஷயம் உமர்? எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு!”

“நீ இந்த ஜெமீலோடையும், பாருக்கோடையும் வெச்சிருக்கிற கூட்டாளித்தனம் நல்லதில்ல அது என்னைக்காவது பெரிய ஆபத்துல உன்னை மாட்டிவிடும் பார்!” என்ற உமரை விறைத்துப் பார்த்த இஸ்மத் “அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்!” என்றவாறு விறுவிறு என்று நடக்க ஆரம்பித்தான்.

தான் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்துவிட்ட திருப்தியில் உமர் அங்கிருந்து அகன்றான்.

காலத்தின் சுழற்சியில் ஷாமிலா, அவள் விரும்பாமலேயே உலகத்தவரின் அனுசரணையுடன் நிறைமாதக் கர்ப்பினியானாள்.

அவளின் தற்போதைய தாய்மை, அவளை மணப்பெண்ணாக இருந்தபோது இருந்த அழகைவிட மேலும் மெருகூட்டி ஜொலிக்கச் செய்திருந்தது. அவள் அடிமேல் அடி வைத்து நடந்து வரும் போது தேவதை நடந்து வருவது போலிருந்தது.

கடந்து போனவைகளை அவள் மறந்து விடவில்லை. தனக்கு நிறைவான வாழ்வு கிடைத்தும் அது அமைதி தங்காத “நீர் கசியும் குடத்தைப் போல்” ஆகிவிட்டதை எண்ணி மனதுக்குள் வெந்து கொண்டிருந்தாள்.

நிறைமாதக் கர்ப்பினி என்றபடியால் வழமையை விட கூடுதலான கவனத்துடனும், அன்புடனும் இஸ்மத்தின் பெற்றோர் ஷாமிலாவைக் கவனித்தனர். ஷாமிலாவின் பெற்றோர்கள் பலமுறை வந்து பார்த்து விட்டுச் சென்றனர். சில சமயம், ஷாமிலா விரும்பும் உணவு வகைகளை அவள் கேளாமலேயே கொண்டு வந்து கொடுத்தனர்.

“பிரசவம் - அதுவும் தலைப்பிரசவம். பெண் தாய் வீட்டுக்குத்தான் போக வேண்டும் என்ற சம்பிரதாயம் நமக்குத் தேவையில்லை. ஷாமிலா எங்களுடனேயே இருக்கட்டும். அவளைப் பிரிந்து எங்களால் இருக்க முடியாது. எல்லாவற்றையும் நாமே கவனித்துக் கொள்கிறோம்” என்று இஸ்மத்தின் தந்தை கரீம் சொல்லி விட்டார்.

இஸ்மத்தும் இது பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை.

ஷாமிலாவின் தாய் வந்து சம்பிரதாயத்துக்காக தன் வீட்டுக்கு அழைத்தாலும், “நான் இங்கேயே இருக்கிறேன் உம்மா...” என்று சொல்லி மறுத்து விட்டாள், ஷாமிலா.

மகள் மனதுக்குள் எதையோ வைத்துக் கொண்டு தான் தன் வீட்டுக்கு வர மறுக்கிறாள் என்று நபீலாவுக்கும் ஹனிபாவுக்கும் புரிந்தது.

அதன் பின்னர் பிறக்கப் போகும் பிள்ளைக்குத் தேவைப்படும் பவுடர், சோப், துணி மணி போன்ற பல பொருட்களையும் ஹனிபா வாங்கிக் வந்து கொடுத்தார்.

கரீம் பக்கத்து வீட்டுக்காரருக்கு அவருடைய கார் எந்த நேரமும் தேவைப்படலாம் என்று சொல்லி வைத்திருந்தார்.

ஷாமிலா, தனிமையில் இருக்கும் போது அவளின் தாய் நபீலா, “உனக்கு ஆசையானதை சொல்லுமா!” என்றாள்.

தாயை அமைதியாக ஏறிட்டுப் பார்த்த ஷாமிலா, மிக அமைதியாக “ஏன்ட கழுத்துல தாலி ஏறின அண்ணைக்கே நான் ஆசைகளையே மறந்துட்டேன் உம்மா!” என்றாள்.

மகளின் அமைதியும், ஆறுதலும் நிறைந்த பதில் தாயின் முகத்தில் அறைவதைப் போல் இருந்தது. நபீஸா மறு பேச்சுப் பேசாது அந்த இடத்தை விட்டு எழுந்து வீட்டின் உள்ளே சென்றாள்.

ஷாமிலாவுக்கு இரவு எட்டு மணிக்குப்போல் திடீரென இடுப்பு வலியெடுத்தது.

கரீம் ஓடிச் சென்று பக்கத்து வீட்டு அழைக்கும் மணியை அழுத்தினார்.

ஷாமிலாவை தயார் செய்து கொண்டு பரீதா வாசலில் வந்து நின்றாள். ஷாமிலாவுக்கு கடுமையான பிரசவ வலி இருப்பதை அவள் முகத்தில் மறைத்துளி போல் அரும்பி இருந்த வியர்வைத் துளிகள் காட்டின.

வேதனைகளின் தாயாகிய பிரசவ வேதனையை கடுகளவாவது வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் மிகவும் பொறுமையாக நின்றாள் ஷாமிலா.

இந்த வேதனையைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் ஷாமிலாவைப் போன்ற பொறுமைசாலிகளான பெண்களால் தான் இம்மண்ணுக்கும் பூமாதேவி, பூமித்தாய் என்ற பெயர்கள் வந்தனவோ என்னவோ? என்று எண்ணினார் இஸ்மத்தின் தந்தை.

ஷாமிலாவுடன் இஸ்மத்தும் அவன் தாயும் உடன் வர பக்கத்து வீட்டுக்காரர் காரை ஓட்டி வர, அவர் மனைவியும் துணைக்காக வந்து காரில் ஏறிக் கொள்ள கார் ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி விரைந்தது.

ஷாமிலாவை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து விட்டு வந்த பின் இஸ்மத்துக்கு நித்திரையே வரவில்லை. இப்போது அவன் அருகில் இல்லாத படுக்கையில் அவனால் தூங்க முடியவில்லை. எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

என்ன தான் அவன் தன்னுடன் வெளியே வர மறுத்தாலும் அவன் ஏசினாலும், அடித்தாலும் வாய்திறந்து அலறவோ, சத்தம் போடவோ, எதிர்த்துப் பேசவோ தெரியாத ஒரு அற்புதப் பிறவி ஷாமிலா என்பதை அவன் உள் மனம் உணர்ந்திருந்தது.

மாறி மாறி பல சிகரட்டுகளைப் புகைத்து விட்டான். எப்போது விடியும் என்ற தவிப்புடன் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான் மணி நான்கு ஐந்து. விடிய ஆறு மணிக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒரு முறை போய் அவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற தவிப்பு அவன் மனமெங்கும் இப்போது வியாபித்திருந்தது.

நித்திரை வராத காரணத்தினால் எழுந்து வெளியே வந்து முற்றத்தில் நின்றான்.

“பனியில் என்ன இஸ்மத் செய்கிறாய்...?” என்று வாசலில் நின்றபடி கேட்ட பரீதா “தேத்தண்ணி ஊத்தி வெச்சிருக்கேன் வா!” என்றாள்.

உள்ளே வந்து தேநீரை அருந்திய இஸ்மத், “ஷாமிலா என்ன பாடுபடுகிறாளோ...? பிரசவ வேதனை கொடியது என்று சொல்வார்களே! ஒரு உயிரை உலகுக்கு ஈவதால் அது பிறப்பு என்றும், சற்றுத் தவறினால் அது இரு உயிர்களின் அல்லது ஒரு உயிரின் இறப்பு என்றும் ஆகிவிடுகிறது. அதனால் தானோ என்னவோ இந்த வேதனை ஒரு ஜீவ மரணப் போராட்டம் என்றும் இதற்கு பிரவசம் என்றும் பெயர் வந்தது”

அவன் மனம் இவ்வாறு நினைத்து வருந்திய போது “யா.... அல்லாஹ்! நீ தான் அவள் வயிற்றுப் பாரத்தை நீக்கி வைக்க வேண்டும்!” என்ற அவனை அறியாமலேயே அவன் உள் மனம் பிரார்த்தனை செய்தது.

இஸ்மத் கடுமையாக யோசித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அவன் தாய் பரீதா, “பயப்பட ஒன்னுமில்லை.... பசலுக்கு முந்தி புள்ள கெடைச்சிடும். விடிய ஆறு மணிக்கு போனா பார்த்துட்டு வரலாம்!” என்று ஆறுதல் பட பேசினாள்.

காலை ஆஸ்பத்திரியை அடைந்த தாய்க்கும் மகனுக்கும் சுபசெய்தி காத்திருந்தது. அச்சுப செய்தியில் ஆச்சரியமும் அதிசயமும் இரண்டறக் கலந்திருந்தன.

ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டு சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஷாமிலாவுக்கு சுகப் பிரசவம் உண்டானது என்பதும்.....

அப் பிரசவத்தில் இரட்டைக் குழந்தைகள் என்பதும், அந்த இரண்டும் பெண் குழந்தைகள் என்பதும் தான் அச் சுப செய்தி.

காலம் தான் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லையே! நாளுக்கு நாள் மாற்றங்களுடன் உலகம் சுழன்று செல்கின்றது.

எந்தவொரு இயற்கைச் செயலையும் உலகின் அன்ன நடையால் தடை போட்டு நிறுத்தி விடமுடியாது.

ஷாமிலாவுக்கு திருமணமாகி ஐந்தாவது ஆண்டும் கடந்து சென்றுக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் தாயைப் போலவே கொழு கொழு என்றும் பார்ப்போர் ஆசைப்படும் அழகுடனும் வளர்ந்து கொண்டிருந்தன.

இஸ்மத் இன்னும் அதே காரியாலயத்தில் எந்த விதமான மாற்றங்களும் இன்றி தொழில் புரிந்து வந்தான். என்றாலும், ஷாமிலாவின் பற்றற்ற இல்லற வாழ்க்கை அவனை குடியின் பக்கம் பெரும்பாலும் தள்ளி விட்டிருந்தது.

ஷாமிலாவைப் பொறுத்தவரையில் “காதல்” என்னும் மின்னலால் தாக்குண்டு பட்டுப்போன ஒற்றைப் பனை மரமாகத் தான் அவள் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தாள். “என்னுடைய ஒழுக்கம் கறைபட்டது” என்ற அவள் கருத்தை அவளால் இதுவரை மாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை.

இஸ்மத்தின் காரியாலயத்துக்கு மார்க்கிரட் என்ற ஸ்டெனோ ஓருத்தி அண்மையில் ட்ரான்சராகி வந்திருந்தாள். அவள் தன் வலையில் யாரையாவது வீழ்த்த முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

உமரின் தலையீட்டினால் தான் அவளால் இன்னும் யாரையும் தன் வலையில் வீழ்த்தவும் முடியவில்லை என்பதை மார்க்கிரட் நன்குணர்ந்திருந்தாள்.

எனவே, உமரை தன் வலையில் வீழ்த்த முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, எதிர்பாராத விதமாக இஸ்மத் அவளின் வலையில் விழும் ஆரம்பக் கட்டத்தில் இருந்தான்.

கெண்டினில் டிகுடித்துக் கொண்டிருந்த ஜெமீல், இஸ்மத்தை நோக்கி வந்தபடியே “இஸ்மத்” நம்ம ஸ்டெனோ மார்கிரட்டுக்கு நாளைக்கு பேர்தடையாம்!” என்றான்.

“அது தான் என்ன பிரசன்ட் கொடுக்கிறதுன்னே புரியல்ல!” கவலையோடு இஸ்மத் கூறினான்.

“ஏன் இஸ்மத், உன் மனைவி, மக்களுக்கு ரெண்டு வருசத்துக்கு ஒரு தடவை கூட பொறந்த நாள் வராதா?” என்று கேட்டான், அடுத்த மேசையிலிருந்த உமர்.

“கட்டினவளவிட இந்த ஸ்டெனோ பெட்டர்டா உமர்”... ஜெமீல்.

“காமகுத்திரம் படிச்சி அதன்படி அவ டிரீட் பண்ணுவாடா!” என்றான் பாருக்.

“அப்போ உனக்கு அவ கூட ஏற்கனவே அனுபவமிருக்குன்னு சொல்லு!” பாருக்கைப் பார்த்து உமர் சொன்னதும், ஒரு கணம் பாருக் திடுக்கிட்டு விட்டான். பாருக் வகையாக மாட்டிக் கொண்டான் என்று கண்டு கொண்ட உமர் “மனைவிக்கும் விபச்சாரிக்கும், பாலுக்கும் விஷத்துக்குமுள்ள வித்தியாசம்டா!” என்றான்.

வாய்ப்பேச்சு தகராறாக முற்றிக் கொண்டு வருவதைக் கண்ட இஸ்மத், “உமர் உன் வாயெ மூடிக் கொண்டு பேசாம போ!” என்றான்.

“உனக்கு கோபம் மட்டும் வந்துடும்டா இஸ்மத்! விபச்சாரி வர்ரவனுக்கெல்லாம் விளையாட இடம் கொடுக்கிற கிரவுண்டப் போலடா! ஆனா; ஒரு உத்தமமான மனைவிக்கு தன் புருசனும் புள்ளைகளும் தான்டா உலகம்!”

“உமர் உன் ‘எட்வைஸ்’ இங்க யாருக்குமே பொருந்தாது...” எரிச்சலோடு சொன்னான், இஸ்மத்.

“எங்கேயாவது ஒரு ‘லேடிஸ் கிளப்’ போய் சொல்லு!” பாருக் கிண்டலாகச் சொன்னான்.

“அங்க கூட உன் பேச்சு எடுபடாது..... ஏன் தெரியுமா? அந்த ‘லேடிஸ் கிளப்’ தலைவி கூட தெனமும் பத்து பதினைந்து பேரக் கட்டிப் படிச்சி ‘போல் ரூம்’ டான்ஸ் ஆடுறா!” என்று ஜெமீல், பாருக்கின் பேச்சுக்கு மெருகூட்டினான்.

இதைக் கேட்டதும் அக்கம் பக்கத்து மேசைகளிலிருந்தவர்களெல்லாம் வெடிச் சிரிப்பு சிரித்தனர். வேறு விசயங்களில் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தி இருந்த மற்றவர்கள், திடீரென்று தங்களின் ஏனைய சகாக்கள் சிரிப்பதன் நோக்கத்தை தெரிந்து கொள்ள எண்ணி, சிரித்தவர்களிடம் திடீர் சிரிப்புக்கான காரணம் கேட்டனர்.

ஜெமீலின் இந்த வார்த்தைகளும், மற்றவர்களின் சிரிப்புகளும் உமரை கலவரப்படச் செய்ததாகத் தெரிய வில்லை. அவன் முன்னைவிட மிக அமைதியாக - தெளிவாக “ரெண்டு புள்ளைங்களுக்கு தகப்பனாகியும் பொறுப்புக் கெட்ட குடும்பத்தனாக இருக்கிறீயேடா!” என்றான் இஸ்மத்தை நோக்கி.

உமரை மேலும் சீண்டி, அவனை மட்டம் தட்ட வேண்டும் என்று நினைத்த ஜெமீல், “பொம்புளைங்க ஒருத்தனுக்குன்னே வாழ்றது கய நலம்டா...?” என்று மீண்டும் குத்தல் கதைகளை ஆரம்பித்தான்.

“நான் பெறும் இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” ன்னு தான்டா பொம்புளைங்க வாழணும்” என்றான் இஸ்மத்.

“மண் திங்கிறதெ மனுசன் தின்டா என்னடா...?” - பாருக்.

பாருக்கின் பேச்சைக் கேட்டதும் உமருக்கு பீறிட்டுக் கொண்டு வந்த ஆத்திரத்தினூடாக “அப்போ உன் அக்கா, தங்கச்சி, உம்மா எல்லாரும் அப்படித்தான் வாழறாங்களா?” என்று கேட்டான்.

உமரின் பேச்சைக் கேட்டதும் பாருக்குக்கு வந்த கோபத்தில் கண், - மண் தெரிய வில்லை. பாய்ந்து வந்த வேகத்தில் உமரை எட்டி உதைத்தான்.

உதைபட்ட வேகத்தில் உமர் கதிரையோடு மல்லாந்து விழுந்தபோது, அவனது தலை மேசையில் மோதியது. தரையில் விழுந்ததும் எழு முயன்ற உமரை, பாருக் மீண்டும் தாக்க முனைந்தான்.

பாய்ந்து வந்த இஸ்மத், பாருக்கைப் பிடித்துக் கொண்டான். இதற்கிடையில் ஜெமீலும் ஏனையவர்களும் இடையில் புகுந்து சமரசப்படுத்தினார்கள். உமர், பாருக்கைத் திருப்பிக் தாக்கக்கூடும் என்ற சந்தேகத்தின் பேரில் அவனை தூரத்து மேசைக்கு அழைத்துச் சென்று உட்கார வைத்தனர்.

உமரின் வாயிலிருந்து இரத்தம் வடிந்தது. உதைபட்ட வேகத்தில் அவன் உதடு வெடித்திருந்தது.

“இது போலத்தான்டா மத்தவங்களுக்கும் ரோசம் வரும். எங்கள்ப் போல ஆம்புளைங்க கட்டின பொண்டாட்டியைத் தவிர மத்தப் பொம்புளைங்க எல்லாரையும் கூடப் பொறந்த அக்கா, தங்கச்சியா நெனைக்கனும்டா! அப்போதான் சமுதாயத்துல இருக்கிற ஆகக் கீழ்த்தரமான சீரழிவ இல்லாமப் பண்ண முடியும்...” என்று ஒரு உபதேசத்தைப் போல வெற்றிப் புன்னகையுடன் சொல்லி முடித்தான் உமர். இப்போது முன்பை விட உமரின் முகத்தில் ஒரு வெற்றிப் பெருமிதத்தின் பிரதிபலிப்புத் தெரிந்தது.

“அப்படி எல்லாப் பொம்புளைங்களையும் தாயாகவும், சகோதரிகளாகவும் மதிக்கிற பெருந்தன்மை எங்களுக்கு இல்ல மிஸ்டர் உமர்!”

“அப்படிச் சொல்லாதேடா ஜெமீல்! ஷாமிலாவும் என் தங்கச்சி தான். உன் சம்சாரமும் என் தங்கச்சி தான்!”

“மை வைப்.... மை பிஸினஸ்!” என்று இஸ்மத் கேலியாகச் சொன்னாலும், உமரின் உயர்ந்த நோக்கங்கள் அவனை வியக்கச் செய்தன.

“என்னைக்காவது உன் பிஸினசைக் கண்டு உலகம் சிரிக்கத்தான்டா போகுது” - உமர். அப்படிச் சொன்னதும் அலட்சியமாகத் தூக்கியெறிந்து பேசுவதைப் போல “சரிதான் போடா!” என்றான் இஸ்மத்.

“உமருக்கு மட்டுமில்ல இஸ்மத், உனக்கும் தான் போக வேண்டிய காலம் வந்திருக்குது” என்றபடி அங்கே வந்து சேர்ந்தான். காதர்.

“என்ன ...காதர் என்ன விசயம்!” இஸ்மத் ஆச்சரியமாகக் கேட்டான்.

“உமருக்கும், உனக்கும் “டிரான்ஸ்வர்” வந்திருக்கு!”

“எங்குக்குடா?” இடைமறித்து பரபரப்புடன் கேட்டான், ஜெமீல்.

“இஸ்மத் கண்டி பிரான்ஜுக்கு மனேஜராக புரமோசனோடத்தான் ட்ரான்ஸ்ராகி இருக்கிறான். உமர் பதுளைக்கு ட்ரான்ஸ்வர்!”

காதர் சொல்லி முடியும் முன்னரே “உன் ட்ரான்ஸ்வரக் கென்சல் பண்ணிக்கோடா!” என்றபடி இஸ்மத்தின் அருகில் வந்து நின்றான், பாருக்.

“கல்யாணமான நாள் இருந்து இதுவரைக்கும் மனகல நிம்மதியே இல்ல. தெனமும் வீட்டுல பிரச்சினைப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறதே விட ட்ரான்ஸ்வராகி போறதே நல்லது. இவ்வளவு காலம் எனக்கு இந்த யோசனை வரல்லையே” என நினைத்து சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டான்.

இஸ்மத் கடுமையாக யோசிப்பதைக் கண்ட ஜெமீல், “என்ன மச்சான் யோசனை...! கென்சல் பண்ணிக்கோடா!” என்றான்.

ஜெமீலைத் தொடர்ந்து பாருக், “ஆமாடா நீ சொன்னா மனேஜரே கென்சலாக்கிடுவார்!” என்றான்.

“ஆமாமா! அவன் இருந்தாத்தானே உங்களுக்கு தேவைப்பட்டதெல்லாம் கெடைக்கும்!” என்றபடி எழுந்தான், உமர்.

உமர் தனக்கு “ட்ரான்ஸ்வர்” வந்ததைப் பற்றிக் கவலையோ சலனமோ கொள்ளவில்லை.

“ம்.... சரி பார்ப்போம்!” என்றபடி தன் இருப்பிடத்தை விட்டு எழுந்தான் இஸ்மத்.

கண்டிக்கு “ட்ரான்ஸ்வராகி” வந்த இஸ்மத்தின் மனம் ஷாமிலாவையும், பிள்ளைகளையும் எண்ணி ஏங்கத்தான் செய்தது. தான் அழைத்த இடங்களில் ஒன்றுக்காவது இதுவரை வராத ஷாமிலா, “என் பிரிவில் வாட வேண்டும்” என்ற ஒரு வீம்பு நிறைந்த வைராக்கியம் அவன் மனதை இறுகச் செய்திருந்தது.

மூத்த மகள் பாத்திமாவும், இளையவன் சலீமாவும் தினமும் அவன் அருகே தூங்குவது தான் வழக்கம்.

இரண்டு பிள்ளைகளும் ஒரு சில நிமிடங்களுக்கே வயதில் வித்தியாசமாக இருந்ததால் அவர்களின் உயரத்திலும் வளர்ச்சியிலும் சொல்லக்கூடிய பெரிய மாற்றங்களோ, வித்தியாசங்களோ தென்படவில்லை.

பாத்திமா தாயிடம் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் நடு இரவில் தந்தையைத் தேடி அருகில் வந்து விடுவாள்.

இரு குழந்தைகளும் படுக்கைக்குப் போகும் முன் தாய், தந்தை அவர்களின் பெற்றோர்களுக்கும் “அல்லாஹ் (இறைவனின்) காவல்” என்று கூறி இறைவனைப் பிரார்த்திப்பதையும், குர்ஆனில் முக்கியமான ஒரு அத்தியாகத்தை ஓதிக் கொண்டு தூங்கவும் ஷாமிலா பழக்கி வைத்திருந்தாள்.

பிள்ளைகளுக்கு ஷாமிலா பழக்கி இருந்த நல்ல பழக்க, வழக்கங்களைக் கண்டும் இஸ்மத் தன் மனதுக்குள்ளாக அவளைப் பலமுறை வியந்து பாராட்டியிருக்கிறான்.

விரகதாபத்தின் வினோத பயணம்

ஒற்கனவே ஷாமிலா, ஒழுக்க நெறிகளினால் வளர்க்கப்பட்டவள் என்பதையும் தங்கள் பிள்ளைகள் தாயின் வளர்ப்பில் சிறந்த பிரஜைகளாக வளரும் என்பதையும் இஸ்மத் உணர்ந்தே இருந்தான்.

கண்டிக்கு இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்ற இஸ்மத் வீடொன்றில் ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தான். அந்த இடத்தை கண்டி அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கும் ஒரு பியோன் தான் பிடித்துக் கொடுத்திருந்தான். முன்னர் அந்த வீட்டில் தங்கி இருந்தவர் இஸ்மத், வருவதற்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னர் தான் அங்கிருந்து வெளியேறியிருந்தார்.

இஸ்மத், தங்கியிருந்த வீட்டில் வயதான தம்பதிகளான சமதும் ஆரிபாவும் அவர்களின் ஒரே வாரிசான மகள் நஸீஹாவும் அவளது ஒன்பது மாதக் குழந்தையுமே இருந்தனர்.

சமது ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர். நஸீஹாவின் கணவன் சஹீட் மத்திய கிழக்கு நாடொன்றுக்கு தொழில் பெற்று அண்மையில் தான் சென்றிருந்தான். இந்த விவரங்கள் அறையை ஒழுங்கு செய்து கொடுத்த பியோன் மூலம் இஸ்மத்துக்கு தெரிய வந்தன.

வீடு சொல்லிக் கொள்ளும் அளவுக்கு பெரியதாக இல்லையென்றாலும் நான்கு அறைகளைக் கொண்டதாக இருந்தது. அதில் ஒரு அறைக்கு புறம்பான வெளிப்புறக் கதவு ஒன்றும் இருந்தது. அந்தத் தனி அறையைத்தான் இஸ்மத்துக்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

அந்த அறையையும் வீட்டினுள் இருக்கும் அறை ஒன்றையும் இடையில் இணைக்கும் வகையில் இடையில் இன்னொரு கதவும் இருந்தது. அந்தக் கதவு அடுத்த அறையின் உட்புறமாக தாழிடப்பட்டிருந்தது.

இஸ்மத்துக்கு கண்டியின் சூழல் சாதாரண குளிரையே கொடுத்தது. உலகின் எப்பகுதியிலிருந்து வந்தவர்களுக்கும் கண்டியின் சூழல் ஒத்துக் கொள்ளுமாதலால் இரண்டு, மூன்று நாட்களில் இஸ்மத்துக்கு அந்த சுவாத்தியம் பழகி விட்டது.

திருமணமான பின் இப்போது தான் தனி அறையில் ஷாமிலாவைப் பிரிந்து இஸ்மத் தனிமையாகத் தூங்குகிறான். ஷாமிலா அவன் அருகில் நித்திரை கொள்ளும் போது அங்கு வீசும் ஒரு சுகந்த மணம் அவனை உறங்க வைக்கும். நடு இரவில் ஷாமிலாவின் உடலின் மேல் கையைப் போட்டுக் கொண்டால் தான் அவனுக்கு நித்திரை வரும்.

அந்த இனிய சுகந்தமும் பிள்ளைகளின் அரவணைப்பும் இங்கே இல்லாததால் அவன் இரவில் நெடுநேரம் கட்டிலில் நித்திரை வராமல் புரண்டுக் கொண்டிருந்தான். அவர்களின் பிரிவை எண்ணும் போது, அவன் கண்களின் ஓரத்தில் நீர் குளம் கட்டி நின்றது.

இரவில் அவன் தூங்கும் முன் தினமும் கட்டிலைத் தட்டி மெத்தைக்கு மேலாக ஒரு சீட்டையோ கழுவிய சாரி ஒன்றையோ ஷாமிலா விரித்து வைப்பாள்.

அவன் நித்திரை கொள்ளும் வரை விழித்திருப்பான். புழுக்கம் அதிகமாக இருந்தால் விசிறி ஒன்றினால் அவனுக்கு நித்திரை வரும் வரை காற்று வீசுவாள். அவன் நித்திரா தேவியின் அரவணைப்பில் கட்டுண்டதும் அவனை போர்த்தி விட்டுத்தான் அவள் தூங்குவாள்.

குழந்தைகள் இஸ்மத் அருகில் சென்று அவனை நித்திரை கொள்ள விடாமல் அடம் பிடித்தால் “வாப்பா வெலனைக்கு வேலைக்கு போகனும் உம்மா...” என்று குழந்தைகளை தன்னோடு வைத்துக் கொண்டு அவன் உறங்க வழி வகுப்பாள்.

அதிகாலையில் இஸ்மத் கண் விழிக்கும் போது அவன் எதிரே தேநீர் அல்லது கோப்பி தயாராக இருக்கும்.

இரவில் தனிமையாக வாடகை அறையில் தனது படுக்கையைத் தானே தட்டிப் போடும் போதும் தனிமையில் உறங்கும் போதும், எழும்போதும் இஸ்மத்திற்கு ஷாமிலாவின் அன்பான பணிவிடைகள் நினைவிற்கு வந்தன.

எனினும் என்ன இருந்தும்.... இவ்வளவு பணிவிடைகள் செய்தும் என்ன....? அவளாக ஒரு நாள் இஸ்மத்தை இதுவரை வலிந்து முத்தமிட்டதோ, அணைத்துத் தழுவியதோ தாம்பத்திய உறவில் ஆர்வம் காட்டியதோ இல்லை.

“இதுகாலம் வரை அவள் என்னுடன் ஒரு நாள் கூட வெளியில் தனிமையாக பயணம் வந்ததில்லையே!” என்ற ஆதங்கம் இஸ்மத்தின் இதயத்தில் கண்ணாடியில் விழுந்த வெடிப்பாக கீறிட்டிருந்தது.

அதன் எதிரொலியான வைராக்கியமே வீம்பாக மாறி குடும்பத்திலிருந்து அவனைப் பிரித்து இன்று இந்தத் தனிமையான படுக்கையில் உறங்க வைத்திருந்தது.

தினமும் காலையில் எழுந்ததும் இஸ்மத்தின் மனதை பிரிவுத் துயர் பிழிந்தெடுக்கும்.

காலையில் எழுந்து முகம் கழுவி குளித்துவிட்டு அலுவலகம் செல்லும் போது, வழியிலுள்ள கடையில் தான் தேநீர் குடிக்க வசதி கிடைக்கும். அந்த நேரமெல்லாம் அவனுக்கு ஷாமிலா காலையில் தேநீரோடு அவனை எழுப்புவது நினைவு வரும்.

இரண்டு நாள் லீவு எடுத்துக் கொண்டு பறந்து சென்று அவனைப் பார்த்துவிட்டு வர மனம் பரிதவிக்கும், எனினும் அவனை ஆட்கொண்டிருக்கும் வீம்பு அந்த பரிதவிப்பை பழிவாங்கி விடும்.

மாலையில் அறைக்கு வரும்போதே இஸ்மத் சாப்பாட்டுப் பார்சல் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டே வருவான். வந்ததும் அறைக்குள்ளேயே முடங்கிக் கொள்வான். இதனால் வீட்டுக்காரர்களால் அவனுக்கோ அவனால் வீட்டுக்காரருக்கோ எந்த விதமான பிரச்சினைகளும் ஏற்பட்டதில்லை.

அவன் வந்து, சேர்ந்ததை அறிவிப்பதற்காக ஷாமிலாவுக்கு ஒரு கடிதம் போட்டான். அதுவும் அவனின் பெற்றோர்களுடன் அவன் இருப்பதால் தான் போட்டான்.

அவன் அனுப்பிய கடிதத்தில் இருந்த காரியாலய விலாசத்துக்கு ஷாமிலா இரண்டு கடிதங்கள் அனுப்பியிருந்தான். உடம்பைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளும்படியும் வேளை தவறாமல் உணவு உண்ணும்படியும் அன்போடு கண்டிப்புக் கலந்த வேண்டுகோள் அதில் விடுத்திருந்தான்.

தன்னைப் பற்றியும் பிள்ளைகளைப் பற்றியும் கவலைப்பட வேண்டாம். தன்னையும் பிள்ளைகளையும் கவனித்துக் கொள்ள மாமி, மாமா இருக்கிறார்கள் என்று எழுதியிருந்தான். எத்தனை எழுதி என்ன...? அவன் “உங்கள் பிரிவு என்னை வாட்டுகிறது” என்ற பிரிவைப் பற்றி ஒரு வரி கூட எழுதவில்லையே என்ற கோபம் இஸ்மத்தின் மனதினுள் சீறிப் படமெடுத்து ஆடியது.

இதனால் முன்பு ஏற்பட்டிருந்த விரிசலில், முன்னை விட இப்போது வெறுப்பு என்னும் கறல் கூடுதலாகப் படிய ஆரம்பித்தது.

இஸ்மத், தங்கி இருக்கும் வீட்டுக்காரரின் மகள் நஸீஹாவுக்கு சுங்க அலுவலகத்திலிருந்து ஒரு பார்சல் வந்திருப்பதாக ஒரு கடிதம் வந்தது.

அந்தப் பார்சல் ரியாத்திலிருந்து அவள் கணவன் சஹீட் அனுப்பியிருந்தான்.

இக் கடிதம் வருவதற்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பாக துணிமணிகளும் பிள்ளைக்கு விளையாட்டுப் பொருட்களும் அனுப்புவதாக நஸீஹாவின் கணவன் சஹீட், ரியாத்திலிருந்து அவளுக்கு கடிதம் எழுதியிருந்தான்.

நஸீஹாவின் தந்தை தமது தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் போது வழக்கி விழுந்ததால் அவரின் கால் சுழக்கிக் கொண்டது. இதனால் அவர் மலசல கூடத்துக்குப் போவதற்குக் கூட பெரிதும் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இதனால் கொழும்புக்கு நஸீஹா: யாருடன் போவது என்ற பிரச்சினை நஸீஹாவின் வீட்டில் பெரும் பிரச்சினையாகியது.

மாலை சமதுவிடம் சுகம் விசாரிக்க அவரின் அறைக்கு இஸ்மத் வந்தபோது, பேச்சு வழக்கில் நஸீஹாவடன் கொழும்புக்குப் போய்வரும்படி அவர் இஸ்மத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

இஸ்மத்துக்கு அன்று காரியாலயத்தில் “ஸ்டொக்” எடுத்து முடிக்க வேண்டிய கட்டாயக் கடமை இருந்ததால், நாளை மறுநாள் கூட்டிப் போவதாக ஒப்புக் கொண்டான்.

குறிப்பிட்ட தினம் கொழும்புக்குப் போகும் போது இருவரும் அருகருகில் அமர்ந்து தான் போனார்கள். பஸ் கட்டணத்தை இஸ்மத்தான் கொடுத்தான். இருபது, முப்பது மைல் சென்ற போது நஸீஹா வாந்தி எடுக்கத் தொடங்கினாள். பிரயாணத்தூரம் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க நஸீஹாவின் வாந்தி அளவுக்கு மீறியது.

பஸ்ஸை தேநீர் அருந்த நிறுத்தியபோது, இஸ்மத் சோடா வாங்கிக் கொடுத்தான். “ஏண்டா வந்தோம்” என்றாகி விட்டது அவனுக்கு. மீண்டும் பயணம் தொடங்கிய போது நஸீஹா உட்கார முடியாமல் துவண்டு சரிந்தாள். சன்னல் பக்கம் சாய்ந்து இருக்க முயன்ற போது சன்னலின் குறுக்காக இருந்த கம்பியில் அவளின் துவண்ட தலைபட்டு

கடுமையாக வலித்தது. அவளுக்கு தலைவலியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாததாகி விட்டபோது மறுபறம் திரும்பி மெதுவாக இஸ்மத்தின் தோளில் சாய்ந்தாள்.

“ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை” என்று அவனும் தோளில் இடம் கொடுத்தான்.

“பாவம்... பொம்பிளைக்கு நல்ல சக்தி... சிலபேருக்கு பயணம் புடிக்கிறதில்லை!” பின் சீட்டிலுள்ள பெண் தன் தோழிக்குச் சொல்வது இஸ்மத்துக்கும் நஸீஹாவுக்கும் கேட்டது.

சிலபேருக்கு “குவா குவாக்கும் சத்திவரும்!” என்றாள் மற்றத் தோழி. “ஏய் சும்மா இருடி!” என்று மெதுவாக முதல் பெண், தன் தோழியை அதட்டுவது இருவருக்கும் கேட்டது. தோளில் துவண்டிருந்த நஸீஹா இன்னும் சற்று நேரத்தில் வெட்டுண்ட பூங்கொடியைப்போல் இஸ்மத்தின் மடியில் சரிந்து விழுந்தாள்.

மடியில் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த நஸீஹாவை பஸ் கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்ததும் இஸ்மத் தோளில் தட்டி எழுப்பினான். அப்படி அவளை எழுப்புவதில் மனதுக்குள் ஏனோ அவனுக்கு கவலையாக இருந்தது. ஆனாலும் அப்படி தொட்டு எழுப்புவதால் ஒரு இன்ப சுகமும் இருந்தது.

கலைந்த கூந்தலுடன் சோர்ந்து எழுந்த நஸீஹா, இஸ்மத்திடம் சீப்பைக் கேட்டு தன் கூந்தலை வாரிக் கொண்டாள்.

அவள் கணவன் அனுப்பியிருந்த முன்னூற்றி பதினெட்டு யூ. எஸ். டொலர் காசோலையையும் அவளைக் கொண்டே மாற்று வித்துக் கொடுத்தான், இஸ்மத்.

பகல் சாப்பாட்டை இருவரும் கடையொன்றில் முடித்துக் கொண்ட போது, பணம் கொடுக்க முயன்ற நஸீஹாவை தடுத்து இஸ்மத்தே பணம் கொடுத்தான். பின் கார்ட்கோ ஒபிஸ் சென்று பார்சலை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படும் போது மாலையாகி விட்டது.

வாந்தி எடுத்த களைப்பும் பிரயாணச் சோர்வும் நஸீஹாவை தளரச் செய்திருந்தன. பிரயாணத்தில் கொஞ்சம் தூரம் கடந்ததும் இஸ்மத்தின் தோளில் சாய்ந்த நஸீஹா, அவன் முகத்தருகே தன்முகத்தை நெருக்கி “உங்களுக்கு கஸ்டமா? என்றாள். “நோ...நோ...” என்றவன் ‘கரும்பு தின்னக் கூலியா?’ என்று மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டான்.

“அழகு நிறைந்த ஒரு மங்கை வலிந்து மடியில் துவண்டு விழும் போது மறுக்க எவனுக்குத்தான் மனம் வரும்” என்று எண்ணிய நஸீஹா, இன்னும் கொஞ்சம் தூரம் சென்றதும் இஸ்மத்தின் மடியில் தஞ்சுமானாள்.

சொர்க்கம் தேடி வந்தது

“உம்மா வாப்பா வாரார்!” என்ற மூத்த மகள் பாத்திமாவின் குரலைக் கேட்டதும் சமயலறையில் ஏதோ வேலையாக இருந்த ஷாமிலா, தன்னையறியாமலேயே வாசலில் வந்து நின்று விட்டாள்.

பிள்ளைகளின் குரல் கேட்ட உடனே ஷாமிலா, விரைந்து வந்ததைக் கண்ட இஸ்மத்துக்கு அவள் மேல் ஒரு பரிவு பிறந்தது.

இஸ்மத்தின் தாயும், தந்தையும் எதிர்ப்பட்டு சுகம் விசாரித்தனர்.

அவர்களுக்கு பதில் சொல்லிய இஸ்மத் நேராக தன் அறைக்குச் சென்று கட்டிலில் அமர்ந்தான். பாத்திமா மடியில் ஏறிக் கொண்டாள். சலீமா கட்டிலில் ஏறி அவன் கழுத்தைச் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டாள்.

அவன் எதிரே நின்று அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஷாமிலா, “நல்லா மெலிஞ்சு போயிட்டிங்களை....!” என்றாள்.

தன் மீது எவ்வளவு அக்கறை வைத்திருக்கிறாள். வந்தும் வராததுமாக தன் உடல் மாற்றத்தில் பரிவு காட்டுகிறாள் என்று இஸ்மத்தின் மனதுக்குள் வியப்பு உண்டானது. அதற்குள்ளாக அவன் மாற்றுவதற்காக சாரத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு “வாப்பா உடுப்பு மாத்தட்டும் என்று குழந்தைகளுக்குச் சொன்னாள்: கணவனின் பக்கம் திரும்பி, “தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொண்டு வாரேன்!” என்று சொல்லி விட்டு சமையறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

தான் கொண்டு வந்திருந்த பட்சணங்களைப் பிள்ளைகளுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்தான். ஷாமிலா தேநீருடன் அவன் எதிரில் வந்து நின்றாள். தேநீரை வாங்கிக் கொண்ட இஸ்மத், மீதி இருந்த பட்சணங்களை ஷாமிலாவின் கையில் கொடுத்தான். அதிலிருந்து சிலவற்றை எடுத்து அவனுக்கும் அவள் கொடுத்தாள். அதில் இரண்டை மட்டும் தான் எடுத்துக் கொண்டான். இஸ்மத்.

தேநீரைக் குடித்த படியே ஷாமிலாவை நோக்கினான். அவளும் கொஞ்சம் வாடிப்போய் இருப்பதைக் கண்டான்.

“சாப்பாடு எங்க கடையிலயா...?” ஷாமிலாவின் குரலில் கவலை தெரிந்தது.

“கடையிலயும்தான்: மிச்சமே சென்டினல் தான்!”

“ஏன் இருக்கிற வீட்டுல சாப்பாட்டுக்கு ஒழுங்கு பண்ணிக் கொண்டா என்னா...?”

“அவசியமில்லை!” பட்டும் படாமலும் பதில் சொன்னான். இஸ்மத்.

“உடுப்புகள் கொண்டு வந்திருந்தா கழுவித் தந்திருப்பேனே....!”

“தேவையில்ல.... லொண்டரிக்கு போட்டு எடுக்கிறேன்!”

“நான் குசினிக்கு போவட்டுமா....?”

“ம்.....” என்று தலையாட்டினான். அவள் கணவனுக்கு உணவு சமைக்க எண்ணி அறையை விட்டு வெளியேறினாள். இஸ்மத் இரு குழந்தைகளோடும் வெளி முற்றத்துக்கு வந்தான்.

இரவு படுக்கைக்கு சென்றதும் ஷாமிலா வழமைபோல் தான் நடந்து கொண்டாள். கட்டிலைத் தட்டி, துவைத்த துணியை மெத்தைக்கு விரித்து தலையணைகளைத் தட்டிப் போட்டாள்.

குழந்தைகள் தூங்கியதும் அருகில் அமர்ந்து அவனுக்கு விசிறியால் காற்று விசிறிக் கொண்டிருந்த ஷாமிலாவை தன் அருகே இழுத்து படுக்க வைத்தபோது....

“ம்ஹும் இன்னைக்கு வேணாம்....!” என்றபடி ஷாமிலா அவன் பிடியிலிருந்து விலக முயற்சித்தாள்.

“ஏன்!” என்றான் இஸ்மத்.

“இன்னும் நாலு நாள் போகனும்” என்றாள் அவள்.

தன் பிடியைத் தளர்த்தினான் இஸ்மத். அவனின் விரகதாபம் விஸ்வரூபம் எடுத்து வாட்டவே மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்தான்.

இஸ்மத் நித்திரையாகும் வரை ஷாமிலா, காற்று விசிறிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

மறுநாள் இஸ்மத் கண்டிக்குப் புறப்பட்டான்.

இரவு மணி இரண்டு.....! இஸ்மத்தின் வாடகை அறைக்கும் அடுத்த அறைக்குமாக இடையில்..... இதுகால வரை பூட்டப்பட்டிருந்த கதவின் தாழ்ப்பாள் நீக்கப்படும் “டக்” என்ற ஒசையைக் கேட்டு நித்திரை வராமல் சுவர்ப்புறம் திரும்பி படுத்திருந்த இஸ்மத் “சட்” டென்று திரும்பி கதவுப் பக்கம் பார்த்தான்.

இரட்டைப் பாதிக்கதவான அந்தக் கதவின் ஒரு பாதி மெதுவாக அவன் உள் அறையை நோக்கி ஆமை வேகத்தில் திறந்து கொண்டபோது.....

உள் அறையில் எரிந்து கொண்டிருந்த “நைட்” பல்ப்பின் மங்கலான ஒளி இஸ்மத்தின் அறையினுள் இலேசாகப் பரவியது.

அந்த ஒளியை மறைத்துக் கொண்டு ஒரு உருவம் இஸ்மத்தின் அறையினுள் நுழைந்தது.

சட்டென்று போர்வையை விலக்கிக் கொண்டு எழுந்து கட்டிலில் அவனையறியாமலேயே உட்கார்ந்து விட்டான், இஸ்மத்.

அவன் அறைக்குள் நுழைந்த அந்த உருவம்.....

நஸீஹா.....!

அவள் அறையில் இருந்து இஸ்மத்தின் அறைக்கு பாய்ந்து வந்த “நைட்” பல்ப்பின் ஒளி இப்போது தெளிவாகப் பரவியது.

வீட்டிலிருந்து திரும்பி வரும் வழியில் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து நன்றாக மது அருந்தி விட்டே இஸ்மத் வந்திருந்தான். நடுச்சாமமாகியும் அவன் இன்னும் அரைப்போதையில் இருந்தான்.

மனைவி ஒதுங்கிக் கொண்டதாலும் தாம்பத்திய உறவில் திருப்தியின்மையாலும் பிரச்சினைகளாலும் தாக்கப்பட்டு தழும்பேறிப் போயிருக்கும் இஸ்மத்தின் கண் முன் நஸ்ஹா தோன்றியதும் ஒரு குளிர் தென்றல் தன்னைத் தழுவிச் செல்வதைப் போலுணர்ந்தான்; இஸ்மத்.

இஸ்மத்தின் விரகதாப உஷ்ணத்தைத் தணிக்கவும், தனிமையை விரட்டவும் ஒரு பெண் தேவைப்படுவதைப்போல் இப்போது அவன் மனம் உணர் ஆரம்பித்தது. மது போதையில் இருந்ததால் நன்மை, தீமைகளை பகுத்தறிந்து பார்க்கும் நிலையில் இஸ்மத் இப்போது இல்லை. அவனது மனச்சாட்சியோ.....

“ஏற்கனவே மது அருந்தி ஒரு தவறைச் செய்து விட்ட நீ. அடுத்ததாக மாபெரும் ஒரு தவறைச் செய்யப் போகிறாய். அதுவும் விபச்சாரம். இது மகா பயங்கரமான கொடுமை. நீ செய்யப் போகும் இந்தச் செயல் நெருப்பு சுடுகிறது என்று அஞ்சி கொதிக்கும் எண்ணெய்ச் சட்டிக்குள் குதிப்பதைப் போலானதாகும். எனவே நீ ஹராமான (விலக்கப்பட்ட) வழிகளில் ஈடுபடாதே கவனம்!” என்று எச்சரித்தது.

மனச்சாட்சியின் விளக்கம் இஸ்மத்தின் சபலத்தைக் குறைக்க ஆரம்பித்தது.

இஸ்மத்தின் குரங்கு மனதை அடக்கி விட்டோம் என்ற பெருமிதத்தில் மனச்சாட்சி திரும்பியபோது..... இஸ்மத்தின் இதயக் கதவை உடைத்துக் கொண்டு அங்கே நுழைந்தான் மது அரக்கனின் உடன் பிறப்பான காமம் என்னும் அரக்கன்.

தாய்க்கும்தாரத்திற்கும் கூட வித்தியாசம்பார்க்காத அந்த அரக்கன் வாடகைக்கு அறை தந்தவனை மட்டும் விட்டு விடுவானா என்ன? அதுவும் அவளாகவே அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டு வலிந்து வந்து எதிரே அறைகுறை நிர்வாணமாக நிற்கும்போது....

எதிர்பாராத விதமாக இஸ்மத்தின் மனச்சாட்சியின் முதுகில் பலமாகக் குத்தினான் அவ்வரக்கன். அரக்கனின் பின்புற தாக்குதலினால், மனச்சாட்சி நாதியற்ற நாய் போல இஸ்மத்தின் இதயத்தின் மூலையில் குற்றுவிராக முடங்கியது.

உலகின் பல சரித்திர இடிபாடுகளை வரலாற்றில் உண்டாக்கியவன் பெண். இப்போது இஸ்மத்தின் வாழ்விலும் பல சரிவுகளை ஏற்படுத்த அவன் முன்னே வந்து நிற்கிறான், ஒரு பெண்.

உள்ளடைகளின்றி, மெல்லிய - மேலிருந்து கீழ்வரை பொத்தான்கள் பிடித்த “நைட் கவுன்” அணிந்திருந்தாள் நஸ்ஹா. அதில் மார்புப் பகுதியின் பொத்தான்கள் பொருத்தப்படாமல் இருந்ததால் அவளின் மார்பகங்களின் பெரும் பகுதி வெளியில் தெரியக் கூடியதாக இருந்தது.

அந்த நைட் கவுன் கண்ணாடிக்கு போட்ட ‘லேஸ் திரைச்சீலையாக’ அவள் உடல் வனப்பை அந்த மங்கிய ஒளியிலும் மிகத் துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த இஸ்மத் உமிழ் நீரைக் கூட்டி விழுங்கினான். அவன் உடல் எங்கும் வியர்த்தது.

இஸ்மத்துக்கு அருகில் கட்டிலில் சட்டென்று அமர்ந்த நஸீஹா, அவன் எதிர்பாராத விதமாக அவனைக் கட்டிப்பிடித்து இறுக அணைத்து கன்னங்களில் முத்தமிட்டாள்.

இஸ்மத் சிலையானான்!

மீண்டும் அவனை நஸீஹா இறுகத் தழுவியபோது

சேரட்டோ, பெனியனோ அணியாமல் வெற்றுடம்புடன் இருந்த இஸ்மத்தின் உணர்ச்சிகள் மேலோங்கின. இறுக இஸ்மத்தை தழுவிய நஸீஹா, அவன் தேகமெங்கும் தன் கைகளினால் தடவினாள்.

திருமணமாகி ஆறு ஆண்டுகள் தாண்டியும் இதுவரை அவன் மனைவி இப்படி நடந்து கொண்டதில்லை. நஸீஹாவின் இந்த தழுவலும் அணைப்பும் முத்தங்களும் அவனுக்குப் புதியவை.

இன்றுதான் அவன் வாழ்வில் முதல் தடவையாக ஒரு பெண் அவனை பூரணமாக அணைத்து மகிழ்விக்கிறாள். சிறது நேரத்தில்.....

விரகதாபத்தினால் சோரம்போன இருவரும் சோர்ந்து போனார்கள்.

இந்த வேளை.... நஸீஹாவின் அறையில் அவள் குழந்தையின் அழுகரல் எழுந்தது.

சுவர்ப்புறமாக படுத்திருந்த நஸீஹா, அவசர அவசரமாக இஸ்மத்தின் உடலைத் தழுவிவடி அவன் உடலுக்கு மேலாக உருண்டு கட்டிலின் ஓரத்துக்கு வந்தாள்.

நைட்டியை சரி செய்து கொண்டு இஸ்மத்தை அணைத்து ஒரு முறை முத்தமிட்டாள். திறந்திருந்த கதவின் வழியாக தன்னறைக்குள் சென்றாள்.

நஸீஹா கதவை மெதுவாகச் சாத்தி தன்னறையினுள்ளிருந்து தாழிட்ட போது “டக்” என்று எழுந்த தாழிப்பாளின் ஒலி, குழந்தையின் அழுகரலில் அமுங்கிப் போயிற்று.

போர்வையால் தன்னுடலைப் போர்த்திக் கொண்ட இஸ்மத்தின் மனதில் இப்போது ஒரு பூரண நிறைவு குடிகொண்டிருந்தது. கடந்த சில நாட்களாக தணியாமல் இருந்த காய்ச்சல் ஒரு சுகமான நித்திரையின் பின் நீங்கி விட்டதைப் போல, நீண்ட காலமாக மனதை உறுதிய வினாவுக்கு சட்டென விடை கண்டு விட்டதைப்போல, இன்ப சுகம் அவன் உடலெங்கும் வியாபித்திருந்தது.

நீண்ட காலமாக உடலை அழுத்திக் கொண்டிருந்த அசதி இருந்த இடம் தெரியாமல் நீவிப் போயிருந்தது.

ஒரு பெண்ணில் இவ்வளவு சுகம் தங்கியிருக்கிறதா என்ற வியப்பு அவனை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. திருமணமாகி ஷாமிலாவுடன் வருடக் கணக்கில் தாம்பத்தியம் நடத்தியும் இப்போது போன்ற ஒரு சுகத்துக்கு ஒரு முறையேனும் அவன் ஆட்பட்டதில்லை.

ஷாமிலாவுக்கு துரோகம் செய்து விட்டோம் என்று அவன் மனம் வேகத்தான் செய்தது. என்றாலும் நஸீஹாவின் அணைப்பும், முத்தங்களும் தழுவலும் பரஸ்பர பரிமாற்றமும் இதுவரை ஷாமிலாவிடம் அவன் அனுபவிக்காதவை.

ஷாமிலா இதுபோல் நடந்திருந்தால், தன்னுடன் தனி வழிப்பயணம் வந்திருந்தால் இப்படி தான் சோரம் போய் இருக்கத் தேவையில்லை. “குறிப்பாக, இந்த இடத்துக்கு நான் வந்திருக்கவே மாட்டேன்” என இஸ்மத்தின் மனம் சிந்தனை வயப்பட்டது.

குற்றியிராகக் கிடந்த இஸ்மத்தின் மனச்சாட்சி ‘ஓவென்று அவன் இதயத்துள் குமுறி அழ ஆரம்பித்தது. மது அருந்திய பாவத்தை விட மாற்றானின் மனைவியுடன் கொண்ட தொடர்பு மகா பயங்கரமானது என்று அஞ்சி ஒடுங்கினான்.

இவ்வளவு தவறுக்கும் காரணம் “மது” என்று எண்ணினான். “இனி அதை தொடவே மாட்டேன்” என தனக்குள் உறுதி செய்தான்.

காலையில் இஸ்மத் எழுந்தபோது நன்றாக நேரம் கடந்திருந்தது. பரபரப்புடன் மேசை மேலிருந்த தன் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். மணி எட்டு இருப்பத்தைந்தைக் காட்டிது. பதறிக் கொண்டு துவாயையும், நீத் பிரஸில் பல் விளக்கும் பசையையும் எடுத்துக் கொண்டு பாத் ரூமுக்குச் சென்றபோது -

பாத்ரூம்கதவைத்திறந்து கொண்டு நஸ்ஹா குளித்துவிட்டு ஈரத்துணியுடன் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள். திடீரென்ற எதிர்பாராத விதமாக இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் லஜ்ஜையுடன் பார்த்துவிட்டு அவர்களையறியாமலேயே தரையை நோக்கிக் கொண்டனர்.

இஸ்மத் விரைந்து பாத்ரூமுக்குள் நுழைந்தான்.

நஸ்ஹா அங்கே இருந்த கொடியில் துணிகளை உலர்த்தி விட்டு உள்ளே சென்றாள்.

அவசர அவசரமாகக் குளித்து விட்டு இஸ்மத் வெளியே வந்தபோது, அவன் எதிரே நஸ்ஹா தேநீர் கோப்பையுடன் எதிர்ப்பட்டாள். இஸ்மத் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். நஸ்ஹா அவனைப் பார்த்து ஒரு புன்னகையை உதிர்ந்தபோது அவன் முகம் சிவப்பேறியது.

“எடுங்க மவேன்” என்ற குரல் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தான் இஸ்மத். அங்கே நஸ்ஹாவின் தாய் புன்னகையுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். தேநீரை அங்கு அருகில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்தவாறே குடித்து விட்டு கோப்பையை அவளிடம் திரும்பி நீட்டியபடியே “தேங்ஸ்” என்றாள்.

“டோன் மென்ஷன்” என்றபடி கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டாள் நஸ்ஹா.

“நல்லா லேட்டாயிடுச்சு” என்றபடியே தன் அறையை நோக்கி நடந்தான் இஸ்மத்.

கோப்பையை எடுத்துக் கொண்டு நஸ்ஹா திரும்பியபோது அறையில் அவளின் குழந்தை அழும் குரல் கேட்டது. “புள்ள அழுவது!” என்றபடி தன் கையிலுள்ள கோப்பையை தாயிடம் நீட்டினாள்.

கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பிய நஸ்ஹாவின் தாய் ஆரிபா’ சட்டென மகளின் பக்கம் திரும்பி “என்ன நஸ்ஹா! உன் உதடு வீங்கி செவந்து போயிருக்கு!” என்றாள். நஸ்ஹா தன்னையறியாமலேயே உதட்டை தடவிப் பார்த்து விட்டு “இல்லையே அது சும்மா!” என்றபடி அறையை நோக்கி விரைந்தாள்.

தாய் கேட்ட கேள்வி அவள் உடம்பில் பூரிப்பையும், ஒரு இனிய சுகந்தத்தையும் இன்ப கிளுகிளுப்பையும் உண்டு பண்ணியது.

இரவ நளீஹாவின் குழந்தை அழ ஆரம்பித்தது, விட்டு விட்டு அழுதது. குழந்தையின் நீண்ட நேர அழுகையை தனது அறையில் படுத்திருந்தவாறு நளீஹாவின் தாய் ஆரிபா கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

இப்போது நளீஹா எழும்பி குழந்தையை தூக்குவாள், இப்போது குழந்தையின் அழுகை நிற்கும் என எதிர்பார்த்து காத்திருந்தாள். நெடு நேரமாகியும் குழந்தையின் அழுகை நிற்கவில்லை.

சுவர்க்கடிகாரம் இரண்டு மணிகளை ஒலித்து விட்டு அடங்கியது. குழந்தையின் அழுகுரல் இன்னும் நிற்கவில்லை. “இவள் என்ன இப்படி தன்னை மறந்து படுக்கிறாள்” என்று மனதுக்குள் நளீஹாவைக் கடிந்து கொண்டவாறே அவளை எழுப்பி விட எண்ணி எழுந்த ஆரிபா, நளீஹாவின் அறைக்குள் வந்து விளக்கைப் போட்டபோது.....

அங்கே கட்டிலில் நளீஹாவைக் காணவில்லை!

குழந்தை உருண்டு கட்டிலின் ஓரத்தில் வந்து அழுது கொண்டிருந்தது. மகளைக் காணாது ஆரிபா திடுக்கிட்டாள்.

சற்றும் முற்றும் பார்த்த ஆரிபாவின் கண்கள் இஸ்மத்தின் அறையையும் நளீஹாவின் அறையையும் இணைக்கும் நடுக்கதவில் நிலைக்குத்தி நின்றன.

அந்தக் கதவ அகலத் திறந்திருந்தது.....!

ஆரிபா அறை விளக்கைப் போட்டாள். திறந்திருந்த நடுக்கதவின் வழியாக பிரவகித்த வெளிச்சம் இஸ்மத்தின் அறையை ஆக்கிரமித்தது.

விறுவிறு என்று திறந்திருந்த அறைக் கதவினருகில் சென்ற ஆரிபா: கதவினாடாகத் தன் பார்வையை இஸ்மத்தின் அறையினுள் செலுத்தினாள்.

அங்கே.....! அவள் கண்ட காட்சி!

அரைகுறை ஆடையுடன் நளீஹாவும் இஸ்மத்தும் ஒருவரையொரவரத் தழுவிவாறு ஆழந்த தூக்கத்திலிருந்தனர்.

ஆரிபாவின் கண்கள் படபடத்தன. தேகம் நடுங்கத் தொடங்கியது. தன்னறியாமலேயே குழந்தையின் அருகில் வந்து கட்டிலில் அமர்ந்தாள்.

குழந்தை அழுது கொண்டே இருந்தது. தன்னைத் தேடி தனது கணவரும் இங்கே வந்து விட்டால் ஆபத்து என்று எண்ணிய ஆரிபா, சட்டென்று எழுந்து விளக்கை அணைத்து விட்டு குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு தன் அறைக்குச் சென்றாள்.

அதிகாலை நான்கு மணியளவில் விழிப்பு வந்து திடுக்கிட்டு எழுந்த நஸீஹா தன் அறைக்கு வந்து கதவைத் தாளிட்டாள். பின் கட்டிலில் படுத்தவாறே கைகளால் துழாவி குழந்தையைத் தேடினாள். அது அகப்படவில்லை. பதறி எழுந்து விளக்கைப் போட்டாள்.

அங்கே தான் இஸ்மத்தின் அறைக்குப் போகும் போது போர்த்தி தலையணையை அணைப்பாக வைத்து விட்டுச் சென்ற குழந்தையைக் காணவில்லை. அவள் நெஞ்சமெல்லாம் உறைந்து விட்டது போன்றதொரு உணர்ச்சியோடு கால்களும் நிற்க சக்தியற்று துவண்டன.

என்னதான் அவள் நடத்தை கெட்டவளாக இருந்தாலும் அவளும் ஒரு தாய் என்பதை அவள் பதற்றம் காட்டியது.

மெதுவாக தன் தாயின் அறை அருகே சென்று “உம்மா! உம்மா!” என்றாள். அறையிலிருந்து அவள் தாய் வெளியே வந்தாள்.

அவள் கையில் குழந்தை இல்லை. “உம்மா புள்ள உங்ககிட்டயா?” என்று நஸீஹா கேட்டதுதான் தாமதம் நஸீஹாவை பரபரவென்று ஒரு ஒதுக்குப் புறமாக இழுத்துச் சென்றாள் தாய்.

மகளின் கன்னத்தில் மாறிமாறி நாலு அறைகளை அறைந்தாள். தாயின் தாக்குதலால் நஸீஹாவுக்கு பொறி கலங்கியது. தன் கள்ளத் தொடர்பு தாய்க்கு தெரிந்து விட்டது என்பதை அவள் மனம் உடனடியாக புரிந்து கொண்டது.

நஸீஹாவின் தலைமயிரைப் பிடித்து சுவரில் பலமுறை அவள் தலையை இடித்தாள் ஆரிபா.

இச்சமயம் தன் அறையில் விளக்கு வெளிச்சம் எரியவே கணவர் விழித்துக் கொண்டு விட்டார் என்று எண்ணிய ஆரிபா தாக்குதலை நிறுத்தி விட்டு தன் அறைக்கு வந்தாள்.

அறையிலிருந்து வெளியே வந்த சமது “எங்க போனீங்க?” என்று தன் மனைவி ஆரிபாவைக் கேட்டார்.

“நஸீஹா பாத்தரும் போயிருக்கிறா.....” என்றாள் ஆரிபா.

இஸ்மத்துடன் ஒன்றாக வேலை செய்து ஒன்றாக இடமாற்றம் பெற்று பதுளையில் சில வருடங்களாகக் கடமை புரிந்த உமர், இப்போது இஸ்மத் வேலை செய்யும் அலுவலகத்துக்கு மாற்றலாகி வந்தான்.

கண்டி அலுவலகத்தின் முன்னால் வரும் போது சிறிதும் எதிர்பாராத விதமாக முன்பு தன்னோடும் இஸ்மத்தோடும் ஒன்றாக வேலை செய்த காதர் நிற்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமாக “ஹலோ காதர்! நீயும் இங்கேயா....?” என்றான்.

ஆனந்த மிகுதியால் இருவரும் கட்டியணைத்துக் கொண்டார்கள்.

“என்ன உமர் ட்ரான்ஸ்வரா?”

“ஓ.... யெஸ்! நீ எவ்வளவு காலமா இங்கே.....?”

“ரியலி சிக்ஸ் மன்த்... ம நீ வந்தது எனக்கும் நல்லதாப் போச்சு....

“அதென்ன அப்படி....?”

“இந்த டிபார்ட்மென்ட்ல நம்பிப் பழகக் கூடியவன் யாருமே இல்லடா!

“ம்... சரி..... சரி... வா..... கென்டினுக்குப் போவோம்!” என்ற படி உமரின் கையை அன்புடன் பற்றியவாறு அழைத்துச் சென்றான் காதர்.

உணவு விடுதி வாசலில் காதரின் சக ஊழியர்களான புகாரியும், ராசீக்கும் எதிர்ப்பட்டனர்.

“இவர் என் பழைய ஸ்டாப். பெயர் உமர். ரொம்ப நல்லவர்!” என்று அவர்களுக்கு உமரை அறிமுகம் செய்து வைத்தான், காதர்.

“ஹலோ” என்றபடி உமருடன் புகாரியும் ராசீக்கும் கைக்குலுக்கிய பின் விடை பெற்றனர்.

உணவு விடுதிக்கு வந்த உமரும், காதரும் ஒதுக்குப் புற மேசை ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன் அருகில் அமர்ந்தனர்.

“ம்..... என்ன ஏதும் சாப்பிடுகிறாயா?” என்று தன் நீண்டகால நேர்மையின் பிறப்பான நண்பனை விசாரித்தான், காதர்.

“நல்ல பசிதா.....! சோறு ஏதும் சாப்பிடுவோமா!” தன் வயிற்றைத் தடவியபடியே கூறினான், உமர்.

“ஓ யெஸ்!” என்ற காதர் வெயிட்டரைக் கூப்பிட்டு ஒரு “புல்” சோறு கொண்டு வாங்க. எனக்கு ஒரு டீ கொண்டு வாங்க!” என்றபடி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். அது பிற்பகல் இரண்டு நாற்பத்தெட்டைக் காட்டியது.

“காலையில் எத்தனை மணிக்கு புறப்பட்ட? எங்க இருந்து இங்க ட்ரான்ஸ்வர்?”

“பதுளைக்கு ட்ரான்ஸ்வராகி போனதுல இருந்து அங்கேயே தான் இருந்தேன். இப்ப நேரா ட்ரான்ஸ்வராகி இங்க வர்றேன்! ஆனா, பதுளை நம்பர் வன் பிளேஸ்!”

“அப்போ டிரான்ஸ்வர் கென்சல் பண்ணிக்கொளறதுதானே....?”

“அது கூடாது காதர். ஏன் தெரியுமா? நாங்க படிச்ச முடிஞ்சதும் எது எப்படிப்போனாலும் பரவாயில்லை, முதல்ல ஒரு தொழில் வேணும்மின்னு நாயா அலையிறோம். பிறகு ஒரு தொழில் கிடைக்கிற நேரம் எங்களால கடைப்பிடிக்க முடியாத கட்டுப்பாடுகளுக்கெல்லாம் உடன்பட்டு கையெழுத்துப் போடுகிறோம்.

அப்புறமா தொழில் வேருன்றினதும் நாங்க தான்தோன்றித்தனமா ஸ்ரைக் அது இதுன்னு எல்லாம் ஈடுபடுறோம், இது தவறு.”

வெயிட்டர் சோற்றுடன் கறிகளையும் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

“பெஸ்ட் லெச்சர்டா!”

“இல்ல, நான் சொல்றது தப்பா இருந்தா சொல்லு”

“உமர்ட வாயில் இருந்து வர்ரதெல்லாம் முத்துக்கள்ன்னு நினைக்கிறவன்

இந்தக் காதர். சொல்கிற மாதிரியே நீ செய்து காட்டற பாரு! அது தாண்டா விஷேசம்?"
தன் நண்பனை பெருமையுடன் பாராட்டினான். காதர்.

"என்ன செய்யிறது அது என்கூடப் பொறந்த குணமாச்சே....!"

"அதை மட்டும் என்னைக்குமே மாத்திக்காதேடா...!"

"ம் இங்க மனேஜர் எப்படி நல்லவரா....?"

"அட..... அதைச் சொல்ல மறந்துட்டேனே. நம்மளோட முந்தி இருந்தாரே. இஸ்மத். அவர்தான் இப்போ இங்க மனேஜர்.

"அப்படியா! வெளிகுட்! எப்படி மனுசன் நல்லா இருக்கிறானா?"

"நல்லவா? குட்டிச் செவராயிட்டான்!"

"அதென்னடா அப்படி..." வாயில் போட எடுத்த உணவுக் கவளத்தை நிறுத்திக் கொண்டு கேட்டான். உமர்.

"கட்டின பெண்டாட்டியையும், புள்ளைகளையும் ஊர்ல விட்டுட்டு இங்க தங்கி இருக்கிற வீட்டுல உள்ள ஒருத்தியோட சுத்தறதாக் கேள்வி"

"நெசமாவா!" உமர் கலவரப்பட்டான்.

அதை உணர்ந்த காதர் " அவன் எக்கேடும் கெட்டும்டா.... நமக்கென்ன? சொன்னா திருந்தவா போறான்?" என்று காதர். உமருக்கு ஆறுதல் சொன்னான்.

"அப்படி என்னால விட்டுட முடியாதுடா..... அவன் கட்டி இருக்கிறவன் எனக்கு தங்கச்சி முறை!"

"இப்போ நாங்க வரர்போ கண்டோமே புகாரி, ராசீக்குன்னு ரெண்டு பேர்! அவங்க ரெண்டு பேரும் தான் இஸ்மத்தோட பெஸ்ட் பொக்கட் பிரண்ட்ஸ். எப்போதுமே அந்த ரெண்டு பேரோடதான் திரிவான்.

"இப்போ இஸ்மத் ஒபீஸ்லையா.....?"

"இன்னைக்கு லீவ்!"

"அவன் தங்கியிருக்கிற இடம் உனக்குத் தெரியுமா?"

"ஓ.... யெஸ்! என்ன விஷயம்?"

"நான் அவனை இன்னைக்கே சந்திக்கணும்!"

"அவன் தங்கியிருக்கிற வீட்டுக்குப் பக்கத்தில ஒரு பியோன் இருக்கிறான். அவன் கூடப்போனா அவன சந்திக்கலாம். அது சரி நீ எப்போவுல இருந்து டியூட்டியைப் பாரம் எடுக்கப்போறே?"

"நாளையில இருந்துதான். இன்னைக்கு எடம் பார்க்க வந்தேன்.!"

"அப்போ..... இப்ப எங்க தங்கப் போறே?"

"அதுதாண்டா பெரிய பிரச்சினையா இருக்கு!"

"அந்தக் கவலைய விடு. என் கூட என் ருமுல நீ தங்கலாம்!"

“ரொம்ப தேங்ஸ்டா... காதர்” என்று அளவிட முடியாத குதூகலத்துடன் நண்பனைப் பாராட்டினான், உமர்.

இரவு இஸ்மத் தான் தங்குமிடத்தில், தன் அறையில் வேலை செய்யும் கிளார்க் தன்னுடைய மகனை வியோன் வேலைக்குச் சேர்ப்பதற்காக இஸ்மத்துக்கு கொண்டு வந்து கொடுத்த “சந்தோசம்” தான் அந்த உயர்வாக மதுப் போத்தல். தன் அறைக் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு வியப்புடன் எழுந்தான். யாராக இருக்கும் என்ற மனக்குழப்பத்துடன் சென்று கதவைத் திறந்தான், இஸ்மத்.

எதிரே உமர் நின்றான்.

“ஓ உமர்! கம் இன்!” ஆச்சரியம் ததும்ப அவனை உள்ளே வரவேற்றான், இஸ்மத்.

“உட்கார்!” என்ன விஷயம் திடீரென்று இந்த நேரம்?”

“நான் மறுபடியும் நீ வேலை செய்யிற ஒரீசுக்கே ட்ரான்ஸ்வராகி வந்திட்டேன்! மிகச் சுருக்கமாக சொன்னான்.

“ஓ வெரி குட்! எப்போ டியூட்டியை பாரம் எடுக்கப் போறே!”

“நாளைக்குத்தான்.....!”

“டிரிங்ஸ் எடுக்கிறியா!” தன் எதிரே இருந்த மது போத்தலை உமருக்கு சற்று நகர்த்தி வைத்தபடி கேட்டான்; இஸ்மத்.

“நோ தேங்ஸ்... நான் இன்னும் பழைய உமர் தான் அத்தோட நான் ஒரு முஸ்லிம்!” பெருமையாக சொல்லிக் கொண்டான், உமர்.

“அப்போ நான் முஸ்லிம் இல்லையா...?” குத்தலாகக் கேட்டான் , இஸ்மத்.

“முஸ்லிம் தாய் - தகப்பனுக்குப் பொறந்ததாலயோ, முஸ்லிம் பெயரை வச்சுக் கொண்டதாலேயோ ஒருத்தர் முஸ்லிமாகிட முடியாது, இஸ்மத். இஸ்லாம் மார்க்கத்துல உள்ள சட்டதிட்டங்களுக்கு கட்டுப்படனும். இஸ்லாத்துக் காகத்தான் இஸ்லாமியர்களே தவிர, இஸ்லாமுக்காக இஸ்லாமியர்கள் இல்ல இஸ்மத். ‘நான் ஒரிஜினல்’ முஸ்லிம்; நீ ‘லேபல்’ முஸ்லிம், என்ன நான் சொன்னது சரியா?” என்று சூடாகப் பதில் கொடுத்தான், உமர்.

“அப்போ உன் குணம் உன்ன விட்டு இன்னும் போகல்லன்னு சொல்லு” சற்று குத்தலாகச் சொல்லியவாறே மது போத்தலை எடுத்து தான் ஏற்கனவே குடித்து முடித்து விட்டு காலியாக வைத்திருந்த கிளாசில் கொஞ்சம் மதுவை ஊற்றிக் கொண்டான்; இஸ்மத்.

“அது எப்படி இல்லன்னு போகும்? தவறு செய்கிறவனுக்கு, தான் செய்யிறது தவறுன்னு தெரியாது. ஆனா, அவன் செய்யிறது தவறுன்னு இடிச்சுக் காட்டுறவனையும் புடிக்காது. அப்படி இடிச்சுக்காட்டி, தவறு செய்யிறதில் இருந்து தன் நண்பனைக் காப்பத்தறவன் தான் உண்மையான நண்பன். பெரும்பான்மையான நண்பர்கள் அப்படி செய்யிறதில்ல, ஏன் தெரியுமா? அந்தத் தவறு செய்யிறவனால தனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அனுகூலங்கள் கிட்டாமப் போயிடுமன்னு”

“ஆனா, நான் எந்தவொரு நண்பன்கிட்டேயும் எதையுமே எதிர்பார்க்கிறதில்ல. அதனால அவன் செய்யிறது தவறா இருந்தா பயப்படாம அஞ்சாம “நீ செய்யிறது தவறு” ன்னு சுட்டிக் காட்டுகிறேன். இதனால் உன் போல சில நண்பர்களுக்கு என்னைக் கண்டா பிடிக்குதில்ல..... இதுக்கு நான் என்ன செய்யட்டும்.....ம்..... சொல்லு பார்ப்போம்....”

நீண்ட விளக்கம் ஒன்றைக் கொடுத்து விட்டு அதில் ஒரு கேள்விக்குரிய பதிலையும் இஸ்மத்திடமே விட்டு விட்டான். உமர்.

“இந்தக் குணத்தால உன்னை எத்தனை பேர் வெறுக்கிறாங்கன்னு உனக்குத் தெரியுமா? அதனால் உனக்கு எவ்வளவு இழப்புன்னு தெரியுமா?

“யதார்த்தவாதி வெகுசன விரோதி”ங்குறது எனக்கு நல்லாத் தெரியும். ஆனா, யார் என்ன வெறுத்தாலும் நான் யாரையும் வெறுக்க மாட்டேன். எனக்கு இழப்புன்னு சொல்றியே! அப்படி என்னடாப்பா எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள பெரிய இழப்பு.....”

“இப்போ நீ குடிக்கச் சொன்ன. நான் குடிக்கல்ல. இதுவும் ஒரு இழப்பா? நான் உன்னோட சேர்ந்து குடிச்சிட்டா குடி என்ன “ஹலாலா” கி (அனுமதிக்கப்பட்டதாக), சிறந்ததாகி விடுமா? இல்ல.... லட்சம் லட்சமா கெடைச்சிடுமா.....ம்.....”

“ம்... எக்கேடாவது கெட்டுப்போ!” வெறுப்போடு சொன்னான், இஸ்மத்.

“என்னால என் நண்பர்கள் அப்படி விட முடியல்லையே - இஸ்மத்”

“.....” மௌனமாக இஸ்மத் சிகரட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

“இஸ்மத்! நான் உன் கூட முக்கியமான ஒரு விஷயம் பேசணும்னு தான் இங்க உன்னைத் தேடி வந்தேன்!”

“அதென்னடா அவ்வளவு முக்கியமான விஷயம்.....ட்ரான்ஸ்வர கென்சல் பண்ணிக் கொள்ள “ஓவர் ஸ்டொப்”ன்னு லெட்டர் வேணுமா!

“நோ.....நோ..... இது ஒபீஸ் விஷயமே இல்ல!”

“அப்போ.....!” என்று கேட்டு விட்டு நண்பன் என்ன பேசப் போகிறான் என்று அவதானமாக உமரை ஏறிட்டு நோக்கினான், இஸ்மத்.

பழைய நண்பரும் புதிய புதிரும

அமைதியாக இஸ்மத்தை ஒரு தடவை நோக்கினான் உமர். பின்னர் “உன் பெயரிலி மெட்டர்...” என்று கூறி இழுத்தான்.

உமரை வியப்புடன் ஏற இறங்கப் பார்த்தான் இஸ்மத்.

“நான் நேரடியாகவே விசயத்துக்கு வரேன் இஸ்மத்! உனக்கும் ஷாமிலாவக்கும் பிரிவு உண்டாக என்னடா காரணம்? உன் அந்தரங்கத்த என்கிட்ட சொல்லு....!” தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து இஸ்மத்தின் அருகில் வந்து உமர் அன்புடன் தன் நண்பரின் தோளில் கையைப் போட்டான்.

பதிலேதும் பேசாமல் காலியான கிளாசில் மீண்டும் மதுவை ஊற்றினான், இஸ்மத்.

“குடிகாரன் சகவாசத்தையே வெறுத்த நீ, எப்படிடா குடிக்கப் பழகினே...?”

இஸ்மத் தன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தவாறே உமரை சில வினாடிகள் உற்று நோக்கினான்.

இருவரின் கண்களும் கலங்கின.

நண்பன் குடித்திருந்தாலும் உண்மையாக அழுகிறான் என்பதை உமர் புரிந்து கொண்டான்.

தனக்காக, தன்னுடைய வாழ்க்கையை நினைத்து கண் கலங்க ஒருவன் இருக்கிறான் என்று எண்ணிய போது இஸ்மத்தின் இதயம் பெருமையால் விம்மித் தணிந்தது.

அப்படிப்பட்ட நண்பனிடம் தன் இல்லற இரகசியத்தைச் சொல்லி விடுவது என்ற முடிவுக்கு வந்தான் இஸ்மத்.

“இதொண்டும் மூடு மந்திரமில்ல உமர்..... வாழ்க்கையில் மனுசனுக்கு நிம்மதிதான்டா வேணும்!”

“லட்சத்திலயும் தேடிக் கெடைக்காத ஒரு உத்தமிதானேடா உனக்கு .”,வைபா கெடைச்சிருக்கிறா! அப்படியிருக்க, வாழ்க்கையில் நிம்மதி இல்லங்குறியே கேட்கவே ஆச்சரியமா இருக்குடா?”

தன் நண்பன் சொல்லிய முறையில் தன் செவிகளையே நம்பமுடியாமல் வியப்பாக எதிர்க் கேள்வி கேட்டான், உமர்.

“நீ சொன்னது போல அவன் லட்சத்துல ஒருத்திதான்டா. அவன் எனக்கு மனைவியாக் கெடைச்சது நான் இந்த ஜென்மத்துல செஞ்ச பெரும் பாக்கியம்!”

“ஒரு மனிதன் கவர்க்கவாதின்னு தெரிஞ்சு கொள்ள மூன்று காரணங்கள் இருக்கிறதன்னு நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறாங்க. அதில முதலாவது நல்லையே பேசக் கூடிய நாக்கு. ரெண்டாவது மார்க்கம். குடும்பம். கணவன். பிள்ளைகள் மேல் பற்றுள்ள மனைவி. மூன்றாவது நல்ல பிள்ளைகள். இதெல்லாம் தான் உனக்கு அல்லாஹ் குறைவில்லாமத் தந்திருக்கிறானேடா!

“உண்மையிலேயே ஷாமிலா ஒரு நல்ல பெண்தான்... ஒரு பெண்ணுக்கு கணவன்தான் உலகமனு என்னை மதிக்கிற ஷாமிலா... நான் எங்கே போகக் கூப்பிட்டாலும் என் கூட வெளியே வரவில்லை. ஒரேயடியா ஏறாதுன்னு மறுத்துடுறா... அவ பிடிவாதத்துக்கு முன்னால நானும் பணிஞ்சு போக விரும்பல்ல!”

இஸ்மத்தின் குரலில் கலக்கம் தெரிந்தது.

“கொஞ்சம் நல்ல முறையில சொல்லிப் பார்த்திருக்கலாம் இல்லையா?”

“கெஞ்சியும் பார்த்தேன்! மிஞ்சியும் பார்த்தேன்! அதன் விளைவு..... அவன் மீது நான் வெச்சிருந்த அன்பில இலேசான ஒரு விரிசல்... அதனால் உண்டான பிரதிபலன்தான் இப்ப நீ என் வாழ்க்கையில் கண்டு கொண்டிருக்கிற தடம் புரண்டு கொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சிகள்”.

“குடும்பமன்னா ஆயிரம் இருக்குமேடா! இந்த அற்ப காரணங்களுக்காக நீ ஒரு உத்தமியை உதறிட்டு உன்னோட வாழ்க்கையையே நரகமாக்கிச்சிட்டிருக்கிற...” அன்பு மேவிய. உண்மையான மனவேதனையுடன் கூறினான் உமர்.

“நீ எவ்வளவு லேசாச் சொல்லிட்ட... உமர். எதுடா அற்பமான விசயம்? ஷாமிலா என் கூட வெளியில் வராததால விருந்துக்கு சொன்ன எத்தனையோ இடங்கள்ல ஆக்கின சோறு கறி வீணாகிடிச்சு. ஏற்பாடு பண்ணினவங்களுக்கு ஏமாற்றம், நட்டம், எனக்கு வெட்கம்.... அவங்கட கேலிகளாலேயும், குறைகளாலேயும். முறைப்பாடுகளாலேயும் நான் பட்ட அவமானம். மனவேதனை உனக்கெங்கடா வெளங்கப்போவது...”

உமர் எதுவும் பேசவில்லை. இஸ்மத்தின் மனவேதனை அவனுக்கு நன்கு புரிந்தது. இப்போது நியாயம் இஸ்மத்தின் பக்கம் சார்வதை அவனால் உணர முடிந்தது.

இஸ்மத்தும் எதுவும் பேசவில்லை.

“அவன் உன் கூட வெளியே வராததுக்கு காரணம் கேட்டியா?”

“எத்தனையோ தடவ கேட்டுட்டேன்! என்னை மன்னிச்சக் கொள்ளுங்க... எனக்கு வெளியே வரப் பிடிக்கல்ல. உங்க கூடவர எனக்கு தகுதியில்லன்னு ஒரேயடியா மறுத்துட்டா..... அவ வராம நான் மட்டும் தனியா போன பார்ட்டி. விருந்துகள்ல எல்லாம் நான் பட்ட வேதனைகள் அவமானம். அழிந்து நசிந்துருகிப் போன என் அபிலாசைகள்” இஸ்மத் மேலே பேச முடியாது தடுமாறினான்.

“அதுக்காக உன்னையே அழிச்சக் கொள்கிறதா முடிவு பண்ணிட்டியா?”

“வேற வழி? நல்லா வாழும்னு நெனைக்கிற ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் தன் வாழ்க்கை இப்படித்தான் அமையுமென்று கனவு காணுறது இயற்கை. அதன்படி வாழ தெண்டிக்கிறது தப்பா? இதுக்கு என்னை மட்டும் விதிவிலக்காக சொல்றியாடா?”

“நீ கற்பனை பண்ணினதுல தவறு இல்லடா! எனக்கென்னமோ, இது ஒரு பெரிய குறையா தெரியல்ல! உன்னெ மதிச்சி எல்லா பணிவிடைகளையும் செய்யிறதாகவும் கவனிக்கிறதாகவும் சொல்ற... உன்கூட பயணம் வராதது மட்டும் தான் குறைன்னும் சொல்ற! உத்தமின்னு சொல்ற, இப்படிப்பட்ட ஒரு மனைவி கெடைச்சது உன் பாக்கியம் என்றும் சொல்ற.... அப்படிப்பட்டவள மனைவியா அடைஞ்சு நீ முடிஞ்சி போன பிரச்சினைகளெ நெனைச்சு உன் அருமையான வாழ்க்கையையும் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தையும் ஏன்டா அழிச்சுக் கொள்ள மூர்க்கத்தனமா அடம்பிடிக்கிற?”

நண்பனின் அருமையான வாழ்க்கை அவலமான திக்கில் திசை திரும்புவதை எண்ணி வேதனையோடு பேசினான், உமர்.

“ஷாமிலா நல்லவள், ஒழுக்கமுள்ளவள், பண்பானவள் என்கிறதுக்காகத்தானே, அவமானம் நிறைஞ்ச அந்தக் குடும்பத்துல பெண் எடுக்க துணிஞ்சேன்....!

“அவமானம் நெறைஞ்ச குடும்பத்துல” என்று இஸ்மத் சொன்னதும் உமரின் முகம் கறுத்தது.

“சரி... போனதெல்லாம் போகட்டும்... நான் நல்ல புத்திமதிகள சொல்லி ஷாமிலாவ உன்னோடு கொண்டு வந்து விட்டாருமா...”

“வெசம் குடிச்ச செத்துப்போனவன் உடல்ல இருந்து வெசத்த எடுத்துட்டா அவனுக்கு உயிர் வந்துடுமா உமர்?”

இஸ்மத்தின் கேள்வி சம்மட்டி அடியாக உமரைத் தாக்கியது.

“ஒழுக்கத்துல துளியும் களங்கமில்லாத ஷாமிலாவ மன்னிக்கிறதால நீ ஒன்னும் கொறைஞ்சிடமாட்ட இஸ்மத்.! “இதை விட இன்னொருத்தனோட ஒடிப்போன மனைவியெ திருப்பி கூட்டி வந்து சிலர் குடும்பம் நடத்தல்லையா...?”

“அது ஒடிப்போன கதை! இது ஒடிஞ்ச போன கதை!”

“ம்... நல்லா யோசிச்சப்பாரு! இன்னும் ஒன்னும் கெட்டுப் போகல்ல... நான் வர்றேன்!”

என்றவாற உமர் புறப்பட தயாரானபோது, அறையின் உட்புறக் கதவைத் திறந்து கொண்டு, “சாப்பிட வாங்க ” என்று அழைத்தபடி விரி என அங்கு வந்தாள். நவீனவா.

அறைக்குள் இன்னொருவர் இஸ்மத்துடன் இருப்பதைக் கண்டதும் நுழைந்த வேகத்திலேயே “சர்”ரென்று இரண்டடி பின்வாங்கினாள் அவள்.

உள் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு எதிர்பாராத விதமாக அறையினுள் “சாப்பிடவாங்க”! என்று அழைத்தவாறே ஒரு பெண் உரிமையுடன் நுழைந்ததைக் கண்டு உமர் திடுக்கிட்டு விட்டான்.

தற்போது இஸ்மத் தொடர்புவைத்திருப்பதாகக் காதர் சொன்ன வீட்டுக்காரியின் மகள் இவள்தான் என்பதை மனதுக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டான், உமர்.

நஸீஹாவை ஒரு முறை உச்சந்தலையில் இருந்து பாதம் வரை ஏற இறங்கப் பார்த்த உமர், “இவளுக்கும் பார்ப்பவரை மயக்கும் அழகுதான்” என்று நினைத்தவன். “நல்ல பாம்பும் பார்க்க அழகாகத்தான் இருக்கிறது” என்று தன் மனதுக்குள் எண்ணினான்.

பின் இஸ்மத்தை ஒரு முறை முறைத்துப் பார்த்த உமர்; பதிலுக்குக் காத்திராமலேயே வெளிப்புறக் கதவை திறந்து அடித்துச் சாத்திக் கொண்டு வெளியேறினான்.

உமர் வெளியேறியதும் வெளிப்புறக் கதவைத் தாழிட்டு, திரும்பியவாறே “யார் அது? என்றாள் நஸீஹா: இஸ்மத்தை நோக்கி.

“பழைய ஸ்டாப். என் ஒபிசுக்கு ட்ரான்சராகி வந்திருக்கிறான். என் பெமிலி பிரண்டும் கூட!”

“அவ்வளவு நெருக்கமானவரா?”

“எத்தனை குமர்களையும் அவனை நம்பி விட்டுட்டுப் போகலாம். அவ்வளவு நம்பிக்கையானவன்!” தன் நண்பனின் நல்ல குணத்துக்கு சான்று கூறினான் இஸ்மத்.

“அப்போ கலியாணம் முடிச்சவங்கள்?” கேலியாகக் கேட்டாள் நஸீஹா

“அவன் பசித்தாலும் புல் தின்னாத புலி!”

“அப்போ இவர்!” நெருங்கி வந்து இஸ்மத்தின் கழுத்தில் கைகளை மாலையாக போட்டவாறே கேட்டள் அவள்.

“இந்த பாலுக்கு காவலிருக்கும் பூனை” என்ற இஸ்மத் அவள் நெஞ்சில் தன் முகத்தைப் பதித்தபோது, “புள்ள சோறு போட்டு எவ்வளவு நேரம்!” என்ற நஸீஹாவின் தாய் ஆரிபாவின் குரல் உள்ளிருந்து ஒலித்தது.

நஸீஹாவின் வீட்டுக்கு வருமானம் என்று அவள் தந்தையின் பென்சன் பணம் மட்டுமே வந்து கொண்டிருந்தது.

மேலதிகமாக அவள் கணவன் மத்திய கிழக்கிலிருந்து மாதாமாதம் தவறாமல் பணம் அனுப்பினான். “நன்றாக சாப்பிடுங்கள். கவலையில்லாமல் இருங்கள். பிள்ளையை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று மனைவிக்கு கடிதம் எழுதுவான்.

அவள் தன் கணவன் அங்கே படும் துன்பம் தெரியாமல் கள்ளக் காதலனுக்கு “இரவும்” “பகலும்” இங்கே விருந்து வைத்து ஆனந்தமாகப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

காலையில் முன் ஹோலை பெருக்கிக் கொண்டிருந்த நஸீஹாவின் தாய் ஆரிபா, வாசல் கதவு தட்டப்படும் ஒசை கேட்டு கதவைத் திறந்தாள். எதிரே ஒரு அழகான பெண் நிற்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமாக அந்தப் பெண்ணை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.

நிலவு வானத்திலிருந்து இறங்கி தன் வீட்டு வாசலுக்கு வந்து விட்டதோ என்று அந்த பெண்ணைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டாள் ஆரிபா.

கதவைத் திறந்த வீட்டுக்காரி தன்னை ஏற இறங்க கையில் தும்புத் தடியுடன் பார்ப்பதைக் கவனித்த வாசலில் நின்றிருந்த பெண், தான் இவ்வளவு விடியற் காலையில் வந்து கதவைத் தட்டி இருக்கக் கூடாது என்று நினைத்து கைகடிகாரத்தைப் பார்த்தாள்.

அது ஏழு ஐம்பதைக் காட்டியது. “இது அவ்வளவு காலைப் பொழுதல்ல” என்று நினைத்த அந்தப் பெண், “மிஸ்டர் இஸ்மத் இருக்கிறாரா” என்றாள்.

முதலில் அவளின் குரல் அரைகுறை பிரவசமாக வெளிப்பட்டதால் அது வீட்டுக்காரிக்கு விளங்கி இருக்காது என்ற தன் சுய தீர்மானத்தில், “மிஸ்டர் இஸ்மத் இருக்கிறாரா” என்று மீண்டும் கேட்டாள்.

“இருக்கிறார், உள்ளுக்கு வாங்க!” என்றபடி ஆரிபா கதவை முழுமையாகத் திறந்து விட்டாள்.

“வாங்க மாமி!” என்று அந்தப் பெண், பின்புறம் திரும்பி தன்னுடன் துணைக்கு வந்திருந்த பெண்ணை அழைத்தபோதுதான் அந்தப் பெண்ணுடன் இன்னுமொரு வயதான பெண் வந்திருப்பதைக் கண்டாள் ஆரிபா.

வீட்டினுள் நுழைந்த அந்தப் பெண்கள், ஹோலில் இருந்த நாற்காலிகளில் அமர்ந்தார்கள். ஹோலில் அந்த இளம் பெண் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்திற்கு நேர் எதிராக ஒரு அறையின் கதவு மூடியிருந்தது.

மூடி இருந்த அந்தக் கதவைத் தட்டிய ஆரிபா? “மேவன் ஒங்களெப் பார்க்க யாரோ வந்திருக்காங்க” என்றாள்.

“இருக்க சொல்லுங்க, வாரேன்!” என்ற இஸ்மத்தின் குரல் அறைக்குள்ளிருந்து கேட்டது.

“இருங்க வாரேன்!” என்று வந்த பெண்களுக்குச் சொன்ன ஆரிபா, தும்புத்தடியை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

இரண்டொரு நிமிடங்களுக்கு பின்னர் கதவின் உட் தாழ்ப்பாள நீக்கப்படும் ஒலி கேட்டது.

பொந்துக் கிளியும் கானகத்துக் குயிலும்

குவைத்திறந்துகொண்டுமேல் சட்டையில்லாமல் சாரத்தோடுமட்டும் வெளியே வந்த இஸ்மத் தன்னைப் பார்க்க வந்திருக்கும் பெண்ணைக் கண்டு திடுக்கிட்டான்.

அவனைப் பார்க்க வந்த பெண் அவனைக் கண்டதும் எழுந்து நின்றாள். அவன் எதிரே நின்றிருந்த பெண் வேறுயாரும் அல்ல! ஷாமிலாதான்; கூடத் துணையாக வந்திருந்த பெண் அவள் பக்கத்து வீட்டுக்காரி முபீதா.

இதற்கிடையில் வலது கையில் இஸ்மத்தின் சட்டையுடன் மார்பு திறந்த “நைட்டி”யின் இரு பகுதிகளையும் சேர்த்து மார்போடு இறுக்கிப் பிடித்தபடி அதே அறையிலிருந்து வெளியே வந்தாள் நஸீஹா.

இஸ்மத்துக்கு தர்மசங்கடமான நிலை; அவன் முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

ஷாமிலாவைக் கண்ட நஸீஹா “அடியே ஷாம்!” என்றபடி தாவி வந்து ஷாமிலாவை அணைத்துக் கொண்டாள்.

அப்படி அவள் ஷாமிலாவை நோக்கி வந்தபோது நைட்டியினைப் பற்றியிருந்த கை விடுபட்டது.

வலது கையால் நஸீஹாவை அணைத்துக் கொண்ட ஷாமிலா இடது கையால் அவளின் நைட்டியைச் சரி செய்து பொத்தான்களைப் போட்டு விட்டாள்.

இஸ்மத் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் விழித்தான்.

ஒரு அறிமுகமான முகம் அங்கு இருக்கும் என்று ஷாமிலாவும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதனால் அவளும் அதிர்ச்சி அடைந்தாள்.

“எப்படியடி... சொகமா இருக்கியா?” என்றாள் நஸீஹா.

‘ஓ... எப்படி ஒன் லைப் போகுது?’... என்றாள் ஷாமிலா.

“வெரி இன்ட்ரஸ்டிங் லைப்! நீதான் என் கல்யாணத்துக்கு வரவே இல்லையே...!” என்றவள் இஸ்மத்தின் பக்கம் திரும்பி.

‘இவள் யார் தெரியுமா? என் கிளாஸ் மேட்! பெயர் ஷாமிலா! வெரி நைஸ் என்ட் பியூட்டி கேர்ள்...! அடி ஷாமிலா! இவர்தான் என் மிஸ்டர்!’ என்ற இஸ்மத்தை ஷாமிலாவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் நஸீஹா.

இஸ்மத்துக்கு தான் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த வாகனம் அதாளபாதாளத்தில் விழுவதைப் போலிருந்தது.

நலீஹா “இவர்தான் என் மிஸ்டர்” என்று இஸ்மத்தை தனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தபோது ஷாமிலாவும் அதிரத்தான் செய்தாள்.

என்றாலும் நலீஹா அறைக்குள்ளிருந்து வந்தபோதே வெள்ளம் தலைக்கு மேலாகச் சென்று விட்டது என்று எண்ணிய ஷாமிலா, இனி சாண் போனால் என்ன? முழம்போனால் என்ன? என்று எதையும் தாண்டிவிட்ட நிலையிலேயே ஒரு இடிதாங்கியாக இப்போது இயங்கினாள்.

இச்சமயம் “இந்தா புள்ள இதெக் கொஞ்சம் புடி. நான் தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொண்டு வாரேன்!” என்றபடி அவள் குழந்தையைக் கொண்டு வந்து நலீஸாவிடம் கொடுத்தாள் அவள் தாய்.

நலீஹா குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டே ஷாமிலாவின் அருகில் வந்தாள்.

“இதுதான் உன் பேபியா”? என்றபடி குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டாள் ஷாமிலா.

“ஓ.. டி சரியான சுட்டி!” என்றாள் நலீஹா

“ஆனா, புள்ள வாப்பாவைப்போல இல்லையே” என்றவாறு ஷாமிலா ஓரக்கண்ணால் இஸ்மத்தைப் பார்த்தாள். இருண்டு கிடந்த இஸ்மத்தின் முகத்தில் சற்று ஒளி பரவியது.

ஆனால், நலீஹாவின் முகத்தில் கருமுகில் வந்து மூடியதை ஷாமிலா அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

இச்சமயம் குழந்தை மலமும் சலமும் கழிக்கவே அதை தூக்கிக் கொண்ட நலீஹா “ஒன் ஒலீஸ் விஷயம் ஏதாவது இருந்தாலும் என்கிட்ட சொல்லுடி! அவர ஒரே பிடியாப் பிடிச்ச நான் செஞ்ச தாரேன்... ம் கொஞ்சம் இரு இத நான் கழுவிக்கொண்டு வாரேன்!” என்றபடி குழந்தையை தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

ஆரிபா ரீ கொண்டு வந்து எல்லோருக்கும் கொடுத்தாள்.

இஸ்மத்தைப் பார்த்தவாறே ஷாமிலா எதிரில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்தாள். அவளை ஏறிட்டு பார்க்கத் துணிவின்றி இஸ்மத் தரையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கூட வந்ததிருந்த முரீதாவுக்கு இஸ்மத் இன்னொரு பெண்ணுடன் இங்கு குடும்பம் நடத்துகிறான் என்ற உண்மை தெட்டத் தெளிவாக விட்டது.

அதைக் கண்டும் ஷாமிலா காணாதது போல் இருக்கிறாள் என்று எண்ணி வியந்தாள். அந்த வியப்பினூடே ஏற்கனவே இந்த விஷயம் ஷாமிலாவுக்கு தெரிந்ததுதானோ என்ற சந்தேகமும் அவளுக்கு எழுந்தது.

ஷாமிலாவை நிமிர்ந்து பார்க்கத் தைரியமின்றி இஸ்மத் தலைகுனிந்து நின்றான். அவன் மனம் தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஷாமிலா எந்தவொரு பிரச்சினையாவது கிளப்பினால் அவள் கால்களைப் பிடித்தாவது மண்ணிப்புக் கேட்போம் என்ற மனநிலைக்கு இறங்கியிருந்தான் அவன். அந்த மனநிலை ஏற்பட்ட பின், தான் செய்தது எவ்வளவு கீழ்த்தரமான செயல் என்பதை நினைத்து வெட்கப்பட்டான்.

ஷாமிலாவே பேசினாள்? “உங்களுக்கு சுகமில்லைன்னு கேள்விப்பட்டேன்.... ஏன் ஒரு கடிதம் சரி போடல்ல...?” எந்தவிதமான சலனத்தையும் ஷாமிலாவின் குரலில் இஸ்மத்தால் உணரமுடியவில்லை.

இவ்வளவு நடந்தும் துலாபாரத்தைப் போல் மனதை எப்படி இவளால் சலனமின்றி ஒரு நிலையில் வைத்திருக்க முடிகிறது என்று வியந்தவாறு இஸ்மத் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். இஸ்மத் பேசத்தான் நினைத்தான். ஆனால், மேலண்ணத்தில் நாக்கு ஒட்டிக் கொண்டு வார்த்தைகளின் ஒலியை விழுங்கிக் கொண்டதால் பேச்சு வெளிவரவில்லை.

“பேசாம லீவ் போட்டுட்டு வீட்டுக்கு வர இருந்திச்சதானே...?” என்று அன்போடு கேட்டாள், ஷாமிலா.

“ரெண்டு நாள்ல சரியாகிச்சி”! எப்படியோ இஸ்மத் அரைகுறை சுருதியோடு பேசினான்.

“சுகமில்லைன்னு வீட்டுக்கு வந்தா நான் கவனிக்கமட்டேனா...?”

“எனக்கு சுகமில்லைன்னு யார் சொன்னது...?” தன்னை மறந்து உளறினான்.

“போட்ட ரெண்டு கடிதங்களுக்குமே பதில் இல்லாததால நேத்து ஒபீசுக்கு டெலிபோன் பண்ணிக் கேட்டேன். “சிக்லீவ்” போட்டிருப்பதாக உமர் நானா சொன்னார். அவர் கிட்டதான் இந்த வீட்டு அட்ரஸ் வாங்கிக் கொண்டு விடிய நாலு மணி பஸ்சுக்கு முப்தா மாமியையையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்தேன்!”

இஸ்மத் அவள் அன்பை எண்ணி வியந்தான். அத்தகைய அன்பானவளுக்கு தான் செய்த துரோகத்தை எண்ணி அவன் மனம் வெந்து கொண்டிருந்தது.

“உங்களே கூட்டிக் கொண்டு போகலாமன்னு தான் வந்தேன்”!

“இண்ணைக்கு நான் கட்டாயமா வேலைக்குப் போகணும்”

“அப்போ எப்ப வீட்டுக்கு வருவீங்க?”

“அடுத்த ... கெழமை.... வாரேன்!”

“எதிர்பார்த்திருப்பேன்! நீங்க எதெப்பத்தியும் யோசிக்காதீங்க.... நான் இதெல்லாத்தையும் பெரிசு பண்ணமாட்டேன்! வர்ர நேரம் நீங்க சுகமில்லாம தனிய என்ன செய்வீங்களோன்னு தான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு வந்தேன்! உங்க நெறைந்த மொகத்தெப் பார்த்து சொல்றேன். வர்ர நேரம் என் மனசுல இருந்த மனக்கவல உண்மையிலேயே இப்ப இல்லை....!”

மளமள என்று ஷாமிலா சொல்லி முடித்தாள். தன்னால் எப்படி இப்படிப் பேச முடிந்தது என்ற அவளே ஆச்சரியப்பட்டாள்.

ஷாமிலா வஞ்சகம் தெரியாதவள் என்பதை இஸ்மத்தின் மனம் என்றோ அறியும். ஷாமிலாவின் வார்த்தைகள் இடறாமலும், உணர்ச்சிவசப்படாமலும், அமைதியாக, தெளிவாகப் பேசியதைக் கண்ட இஸ்மத்தின் கண்கள் கலங்கின.

“அப்போ நான் வரட்டுமா?”

“சரி” என்று தலையை மட்டும் தான் இஸ்மத்தால் அசைக்க முடிந்தது. ஷாமிலாவின் தோற்றம் அவன் பார்வையைச் சூசச் செய்தது.

அங்கே வந்த நஸீஹாவின் தாய், ஷாமிலாவிடம்... “நீங்க ஹனிபா மாஸ்டர்ட மகளா? எனக்கு அடையாளமே தெரியல்ல...! என்றாள்.

“எனக்கும் உங்கள் எங்கேயோ கண்டது மாதிரி இருந்திச்சு தான்.. ஆனா... சட்டுன்னு... ஞாபகம் வரல்ல!” என்றவாறு “மாமி போவோமா?” என்றபடி எழுந்தாள் ஷாமிலா.

“சரி போவோம்!” என்றவாறே முபீதாவும் இருக்கையை விட்டு எழுந்தாள்.

“இதென்ன போகவா! இருங்க பகலக்கி சாப்பிட்டிட்டு போவ ஏலும்!” ஆரிபா தடுத்தாள்.

“ஏலா மாமி. அங்க வூட்டுல மாமியும் புள்ள ரெண்டும் மட்டும்தான்!”

“சரி இனி என்னா..? அந்தியாவி போக ஏலும்தானே!” மீண்டும் வற்புறுத்தினாள் ஆரிபா.

“சரி இன்னொரு நேரம் வாறோம்! நான் வாரேன் நஸீஹா!” என்று ஷாமிலா, பயணம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, நஸீஹாவின் தந்தை சமது தலையைத் துவட்டியவாறே வந்தார். அவரைக் கண்டதும் ஷாமிலா முந்தானையால் தன் முதுகைச் சுற்றி உடலைப் போர்த்திக் கொண்டாள். “என்ன போகவா?” என்றார் அவர்.

“ஓ இன்னொரு நேரம் வாறோம்!” என்றாள் ஷாமிலா.

“மவளட கல்யாணத்துக்கும் நீங்க வரல்லியே!” என்று நஸீஹாவின் தந்தை சமது குறைசூறியபோது ஷாமிலாவின் முகம் கறுத்தது. மனம் தடம் புரண்டது. ஆனால் அவளால் பதில் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.

“சரி வாறோம்!” என்றபடி ஷாமிலாவும் முபீதாவும் வெளியேறினார்கள்.

“மவளட கலியாணத்துக்கும் வரல்லியே?” என்று நஸீஹாவின் தந்தை சமது கேட்டவுடன் ஷாமிலாவுக்கு நஸீஹாவின் திருமண நாள்தான் ஞாபகம் வந்தது.

தான் வீட்டிலிருக்க தாயும் தகப்பனும் அவளின் கல்யாணத்துக்கு சென்று விட்டார்கள். அவள் மட்டும்தான் அன்று வீட்டிலிருந்தாள். அன்று தான் அவள் மனம் கவர்ந்திருந்த அந்தக் கள்வன் வந்தாள். அவளுடன் அளவளாவித் தங்கள் எதிர்காலத் திட்டத்தை விபரித்தான். தான் வெளிநாடு சென்று திரும்பியதும் தன் பெற்றோருடன் தானே வந்து அவளைப் பெண் கேட்பதாகச் சொன்னான்.

அந்த எதிர்கால ஆகாயக் கோட்டை, இன்று மணல் மேடாக தரைமட்டமாகி வெள்ளத்தினால் இருந்த சுவடே தெரியாமல் அடித்துச் செல்லப்பட்டிருந்தது.

இஸ்மத் செய்த தவறை விட தான் செய்தது பெரிய தவறு என்பதை உணர்ந்தாள்.

தன் மனம் ஒருவனிடம், உடல் இன்னொருவனிடமுமாக தான் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதே தீமையானது என்று எண்ணினாள்.

“ஆணுக்கு ஒரு நீதி பெண்ணுக்கு ஒரு நீதியா?” என்று மற்றவர்கள் கேட்பதைப் போல் வரட்டுத்தனமான கேள்வி கேட்பதில் அர்த்தமில்லை.

“ஆண் சேற்றைக் கண்டால் மிதிப்பான். நீரைக் கண்டால் கழுவுவான் என்பதைப் போல் தன் மேலதிக அபிலாஷைகளுக்காக இன்னொருவனை நாடினாலும் தன் அபிலாஷைகள் தணிந்த பின் தன் மனைவியிடம் உண்மையான பாசம் இருந்தால் சுவரில் எறிந்த பந்தைப் போல் அவன் திரும்பி தன் மனைவியிடமே நிச்சயம் வருவான்.

நல்ல பதிவிரதையான மனைவி. அவனை குறை கூறாது வரவேற்பாள். இதுபோன்ற, சம்பவங்களைப் பழைய இலக்கிய காப்பியங்களிலும், நாவல்களிலும், கதைகளிலும் கூட நிறைய படித்தும் கேட்டுமிருக்கிறோம்.

அப்படிப்பட்ட காவியங்களே சாகா வரம் பெற்று இன்றும் புகழ் பரப்புகின்றன.

இதேபோல இஸ்மத் என்றாவது தன்னிடம் திரும்பி வருவான். இஸ்மத் ஒரு நல்ல கணவன். தான் தடம் புரண்டு விட்டதால்தான் அவனால் மேற்கொண்டு வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடர முடியாமல் இருக்கிறான்.

பெண் நாணலைப் போல வளைந்து கொடுத்து வாழ வேண்டிய ஒரு புனிதமான படைப்பே. ஆனால், ஆண் அப்படியல்லன். அவன் ரப்பரைப் போன்றவன். பெண் என்பவளால் இழுக்கப்படும் திசையெல்லாம் ஈர்க்கப்படக்கூடியவன். அளவுக்கு அதிகமாக இழுத்தால் இழுப்பவரையும் இழுத்துக் கொண்டு போகலாம். இல்லை என்றால் இடையில் அறுந்தும் விடலாம்.

பற்பல எண்ணங்களில் மூழ்கிய ஷாமிலாவின் கவனத்தைக் கலைத்தது கிரீச்சிட்டு நின்ற காரின் பிறேக் ஒலி.

“என்ன ஷாமிலா! எங்க பார்த்துக் கொண்டு வாரீங்க..” என்ற முபீதாவின் குரல் கேட்டு தன் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டாள் ஷாமிலா:

“இஸ்மத்துக்கும் இந்த குட்டிக்கும் எவ்வளவு காலமா பழக்கம் ஷாமிலா?” முபீதா அமைதியாகக் கேட்டாள்..

“எனக்கெப்படி மாமி தெரியும்?”

“கண்டும் காணாத மாதிரி இருந்தீங்களே! உங்களுக்கு முந்தியே இது தெரியுமா?”

“உங்களுக்கு போல எனக்கும் இன்டைக்குத்தான் மாமி தெரியும்!” சுருக்கமாகப் பதில் சொன்னாள் ஷாமிலா.

“அப்படியா...! நீங்க பேசாம இருந்த மாதிரிக்கு நான் நெனைச்சேன் முந்தியே தெரியுமாக்குமுண்டு!”

“இந்த விசயத்துல சண்டை பிடிக்கப்படாது மாமி. அதால ஆம்புளையல்ட மனம் இன்னும் முரண்டாவும்! விட்டுக் கொடுத்துதான் கழுட்டனும்!

“ம்.... அதுவும் சரிதான்...!”

“அந்தா பஸ் இருக்கிது. சுருக்கா வாங்க!” என்றபடி கொஞ்சம் எட்டி நடந்தாள் முபீதா.

ஷாமிலா அவளைப் பின் தொடர்ந்து வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

கட்டிலில் குப்பறப் படுத்திருந்தான் இஸ்மத். அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு அவனருகில் வந்தமர்ந்த நஸீஹா, இஸ்மத்தை தனக்கு நேராக திருப்பினாள்.

இஸ்மத்தின் முக வாட்டத்தை நஸீஹா புரிந்து கொண்டாள்.

அவன் கண்கள் சிவந்து வெளியே கண்ணீர் பீறிட ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள் அவள்.

அதில் தெரிவது கோபமா, இல்லை கலக்கமா என்பதை நஸீஹாவால் புரிந்த கொள்ள முடியவில்லை.

“என்ன மறுபடியும் காய்ச்சலா?” என்றபடி அவன் நெற்றியையும் நெஞ்சையும் விலாப்புறங்களையும் தொட்டுப் பார்த்தான்.

கடந்த இரு நாட்களாக அவன் கடுமையான காய்ச்சலில் இருந்து மீண்டு இருந்ததால் மீண்டும் காய்ச்சல் கண்டிருக்கலாம் என்று எண்ணினாள்.

“வந்த ஷாமிலாவும் நானும் ஆறாம் வகுப்பில் இருந்து ஒன்பதாம் வகுப்புவரை ஒன்னாத்தான் படிச்சோம்! ஒன்பதாம் வகுப்பு படிக்கிற நேரம் நல்ல ஜோக் ஒன்று நடந்திச்சு” என்று நிறுத்தினாள்.

நஸீஹாவின் மேற்படி பேச்சு இஸ்மத்தின் மனதில் மேலும் கேட்க வேண்டும் என்ற ஆவலை உண்டு பண்ணியது. நஸீஹாவின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். “அந்த ஸ்கூல்ல ஷாமிலாட வாப்பாதான் பிரின்சிபல்! எங்கட கிளாஸுலேயே ஷாமிலா தான் பேரழகி, அவளுக்கு இல்யாஸங்குற பொடியன் ஒரு நாள் “லவ் லெட்டர்” எழுதி ஷாமிலாவுக்கு கொடுக்கச் சொல்லி என்கிட்ட தந்தான்!”

“நான் கொண்டு போய் ஷாமிக்கிட்டே குடுத்தேன். அத அவ படிச்சுப் பார்த்துட்டு. “ஏன்டி இதே எடுத்தன்னு திட்டு திட்டுன்னு திட்டினா!”

“நேர இல்யாஸைத் தேடிப்போய் அந்தக் கடிதத்த அவன் கிட்டேயே குடுத்திட்டு என்னா சொன்னா தெரியுமா?”

இஸ்மத் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

“இல்யாஸ்! என்னை நீங்க விரும்புறதா இருந்தா இந்த லெட்டரைக் கொண்டுபோய் எங்கட வாப்பாகிட்ட கொடுங்க. அவர் விருப்பப்பட்டா பதில் லெட்டர் நான் தர்ரேன்னா! அவன் நடுங்கிட்டான்!”

“மறுபடியும் ஷாமிலா சொன்னா, உங்களுக்கு முடியாதுன்னா நானே கொண்டு போய் கொடுத்து அவர் விருப்பத்தக் கேக்குறேன்னு ரெண்டடி முன்னே எடுத்து வச்சா”

இவ்வாறு கூறியவாறே நஸீஹா இஸ்மத்தின் முகத்தை நோக்கினாள். அவன் அடுத்து என்ன கூறப் போகிறாள் என்ற ஆவலோடு அவளை ஏறிட்டு நோக்கினாள். இஸ்மத்.

சுட்டாலும் மாறாத வெண்சங்கு

நஸீஹா தொடர்ந்து கூறினாள்.

“இல்யாஸ் ஒரே ஓட்டமா வகுப்புக்குள்ள ஓடித் தன்னுடைய புத்தகங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடினவன் திரும்பி ஸ்கூலுக்கே வரல்ல!”

இஸ்மத் எதுவும் பேசவில்லை. மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான்.

“நான் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறேன். நீங்க உங்கட பாட்டுல இருக்கிறீங்களே... என்ன ஷாமிலாவைக் கண்டு மயங்கிட்டிங்களா?”

சட்டென்று வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான் இஸ்மத்

“அவள் அழகுக்கு எந்த ஆம்புளத்தான் மயங்கமாட்டான்?” என்றாள் நஸீஹா.

“நஸீஹா எனக்கு அது அவசியமில்லை!” என்றான் இஸ்மத். அவன் கழுத்தைச் சுற்றி கைகளைப் போட்டபடியே அவன் முகத்தை தன் முத்துக்கு அருகே இழுத்தவாறே “நான் இருக்கிறேன் இல்லையா?” என்றான்.

தன்னைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டிருக்கும் நஸீஹாவின் கரங்களை விடுவித்துக் கொண்டு “இல்ல நஸீஹா.... அவள் அந்த ஷாமிலா தான் என் வைப்!” என்று உண்மையச் சொன்னான். இஸ்மத்.

தீ மிதிபட்டவள் போல் எழுந்து நின்று “நீங்க என்ன சொன்னீங்க?” என்றாள் நஸீஹா.

“நீங்க நெனைச்சபடி அவள் என் ஒபீசுக்கு ட்ரான்ஸ்ஸராகி வந்தவளில்ல... அவள் போட்ட கடிதங்களுக்கு நான் ரிப்ளை பண்ணாததால என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறா. நீங்க தான் ஊருக்கு முந்தி என்னென்னமோ உளறிக் கொட்டினீங்க...!”

நஸீஹாவின் இரு கால்களும் உணர்ச்சியற்று வெலவெலத்துக் கொண்டு வந்தன. பிணம் போலக் கட்டிலில் சரிந்தாள்.

ஷாமிலா. தன்னைப் பார்க்க வந்து சென்ற மூன்று நாட்களின் பின்னர் தான் இஸ்மத் தன் வீட்டுக்குச் சென்றான். அவன் மனதில் குடிகொண்டிருந்த, அன்று நடந்த சம்பவத்தின் சுவையும், குழப்பங்களும் அவன் நடையைத் தளர வைத்துக் கொண்டிருந்தன.

ஏதோ போகக் கூடாத இடத்துக்கு போவதைப் போலவும், காணக்கூடாத ஒருவரைச் சந்திக்கப் போவதைப் போலவும் முன் சலனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

முற்றத்துக்கு வந்த இஸ்மத் வீட்டினுள்ளே எப்படி நுழைவது என்ற தயக்கத்துடன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். எதிர்பாராத விதமாக அங்கே வந்த ஷாமிலா, அவனருகே

விரைந்து வந்து கையில் உள்ள பார்சலை வாங்கிக் கொண்டாள். அவ்வாறு ஷாமிலா அங்கே வந்து அவனிடமிருந்த பார்சலை வாங்கிக் கொண்ட போது அவனுடைய மனதிலிருந்து மனப் பாரத்தையும் அவள் வாங்கிக் கொண்டதைப் போலிருந்தது.

வரும்போது மனதில் இருந்த மனச்சஞ்சலம் எதிர் பாராமலேயே ஷாமிலா முந்திக் கொண்டதால் இப்போது சலனமற்று தெளிவாக இருந்தது. இஸ்மத் வீட்டினுள் சென்றதும் பிள்ளைகள் ஓடி வந்து “வாப்பா! வாப்பா” என்று அவனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டனர்.

அறையினுள் இருந்து ஷாமிலா சாரம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தாள்.

“இப்பவா வந்தாய் இஸ்மத்?” வாசலுக்கு வந்த அவன் தாய் பரீதா கேட்டாள்.

“ஓ உம்மா!” என்றான்.

அவன் கொண்டு வந்த பார்சலை அவிழ்த்து சில டொபிகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்ட ஷாமிலா, மீதிப் பொருட்களை மாமியிடம் நீட்டினாள். பிள்ளைகளுக்கு கைநிறையக் கொடுத்தாள். இஸ்மத் அறைக்குச் சென்று உடை மாற்றினான்.

ஷாமிலா இரவு படுக்கைக்கு போன போது குழந்தைகள் இரண்டும் இஸ்மத்தின் அருகிலேயே தூங்கி விட்டிருந்தன. இலேசான உறக்கத்தில் இருந்த இஸ்மத், அறையில் நடமாடும் அரவம் கேட்டு திடுக்கிட்டு கண் விழித்துப் பார்த்தான். ஷாமிலா தன்னருகே படுத்திருக்கும் பிள்ளைகளை தூக்கிசரியான முறையில் படுக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“கொஞ்சம் எழும்புங்கோ, கட்டில தட்டிப் போட்டுத் தரீரேன்!” என்றாள்.

இஸ்மத் மௌனமாக எழுந்து, ஒதுங்கினான். பிள்ளைகளை நன்றாக போர்த்தி விட்ட ஷாமிலா, கட்டிலைத் தட்டி கட்டிலின் மேல் துணி விரித்து தலையணைகளைச் சீர் செய்து “ம்... இப்ப படுங்கோ!” என்றாள். இஸ்மத் படுத்ததும் அவனைப் போர்த்திவிட்டு அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்தாள்.

இஸ்மத் அவளையே இமை மூடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன யோசிக்கிறீங்க!” என்று அவனைக் கேட்டாள். “ஒன்னுமில்ல!” என்றபடி மறுபுறம் திரும்பி படுத்தான்; இஸ்மத்.

“இங்க பாருங்க! நீங்க என்ன யோசிக்கிறீங்கன்னு எனக்குத் தெரியும். ஆனா, நான் எதையும் பெரிசு படுத்தமாட்டேன்! உங்க விரும்பம் தான் என் விருப்பம். உங்கட விருப்பத்துக்கு மாறா என்னைக்குமே நான் குறுக்க நிற்க மாட்டேன். உங்கட வாழ்க்கையையும் உங்களையும் கெடுத்தது நான்தான். அதற்கு பிராயச்சித்தமா தான் நான் உங்கட விருப்பத்துக்கு விட்டுக் கொடுக்கிறேன். நான் உங்கள நோக்கச் செய்யமாட்டேன். இது எனக்கு அற்ப விசயம்.

“என்னைவிட நஸீஹாவால உங்கள் சந்தோஷப்படுத்த முடியுமா இருந்தா, அதுக்காக நான் அவளுக்கு “தேங்கல்” பண்ணுறேன். உங்கட சுகம்தான் என் சந்தோஷம்!” என்றவள் எழுந்து சென்று அறை விளக்கை அணைத்து விட்டு குழந்தைகளுக்கருகில் சென்று படுத்தாள்.

ஷாமிலா எவ்வளவு உயர்ந்த பெண்! வேறு ஒரு பெண்ணாக இருந்தால் அவனுடன் எப்படி சண்டை போட்டிருப்பாள்! சிலவேளை அவனை விட்டுவிட்டே போயிருப்பாள்.

பெண்கள் எதைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பினாலும் தன் கணவனைப் பகிர்ந்து கொள்ள எந்தப் பெண்ணுமே விரும்ப மாட்டாள். இவர் “உங்கள் விருப்பத்துக்கு குறுக்க நிற்க மாட்டேன். உங்க விருப்பம் என் விருப்பம்” என்கிறாள். இவ்வளவு நடந்தும் அவளிடத்தில் கடுகளவேனும் மாறுதலைக் காண இயலவில்லை.

முன்பு போலவே மிகவும் செளஜன்யமாகப் பழுகுகிறாள் என்ற தன் மனைவியின் பெருமையை எண்ணியபோது இஸ்மத்தின் விழிகளிலிருந்து நீர் கரைபுரண்டது.

சிறுவயதிலேயே நஸீஹா அடங்காப்பிடாரி. அவளின் பாடசாலை வாழ்க்கைக்கும் அவள் ஒரு மாணவனுக்கு எழுதிய காதல் கடிதமே முற்றுப் புள்ளி வைத்தது.

மேலும் தனக்கும் மகளுக்கு ஏதாவது தப்புத் தண்டா நடத்தால் சிலவேளை மகள் இஸ்மத்தோடு ஓடி விடலாம். அல்லது அது அக்கம் பக்கதாருக்கு தெரிந்து அவர்களில் யாராவது தன் மருமகன் சவீட்டுக்கு இது பற்றி எழுதி விட்டால் எல்லாம் குட்டிச் சுவராசி விடும் என்றே நஸீஹாவின் தாய் ஆரிபா பெரிதும் அஞ்சி எதையும் கண்டும் காணாதது போல் வாளாவிருந்தாள். எனினும் அவள் மனதை மகளின் நடத்தை கூடவே செய்தது.

மருமகன் வந்த பிறகு சரி. அல்லது அதற்கு முன் இஸ்மத் எங்காவது இடமாற்றம் பெற்று போய் விட்டாலும் இந்தத் தொடர்பு முறிந்து விடும் என்று தனக்குத்தானே சமாதானம் செய்து கொண்டாள்: நஸீஹாவின தாய் ஆரிபா.

ஆனாலும் அந்த சம்பவத்துக்கு பிறகு தாயும், மகளும் சரியாக பேசிக் கொள்வதில்லை.

தான் கர்ப்பமுற்றிருப்பதாக சந்தேகப்பட்ட நஸீஹா, இஸ்மத்திடம் தெரிவித்தாள்.

இதைக் கேட்டதும் இஸ்மத்துக்கு பொறி கலங்கி விட்டது.

இஸ்மத் தன் அலுவலக நண்பனான புகாரி மூலம் ஒரு டாக்டரிடம் நஸீஹாவைக் கூட்டிச் சென்றான். அவர் நன்கு பரிசோதித்து, விசாரித்து கர்ப்பத்துக்கு ஐந்து வாரம் என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் கள்ளக் காதலில் கண்ட இன்பமெல்லாம் இருவருக்கும் தீய்ந்து பொசுங்கியது.

அந்த டாக்டரின் சிபாரிசின் மூலம் இன்னொரு டாக்டரிடம் சென்று கர்ப்பத்தைக் கலைத்து கொண்டு வீடு திரும்பினார்கள்.

மறுநாள் நஸீஹாவுக்கு கடுமையான காய்ச்சல் கண்டது.

இரத்தப் பெருக்கு அதிகரித்ததால் நிற்கக் கூட சக்தியின்றி நஸீஹா படுத்த படுக்கையாகி விட்டாள்.

அடிவயிற்றில் கிள்ளுவது போன்ற கடுமையான வலி எடுத்தது. இஸ்மத் மாலை திரும்பியதும் நஸீஹாவின் நிலை கண்டு பயந்து விட்டான். இந்த சட்டவிரோதமான செயலால் அவளுக்கு ஏதும் நடந்து விட்டால் தன் கதி அதோகதிதான் என்று அதிர்ந்து போனான்.

உடனே கார் பிடித்து, அதே டாக்டரிடம் அவளை அழைத்துப் போனான்.

அந்த டாக்டரும் நன்கு பயந்து விட்டார். எனினும் தன்நிலையை அவர் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

இரண்டு ஊசிகள் போட்டார். நான்கு மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு தரமும், ஆறு மணித்தியாலங்களுக்கு ஒரு தரமும் தவறாது கொடுக்கும்படி இரு வகை மாத்திரைகளை தன் பெயர் பொறிக்கப்படாத கவரில் போட்டுக் கொடுத்தார். பில் எண்ணூற்று ஐம்பது ரூபா வந்தது.

சட்டவிரோதமான செயல் என்பதால் அவரும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு "பில்லை" போட்டார்.

கள்ளக் காதலின் விளைச்சலை எப்படியும் பிடுங்கிவிட வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களும் எவ்வளவும் செலவு செய்யத் தயாராக இருந்தனர்.

டாக்டரின் பில் இவ்வளவு வரும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. எனவே தற்போது இஸ்மத் தன்னிடமிருந்த இருநூறு ரூபாவைக் கொடுத்து விட்டு மீதியைக் காலையில் கொண்டு வந்து தருவதாக கூறி விடை பெற்றான்.

காருக்கும், கர்ப்பச் சிதைவுக்கும் இரண்டாம் முறை வைத்திய செலவுக்குமாக மூவாயிரம் ரூபாவுக்கு மேல் தாண்டி விட்டது.

மறுநாள் காலை நஸீஹாவுக்கு சுகம் கண்டது. இஸ்மத் அலுவலகத்தில் கடன் எடுத்தாவது டாக்டரின் பாக்கி 'பில்'லைக் கட்ட வேண்டும் என்ற முடிவடன் அலுவலகம் புறப்பட்டபோது, நஸீஹா ஆயிரம் ரூபா நோட்டொன்றைக் கொண்டு வந்து அவன் பொக்கட்டில் திணித்தாள்.

தன் கணவன் வெளிநாட்டில் என்ன தொழில் செய்து, என்ன பாடுபட்டு உழைத்து அனுப்புகிறான் என்ற கவலையே இல்லாமல் அந்த ஆயிரம் ரூபா நோட்டை மிகவும் சர்வசாதாரணமாகவே அவன் பொக்கட்டில் திணித்தான்.

இஸ்மத்தின் பெற்றோரின் வீட்டுக்கு உமர் வந்திருந்தான். வாராந்தாவில் அமர்ந்து இஸ்மத் - ஷாமிலா இருவரினதும் குடும்ப நிலையைச் சொல்லி உமருடன் இஸ்மத்தின் தந்தை கரீமும், தாய் பரீதாவும் கவலைப்பட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். வராந்தாவின் உள்வாசல் நிலையில் சாய்ந்தவாறு அவர்களின் சம்பாஷணையை செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தாள், ஷாமிலா.

"இன்டைக்கு வருவான்; நாளைக்கு வருவானு எவ்வளவு நாளா எதிர்பார்த்தாச்சு... இனி மேலும் இப்படியே விட்டு விட்டு இருந்தா இந்த பொண்ணுக்கும், புள்ளைகளுக்கும் நாளைக்கு போற வழி என்னா?" கரீம் பெரிதாகக் கவலைப்பட்டிக் கொண்டார்.

"நாளைஞ்சு தடவ நாங்களும் அவன் இருக்கிற எடத்துக்கும், ஓபிசுக்கும் போய் பார்த்துட்டு சொல்லிட்டு வந்தோம்.... அவனுக்கு குடும்பம்ங்கிற நெனைப்பே இல்லை...!" என்று சொல்லியவாறே இஸ்மத்தின் தாய், ஷாமிலாவைப் பார்த்தாள்.

"இப்போ இருக்கிற ஒரே வழி ஷாமிலாவையும் புள்ள ரெண்டையும் கொண்டுபோய் அவனோட விடுறதுதான்!" தன் நண்பனின் குடும்பத்தை எப்படியும் சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்பதிலேயே உமர் மும்முரமாக இருந்தான்.

“தேவையில்ல நானா... அவர் இவ்வளவு காலமும் இருந்த மாதிரியே இனிமேலும் சந்தோஷமா அங்கேயே இருக்கட்டும்... நானும் புள்ளையளும் இங்கேயே இருக்கிறோம்!” என்றாள் ஷாமிலா.

“உங்களுக்கென்ன உம்மா புடிச்சிருக்குது. இப்படி எல்லாத்தையும் விட்டுக் குடுத்துத் தான் இன்டைக்கு அவனுக்கு குடும்ப பொறுப்பு இல்லாம இருக்கிறான்... ம... பேசிக் கொண்டிருங்க. நான் தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொண்டு வர்றேன்!” என்றபடி பரீதா வீட்டிலுள்ளே சென்றாள்.

“நீங்களும். இஸ்மத்தும் ரெண்டு திசையில் இருந்திட்டா நாளைக்கு இந்த ரெண்டு புள்ளைகளோடயும் எதிர்காலம் என்னா? அதுவும் ரெண்டும் பொம்பள புள்ளையள்!” எதிர்கால நிலமையை உமர் உணர்த்தினான்.

கரீம் தொடர்ந்தார். “நாங்களும் மௌத்தாகுற நேரம் நிம்மதியா மௌத்தாகனும்”

“மாமா! நான் அவர் கூட போய் இருக்கப் போறதால அவருக்கு கஷ்டம் கூடுமே தவிர குறையாது மாமா!”

“சொத்து இருந்தா மட்டும் போதுமா... நாளைக்கு உங்களுக்கும் புள்ளைகளுக்கும் ஒரு நல்ல பாதுகாப்பு வேணுமே... உங்களையும். புள்ளைகளையும் நாங்க எவ்வளவு காலம் தான் பாதுகாக்க ஏலும்....?”

“நான் உங்களுக்கு அவ்வளவு பாரமாயிட்டேனா மாமா!” ஷாமிலா அழுதாள்.

தாய் அழுவதைக் கண்டு அந்த இரு குழந்தைகளும் அழ ஆரம்பித்து விட்டன.

கரீம் மூத்த குழந்தை பாத்திமாவை தன் அருகே இழுத்து அணைத்துக் கொண்டார். இரண்டாவது குழந்தை சலீமாவை ஷாமிலா அணைத்துக் கொண்டபோது

“பெத்தவங்ககிட்டயும் போகாம புருந்த வீடே சொர்க்கம். புருசனே எல்லாம்ன்னு வாழ்ற உங்களப் போல ஒரு உத்தமிய வாழா வெட்டியா நாங்க இந்த வீட்டுக்குள்ள வச்சக் கொண்டிருந்தா இது வீடா இருக்காதும்மா... நாங்க ஆண்டவனுக்கு என்ன மறுமொழி உம்மா சொல்லப் போறோம்?” என்று கண் கலங்கினார். கரீம்.

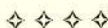
“ம் சரி நான் கூலிக்கு அங்க ஒரு வீட்ட பார்த்துட்டு வந்து சொல்றேன்!” உமர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே பரீதா தேநீர் கொண்டு வந்தாள்.

“தேத்தண்ணி வெச்சிருக்கிறேன்... நீங்களும் குடிச்சிட்டு புள்ளைகளுக்கும் குடுங்க ஷாமிலா!” என்றபடி கணவனுக்கும் உமருக்கும் தேநீர் பரிமாறினாள். பரீதா.

ஷாமிலா உள்ளே சென்றாள்.

“இப்படி ஒரு சீதேவிய தவிக்க விட்டுட்டு இருக்கிறானே....” என்றார் கரீம்.

ஒரு பெண்ணின் பிறப்பில் அவளுக்கு கிடைக்கும் மாபெரும் பாக்கியம் தான் கணவனின் அன்பைப் பெறுவது. அதைவிட மகத்தான மறைமுகமான பாக்கியம் தான் அந்தக் கணவனின் பெற்றோரின் அன்பைப் பெறுவது. அதற்கு எந்த ஈடு இணையுமில்லை. அதை ஷாமிலா கொள்ளையடித்து தன்னகத்தே வைத்திருப்பதைக் கண்டு உமர் மலைத்தான்.

வாடகை வீட்டைப் பார்த்து ஏற்பாடு பண்ணிய உமர், அதை இஸ்மத்துக்கு அறிவிக்கும் பொறுப்பை அவன் தந்தை கரீமிடம் விட்டு விட்டான்.

அவர் இஸ்மத்திடம் அந்த ஏற்பாட்டை முதலில் சொன்ன போது அதிர்ந்து தான் போனான். எனினும் மேற்கொண்டு இஸ்மத்தால் எதுவும் பேச இயலாததொரு நிலைமையை தோற்றுவித்தது இந்த ஏற்பாடு.

அலுவலகத்திலிருந்து சுமார் மூன்றரை மைல் தூரமும் நலீஹாவின் வீட்டிலிருந்து சுமார் இரண்டு மைல் தூரமுமாக அமைந்திருந்தது உமர் பார்த்து ஒழுங்கு செய்திருந்த வாடகை வீடு.

தனிமையான கிணறு, மலசல கூட வசதிகளோடு சிறிது தோட்டமும் கொண்டதாகப் பிரதான பாதையிலிருந்து சுமார் அரை மைல் போல் உள்நோக்கி அமைந்திருந்த இந்த வீடு, குறைந்த வாடகையாகவும், சிறந்த சூழலாகவும் நெருக்கடியான வீடுகள் இல்லாமலும் விளங்கியது.

ஷாமிலாவையும் பிள்ளைகளையும் இஸ்மத்தின் பெற்றோரும் இணைந்து கூட்டிக் கொண்டு வந்து தனிக்குடித்தனம் நடத்த விட்டனர். வேண்டிய சட்டிப்பாணைகளையும் இன்னும் தேவையான இத்தியாதிப் பொருட்களையும் இரு சாராரும் கண்டியிலேயே வாங்கிக் கொடுத்தனர்.

புது வீட்டுக்குத் தேவையான கட்டில், மேசை, கதிரை போன்ற தளவாடங்களை இஸ்மத் வீட்டிலிருந்தும் ஷாமிலா வீட்டிலிருந்தும் உமர் புகை வண்டி மூலம் கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

இருவரின் பெற்றோர்களும் புது வீட்டில் இரண்டு நாட்கள் தங்கி விட்டுச் சென்றார்கள். அதன் பின் இஸ்மத் தனிக்குடித்தனத்தில் தங்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. என்றாலும் நலீஹா வீட்டுக்கும் அடிக்கடி போய் வரத்தான் செய்தான்.

இஸ்மத் தனிக்குடித்தனம் போனதில் நலீஹாவுக்கும் உள்ளூர வேதனை தான். எனினும் தான் அவனை ஒரேயடியாக பரிமுதல் செய்ய நினைத்தால் சிலவேளை தன் உறவுக்கோ, அல்லது ஷாமிலாவின் குடும்ப வாழ்க்கைக்கோ அவன் கட்டாயமாக "சீல்" வைக்க வேண்டிய நிலை உண்டாகும்.

இது ஆபத்தானது. தன்னுடன் இஸ்மத் கொண்டுள்ள தொடர்புக்கு ஷாமிலா இதுவரை எந்தவிதமான எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கவில்லை என்பதை இஸ்மத் மூலம் தெரிந்து கொண்டான் நலீஹா. அன்றொருநாள் ஷாமிலா தனிக்குடித்தனம் வரமுன்னர் இஸ்மத் ஷாமிலாவையும் பிள்ளைகளையும் பார்க்க அவன் வீட்டுக்குச் சென்று திரும்பியிருந்தான்.

அன்று ஷாமிலா தன் வீட்டுக்கு வந்திருந்த நேரம், தன் கணவன் என்று அவளிடமே அவள் கணவனை அறிமுகப்படுத்திய பின்னர் ஷாமிலா என்ன சொன்னாள் என்று அறிவதில் நஸீஹாவின் ஒவ்வொரு மூச்சும் ஆர்வம் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

இரவு படுக்கையில் வைத்து விளையாட்டாகக் கேட்பது போல் இஸ்மத் தன்னுடன் சங்கமமாகிக் கொண்டிருந்த வேளையில் “ஷாமிலா அன்டைக்கு வந்துட்ட போன பிறகு என்ன சொன்னாள்?” என்று கேட்டாள்.

நஸீஹாவின் இக்கேள்வி பொங்கி வந்த பாலில் தண்ணீரைத் தெளித்ததைப் போல், இஸ்மத்தின் உணர்ச்சிகளை சட்டென்று ஒடுக்கி விட்டது.

சற்று நேரத்தின் பின் “ஷாமிலாவுக்கு எல்லாமே விளப்பம், ஆனா, அது பற்றி அவள் ஒரு துளிசூட காட்டிக் கொள்ளல்ல!...” என்று இஸ்மத் சொன்னபோது, நஸீஹாவுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

அவன் மார்பில் மேல் சற்று ஊடுருவித் தாவி அவன் முகத்தோடு தன் முகத்தை வைத்துக் கொண்ட நஸீஹா, அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். “பொம்பளையளல் லெட்சத்துலயும் தேடி எடுக்க ஏலாத ஒரு பொம்பளத்தான் ஷாமிலா” என்றான் இஸ்மத்.

இஸ்மத்தின் இந்த ஷாமிலாவின் புகழ் வார்த்தைகள் நஸீஹாவின் நிர்மலமான இதயத் தடாகத்தில் விழுந்து சலனத்தை உண்டாக்கின.

“வேறு ஒருத்தியா இருந்தா அன்டைக்கு இந்த இடத்துலயே பீசபீல் (பலி) விழுந்திருக்கும். எங்க மானமும், உங்கட வாழ்க்கையும் பாழாகியிருக்கும். நீங்க உங்கட புருசன்னு என்னைச் சொன்னதும், ஷாமிலா எப்படித்தான் பொறுத்துக் கொண்டாளோ... அத அந்த அல்லாஹ்தான் அறிவான்!”

ஆரம்பத்தில் ஷாமிலாவைப் பற்றி இஸ்மத் புகழ்பாடுவது நஸீஹாவுக்கு எரிச்சலாகவே இருந்தது. இயற்கையான பெண் குணம் முதலில் பொறாமையையே உண்டு பண்ணியது.

ஆனாலும் “வேறு ஒருத்தியா இருந்தா இந்த எடத்துலேயே பீசபீல் (பலி) விழுந்திருக்கும்” என்று இஸ்மத் சொன்னபோது, உண்மையிலேயே அவளுக்கு ஷாமிலா மீது மதிப்புத்தான் எழுந்தது.

ஷாமிலா பாராட்டப்படக்கூடியவள் தான் என்று எண்ணியது அவள் மனச்சாட்சி. அதுவும் இஸ்மத் சட்டப்படி தன்னுடைய கணவன் அல்லன் என்பதும் வந்த இடத்தில் தன் உணர்ச்சிகளுக்குத் துணையானவன் அதன் பின்னரே தன் வகுப்புத் தோழியின் கணவன் என்பதும் தெரிய வந்தது.

‘அதுவும் ஷாமிலா, அவள் கணவனைத் தேடி தன் வீட்டுக்கு வந்த பின்னரே தெரிய வந்தது. இதை நஸீஹாவின் உள்மனம் அவளுக்கு உணர்த்தியது. வேறு எந்தப் பெண்ணுமே, “ஏன் நான் கூட என் கணவன் இன்னொருத்தியுடன் சிரித்துப் பேசுவதை விரும்பமாட்டேன்” என்று அவள் நினைத்த போது ஷாமிலா நல்லவள்தான் என்று அவன் மனம் முடிவ கட்டியது.

தன் தொடர்பைப் பற்றி ஷாமிலா காட்டிய மௌனம், ஷாமிலாவுக்கு, இஸ்மத்திடம் அன்பு இல்லை என்று கூறிவிட முடியாது. தன்னுடன் படிக்கும் காலத்தில் கூட மலையே

உருண்டு தன் தலை மீது விழுந்தாலும் கலங்காது கலவரமோ பரபரப்போ பதற்றமோபடாது பூரணமாக சிந்தித்து செயல்படக் கூடியவள் அவள் என்பதைத் தவிர ஷாமிலாவைப் பற்றி வேறு யாரும் உணர முடியாது என்பதை நவீன உணர்ந்தாள்.

நவீனாவின் நீண்ட மௌனத்தைக் கண்ட இஸ்மத் “என்ன பேச்சையே காணோம்...?” என்றான்.

“அவள் படிக்கிற காலத்துலக் கூட எதுக்கும் கலங்காத, பேராசைப்படாத நல்ல கொணம் உள்ளவள்தான்!”

“நான் ஷாமிலாவைப் பற்றி பேசினதும் பொறாமை வந்திருச்சாக்கும்னு நெனைச்சேன்!”

“ஏன்...! நான் ஏன் பொறாமைப்படனும்?”

“நீங்களும் ஒரு பொம்புள இல்லையா?”

“அவள் உரிமையை நான் பறிச்சுக் கொண்டு அவ மீது பொறாமைப்பட்டா நல்லா இருக்கும்!” என்ற நவீனா. இஸ்மத்தை அணைத்துக் கொண்டாள். இஸ்மத்தும் அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

கண்ணகியைப் பிரிந்து மாதவியிடம் வந்த கோவலன் சிறு விசயத்தால் தான் மாதவியைப் பிரிந்த சென்று சிலப்பதிகாரமே உருவானது என்பதை உணர்ந்த நவீனா. மேற்கொண்டு பேசிப் பிரச்சினையை வளர்த்து இஸ்மத்தைக் குழப்பாமல் அவளும் சேர்ந்து ஷாமிலாவின் புகழ்பாடி பிரச்சினைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தாள். அப்படி பேசுவதில் தான் அவளுக்கும் ஆதாயம் இருந்தது.

நவீனாவால் வாய்திறந்து பேசாது போனாலும் ஷாமிலாவின் மணவாழ்க்கைப் பற்றி அவள் மனம் பொறாமையே கொண்டது. இஸ்மத்திடமுள்ள ஆண்மையை அவள் ஒருநாள் கூட தன் கணவன் சவரீட்டிடம் உணர்ந்தது கிடையாது.

திருமணம் செய்த முப்பத்தைந்து நாட்களில் தன்னைப் பிரிந்து தூர தேசம் சென்று விட்ட அவள் கணவன் சவரீட், புரியாத உறவை இது என்று உணர்த்தி, அது என்னவென்று புரிய முன்னரே நவீனா, தாய்மையும் அடைந்து விட்டாள். இந்த நிலைமையினால் தான் இஸ்மத்தை பற்றுக்கோடாக பற்ற வேண்டிய துரப்பாக்கிய நிலை அவளுக்கு ஏற்பட்டது. தான் கணவனுக்கு தவறு இழைத்து விட்டதை எண்ணி அவள் வேதனைப்பட்டாள்.

கணவனானவனும் தன் மனைவியின் ஆசாபாசங்களை உணர்ந்து நடந்து கொள்ள வேண்டும். தன் காரியம் நிறைவேறினால் போதும் என்று செயல்படுகின்ற ஆண்களாலும், கட்டியவளைப் பற்றி சிஞ்சித்தும் சிந்திக்காமல் உழைப்பும், அரட்டையும் தன்னிச்சையுமே பிரதானம் என்று செயல்படும் ஆண்களால் தான் என்னைப் போன்ற பெண்கள் தண்டவாளம் மாறிச் செல்ல வேண்டிய துரல்பம் ஏற்படுகின்றது.

எது எப்படியானாலும் புலி பசித்தாலும் புல் தின்னக்கூடாது தான். ஆனால், முதன் முதலாக இஸ்மத்தை நாடி கதவைத் திறந்தபோதே தன் கற்பு அந்தக் கதவு வழியாகவே வெளியேறிவிட்டது என்று பலவாறு சிந்திக்க ஆரம்பித்த நவீனாவின் தூங்காத மனம் சொல்லொணாத வேதனையை அனுபவிக்க ஆரம்பித்தது.

இந்த வேதனையின் பிரசவமாக பிறந்த சூடேறிய கண்ணீர்த் துளிகள் அவள் கன்னங்களின் வழியாக வடிந்து காதுக்குள் புகுந்து தகித்தன.

தனிக்குடித்தனம் வந்த பிறகு வீட்டு வெளி வேலைகளையும் ஷாமிலாவே செய்து கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது. அவசரமான தேவைகளுக்கு கடை, கண்ணிகளுக்கு போக வேண்டிய பளுவும் அவளுடைய தலையிலேயே ஏறி உட்கார்ந்து விட்டது.

எடுத்ததற்கெல்லாம் கடைக்கு ஓடாமல் ஒரே தடவையாக தேவையான பொருட்களை கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டாள்.

அவள் குடியிருந்த வீட்டுக்கு சுமார் நான்கு மைல் தொலைவில்தான் பிரதான சந்தையிருந்தது. வாரமொருமுறை நடக்கும் அந்தச் சந்தையில்தான் ஷாமிலா அக்கம் பக்கத்து பெண்களுடன் பஸ்ஸில் சென்று சாதாரணமாக ஒரு வாரத்துக்குத் தேவையான மரக்கறி வகைகளையும் அரிசி, தேங்காய் போன்ற அத்தியாவசியப் பொருட்களையும் வாங்கி வந்து விடுவாள். அதுவரைக்கும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் எதிர் வீட்டில் அல்லது பக்கத்து வீட்டில் விட்டு விட்டுச் செல்வாள்.

அவளது குடும்பச் செலவுக்கு இஸ்மத் கொடுத்த பணத்தோடு, அவனின் தந்தை கரீமும் மாதாமாதம் வீட்டுக்கூலிக்கு என்று வேறு ஒரு தொகையைக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை ஷாமிலா பக்கத்து வீட்டுக்காரியுடன் பஸ்ஸில் சந்தைக்குச் சென்று மரக்கறிவகைகளை பேரம் பேசி வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள். பக்கத்து வீட்டுப் பெண் தொலைவில் தேங்காய் வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஷாமிலா...! ஷாமிலா!!” என்று தன்னை யாரோ கிணற்றுக்குள்ளிருந்து அழைப்பதைப் போல் கேட்டு பின்னால் திரும்பினாள்.

பெரியதொரு வாகனம் தன்னை மோதியதைப் போல் அதிர்ந்தாள், ஷாமிலா! அவள் எதிரே..... அந்த முகம்!

காலமெல்லாம் மறக்கமுடியாத. நன்கு பரிச்சயமான முகம்!! அந்த முகத்துக்குரியவன்.....

அமீர்!

அமீரைக் கண்டதும் அவள் உள்ளம் குளிர்ந்தது. அந்தக் குளிர்ச்சி நீடிக்காதவாறு ஷாமிலாவின் மனம் அடுத்த கணம் வேதனையால் நிரம்பி வழிய ஆரம்பித்தது.

அவள் கண்களில் நீர் நிறைந்து அமீரை அவள் பார்வையிலிருந்து மறைத்தது.

விரைவாக சேலைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்ட ஷாமிலா, மீண்டும் அமீரை ஆவலுடன் நோக்கினாள். அவன் கண்களிலும் நீர் கரைதட்டி நின்றது. இருவரின் மனங்களும் வேதனையால் தகித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அங்காடி வியாபாரிகளின் இரைச்சல் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

நடுச் சந்தையிலே நடந்த தூண்களைப் போல ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு தங்களுக்கு வழிவிடாமல் இருப்பதால் ஆத்திரம் கொண்ட இரண்டொருவர் அவர்களை இடித்துக் கொண்டுச் சென்றனர்.

“புதுக் காதல்” என்று பார்த்தவர்களில் சிலர் எண்ணியிருக்கவும் கூடும்.

அமீரை நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாமல் ஷாமிலா, தன் பார்வையை பாதையின் பக்கம் திருப்பினாள். அங்கே ஒரு மதில் சுவரில் ஆணும், பெண்ணும் காதலன் காதலியாக அணைத்தபடி இருக்கும் சினிமா சுவரொட்டி அவள் பார்வையில் தென்பட்டது. அதேவேளை அதன் அருகில் சென்று கொண்டிருந்த கிழவன் ஒருவன் “பளிச்” என அந்தக் காதலியின் முகத்தில் வெற்றிலை எச்சிலைத் துப்பிவிட்டுச் சென்றான்.

“என்ன..... ஷாமிலா....? சுகமா இருக்கிறியா....?” என்று திக்கித் திக்கிக் கேட்டான் அமீர்.

“மறக்க முடியாத நினைவுகளால் மெழுகுவர்த்தியைப் போல உருகிக் கொண்டு இருக்கிறேன்!” சொல்லி முடியும் போதே கண்ணீர் சடசட என்று கொட்டியது ஷாமிலாவுக்கு.

“என்ன.... ஷாமிலா சொல்ற...?” அமீரின் கேள்வியில் எதுவுமே புரியாத கலவரம் தென்பட்டது.

“என்னால என்ன செய்யிறதுன்னே தெரியாமத்தான் வாழ்ந்துக் கிட்டிருக்குறேன்!”

“ம்...” என்ற பெருமூச்சு விட்டான் அமீர்.

“எப்ப வந்தீங்க...?”

“நேத்துத்தான்!”

“வீட்டுக்கு போனீங்களா...”

“இல்ல ஷாமிலா... நீ இந்த ஊர்ல இருக்கிறதா கேள்விப்பட்டேன். இஸ்மத்தின் ஓபீஸ் பியோன் மூலமத்தான் அட்ரஸைத் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். அங்க வீட்டுக்கு போனா நீ சந்தைக்கு வந்ததா எதிர்வீட்டு மனுசி சொன்னா...! அதுதான் உன்னைப் பார்க்க இங்கே ஓடி வந்தேன்!” என்றான் அமீர்.

“உன்னைப் பார்க்க இங்க ஓடி வந்தேன்” என்று அவன் கூறியபோது தன்னைப் பார்க்கும் ஆவல் அவனை எப்படி விரட்டியிருக்கிறது என்பதை ஷாமிலாவால் நன்கு புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவன் அன்பிலேயே அவள் மனம் லயித்திருந்ததால் அவள் பேச நேரம் பிடித்தது.

“எத்துன புள்ள?”

“ரெண்டு....!”

“ம்... இந்தா இதுல என் அட்ரஸ் இருக்கு! தேவையான நேரம் வந்து பார்!” இல்லன்னா ஒரு லெட்டர் போடு. நாளை வர்ரேன். இம்... இதையும் வச்சுக்கோ!” என்று விலாசத்தை ஒரு துண்டில் எழுதி. அதனுடன் கொஞ்சம் பண நோட்டுக்களையும் அவள் கரங்களில் திணித்தான்.

“வேண்டாம்” என்று மறுக்கக் கூட ஷாமிலாவுக்கு வாய்வரவில்லை.

அமீரின் கரம் அவள் கரத்தோடு ஸ்பரிசித்தபோது அவள் உடலெங்கும் ஒரு புனிதமான உணர்ச்சி இரத்தத்தோடு இரண்டரக் கலந்து ஓடி அவளின் இதயத்தோடு இனிமையாக சங்கமித்தது.

அவர்களின் இடையே புகுந்த கறிவேப்பிலைக் கட்டு வியாபாரச் சிறுவன் இணைந்த கரங்களை இடித்து பிரித்துக் கொண்டு முன்னே சென்றான்.

தூரத்தில் தேங்காய்ப் பையோடு ஷாமிலாவுடன் துணைக்கு வந்த பெண் ஷாமிலாவை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு “பக்கத்து வீட்டு மனுசி வர்ரா...!” என்ற ஷாமிலா தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

“நான் வர்ரேன்” என்ற அமீர் கூட்டத்தில் புகுந்து மறைந்தான்.

பக்கத்து வீட்டுக்காரியோடு மரக்கறிகளை வாங்கிக் கொண்டு சந்தையை விட்டுப் புறப்பட்டாள் ஷாமிலா.

மரக்கறி பையை விட அவள் மனதில் கனம் ஏறியிருந்தது.

தன் வீட்டுக் கதவு இரவு தட்டப்படும் ஒசை கேட்டு இஸ்மத் கதவைத் தட்டுகிறான் என்ற ஆவலுடன் வந்து நஸீஹா கதவைத் திறந்தாள்.

எதிரே சஹீட் நிற்பதைக் கண்டதும் “நீங்களா?” என்று இரண்டடி பின் வாங்கினாள். அவள் அடைந்த அதிர்ச்சியின் வேகத்தால் அவள் தேகமெங்கும் “குப்” பென வியர்த்து அவள் உள்ளாடைகளை நனைத்து விட்டது. “நீங்களா” என்ற கேள்வியில் அவள் வேறு யாரையோ எதிர்பார்த்திருக்கிறாள் என்று புரிந்து கொள்ளும் சக்தி ஈராக்கிலிருந்து நாடு திரும்பியிருந்த சஹீட்டுக்கு அப்போது இருக்கவில்லை.

‘மனைவியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலேயே தன் கையில் உள்ள பேக்கை உள்ளே வைத்து விட்டு “இன்னும் சாமான் இருக்கு” என்று சொல்லி விட்டு மீண்டும் வெளியே சென்றான். நஸீஹாவும் உடன் சென்றாள். சஹீட் டிரைவரின் துணையோடு காரில் இருந்த பொருட்களை இறக்கினான்.

காருக்கு கொடுக்க வேண்டிய வாடகையைக் கொடுத்ததும் கார் கிளம்பி விட்டது. பொருட்களை உள்ளே எடுத்து வைக்கும் போதே நஸீஹாவின் தாய் வந்து விட்டாள்.

“யாரு மவனா?” முன்னறிவித்தலே இன்றி நாடு திரும்பிய மருமகனைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டாள் ஆரிபா. அவள் கையிலிருந்த குழந்தையை வாரி எடுத்து முத்தமிட்டான் சஹீட்.

நல்ல வேளை இன்று இஸ்மத் வீட்டிலில்லை! என்று எண்ணினாள் நஸீஹா. நல்லவனும் நன்மை நடக்கும் போது இறைவனைப் புகழ்கிறான். திருடனும் தான் திருட்டுக் குற்றத்திலிருந்து தப்பிக் கொள்ள இறைவனை வேண்டுகிறான் என்ற எண்ணதோடு இறைவனின் நினைவு நெடு நாளைக்குப்பின் இப்போது தான் நஸீஹாவின் மனதில் தோன்றியது.

இஸ்மத் வந்தால் கொடுக்கலாம் என்று எப்போதுமே இரவுச் சாப்பாடு தயாராக இருக்கும். அன்றும் அப்படியே சாப்பாடு தயாராகி இருந்தது. அதைக் கொண்டு வந்து சஹீட்டுக்கு கொடுத்தாள் நஸீஹா. சாப்பாடு வெகு ருசியாக இருந்தது. சஹீட் சுவைத்துச் சாப்பிட்டான். தன் மனைவி “வாய்க்கு ருசியாகச்” சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று எண்ணிய சஹீட் அகமகிழ்ந்தான்.

கொஞ்ச நேரம் உரையாடிக் கொண்டிருந்த பின் சஹீட் படுக்கைக்குச் சென்றான்.

மறுநாட் காலை தன் கணவன் திரும்பி வந்திருப்பதை நஸீஹா அலுவலகத்துக்கு போன் செய்து இஸ்மத்துக்கு அறிவித்து விட்டாள். அதுவும் சஹீட் யாரோ ஒரு நண்பனைப் பார்க்கப்போய் இருந்த வேளையில் தான் அருகிலுள்ள தபால் கந்தோருக்குச் சென்று அவளால் அவ்வாறு போன் செய்ய முடிந்தது.

நஸீஹா போனில் சொன்னதைக் கேட்டதும் இஸ்மத் அதிர்ந்து வாயடைத்து உட்காந்து விட்டான்.

மறுமுனையிலிருந்து பேச்சைக் காணாததால் “ஹலோ! ஹலோ!!” என்று மூன்று முறை பேசிய பிறகே “... என்று இஸ்மத்தின் குரல் முனங்கலாகக் கேட்டது. இஸ்மத்தின் அதிர்வு நஸீஹாவுக்கு விளங்கியது. விருப்பமில்லாத கசப்பு மருந்தைக் குடிப்பது போலிருந்தது நஸீஹாவுக்கு சஹீட்டின் வருகை.

என்ன செய்வது என்று மனதுக்குள் எண்ணிய நஸீஹா, “நான் மறு தடவ போன்

பண்ணுற வரைக்கும் நீங்க என்னைச் சந்திக்க தெண்டிக்காதீங்க! எனக்கு நேரமாச்சு!" என்றவாறு போனை வைத்து விட்டான்.

இஸ்மத் இடித்து வைத்த புளியாக ரிஸீவருடன் அமர்ந்திருந்தான்.

நஸீஹாவின் பிரிவு இஸ்மத்தை தலைகீழாக மாற்றிவிட்டது. அதற்குத் துணை செய்தது புகாரி. ராசிக் என்ற சக நண்பர்களின் நட்பு. வரவர இஸ்மத் மித மிஞ்சிய குடிப்பழக்கத்துக்கு அடிமையாகிக் கொண்டு வந்தான். உழைக்கும் சம்பளப் பணம். மாத முடிவுக்கு முன் அவன் வாங்கும் கடனை அடைக்கவே போதவில்லை.

இதன் காரணமாக பஞ்சம். பசி. பட்டினி என்பன மெதுவாக அவன் தனிக்குடித்தனத்துக்குள் மெல்ல மெல்ல எட்டிப் பார்க்கவும், குடி வரவும் தலைப்பட்டன.

வறுமையின் வரவினால் வீடே சோபையிழந்து உணவு. உடை என்பன மஞ்சள் பூக்க ஆரம்பித்தன. ஷாமிலாவும் குழந்தைகளும் துலக்கப்படாத குத்துவிளக்குகளைப் போல் அருள் மங்க ஆரம்பித்தனர்.

சில வேளைகளில் பசியால் வாடினர். இருப்பதை கணவனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பிரித்தளித்து விட்டு தான் வெறும் தண்ணீரைக் குடித்து விட்டு "அல்ஹம்துலில்லாஹ்" (எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே) என இறைவனைப் புகழ்ந்து விட்டு தன் பசியை அடக்கிக் கொள்வான். ஷாமிலா.

இஸ்மத்தின் தந்தையின் உதவியால் வீட்டுக்கூலி தடையின்றி கட்டப்பட்டுக் கொண்டு வந்தது. இடைக்கிடை அமீரின் உதவிகளும் அவளுக்கு கிடைத்தன. இதனால் குறிப்பிடும் அளவுக்கு வறுமை வாட்டாது போனாலும் மேற்படி உதவிகள் தாமதமாகும் போது வறுமை தன் வேலையைக் காட்டத் தயங்கவில்லை.

இஸ்மத் வீட்டுச் செலவுக்கு பணம் கொடுப்பது நின்று போனாலும் வீட்டில் சாப்பாடு முதற் கொண்டு அவனுடைய ஏனைய தேவைகள் ஷாமிலாவினால் தங்கு தடையின்றி நிறைவேறிக் கொண்டே வந்தன.

அன்று அமீர் தந்த பணத்தில் மிக நன்றாக பிள்ளைகளுக்கும். கணவனுக்கும் என்று சமைத்து வைத்திருந்தான் ஷாமிலா. பிள்ளைகளுக்கு காலையிலும் சரியான உணவில்லை எனவே சமைத்த உணவை பிள்ளைகளுக்கு போட்டுக் கொடுப்போம் என்ற எண்ணி பிள்ளைகளின் பீங்கான்களைக் கழுவித் கொண்டிருக்கும் போதே இஸ்மத், தன் இரு நண்பர்களாகிய புகாரியுடனும், ராசிக்குடனும் வீட்டினுள் நுழைந்தான்.

இஸ்மத் நல்ல வெறியிலிருந்தான். அதே வெறியில் நண்பர்களும் இருந்தனர். பகல் இஸ்மத்தும் நண்பர்களும் ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை. எனவே இப்போது அவர்களுக்கு நன்கு பசியெடுத்தது.

சமையறைக்கு வந்த இஸ்மத் சட்டி. பாணைகளில் சோறும் கறிகளும் இருப்பதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டான். வாசலுக்கு வந்த இஸ்மத் "மச்சான் சோறு தின்னுவோமா?" என்று தன் இரு நண்பர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான். கடும் பசியில் என்ன செய்வது என்று திகைத்துப் போயிருந்த புகாரிக்கும். ராசிக்குக்கும் இந்தக் கேள்வி அமிர்தமாக இருந்தது.

"கொண்டா மச்சான் கொண்டா!" என்றான் புகாரி.

மித மிஞ்சிய வெறியில் இருந்த இஸ்மத் சட்டி, பாணைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வராந்தாவுக்கே வந்து விட்டான். கணவனின் செய்கைகளைக் கண்ட ஷாமிலாவும், தகப்பனின் செயலைக் கண்ட பிள்ளைகளும் பிரமித்து நின்றனர்.

சமையலாகும் வேளையிலிருந்தே “உம்மா பசி! பசி!” என்று இரு பிள்ளைகளும் கூறிக் கொண்டிருந்தனர்.

“கொஞ்சம் பொறுங்க! சீக்கிரமா சமைச்சுத் தரேன்!” என்று பல முறை அவர்களைச் சமாதானம் செய்தபடியே ஷாமிலா, அவர்களுக்கு சீக்கிரமாக உண்ணக் கொடுக்க என அவரச அவசரமாகச் சமைத்து முடித்தாள்.

வாசலில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த நண்பர்களைப் பார்த்து “போதுமாடா?” என்றான், இஸ்மத்.

“ரொம்ப டேஸ்ட்டான சமையல்டா!” என்று கேள்விக்குப் பொருத்தமில்லாத பதிலைச் சொன்னான் புகாரி.

வாசலில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களை கதவ இடுக்கின் வழியாக பாத்திமாவும், சலீமாவும் எட்டிப் பார்த்தனர். குழந்தைகள் தங்களை எட்டிப் பார்ப்பதைக் கண்ட புகாரி தான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பீங்காணை கிண்டலாக நீட்டினான்.

புகாரியின் இந்தச் செயல் பசியினால் வாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தைகளுக்கு கோணிக்ஞள் போட்டு தடியால் தட்டும் போது, நல்ல பாம்புக்கு வரும் கோபத்தைப் போல் கோபத்தை உண்டாக்கியது.

பாத்திமா தன் நாக்கை நீட்டி புகாரியைப் பழித்தாள். எதேச்சையாகத் திரும்பிய இஸ்மத் தன் நண்பர்களை குழந்தை பழிப்பதைக் கண்டு விட்டான்.

அடுத்த கணம்....

இஸ்மத்தின் கையிலிருந்த சோற்றுத் தகரப் பீங்கான் பாத்திமாவின் தலைக்கு மேலாகச் சென்று சுவரில் மோதித் தரையில் விழுந்து உருண்டு தாளம் போட்டு நின்றது.

தந்தையின் எதிர்பாராத கோபத்தைக் கண்ட குழந்தைகள் ஆளுக்கொரு மூலையாகப் பறந்தன. சத்தம் கேட்டு ஷாமிலா ஓடி வந்தாள். வந்தவளின் கன்னத்தில் ஓங்கி ஒரு அறைவிட்டான், இஸ்மத்.

“புள்ளையாடி வளர்த்திருக்கிற...புள்ள....!” என்று மறுமுறை அடிக்கப் போனவனை நண்பர்கள் தடுத்தார்கள். வாசலில் இருந்த எல்லாவற்றையும் துக்கி தரையில் அறைந்து உடைத்த இஸ்மத் “வாங்கடா போவோம்!” என்றபடி வெளியில் இறங்கினான்.

கணவனின் இந்த எதிர்பாராத செய்கையைக் கண்டு பிரமித்து சிலையாக நின்றாள் ஷாமிலா. இன்னும் ஷாமிலாவின் பொலிவு குன்றாத தோற்றத்தை திரும்பித் திரும்பி பார்த்தவாறே நண்பர்கள் இஸ்மத்தை அழைத்துக் கொண்டு சென்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் செல்வதையே சிலையாக நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ஷாமிலா. எங்கோ மூலைக்கொன்றாகப் பதுங்கியிருந்த பிள்ளைகள் இருவரும் மெதுமெதுவாக அச்சத்துடன் தாயை அணுகினார்கள்.

மெல்லத் தாயின் சாரியைப் பிடித்தபடி “உம்மா!” என்று அச்சத்துடன் அழைத்தாள் பாத்திமா.

தனது சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டாள். ஷாமிலா, தன்னையே அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் இரு குழந்தைகளையும் அணைத்துக் கொண்டாள். நெருப்பப்பட்ட இடத்தில் ஐஸ்கட்டியை வைத்தது போல் இருந்தது; தந்தையினால் அச்சமடைந்திருந்த குழந்தைளுக்கு தாயின் அரவணைப்பு.

தாயின் அரவணைப்புக்கு உட்பட்ட இரு குழந்தைகளும் தாயையும் அணைத்துக் கொண்டன. “உம்மா!” என்றாள் சலீமா.

“பொறுங்க உம்மா சுறுக்கச் சமைச்சத் தர்ரேன்!” என்ற படி எழ முயன்ற தாயை எழவிடாமல் குழந்தைகள் அணைத்துக் கொண்டன.

“வாப்பா ஒங்க அடிச்சாரா உம்மா!” - சலீமா.

“நொந்திச்சா உம்மா?” - பாத்திமா.

இரு குழந்தைகளும் தாயின் கன்னத்தை வருடியவறே கேட்டபோது ஷாமிலாவின் மனவேதனைகள் எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்து விட்டன. அதன் பிரதிபலிப்பாக ஷாமிலாவின் கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் உதிர்த்தன.

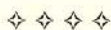
தாய் வேதனையில் தான் அழுகிறாள் என்றுணர்ந்தன குழந்தைகள். “இருங்க உம்மா ஒரு நொடியில் ஆக்கித் தர்ரேன்?” என்றாள் ஷாமிலா, தாயை மேலும் நோக்கச் செய்யக்கூடாது என்ற வாஞ்சையினால் “நீங்க அழாதீங்க உம்மா!” என்றாள் சலீமா.

“எங்களுக்கு பசி இல்ல உம்மா!” என்றாள் பாத்திமா.

“ஓ உம்மா எனக்கும் பசி இல்ல! என்றாள் சலீமா.

“ஏன்ட தங்கமே!” என இரு குழந்தைகளையும் அணைத்துக் கொண்ட ஷாமிலா, இரு பிள்ளைகளையும் மாறி மாறி முத்தமிட்டாள். இவ்வளவு சிறிய வயதில் தன் மீது இவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கும் குழந்தைகளை தனக்குத் தந்த அல்லாஹ்வுக்கு மனதார நன்றி சொன்னாள்.

உடனடியாக சுறுசுறுப்பாக சமையலில் மீண்டும் ஈடுபட்ட ஷாமிலா, வாசலில் உடைந்து சிதறியிருந்த பீங்கான், சட்டி பாணைகளையும் சோறு, கறிகளையும் ஒதுக்குவதில் ஈடுபட்டாள்.

இரவு இஸ்மத் வருவான் என எதிர்பார்த்த ஷாமிலா சுவரில் சாய்ந்து. முழங்கால்களில் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு நீண்ட நேரமாகக் காத்திருந்தாள்.

இரவு பதினொரு மணிக்கு மேலாகி விட்டது என்பதை எதிர்வீட்டுக்கு டி.வி. பார்க்க வந்தவர்கள் படம் முடிந்து செல்வதிலிருந்து உணர்ந்தாள், ஷாமிலா. “இனி இதுக்க மேல வரமாட்டார்” என எழுந்தவளின் மனதினுள் “அவர் நஸீஹா ஷட்டுக்கு போயிருப்பார்!” என்ற எண்ணம் நெளிந்தது.

உள்ளே சென்று குழந்தைகளைப் பார்த்தாள். பாயைக் கடந்து தரையிலங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக குழந்தைகள் உருண்டு நல்ல உறக்கத்தில் இருந்தன. இரு குழந்தைகளையும் தூக்கி பாயில் சரியாகக் கிடத்திய ஷாமிலா, அவர்களை நன்றாகப் போர்த்தி விட்டு அருகில் தூங்குவதற்காக சரிந்த போது....

வீட்டின் கதவு தட்டப்பட்டது. விரைவாசச் சென்று கதவைத் திறந்த அவள் எதிரே....

அமீர் நின்றிருந்தான்!

அமீரை அங்கே, அதுவும் இந்த நேரத்தில் கனவில் கூட எதிர்பார்க்காத ஷாமிலாவின் மனமும் உடலும் அதிர்ந்ததை அவள் திடீரென்ற ஒரு அடி உள்நோக்கி பின்வாங்கியதிலிருந்து தெரிந்தது. தன்னை ஷாமிலா சிஞ்சித்தும் எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை ஷாமிலாவின் அதிர்ச்சி நிலையிலிருந்து அமீர் புரிந்து கொண்டான்.

இருவரிடையே நிலவிய மயான அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒரு நாயின் ஊளைச் சத்தம் அந்த நட்ட நடுநிசியில் எழுந்தது. தன் தொண்டையைக் கணைத்துக் கொண்ட அமீர் “ஷாமிலா” என்றான்.

‘ஓ.... நீங்களா!’ என ஷாமிலா கேட்ட குரலில் வியப்பும் கேள்வியும் இரண்டறக் கலந்து பின்னிப் பிணைந்திருந்தன. வாசல் நிலையப் பற்றியபடியே “இஸ்மத் இருக்கிறாரா?” என்றான் அமீர்.

வார்த்தைகளால் பதில் சொல்ல முடியாத நிலையிலிருந்த, ஷாமிலா, மெதுவாக தலையைசைத்து “இல்லை” என்று பதிலளித்தாள். “ஷாமிலா!” என்ற உணர்ச்சியோடு அவளின் கைகளைப் பற்றினான் அமீர். ஷாமிலா மௌனமாக உள்ளே திரும்பிப்பார்த்தாள். குழந்தைகளும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தன.

ஷாமிலா இரண்டடி உள்ளே எடுத்து வைத்தபோது அமீரின் பிடி விடுபட்டது. எனினும் அமீர், ஷாமிலாவைத் தொடர்ந்து உள்ளே இரண்டடி எடுத்து வைத்தான். அவன் உள்ளே வந்ததும் ஷாமிலா அமைதியாகக் கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டான்.

சற்று முன்பு டெலிவிஷனில் காட்டப்பட்ட படத்தின் காதல் காட்சிகளைப் பற்றி இரண்டு வாலிபர்கள் எதிர் வீட்டினுள் இருந்து விமர்சிப்பது ஷாமிலா வீட்டுக்குள் கேட்டது. அது ஹிந்திப் படமாகையால் அதன் கதை ஒருவனுக்கு விளங்கியதைப் போலவே மற்றவனுக்கு விளங்கவில்லை. என்பது அவர்களின் உரையாடல்களிலிருந்து தெளிவாகியது.

“அது அப்படி இல்ல! அவன்ட சொந்த மாப்பிள தூரப் பயணம் போனதும் அவன்ட முந்தின “லவ்வர்” ஒரு நாள் ராவ் அவளைத் தேடி வாரான். அவளோட பழைய காதல் ஆசையெல்லாம் அன்டைக்குத்தான் தீருது” - இது ஒருவன்

“ஆனா, அவள் புருசனையையே ஆண்டவனா நெனைக்கிற மாதிரித்தான் புருசனோட முன்னுக்கு அவன்ட நடிப்பும், பசுப்பும் - இது இரண்டாமவன்

“பொம்பளையளே அப்பிடித்தான்டா!” முதலாமவன் சொன்னான். சிறிது நேரத்தில் சுவர்க்கடிகாரத்தில் ஒரு மணி ஒலித்தது. “ம்.. ஒரு மணி ஆவது... படுப்போம்!” என்றான் இரண்டாமவன். அத்தோடு அவர்கள் உரையாடல் நின்றது.

தன் மேலாடையை சரி செய்தவாறே ஷாமிலா வாசல்வரை வந்தாள். அவள் பின்னால் வந்த அமீர் “ம்... இதை வச்சுக் கொள்ளுங்க....!” என்று சில நோட்டுக்களை அவள் கையில் திணித்தான். “நான் வரட்டுமா!” என்ற அமீர் ஷாமிலாவின் நெற்றியில் அன்புடன் முத்தமிட்டான்.

ஷாமிலா கதவைத் திறந்து விட்டாள்.

சற்றும் முற்றும் வாசலில் நின்று எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, வீட்டிலிருந்து வெளியேறிய அமீர் இருளில் மறைந்தான். எங்கோ நாய் ஒன்று விரட்டி, விரட்டி குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது. ஷாமிலா கதவை மூடிவிட்டு சற்று கண்ணயரும் போது மீண்டும் கதவு தட்டப்படும் ஒலிகேட்டு பதறி எழுந்தாள். மீண்டும் அமீர் தான் வந்திருக்க வேண்டும் என்றெண்ணியவாறே விரைவாக வந்து கதவைத் திறந்தாள்.

அங்கே.... எதிரே!

இஸ்மத் நின்றான்.

கலக்கமடைந்த ஷாமிலா, தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு, “ம்... உள்ளுக்கு வாங்கோ...!” என்றாள். ஷாமிலாவைக் கடந்து இஸ்மத் உள்ளே வந்தான். அவன் நடை தளர்ந்திருந்தது. தள்ளாடினான். கதவைச் சாத்திவிட்டு அவனைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்து படுக்கையில் கிடத்தினாள்.

அப்போதுதான் இஸ்மத் எங்கோ விழுந்து நெற்றியில் காயமுற்று இருப்பதைக் கண்டாள். உடனே நெற்றியைத் துடைத்து விட்டாள். காலணிகளைக் கழற்றினாள். உடைகளை மாற்றுவித்தாள். மித மிஞ்சிய குடிவெறியில் மல்லாந்து படுத்திருக்கும் இஸ்மத்தைக் கண்ட ஷாமிலாவின் மனம் வேதனையால் வெதும்பியது.

“சோறு தின்னுறீங்களா?” என்று ஷாமிலா, இஸ்மத்தைக் கேட்டாள். “வேணாம்!” என்றபடி இஸ்மத் திரும்பிப் படுத்தான். அவனுக்கு காற்று வீசினாள். அவன் அருகே அவன் சாய்ந்தபோது, இஸ்மத் அவளை இறுக அணைத்தான்.

பிள்ளைகளை திரும்பிப் பார்த்த ஷாமிலா, விளக்கை அணைத்து விட்டாள்.

விடிந்ததும் கையில் தேநீருடன் வாய் கொப்பளிக்க நீருடனும் வந்து கணவனை எழுப்பினாள் ஷாமிலா. ஷாமிலாவின் கையிலிருந்த தேநீரை வாங்கிக்கொண்டு அருகிலிருந்த கோப்பையிலுள்ள நீரால் வாயைக் கொப்பளித்து விட்டு, தேநீரைப் பருகலானாள்.

“நீங்க குடிக்கல்லையா...” என்ற கேட்டபடி ஷாமிலாவை நோக்கிய இஸ்மத் அவள் கன்னங்களில் விரல் தழும்புகள் இருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். மெதுவாக அவன் அவள் கன்னத்தைத் தடவி விட்டான்.

“ரொம்ப நொந்திச்சா ஷாமிலா” என்றபோது ஷாமிலாவின் விழிகளிலிருந்து மளமளவென்று கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடி வந்தது.

என்னை மன்னிச்சிடுங்க... ஏனோ தெரியாது... எனக்கு நேத்து அவ்வளவு கோபம் வந்திடிச்சு!.....”

ஷாமிலா. எதுவும் பேசவில்லை. ஆனால் கண்ணீர் பெருகியது.

“நான் செஞ்சது தவறுன்னு சொல்லிட்டேனே, ஏன் மறுவா அழுவறீங்க...?”

“அடிச்சதுக்காக நான் அழல்ல!”

“அப்போ.....?”

“நீங்க என் மேல வச்சிருக்கிற அன்புக்காகத்தான்!”

“என்னமோ தெரியல்ல... கொஞ்ச நாளா நான், நானாகவே இல்ல ஷாமிலா!”

“சொத்துப் பத்து இல்லாமப் போகும்ங்குறதுக்காக நான் சொல்லல்ல... உங்க உடம்புக்குத்தான் சரியில்ல....! குடியக் கொஞ்சம் குறைச்சா என்னா?” அவனுக்கு கோபம் வந்துடுமோ என்று அஞ்சி, அஞ்சியேதான் சொன்னாள்.

“நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்....ம் நீங்க போய் தேத்தண்ணிய குடிங்க...!”

கண்களைத் துடைத்தவாறே எழுந்த ஷாமிலா “நீங்க இனிமே வெளியே குடிச்சிட்டு வராதீங்க. நான் உங்களுக்கு இங்க வீட்டுல வாங்கி வைக்கிறேன்!” என்றாள்.

“ஷாமிலா...!” வியப்போடு எழுந்து அவளை உற்று நோக்கினான். இஸ்மத். அவன் உச்சந்தலையில் சம்மட்டி அடி விழுந்தது போல் உணர்ந்தான்.

“அந்த வீட்டுல சாராயம் விக்கிறாங்க..... நான் எடுத்து வைக்கிறேன்!”

இஸ்மத் எதுவுமே பேசவில்லை, ஷாமிலாவின் அன்பு வெள்ளத்தில் அவன் அடித்துச் செல்லப்படும் துரும்பாக நின்றான். ஷாமிலா சமையறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

நேற்று அந்த அளவுக்கு அவன் மிருகமாகக் காரணம் நண்பன் புகாரி தந்த “ஹெரோயின்” எனும் ஆளைக் குடிக்கும் போதைவஸ்து தான் என்பதை இஸ்மத் காலையில் தான் உணர்ந்தான். தேநீரைக் குடித்து முடிந்ததும் அவன் கண்கள் எரிச்சல் எடுக்க ஆரம்பித்தது. தலை கணமாக இருந்தது. இன்னுமொரு முறை அந்த போதைப் பொருளான “ஹெரோயின்” புகைக்க வேண்டும் போலிருந்தது.... குளித்தால் சற்று உடலுக்கு சுகமாக இருக்கும் என்று எண்ணியபடியே படுக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

கானல் நீரில் கலங்கிய மான்

தான் கேட்கும் நேரமெல்லாம் ஷாமிலா பணம் தருகிறாளே. அவளுக்கு ஏது பணம் என்றோ, தான் சம்பளத்தில் ஒரு சதமேனும் கொடுக்காமல் வீட்டுச் செலவுக்கு என்ன செய்கிறாள். எப்படி தேவைகளும் நிறைவேறுகின்றன என்பதையோ இஸ்மத் சிந்திக்கவேயில்லை.

இஸ்மத்தின் ஆப்த நண்பர்களான புகாரியும், ராசிக்கும் தங்களது ஏனைய தேவைகளுக்கும் போதை தேவைகளுக்கும் பெரிதும் இஸ்மத்தின் கையையே எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

இஸ்மத்தும் பிரதி பலன் எதிர்பாராமல் அவர்களுக்கு செலவிட்டு வந்தான். நண்பர்கள் பணம் கேட்கும் போது இல்லை என்று சொல்லக் கூச்சப்பட்டான். இஸ்மத்தின் இந்தச் செயலினால் அவனது குடும்பம் இக்கட்டான நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளதை இஸ்மத் உணரவில்லை.

அமீரைச் சந்திக்கத் தவறும் போதும் இஸ்மத்தின் தந்தை கரீம் வந்து போக தாமதம் ஆகும் போதும் வீட்டில் பொருளாதார நிலையை சீர் செய்ய முடியாமல் ஷாமிலா பெரிதும் திண்டாடினாள்.

தான் மட்டுமாக இருந்தால் எதையும் தாங்கிக் கொள்ளும் திராணி அவளுக்கு இருந்தது. ஆனால் பச்சைக் குழந்தைகள் “பசி” என்று கேட்கும் போது தான் அவளால் எதுவுமே செய்ய முடியாமல் திணறினாள்.

நிலையை விளக்கினாலோ வறுமையை எடுத்துச் சொன்னாலோ விளங்கிக் கொள்ளும் திறமையோ, பசியைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியோ அந்த மழலைகளுக்கு இருக்கவில்லை.

எது எப்படி ஆனாலும் ஷாமிலா பணம் கிடைக்கும் போது வீட்டு வாடகையை மட்டும் கொடுப்பதில் பின் தங்கியதில்லை. இதனால் இதுவரை வாடகை பாக்கி என்ற பிரச்சினை எழாமல் போயிற்று. இதையெல்லாம் விட ஷாமிலா இப்போது எட்டுமாத கர்ப்பிணியாகி விட்டிருந்தாள். தங்களோடு வந்து தங்கும்படி இஸ்மத்தின் பெற்றோரும் ஷாமிலாவின் பெற்றோரும் வந்து வற்புறுத்திக் கூப்பிட்டனர்.

இஸ்மத்துக்கு தான் இல்லாது போனால் சாப்பாட்டிற்கும், கவனிப்புக்கும் கஷ்டமாகி விடும் என்பதால் அவ்வாறு போக ஷாமிலா மறுத்து விட்டாள். இன்னும் சில நாளில் ஷாமிலாவின் பெற்றோர்கள் வந்து தங்குவதாக முடிவு செய்திருந்தனர்.

ஷாமிலா மாலை வேளையில் வெகு சிரமத்துடன் குனிந்து முற்றத்தைக் கூட்டிக்

கொண்டிருந்த போது பாத்திமாவும், சலீமாவும் ஷாமிலாவை நெருங்கினார்கள்.

“உம்மா...!” என்றாள் பாத்திமா.

பாத்திமாவின் அழைப்பைக் கேட்ட ஷாமிலா, குப்பையை சற்று வேலி ஓரமாக கூட்டி ஒதுக்கி விட்டு “என்ன உம்மா...!” என்று கேட்டபடி நிமிர்ந்தாள்.

“பசிக்குதும்மா!”

ஷாமிலாவுக்கு “சுரீர்” என்றது.

வீட்டில் ஒரு மணி அரிசி இல்லை. ஒரு சதம் என்று பணமும் இல்லை. என்ன செய்வது என்ற பிரமிப்பில் அவள் ஆழ்ந்திருக்கும் போது “எனக்கும் தான் உம்மா... பசி தாங்க ஏலா!” என்று தன் வயிற்றை தடவியவாறே மறு கல்லை தூக்கிப் போட்டாள் சலீமா.

ஷாமிலாவின் பெற்ற மனம் வேதனையால் குமைந்தது. தன் இரு குழந்தைகளையும் கட்டி அணைத்தவாறே.... “என் கண்ணே.... நான் என்ன உம்மா செய்வேன்!” என்று மனம் கசிந்தவாறே இரு குழந்தைகளையும் அரவணைத்துக் கொண்டாள்.

கண்ணீர் மல்கிய ஷாமிலாவின் பார்வைக்கு வேலி ஓரத்தில் நடப்பட்டிருந்த மரவள்ளி மரங்கள் மங்கலாகத் தென்பட்டன. சட்டென்று எழுந்து தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்ட ஷாமிலா, சற்று தொலைவிலிருந்த மண் வெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு சென்று அந்த மரவள்ளி மரங்களில் ஒன்றின் அடியில் தோண்டினாள்.

அவளுடைய தற்போதைய கர்ப்பிணி நிலை அவசரமாகவோ கஷ்டப்பட்டோ செயல்பட இடமளிக்கவில்லை. முதலில் பிடுங்கிய மரத்தில் வேர் மட்டுமே இருந்தது.

இரண்டாவது மரத்தில் ஒரு கிழங்கு இருந்தது. மூன்றாவது, நான்காவது மரங்களில் கிழங்குகள் இருந்தன.

ஒரு வேளைக்குப் போதுமான அளவு கிடைத்ததும் அவைகளை மரங்களிலிருந்து முறித்து எடுத்துக் கொண்ட ஷாமிலா, “வாங்க உம்மா இதெ சுருக்கா அவிச்சுத்தாரேன்...!” என்றவாறு கிழங்குகளை கூட்டி எடுத்துக் கொண்டு வீட்டினுள் சென்றாள்.

கடும் மழை பொழிய ஆரம்பித்தது. குளிரினால் துவண்ட குழந்தைகள் இரண்டும் கிழங்கு அவித்து முடியும் முன்னரே பசியின் கோரப் பிடியில் சிக்கி துவண்டு நித்திரையாகி விட்டிருந்தன.

பிள்ளைகள் எழுந்த பிறகு கொடுப்போம் என்றும் தானும் அவைகளுடன் சேர்ந்தே சாப்பிடலாம் என்றும் எண்ணினாள். மாலையை இருள் விழுங்கத் தொடங்கியது.

பிள்ளைகள் நெடுநேரமாகத் தூங்குவதால் எழுப்பி கிழங்கைச் சாப்பிடக் கொடுக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் இரு குழந்தைகளையும் மெதுவாகத் தட்டி எழுப்பினாள்.

பின் சற்று குளிர்ந்த நீர் எடுத்து இரண்டு குழந்தைகளின் முகங்களையும் கழுவி, துடைத்து விட்டு பீங்கான்களைக் கழுவி மரவள்ளிக் கிழங்கை பங்கிட சட்டியைத் திறந்தபோது,

இஸ்மத் தன் நண்பர்களான புகாரி, ராசிக் இருவருடனும் வீட்டினுள் நுழைந்தான். அவர்கள் வந்து சேர்ந்த முகூர்த்தமோ என்னவோ மழை பெருமழையாகக் கொட்டத் தொடங்கியது.

ஷாமிலாவைத் தேடி சமையறைக்கு வந்த இஸ்மத் பீங்கான்களில் கிழங்கு பங்கிடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான்.

“அட கெழங்கா!” என்றபடி பாணையில் எஞ்சியிருந்த கிழங்கையும் பீங்கான்களில் கொட்டி இரு கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு வராந்தாவுக்கு விரைந்தான்.

ஷாமிலாவும் பிள்ளைகளும் மலைத்து நின்றனர்.

கிழங்கு பீங்கான்களோடு வந்த நண்பனைக் கண்ட புகாரியும் ராசீக்கும் பீங்காளை எட்டிப் பார்த்தனர் “அட கெழங்கா!” என்றான் ராசீக்.

தனக்கு தரும் முன்னரே பீங்கானில் கையைப் போட்டு ஒரு துண்டை எடுத்துத் தின்றவாறே “நல்ல கெழங்கு.... ஆனா, உப்புதான் கொஞ்சம் போதாது...!” என்றான் புகாரி.

“என்ன மச்சான் இது மட்டுமா! மருந்து இல்லையா!” என்றான் ராசீக்.

“இருக்கும் எடுத்துத் தாரேன்!” என்றவாறு கிழங்கை தின்றபடியே மூவரும் “ஹேரோயின்” என்ற போதைப் பொருளை புகைக்க ஆரம்பித்தனர்.

தன் நண்பர்கள் பல தடவை இது போல் முன்னர் வீட்டுக்கு வந்தபோது வீட்டினுள்ளே இருந்து சாராயம் எடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறான். அந்த ருசிக்காக நண்பன் இப்போதும் கேட்டான்.

வெளியே மழை. பேய் மழையாக கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன மச்சான் மருந்தில்லையா?” என்று இஸ்மத்தை தொந்தரவு செய்ய ஆரம்பித்தான் புகாரி.

“கொஞ்சம் இரு கொண்டு வாரேன்!” என்றவாறு சமையலறையில் செய்வதறியாது திகைத்து நிற்கும் ஷாமிலாவின் அருகே வந்தான்.

“எங்க சாராயம்!” இஸ்மத் மெதுவான குரலில் கேட்டான்.

ஆனால், அவன் குரல் ஷாமிலாவின் செவிகளில் ஊடுறுவிச் செல்லவில்லை. போதைப் பொருளின் போதை இஸ்மத்தின் மூளையைத் தாக்கி, அவனை மிருக நிலைக்கு கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தது.

“ஓன் காது என்ன செவிடா!” இரைந்தான் இஸ்மத்.

இஸ்மத்தின் இரைச்சலைக் கேட்ட ஷாமிலா அதிர்ந்தான். ஒரு நாளும் இஸ்மத் இதுபோல் கத்திப் பேசியதே கிடையாது. இன்று இவ்வாறு சத்தம் போட்டதைக் கேட்டு ஷாமிலா விக்சித்துப் போய் நின்றான்.

தகப்பனின் குரலைக் கேட்ட பிள்ளைகளும் மிரண்டன.

ஒரு நாளும் இல்லாது இன்று “வா, போ” என்று ஒருமையில் விளித்தது ஷாமிலாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. எனினும் அவன் மிதமிஞ்சிய போதையில் இருக்கிறான் என்பதை ஷாமிலா உணர்ந்தான்.

“மானம் கெட்ட எனக்கு என்ன மரியாதை வேண்டிக் கிடக்கிறது” என்றும் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“என்ன காது கேட்கல்லையா!” இஸ்மத் கோபமாகக் கேட்டான்.

“என்ன சொன்னீங்க?” ஷாமிலாவின் குரல் கிடங்கினுள்ளிருந்து முனங்குவதைப் போல் கேட்டது.

“எங்க சாராயம்?”

“கொண்டு வரல்ல!”

“ஏன்... எந்தநாளும் போல கொண்டு வந்து வைக்க தெரியாதா?”

ஷாமிலா நிதர்சனமாக கணவனை நோக்கி விட்டு புறக்கடைச் சன்னலூடாக வெளியே நோக்கினாள்.

கொட்டும் அடை மழையில் கட்டி இருளை வெட்டி மறைந்தது ஒரு மின்னல். அதைத் தொடர்ந்து மிக அண்மையில் எங்கோ ஓர் இடி விழுந்தது.

“என்ன பேச ஏலாதா....?” இடியைத் தொடர்ந்து பேசிய இஸ்மத்தின் குரல், அந்த இடியின் ஓசையை எதிரொலிப்பதைப் போல் ஒலித்தது.

“கொண்டு வரல்ல...!”

“ஏன்....?”

“காசில்ல!” ஷாமிலாவின் பதிலைக் கேட்டு வெளியே குமுறும் வானத்தைப் போல்; இஸ்மத்தின் மனம் குமுறியது.

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய? ம் இப்போ போய் கொண்டுவா...!”

ஷாமிலா மீண்டும் சன்னலினூடாக வெளியே நோக்கினாள். கருமை கருக்கட்டிக் கொண்டிருந்தது. மின்னலையும் காணோம்.

“என்ன ஏலாதா?”

“மழ!”

“கரைஞ்சிட நீ என்ன உப்பா?”

ஓர் ஆணின் நினைவால் தான் அழிவதையும் தன்னால் இன்னொரு ஆணின் வாழ்வு அழிவதையும் தன் மனதுக்குள் உருவகப்படுத்திக் கொண்ட ஷாமிலா. “நீரால் உண்டாகுற உப்பு, நீரால் தானே கரையுது!” என்றாள்.

இதைக்கேட்ட இஸ்மத்துக்கு கோபம் எல்லை மீற, “ஒங்கட வாப்பா மாஸ்டர்ன்னு எனக்கு நீ படிப்பிக்கவா வாறாய்?” என்றவன் “போடி போ.... எவனோட போயாவது சாராயம் கொண்டு வா!” என்றவன் சமயலறைக் கதவைத் திறந்து நிறைமாதக் கர்ப்பிணியான ஷாமிலாவின் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளினான்.

அவள் கதவைத் திறந்தபோது “சோ!” என்ற இரைச்சலுடன் காற்று மழைத் தூறலை வீட்டினுள் அடித்தது.

தாயை தந்தை கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளுவதைக் கண்ட இரு குழந்தைகளும் அழுதன.

“வாப்பா! உம்மா நனைஞ்சா காய்ச்சல் வரும் வாப்பா!” என்றழுதாள் பாத்திமா.

ஓங்கி பாத்திமாவின் தலையில் குட்டினான் இஸ்மத். இரண்டு குழந்தைகளும் ஓடிச் சென்று கட்டிலுக்கு அடியில் ஊர்ந்து பதுங்கிக் கொண்டன. இஸ்மத் கதவை அடித்து சாத்திவிட்டு நண்பர்களிடம் வந்தான்.

தாயும் தந்தையும் சண்டை பிடித்து அறியாததைக் கண்ட குழந்தைகள் மருண்டன.

வராந்தாவுக்கு இஸ்மத் வெறுங்கையுடன் வருவதைக் கண்ட புகாரி ஏமாற்றத்துடன் “என்ன மச்சான் மருந்து இல்லையா?” என்றான்.

“வரும் கொஞ்சம் பொறு!” என்ற இஸ்மத் கதிரையில் அமர்ந்தான். ஹெரோயின் அவனை மனித அறிவற்ற ஒரு மிருகமாக்கி விட்டிருந்தது.

மழை வரவர கடுமையாகிக் கொண்டே வந்தது. அந்த மழையில் நனைந்தபடியே ஷாமிலா நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் தலைவழியாக வந்து வழிந்த நீர் கண்களுக்குள் புகுந்தபோது சேலைத்தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள். சேலைத்தலைப்பும் தண்ணீரில் மூழ்கியே இருந்தது. அவளுடைய நிறைமாத வயிறு அவளை விரைவாக நடக்கவிடவில்லை.

தெருவிளக்கு ஒளியில் தனிமையாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்த போதும் அவள் மனம் கடுகளவிலும் இஸ்மத்தை நோகவில்லை “அவருக்கு நான் செய்து கொண்டிருக்கும் துரோகத்தை விட, பெரிதாக அவர் எனக்கு என்ன செய்து விட்டார்!” என்றே அவள் மனம் எண்ணியது.

நடந்து வந்த ஷாமிலா தெருவிலிருந்து சற்று உள்நோக்கி தள்ளி படிக்கட்டு வைத்து சற்று உயரமான மேட்டு நிலத்தில் இருந்த வீட்டின் படிக்கட்டுகளில் ஏறினாள்.

அவ்வாறு அவள் ஏறிய போது படி மீது வைப்பதற்காக அவள் கால்களைத் தூக்கியபோது கைகள் மாறி மாறி தொடைகளை ஊன்றின.

மெதுவாக படிக்கட்டுக்களைத் தாண்டி விட்டு வாசற் கதவை நெருங்கினாள். வீட்டினுள்ளே விளக்கு எரியும் வெளிச்சத்தைக் கண்டதும் அவள் ஒரு நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டாள்.

தரையில் தவழ்ந்த வெண்ணிலவு

நூன்றாக நனைந்து தெப்பமாகி விட்டிருந்த சாரியின் முந்தானையைப் பிழிந்தாள் ஷாமிலா. பின் முந்தானையை உதறிவிட்டு தன் முகத்தையும் தலையையும் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அப்படி துடைத்த போதும் தலையில் உறைந்திருந்த நீர் அவள் பிடரி வழியாக வழிந்து சட்டைக்குள்ளாக கீழ் நோக்கி ஊடுருவிச் சென்றது.

மழை முன்பை விட கடுமையாக பெய்யத் துவங்கியது. தன்னைக் கொஞ்சம் சுதாகரித்துக் கொண்ட பின் வாசலில் இருந்து அழைக்கும் மணி ஸ்விச்சை அமுக்கிய போது, அது உள்ளே ஒலிக்கும் ஒலி அவளுக்கு இலேசாகக் கேட்டது.

சற்று நேரத்தில் அவள் தலைக்கு மேலாக “ஹூட்டில்” விளக்கு எரிந்தது. அதன் பின் கதவு மெதுவாகத் திறந்து கொண்டது....

அந்த கதவு வழியாக

அமீர் தென்பட்டான்.

வெளியே ஆற்றில் ஆடையுடன் மூழ்கி எழுந்தவளைப்போல் எதிரே ஷாமிலா நிற்பதைக் கண்டதும் “ஷாமிலா!” என்று வியப்போடு இலேசாகக் கூவியபடியே அவளை அணைத்து உள்ளே எடுத்து கதவைச் சாத்தினான்.

உள்ளே இழுத்து எடுத்த ஷாமிலாவை “இப்படி இரு” என்ற சோபாவைக் காட்டிவிட்டு அமீர் உள்ளே விரைந்தான்.

ஒரு அகன்ற பெரிய பூத் துவாயை எடுத்து வந்து அன்புடன் அவள் தலையைத் துவட்டியவாறு “கொட்டும் மழையில் இப்படி தனியா வந்திங்களே, ஒரு குடையை எடுத்துக் கொண்டு வரப்படாதா?” என்று அவளை அன்புடன் கடிந்து கொண்டான். அமீர்.

தன் பின்னிய கூந்தலை விரித்து விட்டு அவனிடமிருந்த துவாயை வாங்கி தன் தலையை அமைதியாக துவட்ட ஆரம்பித்தாள்.

ஷாமிலா வந்து சேர்ந்த விதமும், அவளுடைய தற்போதைய தேக நிலையும், அமைதியான மௌனத்தோற்றமும் அமீரின் பாசத்தை ஷாமிலா மீது சற்று கோபம் கொள்ளச் செய்தன.

“பேய் மழையில் இப்படி வர்றீங்களே! அதுவும் இந்த நெலமையில் உங்களுக்கு கொஞ்சம் கூட அறிவில்லையா?

“என் வாழ்க்கையே கொந்தளிக்கிற கடல்! இந்த மழை என்னை என்ன செஞ்சிடப் போவது...!” என்றவாறு அவன் அன்பின் பரிதவிப்பைப் புரிந்து கொண்ட ஷாமிலா, அவனைப் பார்த்து அன்புடன் புன்னகைத்தாள்.

“இரவு பகல்தான் கூட இல்லாது.. இப்படி தனியா திரிஞ்சா எப்படி?..... இந்த மையிருட்டுல ஏன் வந்தீங்க...?”

“வழமையா என்னா கேட்கப் போறேன்! ஒரு போத்தல் சாராயம். அவசரமா தேவை” என்றபடி ஒரு பெருமூச்செறிந்தாள்.

அமீருக்கு அவள் வந்ததின் முக்கிய நோக்கம் விளங்கி விட்டது. இதற்கு முன்னரும் பல தடவை அவள் வந்து கேட்க, அவன் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறான்.

எனவே இன்னும் நேரம் கடந்து விட்டால் வாங்குவது கஷ்டமாகி விடும் என்று எண்ணியவன் “ம்.... நான் போய்க் கொண்டு வாரேன். எனக்கு வந்த சாப்பாடு இருக்கு. அத நீங்க சாப்பிடுங்க!” என்றவாறு மூலையில் இருந்த குடையை கையில் எடுத்தான்.

பரிவுடன் அமீரை நோக்கிய ஷாமிலா, “தினமும் கடைச்சாப்பாடுதானே..... ஒரு கல்யாணம் செஞ்சுகிட்டா என்ன?” என்றாள்.

அவள் வார்த்தையைக் கேட்டதும் அமீரின் முகத்தில் வேதனை ரேகைகள் மின்னலைப் போல் தோன்றி மறைந்தன. அவன் வேதனையோடு பேசினான்.

“ஏற்கனவே புரையோடிப்போன என் வாழ்க்கையில் உங்கட நினைவு சுட்ட புண்ணா எரியுது..... இந்த நெல்மையில் எனக்கென்ன கல்யாணம் ஷாமிலா?”

சுவர்க்கடிகாரம் மணி ஒன்பதரையை ஒலித்தது.

‘ம்.... நீங்க சாப்பிடுங்க. நான் போய் கொண்டு வாரன்.’

குடையை எடுத்துக் கொண்ட அமீர், வாசற் கதவையும் சாத்திக் கொண்டு வெளியேறினான்.

ஷாமிலா நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்டவாறு அந்த வீட்டை ஒரு முறை நோட்டம் விட்டாள்.

மேசை மேலுள்ள இரண்டொரு புத்தகங்களை புரட்டினாள். ஒரு புத்தகத்தின் மத்தியில் ஒரு புகைப்படம் தலைகீழாக இருந்தது. அதை எடுத்துப் பார்த்தாள்.

அது:....

அவளும் அமீரும் சில வருடங்களுக்கு முன்பு எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படம். நீண்ட நேரம் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, அவள் கண்களிலிருந்து கரை புரண்ட கண்ணீர்த் துளிகள் படத்திலுள்ள அமீரின் முகத்தில் விழுந்து தெறித்தன. அமீரின் உருவம் அவள் பார்வையிலிருந்து மங்கியது.

சட்டென்று தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அந்தப் படத்தை அப்படியே புத்தகத்தினுள் வைத்து மூடி விட்டு, அருகிலிருந்த கதிரையில் மெல்ல அமர்ந்தாள்.

சற்று நேரத்துக்குள் கையில் ஒரு முழுச்சாராயப் போத்தலுடன் வீட்டினுள் நுழைந்த அமீர், குடையை விரித்தபடியே வராந்தாவில் வைத்து விட்டு தான் சுற்றி எடுத்துக்

கொண்டு வந்த சாராயப் போத்தலை மேசை மேல் வைத்தான்.

அப்போது தனக்கு கொண்டு வந்திருந்த சாப்பாடு அப்படியே இருப்பதைக் கண்ட அமீர், ஆச்சரியத்துடன் “நீங்க சாப்பிட இல்லையா?” என்று கேட்டான்.

“புள்ளைகள் பசியில் இருக்கிற நேரம் நான் மட்டும் சாப்பிடுறது நல்லதில்லையே!”

ஷாமிலா மிகவும் அமைதியாக தெளிவாக பதில் சொன்னான்.

“நீங்க சொன்னா சொன்னதுதானே...! ஷாமிலா! குடிகாரனுக்கு நேரம் காலம், பசிங்கிறது விளங்காது....!”

“அவரை, குடிகாரன்னு சொன்னா.... சொல்றவங்களுக்குத்தான் பாவம்! ஹிரோஷிமாவில் விழுந்த குண்டை போல..... என் சேர்க்கை அவர் வாழ்க்கையையே அடியோட பாழாக்கிச்செய்திருந்தே நான் நல்லா உணர்றேன்! இவர இந்தக் கெதிக்கு ஆளாக்கின பாவத்துக்கு நரகத்துலகூட எனக்கு எடம் கிடைக்காமத்தான் போவம்!” ஷாமிலாவின் குரலில் வேதனை பிழிந்தெடுத்து ஒலித்தது.

ஷாமிலாவின் அருகில் வந்த அமீர், அன்புடன் அவளை நோக்கி “ஷாமிலா! நான் ஒன்னு சொன்னா கோபிக்க மாட்டீங்களே!” என்ற ஒரு பீடிகை போட்டான்.

“என்ன?” என்று கேட்பதைப்போல் ஷாமிலா அவளை ஏறிட்டு நோக்கினாள்.

“நீங்க ஏன்.... இப்படிக்க..... கஷ்டப்படனும்! இஸ்மத்த விட்டுட்டு பிள்ளைங்க ரெண்டையும் கூட்டிக் கொண்டு..... இங்கே வந்துட்டா என்ன?”

அமீரின் பேச்சைக் கேட்ட ஷாமிலா சட்டென அவளை நோக்கி, மிகவும் தீட்டசண்யமான ஒரு பார்வை பார்த்தாள்.

அப்படி வந்து விட்டால் தன்னையும் பிள்ளைகளையும் தான் நிரந்தரமாக வைத்துக் காப்பாற்றமாட்டேன் என சந்தேகப்படுகிறாள் என்று அவள் பார்வையை அர்த்தம் செய்து கொண்ட அமீர்..... “யேன்.... என் மேல.... நம்பிக்கையில்லையா?” என்றான்.

கலங்கிய கண்களுடன் குரல் தழுதழுக்க ஷாமிலா பேச ஆரம்பித்தாள்.

“நெறைய இருக்கு! அதனால்தானே இரவு, பகல்ன்னு பார்க்காம இப்படி உதவி கேட்டு வர்றேன்.... ஆனா..... இன்னொரு தடவ இப்படி இது போல பேசினா நான் இங்க வரமாட்டேன்!”

“இல்ல ஷாமிலா நான் இனி இப்படி பேச மாட்டேன். இப்படி உங்களைக் காணக் கெடைக்கிறதாலத் தான் நான் இன்னும் உசரோட இருக்குறேன்!” பதறியபடி பதில் சொன்னான், அமீர்.

“இனி நான் மௌத்தாகுற வரைக்கும் என் வாழ்வு அவரோடத்தான்”

“ம்.... இதையும் எடுங்கோ!” என்ற மேசை மேலிருந்த சாப்பாட்டு பார்க்கலை அவள் கைகளில் திணித்தான். பிள்ளைகளுக்கு உதவும் என்ற எண்ணத்தில் ஷாமிலா அதை வாங்கிக் கொண்டாள்.

மேசை மேலுள்ள சாராயப் போத்தலை கையில் எடுத்துக் கொண்ட ஷாமிலா, “அப்போ நான் போகட்டுமா...?” என்று அமீரை நோக்கினாள்.

“இருங்க! நான் வீடு வரைக்கும் கொண்டு போய் விடுறேன்!”

“வேணாம் ! நான் வந்த மாதிரியே போறேன்!”

“ஷாமிலா!” என்று சற்று அதட்டிய அமீர், குடையை எடுத்துக் கொண்டு அவளுடன் வெளியேறி கதவை மூட்டிக் கொண்டு வந்தான்.

ஷாமிலா நனையாதவாறு தனது இடது கையை அவள் தோள் மீது போட்டபடி அவளை அணைத்தவாறு குடையில் அழைத்துச் சென்றான் அமீர்.

ஷாமிலாவை வெளியே தள்ளி கதவை மூடி, பிள்ளைகளையும் அடித்து விரட்டிய இஸ்மத் நேராக வாசலுக்கு வந்தான்.

சாராயம் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்ற நண்பன் வெறும் கையுடன் வருவதைக் கண்ட புகாரியும் ராசிக்கும் ஏமாற்றத்துடன் அவனை நோக்கினார்கள்.

ராசிக் வாய்விட்டே கேட்டான் “என்ன மச்சான் எங்க சாமான்?”

“கொஞ்சம் பொறு! வரும்” என்றான்.

புகாரி ஏற்கனவே பகல் இரு நண்பர்களுக்கும் தெரியாமல் “தரக் குறைவான” சாராயம் குடித்து விட்டு வந்திருந்ததால், அவனுக்கு போதை மற்ற இருவரையும் விட அதிகமாக இருந்தது. மரவள்ளி கிழங்கு சாப்பிட்ட நேரத்திலிருந்து புகாரிக்கு வயிற்றுக்குள் ஒரே குழப்பமாகி விட்டது.

இரண்டொரு முறை வாந்தி எடுப்பது போல் குமட்டிக் கொண்டு வந்தாலும் அது ஏப்பத்துடன் நின்ற விட்டது. இப்போ நன்றாக குமட்டவே வாந்தி எடுக்க என்று வெளித் திண்ணையில் வந்து குந்திய மாத்திரத்திலேயே வாந்தி வந்து விட்டது.

வாந்தி எடுத்த கொஞ்ச நேரத்தில் உள்ளே செல்ல என்று புகாரி எழுந்தபோது தெரு விளக்கின் கீழ், அந்த தெரு விளக்கை விடக் கூடிய வெளிச்சம் கொண்ட ஒரு விளக்கு பாதையில் அசைவதைக் கண்டான். தன் கண்களை நன்றாகக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தபோது....

நிலவ நடந்து வருவதைப் போல் ஷாமிலா, இன்னொருவனின் அணைப்பில் குடையில் இணைந்து வருவதைக் கண்டான் புகாரி.

வீட்டருகில் வந்ததும் “ம்... இப்ப போங்க! நான் போறேன்!” என்ற அமீர், ஷாமிலாவிடமிருந்து விடைபெற்று திரும்பி நடந்தான்.

புகாரி இருட்டினுள் இருந்ததால் ஷாமிலாவால் அவனை பார்க்க முடியவில்லை. என்றாலும் புகாரி அவர்களை தெரு விளக்கின் வெளிச்சத்தில் நன்றாகக்காண முடிந்தது.

ஷாமிலா, இன்னொருவனின் அணைப்பில் வந்ததைக் கண்ட புகாரியின் மனம் பலவாறு சிந்திக்கத் தலைப்பட்டது.

ஷாமிலா “நடத்தை கெட்டவன்” என்று எண்ணினான் புகாரி. தினமும் இவ்வாறு அவள் தன்னை ஈடுவைத்தே இஸ்மத்தின் தேவைகளைக் கவனித்து வருகிறாள் என்று எண்ணம் கொண்ட புகாரியின் மனம் தானும் எப்படியாவது ஒரு முறை அவளை ‘ஈடுதிக்க’ வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டியது.

உள்ளே சாராயம் ரெடியாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்துடன் வீட்டினுள்ளே சென்றான் புகாரி.

பழக்கடைப்பக்கமாக வந்த ஷாமிலா மெதுவாகக் கதவைத் தட்டினாள்.

தட்டியபோது பாத்திமா கதவைத் திறந்தாள்.

அவள் உள்ளே நுழைந்தபோது இஸ்மத் அங்கே வந்தான்.

இஸ்மத்திடம் சாராயப் போத்தலை நீட்டினாள், ஷாமிலா. அதை வாங்கிக் கொண்ட இஸ்மத், இரண்டு கிளாஸ்களையும் எடுத்துக் கொண்டு வாசலுக்கு விரைந்தான்.

மது, மது என்று பர பரத்த புகாரிக்கு இப்போது மதுவை விட 'ஷாமிலா' என்ற மாதுவே தேவைப்பட்டதால் எப்படியும் கூடிய விரைவில் அவளை அனுபவித்து விட அவன் உள்ளம் விரைந்தது.

அவனது மனக் காமக் குதிரை சமையல் அறையினுள் இருந்த ஷாமிலாவின் உடம்பைத் தாவி அவள் தேகமெங்கும் ஓட ஆரம்பித்தது.

இஸ்மத், மதுவை ஊற்றிக் கொடுத்தபோது அதை புகாரி அதிகம் அருந்தாமல் ராசீக்குக்கும் இஸ்மத்துக்குமாக குடிக்கும்படி தந்திரமாக விட்டுக் கொடுத்தான்.

ராசீக்கும் இஸ்மத்தும் அந்த சாராய போத்தலை காலி செய்து முடித்த போது இருவரும் நல்ல மயக்க நிலையில் இருந்தனர்.

இஸ்மத் சரிந்து தரையிலேயே உறங்கி விட்டான். புகாரியின் மனதில் இருந்த காம ஆரவாரம் இஸ்மத்தின் உறக்கத்தால் பாதி அடங்கியது! இனி எப்படியும் ராசீக்கை உறங்க வைத்து விட வேண்டும் என்ற அவன் மனம் பரபரப்படைந்தது.

இதற்கிடையில் ராசீக் வாந்தி எடுக்க ஆரம்பித்தான், சற்று நேரத்தில் தான் எடுத்த வாந்தியிலேயே படுத்து புரண்ட ராசிக் "டேய் புகாரி நான் நல்லா குடிப்பேன்டா" என்று புகாரியைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

தான் பேச்சுக் கொடுத்தால் அவன் அப்போதைக்கு தூங்க மாட்டான் என்று எண்ணிய புகாரி, தான் தூங்குவது போல் தந்திரமாக பாசாங்கு செய்தான்.

தன் நண்பன் பேசாமல் இருப்பதைக் கண்ட ராசீக் எழுந்து புகாரி அருகே வந்தான்.

'டேய் டேய் பு...காரி... நீ... தூக்கமாடா?' என்று புகாரியை எட்டி உதைத்தான்.

எரிச்சலுடன் திரும்பிய புகாரி "என்ன எழவுடா போய் படேன்!" என்றான்.

"டேய் ரெண்டு டிறாம் அடிச்சுட்டு ஒனக்கு வெறியா?" என்ற ராசீக் தட்டுத்தடுமாறி புகாரி அருகிலே சரிந்து தூங்க ஆரம்பித்தான்.

பாலைத் திருட எத்தனித்து அடிவாங்கி, கண்களை அரைகுறையாக மூடியபடி பக்குவமான நிலையிலிருந்து ஆட்கள் போன பின் மெல்லக் கண்ணைத் திறந்து பார்க்கும் பூனையைப் போல் மெதுவாக புகாரி எழுந்தான்.

அப்படி அவன் எழுந்தபோது ஷாமிலாவின் அறைக்கதவே முதலில் கண்ணில் பட்டது.

"இஸ்மத் நித்திரையா?" என்று மெல்ல தலையைத் தூக்கி எட்டிப் பார்த்தான்.

அங்கே இஸ்மத்.....

குறட்டை விட்டு நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான், தான் எடுத்த வாந்தியின் மேலேயே தலையை வைத்து படுத்துக் கொண்டிருந்த ராசிக்கை, நித்திரா தேவி தழுவ முனைந்து கொண்டிருந்தாள்.

மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்த புகாரியின் தேகமெங்கும் வியர்த்துக் கொட்டியது. மாற்றாணை தன் வீட்டுக்குள் வைத்து விட்டு மது மயக்கத்தில் தூங்கும் இஸ்மத்தைக் கண்ட புகாரியின் மனம் சிரித்தது.

மித மிஞ்சிய மது வெறியில் தன்னையும் மறந்து தூங்கும் கணவனை வஞ்சித்து விட்டு பழக்கடை வழியாக மாற்றாணை வீட்டுக்குள் எடுத்து உறவாடும் பெண்களைப் பற்றி புகாரி கேள்விப்பட்டிருக்கிறான்.

அப்படி கணவனை வஞ்சிக்கும் பெண்களால் தான் பெண்களுக்கு “வஞ்சியர்” என்ற பெயர் வந்தது என்று அவன் சில நண்பர்களுடன் வாதிட்டும் இருக்கிறான்.

தன் நண்பனுக்கு அளவுக்கு மிஞ்சிய மதுவைக் குடிக்கச் செய்து விட்டு அவனுடைய மனைவியுடன் தகாத, துரோகமான முறையில் தொடர்பு கொள்ளும் நண்பர்களைப் பற்றியும் அவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான்.

கணவனுக்கு மது கொடுத்து மாற்றாணை உறவாடுவதால் தான் பெண்களுக்கு “மாது” என்று பெயர் வந்தது என்றும், தன் நண்பர்களுடன் தர்க்கம் செய்துள்ள புகாரி! தற்போதைய நிலமையை எண்ணி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

மெதுவாக எழுந்த புகாரி முதலில் இவ்வளவு நேரமாக எரிந்து கொண்டிருந்த வராந்தா விளக்கை அணைத்தான்.

எதற்கும் முன் ஏற்பாடாக இரு நண்பர்களையும் இருளில் நோட்டமிட்டான். இருவரும் தங்களை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

புகாரி! அடிமேல் அடி ஒற்றி வைத்து ஷாமிலாவின் அறைக்கதவை நெருங்கியபோது....

தூக்க கலக்கத்தில் தன்னை மறந்து ஏதோ புலம்பியவாறு மறுபுறம் புரண்டு படுத்தான் இஸ்மத்.

இஸ்மத்தின் புலம்பலைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் “பட்டென்று “சுருங்கி” குந்தி விட்ட புகாரி இரண்டொரு நிமிடங்களுக்குப் பின் அது “தூக்க புலம்பல்” என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டு எழுந்து நின்றான்.

மீண்டும் ஷாமிலாவின் அறைக் கதவை நோக்கி தனது “காம யாத்திரை”யை ஆரம்பித்த புகாரி, அவன் அறைக்கதவருகே வந்து நின்றான். இப்போது அவன் காமவெறியையும் மீறி அச்சம் அவனை ஆட்கொண்டது. வியர்த்தது.

நெஞ்சம் படபடத்தது.

என்றாலும் சில வினாடிகளுக்குப் பின் அவை எல்லாவற்றையும் விழுங்கி ஏப்பம் விட்டுக் கொண்டு அவனது ஐம்புலன்களையும் அடித்து நொறுக்கி சின்னா பின்னப்படுத்திக் கொண்டு, ‘காமவெறி’ கொடூரமாக தலை தூக்கி அவன் ஆண்மையைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தது.

அறைக் கதவை ஒட்டி நின்ற புகாரி, மெதுவாகக் கதவைத் தட்டினான்.

எங்கும் நிசப்தம்....!

மது அரக்கனும் மனித மிருகமும்

ஷாமிலாவின் அறைக் கதவை மீண்டும் இலேசாகத் தட்டினான் புகாரி. இஸ்மத்தையும், ராசிக்கையும் ஒரு முறை அவதானமாகப் பார்த்தான். இருவரும் நல்ல நித்திரை.

ஷாமிலாவின் அறைக்குள் விளக்கு எரிந்தது. தாழ்ப்பாழ் நீக்கப்படும் ஓசை கேட்டது.

கதவைப் பாதி திறந்த ஷாமிலா எதிரே புகாரி நிற்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தாள்.

ஷாமிலாவைக் கண்ட புகாரி தன் எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கினான்.

அவனுடைய பார்வை ஷாமிலாவின் தேகத்தில் பதிந்தது. ஈர ஆடைகளைக் களைந்து விட்டு ஒரு கவுனை அணிந்திருந்த ஷாமிலாவின் எளிய தோற்றம், எரிந்து கொண்டிருக்கும் புகாரியின் காமதீயில் பெற்றோலை ஊற்றியது.

புகாரி தன் கண்களை “எக்ஸ்ரே” கருவியாக்கி தன் பார்வைமூலம் கதிர் வீச்சை ஷாமிலா மீது பதித்த போது....

வீனஸ் சிலையில் இருக்கும் அரை குறை ஆடையும் கலையப்பட்டிருந்ததைப் போல் ஷாமிலாவின் உடல் அவன் கண்களுக்கு விருந்து படைத்தது.

மாற்றான் மது, மங்கை போதையில் இருப்பதை ஷாமிலா சட்டென்று உணர்ந்து கொண்டாள். அந்த உணர்வு அவளை இரண்டடி பின்னால் நகரச் செய்தது.

அவ்வாறு அவள் அறையினுள் பின்னோக்கி நகர்ந்ததை தனது முயற்சிக்கு விடும் தூதாக எண்ணிய புகாரி, இரண்டு அடி எடுத்து வைத்து தானும் முன்னேறினான்.

மின்வெட்டி மறைந்தாற் போல் “படர்” என்று கதவை அடித்துச் சாத்தினான் ஷாமிலா. மின்னலைத் தொடர்ந்து விழும் இடியாக கதவு புகாரியின் நெற்றியில் வந்து மோதியது. கதவு மோதிய வேகத்தில் புகாரி எகிறிப்போய் விழுந்தான்.

கதவு எழுப்பிய ஓசையைச் தொடர்ந்து “அது என்ன சத்தம்!” என்றபடி முனங்கினான் இஸ்மத். புகாரியின் சப்த நாடிகளும் ஒடுங்கி விட்டன. நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டு குப்புறப்படுத்தான். காமவெறி அடங்கியது. ஆனால் ஷாமிலாவின் அறைக் கதவு தந்த அடியினால் ஏற்பட்ட வலி உயிர் வேதனையாக இருந்தது.

மூத்த குழந்தை பாத்திமாவுக்கு இரண்டு வாரங்களாக கடுமையான காய்ச்சல் கண்டிருந்தது. அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியிலும் தனியார் வைத்திய மனையிலும் மருந்து எடுத்தாலும் பூரண குணம் காண முடியவில்லை. காலையில் காய்ச்சல் விடும். பகலில், குழந்தை நன்றாக விளையாடும். மாலையில் மீண்டும் காய்ச்சல் கண்டிவிடும். இரவிரவாக வாய் புலம்பும்

இஸ்மத்தின் பெற்றோர்: ஷாமிலாவின் பெற்றோர் எல்லாரும் வந்து பார்த்து விட்டுச் சென்றனர். அவர்களுக்கு தெரிந்த கை மருந்துகளையும் கூட செய்து கொடுத்தனர். எனினும் நோய் முற்றாகத் தீர்ந்த பாடில்லை.

காலையில் இஸ்மத் கிணற்றடியில் முகம் சுழுவிக் கொண்டிருந்தான். கையில் துவாயுடன் மெதுவாக அவன் முன்னால் வந்து நின்றான். ஷாமிலா.

அவள் முகத்தில் கடுமையாக சோகம் கௌவிக் கொண்டிருந்தது.

இரவெல்லாம் பாத்திமாவை மடியில் கிடத்திக் கொண்டு விழித்திருந்ததாலும், அழுது புலம்பியதாலும் ஷாமிலாவின் கண்கள் சிவந்து இருந்தன.

இஸ்மத், முகத்தைக் சுழுவிக் கொண்டு ஷாமிலாவை நோக்கி வந்தான். தன் கையிலுள்ள துவாயை நீட்டி ஷாமிலா. இஸ்மத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்ட இஸ்மத் துவாயை எதிரே இருந்த கொடியில் விரித்துப் போட்டான்.

வாளியில் தண்ணீரை கொண்டு சவர்க்காரப் பெட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு, இஸ்மத்திடம் நெருங்கி வந்த ஷாமிலா “நேத்தைக்குப் பாக்க இன்டைக்கு புள்ளைக்கு நல்லா காயுது...” என்றாள்.

அவள் குரல் தழுதழுத்தது. இஸ்மத் மெனமாக நின்றான். ஷாமிலா அழ ஆரம்பித்தாள்.

“அழுது என்ன செய்யுறது... இன்டைக்கும் ஒரு மருந்து எடுத்துப் பாருங்க!” என்றான் இஸ்மத்.

“இனி இந்த டொக்டர்மார்கிட்ட மருந்து எடுக்கிறதுல பிரயோசனமில்லை. பக்கத்து வீட்டு முப்தா மாமிக்கு தெரிஞ்ச ஒரு டொக்டர் இருக்கிராராம் போய் பார்க்கவா?” என்று கேட்டாள் ஷாமிலா.

“போய்ப்பாருங்க...!”

“கையில் ஒரு சதமுமில்லை...!” நிலமையை தெளிவுபடுத்தினாள் ஷாமிலா.

இஸ்மத் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டபடி தனது வலது கையால் மார்பைத் தடவியவாறே... “என் கிட்டயும் ஒரு சதமும் இல்ல ஷாமிலா!” என்றான். அவன் குரலில் மன வேதனை தென்பட்டது.

“இந்த ச்விடி (தாலி)ய ஈடு வெச்சு” என்று இழுத்தாள் ஷாமிலா.

“என்ன சவடியா?” பதறியவாறே இடைமறித்தான் இஸ்மத்.

“வேற ஒரு வழியுமில்லையே பிறகு ஏதாவது செஞ்ச திருப்பி எடுப்போம்...?” ஷாமிலா கூறினாள்.

“ம்” என்றவாறு இஸ்மத் நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்டான்.

அவன் பதிலுக்குக் கூட காத்திராமல் தன் கழுத்தில் உள்ள சவடித் தட்டைக் கழற்றிக் கொடுத்தாள் ஷாமிலா.

மிகவும் தயக்கத்துடன் இஸ்மத் அதை வாங்கிக் கொண்டான்.

“உடனே வந்துடுங்க...” பரபரத்தாள் ஷாமிலா.

“ஒன்பது மணிக்குத்தானே கடையே தொறப்பாங்க...” இழுத்தான் இஸ்மத்.

“சரி கூடியமட்டும் சுருக்கா வாங்களேன்!” என்று கதையை முடித்தாள், ஷாமிலா.

இஸ்மத் நேராக வீட்டினுள் சென்று பாத்திமாவின் தலைமாட்டில் அமர்ந்தான்.

“பாத்திமா... பாத்திமா...” மிக அன்பாக அழைத்தான்.

பிள்ளையின் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தான். கொதி நீர் ஊற்றிய அலுமினியப் பாத்திரத்தின் வெளிப்புறம் போல் அவன் கை தகித்தது.

பாத்திமா மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து இஸ்மத்தைப் பார்த்தாள்.

“உனக்கு என்னாம்மா செய்யுது?” அவளின் தலையை வருடியவாறே பிள்ளையின் தலையைத் தூக்கி தன் மடிமீது வைத்தான் இஸ்மத்.

தகப்பனை கட்டியணைத்துக் கொண்ட பாத்திமா “எனக்கு சொகமில்ல வாப்பா!” என்றாள்.

அவளின் தேகம் காய்ச்சலினால் வெடவெட என்ற நடுங்கியது. இஸ்மத்தின் கண்கள் குளமாகின.

வழியும் கண்ணீரையும் மூக்கையும் துடைத்துக் கொண்டாள் ஷாமிலா.

பிள்ளையை அமைதியாக தலையணையில் படுக்க வைத்தவாறே... “நான் போய் மருந்து எடுத்துக் கொண்டு வாரேன்!” என்று எழுந்தான் இஸ்மத்.

தந்தையை இழுத்து இறுகக் கட்டிக் கொண்ட பாத்திமா... “வாப்பா” என்னை வட்டுட்டுப் போகாதீங்க வாப்பா! எனக்கு பயமா இருக்குது!” என்றாள்.

“நான் போனதும் வந்துடுவேனும்மா....!”

“நீங்க வரமாட்டீங்க வாப்பா!” மீண்டும் இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

சற்று நேரத்தில் பாத்திமா தூங்கி விட்டதும் மெதுவாக எழுந்த இஸ்மத் சட்டையை அணிந்து கொண்டு சவடியையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

அவன் அருகில் தேநீருடன் வந்த ஷாமிலா! “இதை குடிச்சுட்டுப் போங்க..!” என்றாள்.

“அதை குடிச்சுக் கொண்டிருக்க எனக்கு இப்ப நேரமில்ல...! புள்ளைக்கு சரியான வருத்தம். நான் உடனடியா இத ஈடுவச்சுக் கொண்டு வாரேன்...” என்று ஷாமிலாவின் பதிலுக்கும் காத்திராமல் விறுவிறு என்று வெளியேறினாள்.

அடகு கடை திறக்கும் முன்னரே கடை வாசலில் போய் நின்றான் இஸ்மத். இருபது நிமிடங்களின் பின் கடையைத் திறந்தார்கள்.

சாம்பிராணி பிடித்து மஞ்சள் தண்ணீர் தெளித்து மற்றும் வழமையான கடன்களைக் கடைக்காரர் செய்து முடிந்ததும் கடையினுள் நுழைந்தான் இஸ்மத்.

“என்ன விசயம்?” என்று கேட்ட கடைக்காரரிடம் சவடியைக் காட்டி “ஈடுவைக்க” என்ற இஸ்மத் சொன்னான்.

“இப்போ பணமில்ல.... கொஞ்சம் நேரம் செல்லும்!” என்ற கடைக்காரர் சொன்னதும் இஸ்மத்தின் உள்ளம் அதிர்ந்தது.

“புள்ளையொன்றுக்கு சுகமில்லை! அவசரம்... கொஞ்சம் பணம் வேணும்! அவன் குரலையும் தோற்றத்தையும் கண்டு கடைக்காரனின் மனம் இளகி இருக்க வேண்டும்.

“ம் எவ்வளவு மட்டுக்கு வேணும்?”

“ஒரு முன்னுறு தாங்க!”

கடைக்காரர் சவடியை வாங்கி கல்லில் உரைத்த போது, அவன் இதயத்தையே கல்லில் உரைவது போன்றதொரு வேதனை அவன் மனதில் உருவாகியது.

இவ்வளவு காலமாகியும் அவன் ஷாமிலாவாக்கென்று ஒரு மஞ்சாடித் தங்கம் கூட வாங்கிக் கொடுத்ததில்லை. அவளும் இதுவரை தனக்கு என்று ஒரு பட்டு நூல்கூட அவனிடம் கேட்டதில்லை.

சவடியை ஈடு வைப்பது எவ்வளவு கொடிய ஒரு செயல் என்பதை அவன் மனம்படும் வேதனையிலிருந்து தான் இஸ்மத் உணர்ந்தான்.

முன்னுறு ரூபா பணத்துக்கு தகுந்த வட்டியையும் சேர்த்து ரசீது எழுதி முடிந்ததும் இஸ்மத் கையெழுத்துப் போட்டான்.

முன்னுறு ரூபாவையும் வாங்கிக் கொண்டு “பெரிய உதவி” என்ற கடைக்காரருக்கு நன்றி தெரிவித்து விட்டு கடையை விட்டு படியிறங்கியபோது எதிரே புகாரியும் ராசீக்கும் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

இஸ்மத்தைக் கண்டதும் புகாரி “என்ன மச்சான் வாசியா...?” என்று கேட்டான்.

“என்ன வாசி.....!” என அலுத்துக் கொண்டான், இஸ்மத்.

“என்ன மச்சான் ஒரேயடியாக நகைகடைப்பக்கம்! நகை வாங்கவா?” என்று நெருங்கி வந்து இஸ்மத்திடம் கேட்டான், ராசீக்.

“இல்ல ராசிக்! புள்ளைக்கு சொகமில்லை.... சவடிய ஈடுவச்சு கொஞ்சம் சல்லி எடுத்தேன்!” இஸ்மத்தின் குரலில் இழையோடிய வேதனையை அவன் நண்பர்கள் புரிந்து கொள்ளும் நிலையில் இல்லை. காலையிலேயே அவர்கள் போதையில் இருந்தனர்.

“அப்ப ஒரு அரை” வாங்கித் தந்துட்டு போ மச்சான்!” புகாரி, வினயமாகக் கேட்டான்.

இஸ்மத், திரும்பி நடக்க முனைந்தபோது அவன் இடது கையைப் பிடித்துக் கொண்ட ராசீக்! “என்ன மச்சான் அரைதானே!” என்றான்.

“இல்லடா! நான் அவசரமா போகணும்! புள்ளைக்கி நல்லா வருத்தம்!” படபடத்தான் இஸ்மத்.

“அட அவனெப் போவவரு ராசீக். நம்மகிட்ட காச இருக்கிற நேரம் நாங்க என்னா மாதிரி எல்லாம் செலவு செய்வோம்!” என்று குத்தலாகப் பேசினான் புகாரி.

“அட அதுவும் சரிதான்... அரைப்போத்தல் சாராயத்துக்கு இவன் கிட்ட இவ்வளவு பல்லு கெஞ்சணுமா! ம.... அப்போ நீ போ” என்றான் ராசீக்.

இருநண்பர்களும் ஏக காலத்தில் தன்னைத் தூக்கி எறிந்து பேசியது. இஸ்மத்துக்கு அவமானமாகவும், வேதனையாகவும் இருந்தது.

அவர்களிடம் பணமிருக்கும் போது இஸ்மத் செலவு செய்யும் வரை அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள் என்பதை இஸ்மத் நினைத்துப் பார்த்தான் எனினும் பிள்ளையின் நினைவு அவனை வீட்டுக்கு ஈர்த்தது.

இதற்குள் நண்பர்கள் கோபித்துக் கொண்டு சிறிது தூரம் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். நண்பர்கள் தன்னுடன் மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டு செல்வதை இஸ்மத் விரும்பவில்லை.

அவர்களுக்கு அரைப்போத்தல் சாராயத்தை அடுத்த தெருவிலுள்ள பாரில் வாங்கிக் கொடுத்து விட்டுத் தான் வீட்டுக்கு விரைந்து செல்லலாம் என்று எண்ணினான். பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு நழுவி விடலாம் என்றால் மூன்று நூறு ரூபா நோட்டுக்கள் தான் அவனிடம் இருந்தன.

இஸ்மத், கைதட்டி நண்பர்களை நிறுத்தினான்.

பார் உள்ளே நுழைந்த மூவரும் ஒரு ஒதுக்குப்புறமான அறையில் மேசையைச் சுற்றி அமர்ந்தனர். மதுப்போத்தலுக்கு ஓடர் கொடுத்து விட்டுத் தன் பொக்கட்டினுள் கையை விட்டு தீப்பெட்டியை எடுத்து திறந்தான் புகாரி. அதனுள் டாக்டர் தரும் மருந்துப் பொடி மடித்திருப்பது போன்ற ஒரு ‘ஹெரோயின்’ பொடிப்பட்டை இருந்தது. அதை எடுத்து விரித்தான்.

அதைக் கண்ட இஸ்மத் ஆச்சரியத்துடன் “இது எங்கால?” என்று கேட்டான்.

“நேத்து ராவு வாங்கி அடிச்சிட்டு மிஞ்சினது!” என்ற புகாரி. இஸ்மத்திடம் அதை நீட்டி “இத நீ எடு!” என்றான்.

இஸ்மத் வேண்டா வெறுப்பாக அதை எடுத்தான்.

மதியை வென்ற மது அரக்கன்

நுகையை ஈடு வைத்து பணம் வருவதாக, ஊற்றிய தேநீரையும் கூடக் குடிக்காமல் பறந்து சென்ற கணவனை நெடு நேரமாகியும் காணவில்லையே என்று அவனை பார்த்து வர பக்கத்து வீட்டு யூசுபு நானாவை அனுப்பி இருந்தாள் ஷாமிலா.

இஸ்மத் எங்கு இருப்பான் என்பதை ஊகத்தின் மூலம் அறிந்த யூசுப், சாராய “பார்” பக்கமாக தேடி வந்தார். அவரின் ஊகமும், முயற்சியும் வீண் போக வில்லை.

துறவிகளின் உலக பற்றற்ற மனோ நிலையில் மூவரும் சஞ்சரித்தவாறு பாதையில் நடந்து கொண்டிருந்தனர். இஸ்மத்தைக் கண்டதும் யூசுப் ஆவலுடன் “தம்பி!” என்றார்.

“என்ன!” என்றான்....!” விறைப்பாக, இஸ்மத்.

“புள்ளைக்கி வெலையைப் பார்க்க வருத்தம் கூட! நீங்க வர்ர வரைக்கும் ஷாமிலா பார்த்துக் கொண்டிருக்குது!” மிகவும் பதற்றத்துடன் பரபரத்தார் யூசுப்.

ஆனால், அவரின் பரபரப்பு இஸ்மத்துக்கு விளங்கும் நிலையில் அவன் இல்லை. அவனுள் சாராயத்திற்கும் ஹெரோயினுக்குமிடையில் யாருடைய போதையில் இஸ்மத் போதையாகிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை அறிய போதை போட்டி நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் போட்டியினால் தள்ளாட்டம் கண்ட இஸ்மத், “ம்ம் நீங்க போங்க நான் வாரேன்!” என்றான்.

“உங்கள கையோட கூட்டிக் கொண்டு வரச் சொல்லிச்சு ஷாமிலா!”

“சரி நீங்க போங்க....!”

“கொஞ்சம் வந்துட்டு போங்க இஸ்மத்!” அவனின் நிலையை உணர்ந்து கையைப் பற்றி அன்பாக இழுத்தார், யூசுப். போதையின் உச்சஸ்தாயில் அவன் இருந்ததால் யூசுப் அவன் கையைப் பற்றிய போது படக்கூடாதது ஏதோ தன் உடலில் பட்டுவிட்டதாக உணர்ந்த இஸ்மத், தன் கையை பலமாக உதறிவிட்டு “அட சரிதான் போடா! நான் வர கொஞ்சம் கணங்கிட்டா புள்ள என்னா செத்தா போவும்!” என்றான்.

இதைக்கேட்டதும் யூசுபுக்கு பொறி கலங்கியது. பேச முடியாமல் உதடுகள் படபடத்தன.

எல்லை மீறிய ஆத்திரத்தினால் உந்தப்பட்ட யூசுப், இஸ்மத்தை நோக்கி “நீ நாசமா போவ, பெத்தப் புள்ளைய பார்க்க உனக்கு இந்த ஹராமான (இறைவனால் தடுக்கப்பட்ட) குடி பெரிசாப் போச்சா....!” என்று கத்தினார். அப்படி அவர் தன்னை மறந்து கத்திய போது பாதையில் சென்று கொண்டிருந்த இரண்டொருவர் நின்றுத் திரும்பியும் அவர்களை வேடிக்கை பார்த்தனர்.

யூசுப்பின் சத்தம் இஸ்மத்தின் போதைத் தன்மைக்கு பெரிய இடுக்கண்ணாக இருக்கவே இஸ்மத்தால் இந்த இரைச்சலைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே “சரிதான் போடா!” என்றபடி அவரின் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான். யூசுப் இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காததால் நன்றாக மிரண்டு போனார். அவருக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் இஸ்மத்தைத் தூக்கி தரையில் அறைய வேண்டும் போலிருந்தது.

மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு தன் ஆத்திர உணர்ச்சியை அடக்கிக் கொண்டு “அந்த ஷாமிலாட மொகத்துக்காக நான் பேசாம போறேன்டா!” என்று அவர் போகத் திரும்பியபோது “போவச் சொன்னா போங்களேன்!” என்றான் புகாரி.

தனக்கு இந்த எல்லை மீறிய ஆத்திரத்தினால் யூசுப், புகாரிக்கு எட்டி ஒரு உதை கொடுத்தார். புகாரி “ஏன்ட உம்மா!” என்றபடி எகிறிப் போய் கானுக்குள் விழுந்தான். ராசீக்கும் இஸ்மத்தும் புகாரியை தூக்கி எடுக்க முனைந்து கொண்டிருந்தனர். யூசுப் வீடு நோக்கி விரைந்தார்.

மாலை ஐந்தரை மணியளவில் இஸ்மத் மிதமிஞ்சிய குடிவெறியில் கொட்டும் மழையில் நன்றாக நனைந்தவாறு தள்ளாடியபடி வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். தன் வீட்டு வாசலில் அயல் வீட்டார்கள் பலர் நிற்பதைக் கண்டான்.

அந்த அயலவர்கள் இஸ்மத்தைக் கண்டதும் இங்கும் அங்குமாக வழி விட்டு விலகலானார்கள். வீட்டு வாசலில் இஸ்மத் போய் நின்றதும் வீட்டினுள்ளேயும் சிலர் நிற்பதைக் கண்டான். அவர்கள் இஸ்மத்தைக் கண்டதும் வெறுப்புடனும் கோபத்துடனும் காணப்பட்டதைப் போல் இஸ்மத் உணர்ந்தான்.

அவன் வராந்தாவை அடைந்த போது ஷாமிலாவின் இலேசான விகம்பல் ஒலி அவன் செவிகளில் வந்து மோதியது. மது வெறியுடன் அவன் ஷாமிலா இருக்கும் அறையை எட்டிப் பார்த்தான்.

அங்கே.....

அவன் அன்பு மகள் பாத்திமா “என்னை விட்டு போகாதீங்க வாப்பா!” என்று காலையில் அவனிடம் மன்றாடிய அந்த அருமையான பிஞ்சு உடல் கட்டிலில் பிணமாகக் கிடத்தப்பட்டிருந்தது.

காலடியோசையைக் கேட்டுத் திரும்பிய ஷாமிலா, இஸ்மத்தைக் கண்டதும் “ஓ!” என்று ஒரு அலறல் வைத்தான்.

அந்த அலறல் இஸ்மத்தின் இதயத்தை ஈட்டியாகத் துளைத்து ஊடுருவிச் சென்ற போது, அவன் வெறி இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தது.

தன் மகளின் உயிரற்ற அந்த மைய(பிண)த்தைக் கட்டிக் கொண்டு கதறிக் கதறி அழுதான். ஆனால், அங்கு கூடியிருந்தோர் அது அவனின் பசப்பு, நடிப்பு, குடிவெறிப் பித்தலாட்டம் என்றெல்லாம் உருவகத்தில் கருத்திற் கொண்டு பேசினார்கள்.

அவன் செய்தது மகத்தான தவறு. அதற்கு இவ்வளவு பெரிய தொரு தண்டனை தனக்காக காத்திருக்கும் என்றோ, தன் தாமதத்தால் தனக்கு இந்த பாரிய இழப்பு உண்டாகும் என்றோ அவன் நினைக்கவே இல்லை.

பாத்திமா, மரணமானதை உணரக் கூடிய சக்தி அவளின் தங்கை சலீமாவின் பிஞ்சு உள்ளத்துக்கு இல்லை. பக்கத்து வீட்டுக்காரர் யூசுபு நானாவின் மனைவி முபீதா, சலீமாவை தன் வீட்டுக்கு கூட்டிப் போய் வைத்துக் கொண்டாள்.

இஸ்மத்தின் பெற்றோருக்கும், ஷாமிலாவின் பெற்றோருக்கும் துக்கச் செய்தியை அறிவித்து விட்டு அப்போது தான் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார் யூசுபு.

“என்ன சொன்னீங்களை?” என்று கேட்டாள் முபீதா. “அதெல்லாம் சரி!” என்றார் யூசுபு.

சலீமாவை ஆதரிக்கும் எண்ணத்துடன் இரவு உணவு கொடுத்து, தன் வீட்டிலேயே தங்கச் செய்துக் கொண்ட முபீதா, வாழைப்பழம், பிஸ்கட் போன்ற பிள்ளைகள் விரும்பும் பல உணவுகளை சலீமாவின் முன்னால் வைத்தாள். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் தனக்கு விருப்பமான உணவுகளைக் கண்ட சலீமா, வீட்டை மறந்தாள். இரண்டொரு நாட்கள் பிள்ளைக்கு சரியான உணவும் கொடுக்கக் கூடிய பூரண வழிவகைகளும் ஷாமிலாவுக்கு கைகூடவில்லை.

எனவே சலீமா தன் பசிக்காகவும் விருப்பமான உணவுகளுக்காகவும் விறுவிறு என்று உண்ணத் தொடங்கினாள்.

பிள்ளை ஆசை தீர உண்ணுவதைக் கண்ட முபீதா “இந்த உம்மா இதையும் தின்னு...!” என இன்னும் சில பிஸ்கட்டுகளையும், வாழைப்பழங்களையும் தேநீரையும் சலீமாவின் அருகில் வைத்தாள். பிள்ளை உண்ணும் ஆவலைக் கண்ட முபீதா “அவன் நாசமாத்தான் போவான்!” என்று தன் கணவனிடம் இஸ்மத்தைத் திட்டினாள்.

இதைக் கேட்ட சலீமா “யாரு மாமி வாப்பாவா?” என்று கேட்டாள்.

“நல்ல ஒரு தோப்பா தான் அவன்” என்றார் யூசுபு.

“இதையும் தின்னு உம்மா!” என்று ஒரு பழத்தை தோலுரித்து சலீமாவின் கையில் திணித்தாள் முபீதா.

“நான் இதெல்லாத்தையும் தின்னுட்டுத்தான் மாமி போவேன்!” என்று வயிறு நிறைந்தாலும் கண்கள் நிறையாத ஆவலுடன் சொன்னாள், சலீமா.

“நீ தின்னு சலீமா! இது எல்லாமே ஒனக்குத்தான்!” என்று முபீதா சொன்னதும் எஞ்சியிருந்தவற்றையும் தன்னருகே இழுத்து வைத்துக் கொண்டாள், சலீமா.

“ஒன்னு போனா என்னா? இன்னொன்னு ரெடியாத்தானே இருக்குது” பாத்திமாவின் மறைவையும் பிறக்கப் போகும் குழந்தையையும் கணவனிடம் சூட்சுமமாகக் குறிப்பிட்டுப் பேசினாள் முபீதா. முபீதாவின் வீட்டுக்குள் ஷாமிலாவின் அலறல் இடைக்கிடை இலேசாக ஊடுருவி கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று ஷாமிலாவின் பெத்தமனம் பித்தின் கதறல் உச்சஸ்தாயில் யூசுபு நானா வீட்டுக்குள் கேட்டது. இதைக் கேட்ட சலீமா, “மாமி ராத்தா மெளத்தாவித்தானே போச்சு!” என மரணம் என்பது என்ன என அறியாத அந்தப் பிஞ்சுமனம் கேள்வி தொடுத்தது.

மரணத்தைப் பற்றி விளங்கும் சக்தி முபீதாவுக்கோ, அவ்வாறு விளக்கினாலும் விளங்கிக் கொள்ளும் திராணி அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்துக்கோ இல்லை. அதனால் அந்தப் பேச்சை வேறு திசையில் திருப்ப எண்ணி “ஓ உம்மா, ம்.....நீ தின்னு!” என்றாள் முபீதா.

“உம்மாவுக்கும் பசிக்கும் தானே மாமி?”

“நீ தின்னு உம்மா..... உம்மாவுக்கும் நான் குடுக்குறேன்!”

“ராத்ता மௌத்தா போச்சிண்டு, வாப்பா வந்தா உம்மாவ அடிப்பாரா மாமி?” ஒரு வித பயம் கலந்த உணர்ச்சியோடு கேட்டாள், சலீமா.

“இல்ல உம்மா!” என்றவாறு தேநீரை எடுத்து முபீதா, சலீமாவுக்குக் கொடுத்தாள். யூசுப் எழுந்து மையத்து வீட்டுக்குச் சென்றார்.

கம்பனியின் மனேஜர் தரத்துக்கு பதவி உயர்வு பெற்றிருந்த போதும், போதைப்பொருள் இஸ்மத்தை தன் அடிமையாகவும் நிரந்தர வாடிக்கையாளனாகவும் ஆக்கி விட்டிருந்தது.

இஸ்மத்துக்கு இப்போது போதைப்பொருள் இல்லாமல் வாழ முடியாது என்ற நிலை உருவாகி விட்டது. தன் மகளின் மரணத்தின் பின் அவனிடம் இருந்த கொஞ்ச நஞ்சு வாழ்க்கைப் பிடிப்புகளும் அவனிடமிருந்து விடை பெற்றிருந்தன. வழமைபோல் காலையில் அலுவலகத்துக்கு வந்த இஸ்மத், கெஷியர் இப்றாஹிமிடமாவது காசு எவ்வளவு சரி கைமாற்று வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் கெஷியரின் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

அங்கே.....

ஆசனத்தில் கெஷியர் இல்லை. அவர் வரும் வரை மேசை மீது விரித்தபடி இருக்கும் தினசரியைப் படிக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் தினசரியை எடுத்தபோது, மேசை இலாச்சியின் சாவிக்கொத்து துவாரத்தில் தொங்குவதைக் கண்டான்.

அவனின் மூளை “விரி” என தவறான எண்ணத்தில் ஊடுருவிச் சென்றது. தேகம் முழுவதும் ஒரு முறை நடுங்கி நின்றது.

போதைப்பொருள் வாங்குவதற்காக அவன் இப்போது எதையும் செய்யத் தயாராக இருந்தான். பத்திரிகை படித்தவாறே அறைக்கு வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

வராந்தாவில் யாரையும் காணவில்லை.

உள்ளே வந்ததும் மின் வேகத்தில் செயல்பட்டான். தன் கைக்குட்டையால் இலாச்சியைப் பிடித்து இழுத்தான்; திறந்து கொள்ளவில்லை. எனவே சாவியைத் திருகி இழுத்தான்.

இலாச்சி தானாக முன்னோக்கி வந்தது.

அதனுள் ஐம்பது ரூபா கட்டுக்கள் சில தென்பட்டன. சட்டென இரண்டு கட்டுக்களை எடுத்து தன் காற்சட்டைப் பைக்குள் திணித்துக் கொண்டான். பின்பு இருந்தவாறே இலாச்சியை மூடிவிட்டு மெதுவாக வந்து வராந்தாவை எட்டிப் பார்த்தான்.

யாரும் இல்லை.

திருட்டுத்தனமாக நுழையும் யூனையைப் போல் தன் அறைக்குள் சென்று ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

போதைவஸ்து தன்னை இவ்வாறு கேவலமான நிலைக்கு ஆளாக்கி விட்டதை எண்ணி அவன் மனம் ஒரு கணம் துணுக்குற்று வேதனைப்பட்டது. ஆனால், அந்த வேதனை ஒரு கணமே இருந்தது. இவ்வளவு காலமும் கட்டிக்காத்து வந்த தனது நேர்மை, விகவாசம், கண்ணியம், கட்டுப்பாடு, கடமை என்ற உயரிய வாழ்க்கை இலட்சியத் தண்டவாளத்திலிருந்து இஸ்மத் இன்று தடம் புரண்டு விட்டான்.

அறைக்கு வந்த கெஷியர் தான் கென்டனுக்குப் போகும் போது வைத்த மாதிரி பத்திரிகை இல்லாததால் பதற்றத்துடன் இலாச்சியைத் திறந்து பார்த்தார். அங்கு தான் வைத்து விட்டுப்போன இரண்டாயிரம் ரூபா பெறுமதியான இரண்டு ஐம்பது ரூபா கட்டுக்களைக் காணவில்லை. உடனடியாக அவர் மனேஜர் இஸ்மத்திடம் சென்று புகார் செய்தார்.

“நன்றாகப் பார்த்தீர்களா?” என்று கெஷியரை, மனேஜர் இஸ்மத் கேட்டார்.

“நான் காலையில் வந்ததும் எண்ணி வைத்து விட்டு, மறதியாக சாவியை இலாச்சியிலேயே வைத்து விட்டு கென்டனுக்கு டீ குடிக்க போனேன்!” என்று கெஷியர் பதற்றப்பட்டார்.

“தவறு உங்களுடையது! அவ்வளவு கவனம் இல்லாம நடந்ததுக்கு இது தண்டனையா இருக்கட்டும்!” என்றான். இஸ்மத்.

“இது ஒபிஸ்ல உள்ள ஸ்டாப் யாரோ தான் எடுத்து இருக்குறாங்க!”

“அப்படின்னா பொலிஸுக்குப் போன் பண்ணுவோம்! பொலீஸ்வந்து எல்லாரையும் செக் பண்ணட்டும்! அது நல்லதில்லையா....?” எனக் கெஷியரைக் கேட்டான் இஸ்மத்.

ஓ..... யெஸ் அது நல்ல ஐடியா!” என்று ஆமோதித்தார். கெஷியர்.

“ஆனா, ஒன்னு மிஸ்டர்! பொலீஸைக் கொண்டு தங்களை வீணா பரிசோதிச்சு அவமானப்படுத்தினதுக்காக முழு ஸ்டாபும் உங்களோட பகைக்கும்! அதோட தற்செயலா இங்க யார்கிட்டேயும் காசு அகப்படாட்டிக் கம்பனிக் காசு கையாடியதாக உங்களைத்தான் அரஸ்ட் பண்ணிக்கிட்டுப் போவாங்க!” இஸ்மத்தின் பேச்சைக் கேட்டதும் கெஷியருக்கு இரத்தம் உறைந்து விட்டது. எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கினார்.

“மிஸ்டர்! காசு எடுத்தவன் இன்னும் பொக்கட்டுலயா வச்சுக் கொண்டிருப்பான்? ம்..... அப்போ பொலீஸுக்கு போன் பண்ணட்டுமா?” என டெலிபோனில் கையை வைத்தான். இஸ்மத். இஸ்மத்தின் வெருட்டலுக்கு நன்கு பயந்து விட்ட கெஷியர் “வேண்டாம் சேர்! நான் இன்னும் கொஞ்சம் தேடிப் பார்க்குறேன்! இல்லேன்னா நானே கையால கட்டுறேன்!” என்று எழுந்தார். இஸ்மத். மெதுவாக தன் பொக்கட்டைத் தொட்டுப் பார்த்தான். அதில் அவன் வைத்த பணம் அப்படியே இருந்தது.

இவ்வளவு இலகுவாக இரண்டாயிரம் ரூபா கடன்படாமல் கிடைத்தை எண்ணி இஸ்மத் வியப்படைந்தான். அரை நாள் லீவு போட எண்ணி லீவு புத்தகத்தை எடுத்து விரித்தான். இஸ்மத்.

ஷாமிலாவுக்கு மூன்றாவது குழந்தை பிறந்து விட்டது. அது ஆண் குழந்தை.

ரமீஷ் என்று பெயர் வைத்திருந்தனர். தனக்கு மகன் பிறந்தது இஸ்மத்துக்கு மிகவும் சந்தோஷமாகவே இருந்தது. ஷாமிலாவுக்கு ஆண் குழந்தை என்பதால் அதன்மீது தனியான ஒரு பற்று இருக்கவில்லை. தனக்கு எந்தக் குழந்தையானாலும் அவள் சந்தோஷப்பட்டாள். ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சியை மூத்த மகள் பாத்திமாவின் மறைவு விழுங்கி விட்டது.

கைக்குழந்தையை நீராட்டியபடியே மூத்த குழந்தையை நினைத்துக் கண்ணீர் உகுத்துக் கொண்டிருந்தாள், ஷாமிலா. ஷாமிலாவுக்கான கைமருந்துடன் அவள் அருகே வந்தாள் அவளின் தாய் நபீலா.

“ம்இதெக்குடி!” மகளிடம் பரிவுடன் நீட்டினாள்.

“வேணாம் உம்மா!”

“வேணாம் வேணாமன்னு சொன்னா எப்படி உசுரு பொழைக்கப் போற?”

தன் தோளிலுள்ள துவாயை எடுத்து பிள்ளையைத் துவட்டியவாறு “அந்த ஆச என்னெ விட்டுப் போய் ஆறேழு வருசமாச்சு உம்மா!” எழுந்தாள், ஷாமிலா.

“இன்னுமா ஒன் மனசுவுட்டு அவன் தொலையல்ல!” பற்றிக் கொண்டு வந்த எரிச்சலில் கேட்டாள்.

“பெத்த புள்ளைய நீங்க மறந்ததப்போல எதையும் லேசா மறக்கிறதுக்கு என் மனசு கல்லு இல்ல உம்மா!”

“உன் நானாவ (அண்ணன்) மறக்காம மடியில வெச்சுக் கொண்டு கொஞ்சுற வேலையா செஞ்சான்!” கையில் கொண்டு வந்த மருந்தையும் எடுத்துக் கொண்டு நபீலா உள்ளே சென்றாள்.

இரவு எட்டரை மணியளவில் ஷாமிலாவின் வீட்டுக் கதவு மிக இலேசாகத் தட்டப்பட்டது. நல்ல வேளையாக ஷாமிலா தான் வாசலில் இருந்தாள். மெதுவாக சாத்தியிருந்த கதவைத் திறந்தவள் அதிர்ந்தாள்.

எதிரே.....

அமீர் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“உம்மா வந்து இருக்குறாங்க!” என்ற ஷாமிலாவுக்கு தன்னையறியாமலேயே வார்த்தை வாயில் வந்து விட்டது.

“உம்மா வந்து இருக்குறாங்க” என்ற வார்த்தையக் கேட்டதும் அமீரின் முகம் மலர்ந்தது. சட்டென்று தன்னையறியாமலேயே அவன் உள்ளே ஒரு அடி எடுத்து வைத்தபோது.....

ஷாமிலா அவன் நெஞ்சில் கையை வைத்து அழுத்தித் தள்ளி அங்கேயே நிற்கச் செய்தாள்.

“அங்க என்ன புள்ள செய்யிறாய்?” கேட்டபடியே சமையறையிலிருந்து நபீஸா வந்தாள்.

நபீஸாவின் குரல் கேட்டதும் சட்டென்று மறைந்து கொண்ட அமீர், ஆவலுடன் நபீஸாவை வெளியிலிருந்து மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தான்.

தாயின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாத ஷாமிலா “உம்மா நான் முபீதா மாமி ஷூட்டுக்கு கொஞ்சம் போயிட்டு வரேன். புள்ளையக் கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்ளுங்க.....!” என்றவாறு பதிலுக்குக் காத்திராமல் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு வெளியேறி, அமீரை அழைத்துக் கொண்டு புழக்கடைக்குப் பின் உள்ள கிணற்றுப் பக்கம் சென்றாள், ஷாமிலா.

வீட்டினுள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைகளை போர்த்து விட்டாள், நபீஸா. குழந்தைகள் தூங்கும் இடத்துக் மேலே சுவரில் ஒரு சினிமா நடிக, நடிகை ஜோடி கட்டியணைத்தவாறு மதிமயங்கி இருக்கும் படமுள்ள கலண்டர் ஒன்று தொங்கியது.

கிணற்றுக் கட்டில் சாய்ந்து அமீருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த ஷாமிலா, தன் முந்தானையை இழுத்துச் சொருகிவாறே “அப்போ நான் போகவா?” என அமீரிடம் விடைகேட்டாள்.

“உம்மாவோடு கதைக்க எனக்கு ஆசையா இருக்கு ஷாமிலா!” ஏக்கம் இழையோடச் சொன்னான், அமீர்.

“இன்னைக்கு போகட்டும். நான் உம்மாகிட்ட எல்லாம் விவரமா பேசிட்டு உங்களுக்குச் சொல்றேன்.

“சரி நான் வரட்டுமா?” - அமீர்.

“சரி” என்று ஒற்றைச் சொல்லில் பதில் கொடுத்தாள் ஷாமிலா.

“ஷாமிலா நான் ஒரு பிரண்டோட நுவரெலியா போறேன். வர ரெண்டொரு கெழமையாவும்! இதெ வச்சிக்கோ!” என்றபடி தன் மணி பேர்லை எடுத்த சில ரூபா நோட்டுக்களை எடுத்த அமீர், ஷாமிலாவிடம் நீட்டினான்.

“எத்தென நாளைக்குத்தான் இப்படியே வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது?”

“என் உயிர் உள்ளவரைக்கும்” என்று சொன்னபடியே அவன் நெற்றியில் முத்தமிட்டான், அமீர்.

ஷாமிலாவின் இல்லற வாழ்வில் கடுமையான பஞ்சம் இப்போது ஆட்சியைக் கைப்பற்றி இருந்தது. இதனால், அவளுக்கோ, மகள் சலீமாவுக்கோ பூரணமான உணவு கிடைக்கவில்லை. அரை, குறையாகத்தான் உணவு வயிற்றைச் சென்றடைந்தது. அதுவும் பூரணமான ருசியுடன் அல்ல. கைக்குழந்தை ரமீசுக்கு அவள் தாய்ப்பால் ஊட்டுவதால் அந்தக் குழந்தையின் பசி ஓரளவுக்கு அடங்கியது.

ஒரு சில தாய்மார்களைப் போல் பிள்ளை பெற்றுவிட்ட முதல் வாரத்திலேயே குழந்தைக்குப் புட்டிப்பால் பழக்கி விடவில்லை ஷாமிலா. முதல் குழந்தைகள் இரட்டைக் குழந்தைகளாக இருந்த போதிலும், பாலூட்டி எஞ்சிய குறைக்கே புட்டிப் பால் கொடுத்தாள். ரமீசுக்கு நான்கு மாதங்களாக கலப்படமில்லாத அவளது பாலையே ஊட்டி வருகிறாள்.

ஒரு சில பெண்கள் பெற்ற குழந்தைகளுக்கு பாலூட்டுவதினால் தங்கள் மேனியழகம் யௌவனமும் கண்டி விடும் என்ற வரட்டுக் கொள்கைக்கு முழு மாற்றமாக விளங்கினாள் ஷாமிலா. அவள் பாலூட்ட, பாலூட்ட அவள் மேனியில் தாய்மை குடிகொள்ள ஆரம்பித்தது.

அந்தத் தாய்மை அவள் உடலைத் தூய்மையாக்கியது.. அந்தத் தூய்மை, அவள் உடலின் வனப்பையும், யௌவனத்தையும் மெருகூட்டி எழிலரசியாக விளங்க வைத்தது. வறுமையின் பசியின் கோடுகள் அவள் உடலில் மேலோட்டமாகத் தழுவிச் சென்றதேயொழிய அவளை வாட்டி விடவில்லை.

தனக்கு வயிறார உண்ண உணவில்லாத போதும், அவள் தான் சுமந்து பெற்ற குழந்தைக்குப் பாலூட்டுவதில் ஒரு பெருமையும், புனகாங்கிதமும் அடைந்தாள். தாய்ப்பாலையே தங்களது முழு ஆகாரமாகக் கொண்டதால் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு நோய் தொற்றிக் கொள்வதும் குறைவாகவே இருந்தது.

காலையிலும் பகலிலும் எதுவிதமான உணவோ, ஒரு சொட்டுத் தேனீரோ இல்லாமல் ஷாமிலாவும் குழந்தை சலீமாவும் சில நாட்களில் வாடினர்.

கைக்குழந்தை ரமீசை மடியில் வைத்துக் கொண்டு, ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து கொண்டு வந்த மருந்தை கரண்டியினால் ஊட்டிக் கொண்டிருந்தாள், ஷாமிலா. கடந்த இரு நாட்களாக ரமீசுக்கு காய்ச்சல் கண்டிருந்ததால் காலையில் தான் அரசினர் வைத்தியசாலைக்குச் சென்று மருந்து வாங்கி வந்திருந்தாள்.

காலையில் அவள், வைத்தியசாலைக்கு செல்லும் போது இரவ அரை வயிற்றுக்கு தான் உண்டு மீதி இருந்த பழஞ்சோற்றை, மகள் சலீமாவுக்கு கொடுத்துவிட்டு அவள் வெறும் வயிற்றுடன் சென்றாள். இதுவரை அவள் கொலை பட்டினி!

மகள் சலீமா, காலையில் உண்ட அந்த பழஞ்சோற்றைத் தவிர, வேறு எதுவும் கடுகளவும் அவள் வயிற்றினுள் போகவில்லை. சலீமாவுக்கும் பட்டினி இருப்பது பழகிக் கொண்டு வந்தது.

ஷாமிலாவுக்கு பசி கண்ணை இருட்டிக் கொண்டு வந்த போதிலும் அவள் மனம் சலீமாவின் பட்டினியை எண்ணியே வெந்து கொண்டிருந்தது.

மருந்து பருக்கிய பின் மருந்து போத்தலையும், கரண்டியையும் எடுத்து சன்னல் விளிம்பில் வைத்த ஷாமிலா, குழந்தையை நன்றாகச் சுற்றி போர்த்த எண்ணி “சலீமா தம்பியெப் போர்த்த உம்மாவோட அந்த நீல சாயாவக் கொண்டு வாங்க உம்மா” என்றாள். உள்ளே சென்ற சலீமா அவள் குறிப்பிட்ட அந்த நீல நிற உள்ளடாடையை எடுத்து வந்து கொடுத்தாள். ஷாமிலா, அதனால் குழந்தையை நன்றாகச் சுற்றி எடுத்து முத்தமிட்டு, பிள்ளையை அணைத்துக் கொண்டாள்.

தன் அருகில் அமர்ந்து தம்பியை இமைக் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சலீமாவின் தலையை அன்புடன் வருடிக் கொடுத்தாள். அவ்வாறு அவள் வருடிய போது பசியில் வாடும் சலீமாவின் நிலையைக் கண்டு அவள் கண்கள் கண்ணீரை உகுத்தன.

அந்தக் கண்ணீர்த்துளிகள் சலீமாவின் தலையில் விழுந்தன.

சலீமா. தாயையும். தம்பியையும். மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.

பின் மெதுவாகத் தாயை நோக்கி “உம்மா!” என்றாள்

“என்ன கண்ணே!” என்றவள். அவளை அணைத்து முத்தமிட்டாள்.

“தம்பிக்குக் காச்சல் தானே உம்மா?”

“ஓ உம்மா!”

“ராத்ताவக்கு வந்ததெப்போலவா?”

“ஓ..... கண்ணே!”

“அப்போ..... தம்பி.... எப்ப உம்மா சாவும்...?”

சலீமா கேட்டு வாயை மூடும் முன்னரே ஷாமிலாவின் இடது கரத்தின் புறங்கை சலீமாவின் கன்னத்தை நன்றாக பதம் பார்த்து விட்டது.

சலீமா. அடிபட்ட வேகத்திலும் பசியின் சக்தியின்மையாலும் தரையில் சரிந்தாள்.

பிள்ளையின் கேள்வியாலும் தன்னயறியாமலும் தன் குழந்தையை அறைந்து விட்ட வேகத்தையும் எண்ணி ஷாமிலா. மலைத்தாள்.

தரையில் சரிந்த குழந்தை தட்டுத்தடுமாறி எழுந்தது. தாய் மீண்டும் அடித்து விடுவாளோ என்ற அச்சத்தினால் அது தாயைப் பேயிடும் பார்த்தது. பசியில்வாடும் தன் அருமைக் குழந்தையை மிருகத் தனமாகத் தான் தாக்கிவிட்டதை எண்ணிய ஷாமிலாவின் உள்ளம் அவளையே வைத்தது. எழுந்து சென்று அன்புடன் சலீமாவை தன்னருகே இழுத்து எடுத்து அணைத்தக் கொண்டாள். இப்போதுதான் சலீமாவின் பயம் சற்றுத் தெளிய ஆரம்பித்தது.

ஆதரவுடன் குழந்தையின் தலையை வருடிய ஷாமிலா. சலீமாவின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டவாறே..... “அப்படியெல்லாம் பேசப்படாது உம்மா!” என்றாள். சலீமா, தாயின் அணைப்பில் தன் பசியை மறந்து நின்றாள்.

“ஏன் குழந்தை இப்படிக் கேட்டாள்?” என்ற எண்ணம் சிறிது நேரத்தில் ஷாமிலாவின் மனதில் உதிக்கவே..... “ஏம்மா அப்படிக் கேட்டங்க....?” என குழந்தையிடம் அன்புடன் வினவினாள். தாயின் அணைப்பிலிருந்து சற்று விலகிய சலீமா; தாயை பயத்துடன் அண்ணாந்து பார்த்தாள்.

“அடிக்க மாட்டிங்களே உம்மா?” பயம் கலந்த கலக்கத்துடன் கேட்டாள்.

“இல்ல உம்மா. இல்ல.... இனி ஒரு நாளும் ஏன்ட புள்ளைய நான் அடிக்க மாட்டேன்!” என இறுக அணைத்துக் கொண்டாள்.

“எனக்கு பசிக்குது உம்மா!”

“அதுக்காக ஏன் உம்மா” இப்படிக் கேட்கலும்.....?

“ராத்ता செத்த நேரம்.... அடுத்த வூட்டு மாமி.... எனக்கு..... நெறைய பிஸ்கட் வாழ்பபும் எல்லாம் தின்னத் தந்தாங்க உம்மா. அதுபோல தம்பியும் செத்தா எனக்கு தின்னக் கெடைக்கும்ன்னு”..... மேற்கொண்ட சலீமாவை பேசமுடியாத அளவுக்கு

ஷாமிலா, சலீமாவின் வாயை இறுக பொத்திவிட்டாள்.

தனது குழந்தையின் பேச்சைக் கேட்ட ஷாமிலா, சுதறிக் சுதறி அழுதவாறே தன் தலையை சுவரில் மோதியழுதாள். தான் ஏதோ பெரிய தவறு செய்து விட்டதால் தான் தாய் இப்படி சுவரில் தன் தலையை மோதி அழுகிறாள் என்று எண்ணிய சலீமா, "அழாதீங்க உம்மா! அழாதீங்க இனிமே நான் இப்படி பேசமாட்டேன்!" என்று அவளும் தாயைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்து விட்டாள். ஷாமிலா, சலீமாவை அணைத்துக் கொண்டு அழுதாள். "இத்தனைக்கும் காரணம் நீ தானே!" என்று அவள் உள் மனம் அவள் இதயத்தைச் சாடியது.

நஸீஹாவின் கணவன் சஹீட் மத்திய கிழக்கிலிருந்து வந்தபின் வேறு தொழில் கிடைக்காததால் பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தான். இதனால் நஸீஹாவால் வெளியே எங்கும் தனித்துச் செல்ல முடியவில்லை. இஸ்மத்தால் நஸீஹாவைக் காண அவள் வீட்டுக்கு வரவும் முடியவில்லை.

இருவரும் கொண்டிருந்தது கள்ளத் தொடர்பு என்றாலும் இந்த இருவரையும் பிரிவத்துயர் வாட்டவே செய்தது. முன்பைவிட நஸீஹாவின் கணவன் சஹீட், நஸீஹாவிடம் இப்போது கொஞ்சம் கூடுதலான அன்பாகவே நடந்து கொண்டான் என்றாலும் அவளால் இஸ்மத்தை மறக்கவும் முடியவில்லை. அவன் நினைவை துறக்கவும் அவளால் இயலவில்லை.

இப்போது விரகதாபம் அவளை வாட்டாத போனாலும் நாட் செல்லச் செல்ல இஸ்மத்தை எப்படியும் சந்திக்க வேண்டும் என்ற நினைவு மேலோங்கியது. அந்த நினைவு எண்ணமாகி; எண்ணம் ஆசையாகி; ஆசை பேராவலாக வில்வரும் எடுத்தது.

சஹீட்டுடன் மத்திய கிழக்கில் ஒன்றாக வேலை செய்த நண்பன் ஒருவன் இலங்கைக்கு தான் வந்து விட்டதாகவும் கட்டாயம் வந்து சந்திக்கும்படியும் கொழும்பிலிருந்து எழுதிய கடிதம் சஹீட்டுக்கு வந்தது.

அக்கடிதத்தை கண்ட சஹீட் அந்த நண்பன் தனக்கு மத்திய கிழக்கில் வைத்து பெரிதும் உதவியவன் கண்டிப்பாக அவனைப் போய் பார்க்க வேண்டும் என்று கடிதம் கிடைத்த மறுநாளே கொழும்புக்கு புறப்பட்டு விட்டான்.

நாளை சனிக்கிழமை இஸ்மத்தின் காரியாலயம் மூடப்பட்டிருக்கும். ஞாயிற்றுக்கிழமை கணவன் வீடு திரும்புவதால் திங்கள் காரியாலயத்துக்குச் சென்றோ: டெலிபோன் மூலமோ தொடர்பு கொள்ளவும் முடியாது என்பதை நஸீஹா உணர்ந்தாள். எனவே துணிந்து இஸ்மத்தின் வீட்டுக்குச் சென்று சந்திக்க முடிவு செய்தாள். அவள் மனதில் உந்திய ஆவல் கணவன் கொழும்பு சென்ற சில மணித்தியாலயங்களில் அவளை உடனடியாக இஸ்மத்தைத் தேடி அவன் வீட்டுக்கே போக வைத்தது.

தன் வீட்டுக் கடவு தட்டப்படும் ஒலி கேட்டு இஸ்மத் வந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

எதிரே நஸீஹா நிற்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமும்; அதிசயமும் அடைந்தான்.

"நஸீஹா!" அவனையறியாமலேயே அவன் குரல் உச்சஸ்தாயில் ஒலித்தது. வியப்பினால் இஸ்மத்தின் கண்கள் நிலைகுத்தி நின்றன.

எரிமலையில் பனிப்புயல்

இஸ்மத்தின் வீட்டுக்குள் நுழைந்த நஸீஹாவை அவன் “வா” என்று அழைக்காததால் “ஏன் இங்கு வந்தோம்?” என்ற உணர்வு அவள் மனதில் எழுந்தது.

“தனியாகவா வந்தீங்க? இருங்க!” என்றான் இஸ்மத் சற்று நேரத்துக்குப் பின். அவன் மனம் இப்போது ஷாமிலா வந்தால் தன் நிலை என்ன என்று நினைத்துப் பயந்தது. அவமானத்தோடு ஒரு பயவணர்ச்சியும் அவனை ஆட்கொண்டது.

நஸீஹா அமர்ந்தபடி “ஷாமிலா எங்கே?” என்று கேட்டாள்.. அவள் பார்வை வீட்டைத் துழாவியது.

“புள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு குளிக்க கிணத்துக்கு போனா” என்றான்.

நஸீஹா நேரடியாகத் தான் வந்த விஷயத்தை ஆரம்பித்தாள். “இஸ்மத், என்னால் உங்களப் பார்க்காம இருக்க ஏலாது. அதுதான்... பதறிக் கொண்டு பார்க்க வந்தேன்.!”

இஸ்மத் வீட்டின் உள்ளே எட்டிப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டான் “சஹீட் வீட்டிலயா?”

“இல்லை! அவர் ஒரு கூட்டாளியைப் பார்க்க கொழும்புக்குப் போனார். இதெ தவறவிட்டா உங்கள் எப்ப சந்திக்கக் கெடைக்குமோ.... தெரியாது. அதுதான் நான் இங்கேயே வந்தேன்!” என்றான் நஸீஹா.

இஸ்மத், எதுவும் பேசவில்லை. ஷாமிலா இப்போது வந்தால்..... என்ற நினைவே அவனை முற்றிலும் கெளவிக் கொண்டிருந்தது.

வந்தாலும் அவள் எதுவும் சொல்ல மாட்டாள். என்றாலும் ஷாமிலாவை அடுத்தடுத்து சோதிக்கக்கூடாது என்று இஸ்மத்தின் மனம் எண்ணியது.

“இஸ்மத்! நீங்களும் நானும் இப்படி எத்தெனை நாளைக்குத்தான் சந்திக்காம இருக்கிறது?” நஸீஹா மனம் உருகினாள். இஸ்மத் எதுவுமே பேசாமல் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“இஸ்மத்! நான் எடுத்த சவீட்டிக்கெட் ஒன்றுக்கு மூன்றுலட்சம் ரூபா விழுந்திருக்கு!”

இஸ்மத்தின் கண்கள் அகல விரிந்தன.

“நீங்க என்னோட வந்துடுங்க...! நாங்க ரெண்டு பேரும் எங்கேயாவது ஓடிப்போய் சந்தோஷமா இருப்போம்!” என்று நஸீஹா பேசி முடிக்கும் முன்னரே “நஸீஹா!...” என்று உரத்த குரலுடன் தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து நின்றான் இஸ்மத். அவன் குரல் வீடுவங்கும் எதிரொலித்தது. எதிர்பாராது இரைந்த இஸ்மத்தின் குரலைக் கேட்டு அதிர்ந்த நஸீஹா; தன் இருக்கையை விட்டு தன்னையறியாமலேயே எழுந்து விட்டாள்.

“இஸ்மத்...!” நஸீஹாவின் குரலில் அச்சமும் தயக்கமும் கலந்து பின்னிப் போராடின.

“நஸீஹா! நீங்களும் நானும் சந்திக்கக் கொண்டது ஒரு கெட்ட கனவாகவே இருக்கட்டும். உங்களுக்கும் ஒரு கண்ணெறைஞ்சு புருஷன் இருக்கிறான். எனக்கும் விலைமதிக்க முடியாத அன்பு நெறைஞ்சு ஒரு மனைவி இருக்கிறா! இரண்டு புள்ளைகளும் இருக்குது! நீங்க உங்கட புருசனோட சேர்ந்து நல்லா வாழுங்க.

“இஸ்மத்!” நஸீஹாவின் குரல் இடிந்து, சிதறியது.

“நஸீஹா! எனக்கும் ஷாமிலாவுக்கும் குடும்ப வாழ்க்கையில் புடிப்பு இல்லத்தான்! ஆனா, இந்த உலகத்துல எதத் தருவதாக சொன்னாலும் ஆயிரம் குமரிய என் முன்னால வச்சாலும் நான் இந்த ஜென்மத்துல ஷாமிலாவ விட்டுட்டு வரமாட்டேன் நஸீஹா! அப்படி நான் போறதா இருந்தா, அது மையவாடியாத்தான் இருக்கும்!”

நஸீஹா தலைகுனிந்தாள்! அவள் கண்கள் நீரை அமைதியாகச் சொரிந்தன.

“இவ்வளவு காலம் நாங்க சேர்ந்து தானே இருந்தோம்! இனிமே நீங்க சஹீட்டோட சந்தோஷமா இருங்க!” என்று மளமளவென உணர்ச்சியோடு இஸ்மத் பேசினான். அவன் குரலில் உறுதியியும் வைராக்கியமும் தொனித்தன.

நஸீஹா நீண்ட நேரம் சிந்தித்தாள், இஸ்மத் சொல்வது சரி. அவன் சொல்கிறபடி நடந்தால் இரண்டு குடும்பங்களும் மூன்று பிள்ளைகளும் சீரழியாமல் இருக்கும் என்ற உண்மை அவள் மனதின் ஆழத்தில் பளிச்சிட்டது.

“இந்த சலிப் டிக்கட்ட நீங்க எடுத்துக் கொள்ளுங்க!” என்று தனது பர்ஸிலிருந்து டிக்கட்டை எடுத்து நீட்டினாள்.

“தேங்ஸ்! அதைக் கொண்டு போய் சஹீட் வந்ததும் கொடுங்க. நீங்களும் நானும் நடந்த தவறான முறையை அல்லாஹ் மன்னிக்கட்டும் நஸீஹா!”

“நீங்க சொல்றதும் நியாயம்தான் இஸ்மத்!” நஸீஹாவின் மனம் தெளிவு பெற்றது.

“நஸீஹா! தயவு செஞ்சு நீங்க வந்த சவுடு தெரியார்ம போயிட்டா, அது எனக்கும் ஷாமிலாவுக்கும் நல்லது!” என்று இஸ்மத், இழுத்தான்.

“உங்களைப்போல ஒரு கணவன் கெடைச்சது ஷாமிலா செஞ்ச பாக்கியம் தான்! நான் வர்றேன்!”

“இல்ல நஸீஹா போறேன்னு சொல்லுங்க!”

எதுவுமே பேசாமல் நஸீஹா பெருத்த கவலையோடு வெளியேறினாள்.

அடுத்த கணம்....! திடீரென்று தீயை மிதித்தவள் போல் “ஆ!” என்ற அலறலுடன் உள்நோக்கி வீட்டினுள் பாய்ந்தாள்.

நஸீஹாவின் “ஆ” என்ற அலறலைக் கேட்டு திடுக்கிட்டான் இஸ்மத். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவன் இரத்தத்தை உறையச் செய்தது. அவன் தேகம் முழுவதும் அச்சத்தால் கிடுகிடுவென ஆடத் தொடங்கியது.

வீட்டு வாசலில் நஸீஹாவின் கணவன் சஹீட் நின்றிருந்தான்.

மூவரும் மூன்று கோணங்களில் முக்காலியின் கால்களைப்போல் அடித்து வைத்த சிலையாக நின்றனர்.

சில வினாடிகள் கழிந்தன நஸீஹாவின் கணவன் சஹீட், அந்த மயான அமைதியைக் குலைத்தான் “என்ன நஸீஹா! பயந்திட்டங்களை?” என்றான்.

நஸீஹாவினால் பேச இயலவில்லை. அச்சத்தின் அகோரம் அவளைப் பேச விடவில்லை. கணவனைக் கண்ட அச்சத்தால் அவள் நா வரண்டு விட்டது.

“நான் கொஞ்சம் உட்காரலாமா?” என்று இஸ்மத்தைப் பார்த்துக் கேட்டான் சஹீட்.

இஸ்மத்திடமிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை. “சரி” என்பதற்கு பதிலாக தலையும் அரைகுறையாகவே ஆடியது.

அமைதியாக அமர்ந்த சஹீட் புன்னகையுடன் “நீங்களும் இப்படி இருங்க நஸீஹா!” என்று தன் அருகிலுள்ள கதிரையைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

இயக்கிய பொம்மையாக அவன் காட்டிய கதிரையில் அமர்ந்தான், நஸீஹா.

என்ன? ஏது? நடக்கப் போகின்றதோ என்ற அச்சத்துடன் நின்றான் இஸ்மத்.

“நீங்களும் இருங்க!” என்று இஸ்மத்திடம் கூறினான்.

எஜமானனின் கட்டளைக்கு அடிபணியும் வேலையாளைப்போல் இஸ்மத் அடங்கி அருகிலுள்ள நாற்காலியில் அமர்ந்தான். நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்டவாறே சஹீட் பேச்சை புன்னகையுடன் ஆரம்பித்தான். சஹீட், இந்த நிலையில் புன்னகை புரிவது தங்களுக்கு ஆபத்தை விளைவிப்பதற்காகத்தான் என நஸீஹாவும், இஸ்மத்தும் ஏக காலத்தில் தங்கள் மனதுக்குள் தனித்தனியாக எண்ணினார்கள்.

அவர்களின் முக மாற்றங்களையும், அச்சத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் சஹீட், பேச ஆரம்பித்தான்.

“சத்தி வளைச்சு பேசிக்கிட்டிருக்க எனக்குத் தெரியாது. அதுக்கான பொறுமையும் எனக்கில்ல! உங்க ரெண்டு பேரோட தொடர்பு பத்தி இன்னைக்குத் தான் நான் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன்! உடனடியாக உங்க ரெண்டு பேரையும் குத்திக் கொலை செய்யலாம்னு என் மனம் துடிச்சிச்சு. அப்படி கொலை செய்ய எண்ணி அடியெடுத்து வைக்கிற நேரம்தான் ஜும்ஆவுக்கான அதான் (அழைப்பு) கேட்டிச்சு”

மனமளவென்று பேசிக்கொண்டே வந்த சஹீட், தன் பேச்சை சடாரென்று நிறுத்தி விட்டு இஸ்மத்தையும் நஸீஹாவையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். அந்த இருவரும் அவனை ஏறிட்டு நோக்கும் சக்தியின்றி இஸ்மத் வேறுபக்கமும் நஸீஹா தரையையும் நோக்கினார். மீண்டும் சஹீட் தன் பேச்சை விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தான். “மனதை அடக்கிக் கொண்டு கொத்பாவுக்கு போனேன்”.

“கோவத்த அடக்குறவன் தான் உண்மையான முஸ்லிமின்னும் ஒரு பெண்ணை அவன் கணவன் நாட்பது நாளுக்கு மேல பிரிஞ்சி இருக்கக்கூடாதுன்னும் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவங்க சொல்லியிருக்கிறாங்க...

“அந்தக் காலத்துல கல்யாணம் முடிச்ச யுத்த வீரர்களுக்கு நாற்பது நாளைக்கு

ஒரு தடவை கட்டாயம் லீவு கொடுக்க வேணும்னு உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவங்க சேனாதிபதிக்கு உத்தரவிட்டதாகவும், அப்படி இல்லன்னா மனைவி தவறு செய்ய எடமுண்டு! அவ்வாறான தவறுக்கு அவள் கணவனே பொறுப்புன்னு இமாம் கொத்பாவல் ஹதீஸ் சொன்னாங்க!"

"நான் நல்லா யோசிச்சிப் பார்த்தேன்... நஸீஹா தவறு பண்ணுறதுக்கு முழுக் காரணம் நான் தான்னு என் மனம் என்னைக் குத்திக் காட்டிச்சு. நானும் எவ்வளவோ தவறு பண்ணி இருக்கிறேன்.

"நான் சவுதிக்கு போனதும் அங்கு ஹஜ்ஜுக்குப் போனேன். அந்தப் புனிதமான க.,*பாவைக் கண்டதும் என் பாவங்களுக்கெல்லாம் பிராயச்சித்தமா இனி எந்த விதமான மார்க்க விரோதச் செயல்களிலும் ஈடுபடுறதில்லன்னும் பொறுமையா இருக்கிறதாயும் மன்னிக்கிற மனப்பான்மையுள்ளவனாகவும் இனி நான் வாழ்றதா எனக்குள்ளேயே சத்தியம் பண்ணிக் கொண்டேன்!

"இதனால் தான் அவள அறியாமலே அவ செஞ்ச தவறுக்காக நஸீஹாவுக்கு ஏன் நான் மன்னிப்புக் கொடுக்கக்கூடாதுன்னு நெனைச்சேன்!" நீண்ட நேரம் விடாது பேசி முடித்தான் சஹீட்.

சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக தன் கணவனின் பாதங்களில் விழுந்து கதறினாள். நஸீஹா.

தன் பாதங்களைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு கதறும் மனைவியை அன்புடன் தூக்கி எடுத்து அரவணைத்தான் சஹீட்.

இஸ்மத்தின் நிலையோ சொல்லும் தரமன்று. என்ன செய்வது? என்ன நடக்கும் என்று பயந்து கொண்டிருந்த இஸ்மத்தின் மனம் சஹீட்டின் பேச்சால் துவண்டு போயிருந்தது. அவன் தன் காதுகளையே நம்ப முடியாமல் தவித்தான்.

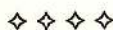
தன்னையறியாமலேயே சஹீட் அருகில் விரைந்த இஸ்மத் "சஹீட் நீங்க..... நீங்க... ஆண்களிலேயே ஒரு புனிதம்... மாணிக்கம்!" என்று சஹீட்டின் கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு பலவாறு அரற்றினான்.

சஹீட்டின் முன் இஸ்மத் வெட்கித் தலைகுனிந்தான்.

"சரி... நாங்க வாரோம்!" சஹீட் புறப்பட ஆயத்தமானான். "இருங்க பகலைக்கு சோறு தின்னுட்டு போக ஏலும்" என்று இடைமறித்தான் இஸ்மத்.

"இல்ல, எனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் அவசரமான வேலையிருக்கு... இன்னொரு நாளைக்கு ரெண்டு பேருமா வாரோம். போவோமா நஸீஹா?" என்றவாறு மனைவியைப் பார்த்தான்.

"சரி" என்று தலையசைத்தபடியே முன்னால் நடந்தாள் நஸீஹா. சஹீட் அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

வெள்ளத்துக்காக ஏங்கிய கிணற்று நீர்

நஸீஹாவை அழைத்துக் கொண்டு சஹீட் வெளியேறிய போது, இஸ்மத்துக்கு நீண்ட பெருமூச்சு வந்தது. நிம்மதியுடன் திரும்பியவன் அதிர்ந்து போனான். அங்கே திரைக்குப் பின்னால் ஷாமிலா நின்று கொண்டிருந்தாள்.

இஸ்மத்தின் பாதங்களில் அடியற்ற மரம்போல் விழுந்தாள் ஷாமிலா. இஸ்மத்தின் பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு கதறிக் கதறி அழுதாள்.

தானும் நஸீஹாவும் பேசியதை அவள் கேட்டிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான் இஸ்மத். அமைதியாக அவளைத் தூக்கி நிறுத்திய இஸ்மத், அவளை தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டான்.

ஷாமிலா விம்மி விம்மி அழுது அரற்றினாள், துடித்தாள். துவண்டாள். ஷாமிலாவின் துயரைக் கண்ட இஸ்மத்தின் நிலை பரிதாபத்துக்கு உரியதாகி விட்டது.

“அழாதீங்க ஷாமிலா... நான் தான் அவளைப் போகச் சொல்லிட்டேனே!” என்று கூறி அன்போடு மனைவி முதுகைத் தடவி, தலையை வருடினான்.

நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

“நான் அதுக்காக அழல்ல! உங்களுக்கு நான் தகுதியில்லாதவன்னு நெனைச்சு தான் அழுறேன்!” பதறினான்.

“ஈரத்தலையோடு அழுவாதீங்க! தலைவலி வரும்!”

“நீங்க வரவர மேல போறீங்க... நான் வரவர கீழே போறேன்!”

“நீங்க என்ன சொன்னாலும் என் வாழ்க்கை உங்களோடு தான் ஷாமிலா..... ஷாமிலா! நான் அவசரமா ஒரு கூட்டாளியப் பார்க்கணும். உங்ககிட்ட இருவத்தஞ்சு ரூபா எடுக்க இருக்குமா...?”

சட்டென்று தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்ட ஷாமிலா, விறுவிறு என்று உள்ளே சென்று அலுமாரியைத் திறந்து ஐம்பது ரூபா நோட்டொன்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“எனக்கு இருபத்தைஞ்சு ரூபா போதும்!”

“இல்ல, எடுத்துக் கொண்டு போங்க! பாண் இருக்குது தின்னுட்டுப் போங்க!”

“தேவையில்ல..... நீங்களும் புள்ளையளும் தின்னுங்க!” என்றவன் சிறிது நேரத்தில் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டான்.

அவன் சென்றதும் பிள்ளைகளுக்கு உணவு கொடுத்து விட்டுத் தன்

படுக்கையறைக்குச் சென்று கட்டிலில் விழுந்த ஷாமிலா, தலையணையை கடித்துக் கொண்டு ஓசை வெளிவராமல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

மூன்று லட்சத்தை வைத்துக் கொண்டு, அவனுக்கு பிடித்தமான “பெண்” அவனை ஓடிப்போக கூப்பிட்டும் தன்னையும் பிள்ளைகளையும் விட்டு விட்டு வரமுடியாது, அப்படி பிரிந்து போவதாக இருந்தால் அது மையவாடிக்குத்தான் என்று இஸ்மத் சொல்லியதை எண்ணி தன்மீது அவன் வைத்திருக்கும் பரிபூரணமான அன்பையும் நினைத்து அவள் அழுதாள்.

மூன்று லட்சம் ரூபாவை நவீஹாவிடம் வாங்க மறுத்து தன்னிடம் இருபத்தைந்து ரூபா கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போகிறான் என்ற அவனின் மகோன்னத பெருந்தன்மையை எண்ணி வியந்தாள், மலைத்தாள்.

நீண்ட நேர மனப் போராட்டத்துக்குப் பின் இனிமேல் தன் கணவனுக்கு புரியாத தன் மனதிலுள்ள ரகசியத்தை மறைத்து வைக்காமல் அவனிடம் உண்மையைக் கூறிவிட வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு ஷாமிலா வந்து விட்டாள்.

அதை இன்று மாலையே சொல்லி தங்கள் வாழ்க்கையைச் சீர் செய்து கொண்டு இனி வரும் காலத்தில் எஞ்சியுள்ள வாழ்க்கையையாவது சீராக ஓட விடவேண்டும், இனி அவனுடன் சந்தோசமாக இணைந்து வாழ வேண்டும் என்ற தீர்மானம் அவள் உள்ளத்தில் எழுந்தது.

தன்னை இஸ்மத் மன்னிப்பான் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை அவள் மனதில் நிலை பெற்றிருந்தது. எனவே தன் காதல் நினைவை கணவனிடம் சொல்வதோடு அந்த நினைவை எரித்து விட வேண்டும்.

அதன் பின் அவனுடன் இரண்டறக் கலந்து வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவள் மனதில் உண்டானது. அவள் அந்த முடிவுக்கு வந்த பின்னரே கண்களில் கரை புரண்ட கண்ணீர் வெள்ளம் ஓரளவு வற்ற ஆரம்பித்தது. நீண்ட காலமாக ஷாமிலாவின் இதயத்தை அழுத்திக் கொண்டிருந்த பாரம் இப்போது தணிய ஆரம்பித்தது.

மண வாழ்க்கையில் நெருஞ்சி முட்களாகக் குத்திக் கொண்டிருந்த தன் பழைய காதல் இதய ராகத்தின் தீச்சுவாலை சற்று தணிய ஆரம்பித்திருப்பதை ஷாமிலா உணர்ந்தாள்.

காலையில் சென்ற இஸ்மத் இரவு நெடு நேரத்துக்கு பின்னர் தான் வீடு திரும்பினான். வரும்போது நல்ல போதையில் வந்ததால் ஷாமிலா எவ்வளவு சொல்லியும் அவன் உணவு உண்ண மறுத்தான்.

அவனிடம் ஷாமிலாவுக்கு புதியதொரு பற்றும் பாசமும் பிறந்தது. மணவறையில் ஆவலுடன் மணமகனை நோக்கும் மணமகளைப்போல், ஷாமிலா இப்போது இஸ்மத்தை நோக்கினாள். அவனிடம் புதியதொரு அழகைக் கண்டாள்.

தான் திருமணத்துக்கு முன்பு ஒருவரை மணமார நேசித்ததை இஸ்மத்திடம் சொல்லி விட வேண்டும் என்ற தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்த பின்னரே ஷாமிலாவிடம் இந்த புதிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. இஸ்மத் வந்ததும் சொல்லி விட வேண்டும் என்று தான் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தாள். எனினும் அவன் போதையில் வந்திருப்பதால் எதையும் கிரகித்துக் கொள்ளும் சக்தி அவனிடம் இப்போது இல்லை என்பதை உணர்ந்த ஷாமிலா, காலையில் சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற முடிவுடன் நித்திரைக்குச் சென்றாள்.

காலையில் இஸ்மத் எழுந்ததும் நேரத்தைப் பார்த்து பதறி விட்டான். நேரம் ஏழரையாகி இருந்தது. “கொஞ்சம் நேரத்தோடு எழுப்பியிருக்கக் கூடாதா?” என்று ஷாமிலாவைக் கேட்டான்.

“வழமையா எட்டு மணிக்குத்தானே எழும்புவீங்க! இன்னும் கொஞ்சத்துல எழுப்புவோம்ன்னுதான் பேசாம இருந்தேன்!” என அமைதியாக பதில் சொன்னாள். ஷாமிலா.

“இந்தக் கெழமை ஒபீசுக்கு வெறட் ஒபீஸ் இருந்து “டிரக்டர்ஸ்” வர்றாங்க! சரியான வேலை இருக்கு. நான் நேரத்தோட போகணும்!” என்றவன் பரபரப்புடன் அலுவலகத்துக்குச் செல்ல ஆயத்தமானான்.

தன் எண்ணக் கிடக்கை இப்போது தோண்டி அவன் முன் வைக்க நேரமில்லை என்பதை இஸ்மத்தின் பரபரப்பு ஷாமிலாவுக்கு உணர்த்தியது. இது ஷாமிலாவுக்கு சற்று ஏமாற்றத்தையே கொடுத்தது. என்றாலும் மாலையில் கட்டாயம் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று தனது ஆவலை அடக்கிக் கொண்டாள். தன் எண்ணத்தைச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஷாமிலாவுக்கு தாண்டிச் செல்லும் ஒவ்வொரு செக்கனும் ஒவ்வொரு நாளைப்போல் கடந்துக் கொண்டிருந்தது.

அலுவலகத்துக்குச் செல்லத் தயாராக வந்த இஸ்மத் தன் காற்சட்டைப் பையிலிருந்து இருபது ரூபா நோட்டு ஒன்றை எடுத்து ஷாமிலாவிடம் கொடுத்தான். அதை வாங்கிய ஷாமிலா சட்டென்று அவளையறியாமலே இஸ்மத்தின் கையைப் பற்றினாள். அந்த வேகத்திலேயே அவள் கண்களிலிருந்து கரை புரண்டு ஓடி வந்த கண்ணீர்த்துளிகள் ஷாமிலா பற்றியிருந்த இஸ்மத்தின் கரத்தில் விழுந்து தெறித்தன. திருமணமானபின் இன்று தான் ஷாமிலா தன் கையை வலிந்து விரும்பி பற்றினாள் என்பதை இஸ்மத் சட்டென்று உணர்ந்தான்.

வாலிபனொருவனின் கையை யுவதியொருத்தி முதல் முறையாகப் பற்றுவதைப் போன்ற ஒரு சில்லிட்ட உணர்ச்சி இஸ்மத்தின் தேகமெங்கும் வியாபித்தோடியது. அன்பாக அவள் தலையை வருடிய இஸ்மத் “ஏன் அழுநீங்க! ஷாமிலா?” என்று கேட்டான்.

“உங்ககிட்ட முக்கியமான ஒரு விசயம் சொல்லணும்!”

“சொல்லுங்களேன்!”

“இப்ப உங்களுக்கு நேரமாச்சு. நீங்க போயிட்டு வாங்க!”

“ம்..... சரி”

“அந்திக்கு நேரத்தோடு வருவீங்களா” என மிகவும் நிதானமாக ஷாமிலா கேட்டாள். அப்படி இதுவரை அவள் இஸ்மத்தை ஒருபோதும் கேட்டதில்லை என்பதை உணர்ந்த இஸ்மத். சற்று யோசித்து விட்டு “வேல முடிஞ்சு கையோடு வாரேன்! நான் வரட்டுமா?” என்றான்.

“அல்லாஹ்வோட காவல்” என்று அவனை வழியனுப்பி வைத்த ஷாமிலா, அவன் சென்று மறையும் வரையும் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

அவள் மனதில் இரண்டு நாட்களாக ஏறியிருந்த ஒரு பளு திடீரென்று சற்று குறைந்தது போல் இருந்தது. உடம்பில் சுறுசுறுப்பு காணப்பட்டது.

புதுத் தெம்புடன் அவள் செயல்பட ஆரம்பித்தாள் அந்த செயல்கள் விரைவில் மாலைப் பொழுதையும் இஸ்மத்தையும் வரவேற்பனவாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

கற்பு சுட்டது கறை அகன்றது

இஸ்மத் வீட்டிற்கு நலீஹா சென்றிருந்த சமயம் அவள் கணவன் சஹீட் அங்கு திடீரென்று வந்தது ஒரு எதிர்பாராத சம்பவம் தான்.

அன்று நண்பனைச் சந்திப்பதற்காகச் சென்ற சஹீட் கைச்செலவுக்குப் பணம் எடுத்து வரவில்லை. பணத்தை மறதியாக வீட்டில் வைத்து விட்டுச் சென்று விட்டான். பஸ்ஸில் ஏறி டிக்கட் எடுத்த பின்னரே தான் பணம் எடுத்துக் கொண்டு வர மறந்து போனதை உணர்ந்தான். உடனடியாக கண்டக்டரிடம் உண்மையைக் கூறினான். அவனுக்காக கிழித்த டிக்கட்டை இன்னொரு பிரயாணிக்கு கொடுத்தார் கண்டக்டர்.

வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த சஹீட் அவனது பக்கத்து தெருக்காரர் தாஹீரை சந்தித்தான். அவர் அவனைக் கண்டதும் “ஆ சஹீட் எங்க இந்தப் பக்கம்” என்று பேச்சைத் துவங்கினார். “சும்மா டவனுக்கு வந்தேன்!” என்றான் சஹீட்.

“நானும் உங்கள் ரொம்ப நாளா தனியா சந்திக்கணும்னுதான் நினைச்சுக்கிட்டிருந்தேன்.....

“அப்படியா! அது என்ன அப்படிப்பட்ட விசயம்?”

“இப்படி வாங்களேன்!” என்று தனியாக அழைத்துச் சென்று நலீஹா. - இஸ்மத் தொடர்பை விளக்கினார் அவர். சஹீட்டுக்கு உலகம் சுற்றியது.

அதே சமயம் பள்ளிவாசலில் இருந்து வெள்ளிக்கிழமை கொத்பாவுக்கான “அதான்” அழைப்பு ஒலித்தது “ம்..... வாங்க கொத்பாவு நண்பகல் கூட்டுத் தொழுகை)க்கு!” என்று அழைத்தார் தாஹீர். அமைதியாக ஆர்ப்பரிக்கும் கடலைப்போன்ற மனத்துடன் தாஹீரைப் பின்தொடர்ந்து கொத்பா தொழச் சென்றான் சஹீட்.

தொழப் போகும் போது கொந்தளிக்கும் கடலாக ஆர்ப்பரித்த சஹீட்டின் மனம். கொத்பாப் பிரசங்கத்தினாலும், தொழுகையினாலும் அடங்கி சலனமற்று அமைதியாக, தெளிவாக இருந்தது. தொழுகை முடிந்து தாஹீருடன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த போது நலீஹா தனியாக இன்னொரு பஸ்ஸில் ஏறுவதைக் கண்டான், சஹீட்.

அவ்வளவுதான் கறுகறுப்படைந்தான் சஹீட். தாஹீரிடம் நூறு ரூபா கைமாற்றாகக் கேட்டான். நூறு ரூபா இல்லையென்று கூறிவிட்டு ஐம்பது ரூபாவைக் கொடுத்தார் தாஹீர். உடனே பின்னால் வந்த பஸ்ஸில் ஏறி சஹீட் நலீஹாவைப் பின் தொடர்ந்தான்.

நலீஹா, இஸ்மத்தின் வீட்டுக்குள் சென்றது முதல் அங்கு நடைபெற்ற உரையாடல் அத்தனையையும் அவன் மறைந்திருந்து தெளிவாகக் கேட்டான்.. முன்னர் அவன்

நஸீஹாவைப் பற்றி அரைகுறையாகக் கேள்விப்பட்டிருந்த கதைகள் இப்போது ஊர்ஜிதமாயின. என்றாலும் அவை இப்போது வலுவிழந்து விட்டன. இவ்வாறு வலு இழப்பதற்கு காரணம் இல்லமத்தும் நஸீஹாவும் இனித் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதில்லை என்ற அவர்களாகவே முடிவுக்கு வந்ததே ஆகும்.

உண்மையிலேயே அவன் மனம் நஸீஹாவை துளி கூட வெறுக்கவில்லை. சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை அவளை அந்த நிலைக்கு ஆளாக்கி விட்டதை அவன் மனமார உணர்ந்தான். ஓடிப்போன மனைவியரைத் திருப்பி அழைத்து வந்து குடும்பம் நடத்தும் நல்லவர்கள் இல்லையா? கள்ளக் காதலனுடன் பிடிபட்ட பின்னரும் குடும்பம் நடத்தும் கணவன். மனைவியரையும் சஹீத் கண்டிருக்கிறான். கேள்விப்பட்டிருக்கிறான்.

இது ஒரு விபத்து என்று எண்ணி மறந்துவிட அவன் துணிந்தான். அதன்படி மனைவியை மன்னித்து ஏற்றுக் கொண்டான். கணவனுடன் வீடு திரும்பிய நஸீஹா நேராகத்தன் அறைக்குச் சென்றாள். அவளைப் பின் தொடர்ந்து அமைதியாக, மெதுவாக அறையினுள் நுழைந்து கட்டிலில் அமர்ந்தான் சஹீத்.

கட்டிலில் அமர்ந்த கணவனின் பாதங்களைக் கட்டிக் கொண்டு கதறிக் கதறி அழுதாள் நஸீஹா. அன்புடன் அவளைத் தட்டிக் கொடுத்த சஹீத், “பைத்தியக்காரி! இப்போ எதுக்காக நீ அழுகிறாய்?” என்றான்.

“நான் உங்களுக்கு செஞ்ச துரோகத்தை நினைச்சி.... என் இதயம் வெடிச்சிடும் போலிருக்கிறது”

“நான் தான் அதை மறந்துட்டேனே...!”

“என்னால அதை மறக்க முடியல்லையே!” விம்மினாள் நஸீஹா.

“நான் தான் அதை மன்னிச்சுட்டேனே!”

“அதனாலத்தானே என்னால தாங்க முடியாம இருக்கு! நீங்க என்னை அடிச்சு, ஒதுக்கி இருந்தா... எனக்கு எவ்வளவோ நிம்மதியா இருக்கும்!”

“நான் மறந்து போனதை நீ எனக்கு திரும்ப நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருந்தா.... எனக்கு கெட்ட கோவம் வரும்!” சற்று கண்டிப்பான குரலில் சொன்னவன், அன்புடன் அவளைத் தழுவிக்கொண்டான்.

அழுது அழுது நஸீஹாவின் கண்கள் சிவந்தும் கண்ணக்கதாப்புகள் வீச்சியும் போயிருந்தன.

“மொகமெல்லாம் பிகபிசன்னு ஒட்டுது.... போய் மொகத்த கழுவிக்கொண்டு வாங்க!” என்று கூறினான், சஹீத்.

கணவனின் கழுத்தைச் சுற்றி இறுக அணைத்து அவன் முகத்துடன் சங்கமம் ஆனாள். நஸீஹா. அவ்வாறு அவள் அணைத்த போது கண்களில் இருந்து பொலபொலவென கண்ணீர் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடி கன்னங்களின் வழியாக கொட்டியது. அவ்வாறு கொட்டிய கண்ணீர்த்துளிகளில் சில சஹீட்டின் கரத்தில் விழுந்தபோது அந்தக் கண்ணீர்த் துளிகள் வெந்நீர்த் துளிகளைப் போல் அவன் கரத்தைச் சுட்டன. கண்ணீர்த்துளிகளின் சூட்டிலிருந்தே நஸீஹா தன் தவறுக்காக எவ்வளவு மனம் வருந்துகிறாள் என்பதை சஹீத் நன்கு உணர்ந்து கொண்டான்.

அவ்வாறு அவன் மனம் உணர்ந்தபோது “நலீஹா மனமார தன் தவறுக்காக வருந்துவதால் அவளுடைய பாவங்கள் இறைவனாலேயே மன்னிக்கப்பட்டு விட்டன. இறைவனே மன்னிக்கும் போது மனிதனான நான் மன்னிப்பது என்பது ஒரு பொருட்டா!” என்று எண்ணிய சஹீட், நலீஹாவை ஆரத் தழுவியபடியே “இப்போ நீங்களாகவே திருந்தி மனம் வருந்தி, இனிமே இது போல நடக்க மாட்டேன்னு உங்களுக்குள்ளாகவே சத்தியம் பண்ணிக்கொண்டா புத்தம் புதிய கன்னியைப் போல ஆகிவிடுவீங்க....!” என்றான் சஹீட்.

நலீஹா பேசவில்லை. “ம்.... போய் தேத்தண்ணி ஊத்திட்டு வாங்க” என்றான். சஹீட். அன்போடும்; ஆதங்கத்தோடும் கணவனை ஏறிட்டுப் பார்த்த நலீஹா, மெதுவாக அறையிலிருந்து வெளியேறினாள்.

சிறிது நேரத்தின் பின் நலீஹாவும் அவள் தாயும் கூக்குரலிடும் சத்தம் வீட்டினுள்ளிருந்து கேட்டது. திடீரென்று பயங்கரமாக எழுந்த அந்தக் கூக்குரலினால் தடுக்கிட்டு எழுந்த சஹீட், தன்னையறியாமலேயே பின்புறத்துக்கு விரைந்தான்.

அங்கே - நலீஹா ஒரு தீப்பந்தம் போல் எரிந்து கொண்டிருந்தாள்.!

பாய்ந்து வந்த சஹீட் “என்னடி செய்து கொண்டாய்?” என்றபடி மனைவியை அணைக்கப் போனபோது; “கிட்ட வராதீங்க!” என்று நலீஹா அவனை தள்ளிவிட்டாள். மனைவி மீது சஹீட்டும் தண்ணீரை ஊற்றினான். நலீஹா மேனியில் பற்றிக் கொண்டிருந்த தீ முன்னை விட ஜுவாலை விட்டு எரிந்து பின் தணிந்தது. தரையில் விழுந்து முனங்கிய மனைவியை மடியில் கிடத்திய சஹீட் “என்னடி செய்து கொண்டாய்?” என்று சிறு குழந்தையைப் போல் கதறினான்.

அந்த அலறல் அக்கம் பக்கத்தவர்களை அங்கே கூட்டி வந்து நிறுத்தியது. ஆஸ்பத்திரியில் நலீஹா சேர்க்கப்பட்ட போது பொலீஸார் வாக்குமூலம் எடுக்க இருமுறை வந்தனர். எனினும் அவளுக்கு சுய நினைவு இல்லாததினால் அவர்கள் திரும்பச் சென்றனர். சஹீட், பைத்தியகாரனைப் போலானான். அவன், ஊண், உறக்கம் எல்லாம் மறந்தான். ஆஸ்பத்திரியே கதி என்று கிடந்தான். காலை ஆறு மணிக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு மனைவியைப் பார்க்கச் சென்றால் நண்பகல் பன்னிரண்டு மணிவரை ஆஸ்பத்திரி வாசலிலேயே காத்திருப்பான். பகல் பார்த்த பின் மாலை ஐந்து மணிவரை அங்கேயே காத்துக் கிடப்பான். இரவோடிரவாக வீட்டுக்குச் சென்று அறையில் அழுது கொண்டிருப்பான்.

குழந்தையையோ மாமா, மாமியையோ அவன் பார்க்க விரும்பவில்லை. மகளின் நிலையை விட மருமகனின் நிலையே நலீஹாவின் பெற்றோரை பெரிதும் வாட்ட ஆரம்பித்தது. நான்காம் நாள் நலீஹா சுய நினைவு பெற்றாள். முகத்தைத் தீ பொகக்கி இருந்ததோடு; அவள் நெஞ்சு, இடை, தொடை பகுதியை நன்கு கருக்கி விட்டிருந்தது.

காலை அவளிடமிருந்து வாக்குமூலம் எடுக்க வந்த பொலீஸாரிடம் “கணவனுக்கு தேநீர் ஊற்ற முனைந்தபோது எதிர்பாராத விதமாக “கேஷ் குக்கர்” வெடித்து விட்டது” என்று நலீஹா வாக்குமூலம் கொடுத்தாள். தான் கவனயினத்தால் செய்து கொண்ட தவறினால் தன் கணவன் படும் துன்பமும் வேதனையும் நலீஹாவைப் பெரிதும் வாட்டின. கணவன் வந்ததும் நலீஹா சிரித்துப் பேசினாள். அன்புடன் குனிந்து தன் நெற்றியில் முத்தமிட்ட கணவனை கட்டியணைக்க முயன்றபோது அவள் கண்கள் கலங்கின. கைகளைத் தூக்க முடியாதவாறு “பண்டேஜ்” போடப்பட்டிருந்தது.

மாஸையில் சிறிது நேரம் சிரித்துப் பேசினான். அப்போது “நீங்க ஏன் நஸீஹா இப்படிச் சுவனமில்லாம நடந்து கொண்டங்க? இப்ப எவ்வளவு கஷ்டம் பார்த்தீங்களா?” என்று கூறி விட்டு சஹீட், அழுதான். கணவனின் கலக்கம் நஸீஹாவின் கண்களையும் கலக்கி விட்டன. முனங்கும் குரலில் “உங்கட அன்புக்கு முன்னால் இது ஒரு வேதனையா எனக்குத் தெரியல்லையே” என்றான்.

மறுநாள் காலை மேலும் சிறிது தேறியிருந்தாள். டாக்டரும் “இனி உயிருக்குப் பயமில்லை” என்று கூறிவிட்டார். அன்று தான் சஹீட், குளித்து முகச்சவரம் செய்து சிறிது உணவு உண்டு உடையும் மாற்றினான்.

மாமியிடம் சமையல் செய்யச் சொல்லி உணவை எடுத்துக் கொண்டு பகல் பத்து மணிக்கே அஸ்பத்திரியை அடைந்து பன்னிரண்டு மணி வரை ஆஸ்பத்திரி வாசலில் ஆவலுடன் காத்திருந்தான் சஹீட். “எப்படியாவது எல்லா சோற்றையும் நஸீஹாவுக்கு தானே ஊட்டி விட வேணும்” என்று மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டான். நோயாளிகளைப் பார்க்க குழுமி இருந்தவர்கள் மணியடித்ததும் முண்டியடித்துக் கொண்டு உள்ளே விரைந்தனர். அவர்களையெல்லாம் எப்படியோ முந்தி மாடிப் படிகளை இரண்டு முன்றாகத் தாண்டி நஸீஹா இருந்த வார்ட்டை அடைந்தான் சஹீட்.

அங்கே.....

கட்டிலில் நஸீஹாவைக் காணவில்லை. வேறொரு பெண் படுத்திருந்தாள். மருத்துவத் தாதியிடம் சென்று “நஸீஹா எங்கே” என்று கேட்டான். “நான் இப்போதுதான் டீட்டிக்கு வந்தேன். வேறு வார்ட்டுக்கு மாற்றியிருக்கலாம்! வாங்க கேட்டு சொல்றேன்!” பெரிய தாதியிருக்கும் மேசைக்கு அருகே சஹீட்டை அழைத்துச் சென்றாள். அவள்.

தலைமைத் தாதியிடம் கேட்டபோது அவள் சஹீட்டை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு “ஓ ஐ ஆம் சொரி மிஸ்டர்.... நஸீஹா பகல் பத்து மணிக்கே மரணமாகி விட்டார்” என்றாள். தலைமைத் தாதியின் பதிலைக் கேட்டதும் சஹீட் கையிலிருந்த உணவுப் பொட்டலம் கீழே விழுந்தது. அவன் சில வினாடிகள் பிரமித்து நின்றான். “நஸீஹா” என்று அவனையறியாமலேயே அலறினான்.

அவன் அலறலைக் கேட்டதும் வார்ட் தூண் இருக்குகளில் கூடு கட்டி குடியிருந்த சிட்டுக் குருவிகள் கீச்சிட்டுக் கொண்டு வெளியே பறந்தன.

பிரேத அறையில் முழுமையாக மூடப்பட்டிருந்த நஸீஹாவின் சடலத்தைப் பார்த்த சஹீட், “அடிப்பாவி!” என்று கதறினான். “இப்பத்தானே நீ என்ன உண்மையிலேயே ஏமாத்தியிருக்குற இப்பதானே நீ எனக்கு உண்மையான துரோகம் பண்ணி இருக்கிற. நஸீஹா..... என்னைத் தனியா தவிக்கவிட்டுட்டு வஞ்சகம் பண்ணிட்டியே!” என்று அவன் உடல் மீது விழுந்து கதறினான்.

அந்த அலறலைக்கேட்கவோ, உணரவோ முடியாமல் ஏர் கண்டிஷன் பிரேத அறையில் நஸீஹாவின் இதயம் விறைத்துப் போயிருந்தது.

பிள்ளையின் நிலையும் பெண்மையில் விலையும்

இஸ்மத் வேலை செய்த அலுவலகத்தின் மேலிடத்து அதிகாரிகள் எந்நேரமும் வரலாம் என்றிருந்ததால் அவனுக்கு அலுவலகத்தில் ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி வேலை இருந்தது. இதனால் அவன் வீட்டிலிருப்பது குறைவாக இருந்தது. ஷாமிலா தனது மனத்திலுள்ளதைச் சொல்ல முடியாமல் தவித்தாள்.

அன்று அலுவலகத்தை அடையும் போது புகாரியும் ராசிக்கும் இன்னொரு புதியவனும் இஸ்மத்தை அலுவலக வாசலிலேயே இடைமறித்தனர். அத்தோடு அன்று காரியாலயத்துக்கு தலைமை அதிகாரிகள் வரமாட்டார்கள் என்றும் அவர்கள் வரும் திகதி பின்னர் ஒரு நாளைக்கு அறிவிக்கப்படும் என்றும் செய்தி வந்திருப்பதாகவும் அவர்கள் இஸ்மத்திடம் தெரிவித்தார்கள்.

புட்டமும், பரபரப்புமாக வந்த இஸ்மத்துக்கு இந்த செய்தி ஆறுதலைத் தந்தது. வீட்டில் அவன் புறப்பட்ட போது ஷாமிலா தனது கையைப் பற்றி எதையோ சொல்ல முயன்றதை அவன் நினைவு கூர்ந்தான். தான் அவசரமாக வந்ததால் அவள் கூற வந்ததைக் கூற அவளுக்கு சந்தர்ப்பம் கிட்டவில்லை. எனவே, லீவு எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் இஸ்மத் மனதில் எழுந்தது.

இஸ்மத் லீவு போடுவதற்காக காரியாலயத்தினுள் செல்ல அடியெடுத்து வைத்தான். இஸ்மத்தின் இடது கரத்தைப் பற்றி நிறுத்திய புகாரி “இஸ்மத் இவர் யார் தெரியுமா?” என்று புதிய நபரைச் சுட்டிக்காட்டி கேட்டான். இஸ்மத் அவனை உற்றுப் பார்த்தான். அவனை எங்கும் கண்டதாகக் கூட ஞாபகமில்லை. எனவே “தெரியாது” எனத் தலையசைத்தான்.

“இவர் கோ பேபி கோ லிமிட்டெட்டில்” அஸிஸ்டென்ட் எக்கவண்டன். பெயர் நஸீம்! இவர் தான் நான் சொன்ன இஸ்மத்” என இருவரையும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் செய்து வைத்தான் புகாரி. இஸ்மத்தும் நஸீமும் கைகுலுக்கிக் கொண்டனர்.

“உன்னோட முக்கியமான ஒரு விசயம் பேசணும் இஸ்மத்” என்றான் ராசிக்.

“வாங்க ஓபீஸ் ரூமுக்கு போவோம்!” என்றபடி இஸ்மத் நடக்க ஏனைய மூவரும் அவனை பின் தொடர்ந்தனர். இஸ்மத்தின் அறைக்குள் சென்று அமர்ந்ததும் புகாரி மெதுவாக உரையாட ஆரம்பித்தான்.

“இஸ்மத் இவர் வேலை செய்யிற கம்பனிக்கு இன்டைக்கு இருபத்திரண்டு லட்சம் ரூபா ஒரு காரில வருகுது! அதை அடிக்கிறது தான் எங்கட பிளான்!” என்றான் புகாரி.

அதைக் கேட்ட இஸ்மத்துக்கு குப்பென்று வியர்த்து உடம்பு குடேறி வெடவெடக்க ஆரம்பிக்கவே, சட்டென்று மேசையில் இருந்த மின் விசிறியை முடுக்கிவிட்டான்.

“என்ன மச்சான் பயந்துட்டியா?” என்ற கேட்டுவிட்டு சிரித்தான், ராசிக்.

இஸ்மத் பதில் சொல்லாமல் மௌனமாக மூவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான்.

“நீ இவ்வளவு காலம் எங்களோட இரண்டறக் கலந்து விட்டதால்தான் இதை உன்கிட்ட சொல்றோம். நீயும் வந்தா அடிச்சதுல சரியா நாலுல ஒரு பங்கு உனக்கு” என்றான் புகாரி, நலீம் பேசாமலிருந்தான்.

“எப்போ வருகுதாம்?” கேட்டான் இஸ்மத்.

“இண்டைக்கு சரியா ஒரு மணிக்கு ட்றைவரும் சீப் எக்கவண்டனும் மட்டும் தான் வருவாங்க! இந்தா பார் இதெல்லாம் ரெடி” என்ற புகாரி தன் கையில் வைத்திருந்த ஒரு தோல்பையைத் திறந்து காட்டினான். அதற்குள் ஒரு ரிவோலவர் இருந்தது. அத்துடன் மூன்று முகமூடிகளும் இருந்தன.

“சரி என் பங்கு என்னா?” என்று இஸ்மத் கேட்டான்.

“அது தான் நாலுல ஒன்னுன்னு சொன்னோமே” நலீம், கூறினான்.

“நான் அதெக் கேக்கல்ல! நான் என்ன செய்யனுமன்னு கேட்டேன்!”

“ஒன்னுமில்ல, நீ எங்க கூட வந்தா மட்டும் போதும், மத்தப்படி அந்த இடத்துக்கு தகுந்தமாதிரி நடந்து கொள்ளனும்”

“எங்க வச்ச செய்யிறது?”

“அதற்கான எடம் எல்லாம் ரெடி!”

“நாங்க நாலு பேருமா போகனும்”

“நலீம் வரமாட்டார். அவர் வேலைக்குப் போயிடுவார். இல்லேன்னா அவர் மேல சந்தேகம் வரும்!” என்று தங்கள் திட்டத்தை விளக்கினான் ராசிக்.

“அப்போ இன்னைக்கு நீங்க ரெண்டு பேரும் லீவா? புகாரியையும், ராசிக்கையும் பார்த்துக் கேட்டான். இஸ்மத்.

“ஓ...யெஸ்!.... நீயும் லீவப் போட்டுட்டு வா!” என்றான் ராசிக். இஸ்மத் லீவுப் படிவத்தை எடுத்து நிரப்பினான்.

சரியாகப் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கே குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு இஸ்மத், புகாரி, ராசிக் மூவரும் வந்து சேர்ந்தனர். சரியாக ஒரு மணிக்கு ஒரு கார் அந்தப் பாதை வழியாக வந்தபோது மூவரும் முகமூடி அணிந்து மறைவில் தயாராக நின்றனர். அந்தக் கார் நலீம் குறிப்பிட்ட இலக்கக் கார் அல்ல என்பது தெரிந்ததும் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். அந்தக் கார் போய்விட்டது. இஸ்மத் இரண்டடி முன்னால் வந்து பார்த்தபோது அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்த இலக்கமுடைய கார் வந்து கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் திடீரென்று பாய்ந்தனர்.

கார் வேகமாகச் செல்ல முனைந்த போது நிவால்வரினால் புகாரி காரின் டயருக்குச் சுட்டான். சில அடிதூரம் சென்ற கார் குழியொன்றினுள் விழுந்து நின்றது. காரின் கதவைத் திறந்து கொண்ட எக்கவண்டன் இறங்கி முயற்சி செய்த போது இஸ்மத் ஓடிச் சென்று அவருக்கு ஒரு உதை விட்டான். எக்கவண்டன் அலறிக் கொண்டு விழுந்தார்.

அவர் அப்படி விழுந்ததும் இஸ்மத்தின் உடலில் ஒரு புதுத்தெம்பும்; உற்சாகமும் கரைபுரண்டது. அவன் ஒரு தமிழ் சினிமாக் கதாநாயகனாகவே மாறிவிட்டான். ராசிக் தனது கையில் வைத்திருந்த துணியைச் சாரதியின் வாயிலும் எக்கவண்டனின் வாயிலும் அழுத்தினான். கயிற்றினால் அவர்களைக் கட்டிப்போட்டு விட்டு மூவரும் பணப்பையுடன் காட்டு வழியாக ஓடி மறைந்தனர்.

காட்டில் வைத்து பணத்தை நான்கு பகுதிகளாக எந்தவித சிரமமும், பிரச்சினைகளுமின்றி பங்கிட்டுக் கொண்டனர். தனது பங்குடன் அக்கொள்ளைக்கு அத்திவாரமிட்ட நஸ்முடைய பங்கையும் தான் அவனிடம் கொடுப்பதாகக் கூறி புகாரி வாங்கிக் கொண்டான்.

“நான் நேரா ஒபீசுக்குப்போய் கொஞ்சம் லேட்டா வாரேன்!” என்றவாறு பிரிந்து சென்ற இஸ்மத், பணத்தை தனது கணக்கில் வங்கியில் முதலீடு செய்யும் நோக்கத்தோடு விரைந்தான். மற்ற இருவரும் வேறு வழிகளில் பிரிந்து சென்றனர். இஸ்மத் குறுக்கு வழிகளில் போகாமல் யாரும் சந்தேகப்படாதவாறு நெடுந்தூர வழியாகச் சென்றான். ராசிக்கும் புகாரியும் சிறிது தூரம் விரைவாகக் காட்டு வழியாகச் சென்று பிரிந்து சென்றனர்.

பணத்தோடு புறப்பட்ட புகாரி நேராக இஸ்மத்தின் வீட்டு முற்றத்தில்தான் வந்து நின்றான். வீட்டின் முன் கதவு மூடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டதும் அவன் மனம் முதலில் துணுக்குற்றது. நன்றாகப் பார்த்தபோது முன் கதவு வெளிப் பகுதியால் தாழ்ப்பாள இடப்படவில்லை என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான். அது வெறுமனே சாத்தியிருந்ததால் ஷாமிலா வீட்டினுள் தான் இருக்க வேண்டும் என்றெண்ணி தன் விரலை மடக்கி விரலின் பின்புறத்தால் மெதுவாகத் ததவைத் தட்டினான்.

பதில் வரவில்லை.

மீண்டும் ஒருமுறை தட்டினான்.

அதே நிசப்தம் நிலவியது.

மெதுவாகக் கதவைத் தள்ளியபோது கதவு தானாகத் திறந்து கொண்டது. உள்ளே.....

ஷாமிலாவின் மூன்றாவது குழந்தை ரமீஷ் தரையில் பாயில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். பின்னால் காலடியோசை கேட்கவே புகாரி திரும்பினான். அங்கே ஷாமிலா நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவளைக் கண்ட புகாரி ஒரு அசட்டுப் புன்னகையுடன் அவளை நெருங்கி வந்தான்.

புகாரியையே ஏறிட்டு நோக்கிய ஷாமிலா, சிறிது வரண்ட புன்னகையுடன் “உங்ககிட்ட ஒரு அம்பது ரூவா..... இருக்குமா? அவர் வந்ததும் வாங்கித் தரேன்! சின்னவனுக்கு மருந்து எடுக்கணும்!” என்றாள். தனது புன்னகையை விரிவாக்கியவாறு கைப்பையைத் திறந்து பணத்தைக் காட்டினான். ஆயிரக்கணக்கான ரூபா பணம் ஷாமிலாவைப் பார்த்து பயங்கரமாகச் சிரித்தது.

அவ்வளவு பணமும் இவனுக்கு ஏது? என்ற ஆச்சரியம் அவள் முகத்தில் இழையோடுவதைக் கண்ட புகாரி, ‘அம்பது ரூவா என்னா.... அம்பதினாயிரம் தாரேன்....!

ஆனா'..... என்று பீடிகையுடன் நிறுத்தினான் புகாரி. ஷாமிலா அவனை ஏறிட்டு நோக்கினாள். அந்தப்பார்வையில் ஆயிரமாயிரம்கேள்விக் கணைகள் அவனைத்துளைத்தன.

“நீங்க... என் ஆசைக்கு இணங்கனும்!” என்று சொல்லி விட்டு ஷாமிலாவின் முகத்தைப் பார்த்தான். புகாரி. புகாரியின் வார்த்தையைக் கேட்ட ஷாமிலாவின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கவில்லை. பல இடிகள் இடித்தன. போராட்டங்கள் நடந்தன. பிரளயங்களும் சூறாவளிகளும் பிரவாகமெடுத்தன. ஷாமிலாவின் மனதில்.

பதில் கூறாமல் ஷாமிலா வீட்டினுள் சென்று இலேசாகக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

“தன் கோரிக்கைக்கு ஷாமிலா உடன்பட்டு விட்டாள்” என்று தீர்மானித்துக் கொண்ட புகாரி, தன் கையில் பாதி எரிந்து கொண்டிருந்த சிகரெட்டை தரையில் போட்டு மிதித்துக் கசக்கினான். பின் மெதுவாகச் சென்று அவன் கவைத் தள்ளியபோது எதிரே கையில் குழந்தையுடன் ஷாமிலா வெளியே வரத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தான்.

கைக்குழந்தையுடன் தன்னைக் கடந்து வெளியேறும் ஷாமிலாவைத் தடுத்த நிறுத்திய புகாரி “என்ன நான் சொன்னதுக்கு....?” என்று கேட்டான்.)

ஷாமிலா எதுவும் பேசவில்லை.

முன்னோக்கி ஒரு அடி எடுத்து வைத்தாள்.

முந்தியும் ஒன்னெப் பறி கொடுத்திட்டங்க இதையும்....” என்று இழுத்த புகாரியை ஏறிட்டு நோக்கினாள் ஷாமிலா.

பின் மெதுவாக “இதுவும் பறிபோனாலும் பரவாயில்லை..... ஏன் தெரியுமா.....? இதெக் காப்பாத்த இதப் பெத்த உடலையே நான் வாடகைக்கு விட விரும்பல்ல.... அதோட இது போனா எனக்கு இன்னொன்னப் பெத்துக்கொள்ள உடம்புல தெம்பு இருக்கு. அதுக்குத் துணையா புருஷனும் இருக்காரு!” என்று அமைதியாகப் பதில் சொன்னாள். ஷாமிலா.

புகாரி விறைத்துப் போய் நின்றான். இனி அவளைப் பலவந்தப்படுத்தியே அடைய வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு அவன் வந்தபோது.

“என்ன ஷாமிலா ரெடியா” என்று கேட்டுக் கொண்டே அங்கே வந்து சேர்ந்தான் எதிர்வீட்டுக்காரி. முபீதா. “ஓ மாமி போவோமா!” என்றபடி விறுவிறுவென்று நடந்தாள். ஷாமிலா.

தனது நெடுநாளையக் கனவு நொடிப்பொழுதில் பஞ்சாகப் பறந்து விட்டதை எண்ணிக் கலங்கினான். எனினும் அவள் சும்மா பிகு பண்ணுகிறாள். அவளை மயக்க அவ்வளவு நேரம் போகாது என்று தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு நகர எண்ணித் திரும்பினான் புகாரி.

அப்போது அங்கே.....

பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

இன்ஸ்பெக்டரைக் கண்ட புகாரி, ஓட நினைத்து ஒரு அடி பின்னால் எடுத்து வைத்தான்.

“அசையாதே! அப்படியே நில். இல்லாவிட்டால் சுடுவேன்!” என்ற இன்ஸ்பெக்டரின் எச்சரிக்கை புகாரியை குத்துக் கல்லாக்கி விட்டது.

இன்ஸ்பெக்டரின் பின்னால் சில பொலீஸார் சற்றுத் தொலைவில் மறைவிலிருந்து ஜீப்பிலிருந்து ராசிக்கை இறக்கி அழைத்து வந்தார். ராசிக்கை கண்டதும் புகாரி, மலைத்து, சிலையாகி உறைந்து நின்றான்.

ராசிக் தனியாக வந்து கொண்டிருந்தபோது ஜீப்பைக் கண்டதும் ஓட ஆரம்பித்திருக்கிறான். அதனால் சந்தேகம் கொண்ட பொலீஸார் ராசிக்கை விரட்டிச் சென்று கைது செய்திருக்கிறார்கள். உரிய முறையில் விசாரித்தபோது அட்சரம் பிசகாமல் சகல உண்மைகளையும் கூறிவிட்டான். இஸ்மத்தைக் கைது செய்வதற்காகவே பொலீஸார், இஸ்மத்தின் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஒரே கல்லில் இரு மாங்காய் போல புகாரியும் அங்கேயே சிக்கிக் கொண்டான். அதே சமயம் இஸ்மத், வீட்டின் பின்புறமாக வந்து வாசல் பக்கம் திரும்பியபோது அங்கு மறைந்திருந்த பொலீஸார் திடீரெனக் குதித்து அவனைக் கைது செய்தனர்.

“உண்மையைச் சொல்! நீ கொள்ளைடித்த பணம் எங்கே? இந்தக் கொள்ளையில் யார் யாருக்குச் சம்பந்தம்?” என்று சார்ஜண்ட் கேட்டார்.

தனியார் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்ற ஷாமிலா, திரும்பி வந்தபோது, வீட்டு வாசலில் கணவனுடன் அவன் நண்பர்களும் பொலீஸாரும் நிற்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். கைக்குழந்தையை பக்கத்துவீட்டுக்காரியிடம் கொடுத்து விட்டு “அல்லாஹ்... இது என்னா...?” என்று இஸ்மத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழு ஆரம்பித்தாள். இஸ்மத் எதுவுமே பேசவில்லை. தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். பொலீஸார் அனைவரினதும் பார்வை ஷாமிலா மீது இருப்பதைத் தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்டான். புகாரி.

இஸ்மத் தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கப் போகின்றான் என்ற பயத்தினாலும், “ஹேரோயின் ” பாவித்திருந்ததாலும் பூரண சுயநினைவை இழந்து கொண்டிருந்த புகாரி, தனது காற்சட்டைப் பையிலிருந்து ரிவால்வரை எடுத்து இஸ்மத்துக்கு குறி வைத்தான்.

ஷாமிலாவின் முன் இஸ்மத் தலைகுனிந்து கொண்டிருந்தான். கணவனைக் கட்டிக் கொண்டு அழுது ஷாமிலா, “இதெல்லாம் என்ன...?” என்று இஸ்மத்தின் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்த போது, தன் கணவனை புகாரி சுடுவதற்காகக் குறிபார்ப்பதைக் கணவனின் தோற்பட்டைக்கு மேலாகக் கண்டாள். கண்மூடித் திறக்கும் நேரத்தில் இஸ்மத்தை ஷாமிலா இடது புறமாகத் தள்ளிவிட்டாள். “நீமீல்...!” என்ற வெடி ஒசை எழுந்தது.

வெடியோசை கேட்டு அங்கிருந்த அனைவரும் திடுக்கிட்டனர்.

புகாரியின் கையிலிருந்து புறப்பட்ட கைத்துப்பாக்கி வேட்டு, ஷாமிலாவின் முதுகுப் புறத்தை உரசிக் கொண்டு சென்றது.

மின்னல் வேகத்தில் இன்ஸ்பெக்டரின் ரிவால்வரிலிருந்து புறப்பட்ட குண்டு புகாரியின் கையைப் பதம் பார்த்தபோது, புகாரியின் கையிலிருந்து ரிவால்வர் எகிரிப் போய் விழுந்தது. ஷாமிலா மயிரிழைளில் உயிர் தப்பினாள்.

வெடியோசை அதிர்ச்சியில் ஷாமிலா, நிலைதடுமாறித் தரையில் விழப்போன போது, அருகில் நின்ற பொலிஸ் சார்ஜன்ட் அவளைத் தாங்கிக் கொண்டார்.

புகாரியின் கையில் காயம் பெரிதாக இருந்தது. உடனடியாக சார்ஜன்ட் தன் கைக்குட்டையால் இரத்தம் வெளியேறாமல் காயத்துக்கு மேலாக கையில் கட்டுப்போட்டார்.

இஸ்மத்தைப் பொலீஸார் கைது செய்வதைக் கண்டு ஷாமிலா திகைத்து வெருண்டாள்.

“உங்களு எ பொலீஸ் பிடிக்கிற அளவுக்கு நீங்க என்ன குத்தம் செஞ்சீங்க?” தன் கணவனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினாள்.

ஷாமிலாவைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு “எல்லாம் என் கெட்ட நடத்தை தான் ஷாமிலா” என்றான்.

அந்த அணைப்பில் ஷாமிலா ஒரு புது சுகத்தை உணர்ந்தாள். புதுத் தெம்படைந்தாள். புதியதொரு ஸ்பரிசத்தை நுகர்ந்தாள்.

திருமணமாகி மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்ற பின்னர் அன்றுதான் ஷாமிலாவின் ஸ்பரிசத்தை இஸ்மத் உணர்ந்தான்.

தன் மனதிலுள்ள அழுக்கை அகற்றி இனி மீதியுள்ள வாழ்வை தூய்மையாக நடத்த ஷாமிலா, முடிவு செய்த போது சந்தர்ப்பம் அவள் வாழ்வை இவ்வாறு திசை திருப்பி விட்டது.

இன்ஸ்பெக்டர், ஷாமிலாவை நோக்கி “அம்மா உங்கட புருஷன் இவங்களோடு சேர்ந்து பெரிய கொள்ளையொன்னு நடத்தி இருக்கிறான்...!” என்றார்.

“.....அல்லாஹ்....! இது என்ன அநியாயம்....! இவங்க சொலறது உண்மையா...?” என இஸ்மத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கதறினாள்.

“என்ன செய்யிறது ஷாமிலா! புத்தியெபறி கொடுத்திட்டேன்!” என்று சொல்லிக் கலங்கினான், இஸ்மத்.

அப்போது அங்கே வந்து சேர்ந்தான் அமீர்!

அமீரைக் கண்டதும் “இவனை எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கே” என்று யோசித்தான் புகாரி, சட்டென்று ஒரு நாள் இரவு மழையில் ஷாமிலா இவனுடன் குடையில் ஒன்றாக வந்த காட்சி நினைவுக்கு வந்தது.

“மிஸ்டர்..... நீங்கள் யார்?” என்று அமீரைப் பார்த்துக் கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

அமீர் பதில் சொல்வதற்கு முன்னால்.....

“அது இவன் கள்ளப் புருஷன் சேர்!” ஷாமிலாவையும் அமீரையும் இணைத்து கூறினான் புகாரி.

புகாரியின் வார்த்தையைக் கேட்ட அமீர் வெகுண்டான். மின்வெட்டி மறையும் விதத்தில் புகாரியின் கன்னத்தில் ஓங்கி ஒரு அறை விட்டான் அமீர்.

அமீரின் அறை பட்ட வேகத்தில் புகாரி பொறி கலங்கி நிலைதடுமாறி விழப்போனவன் தானாகவே சுதாகரித்துக் கொண்டு நின்றான்.

“மிஸ்டர் என்னது?” இன்ஸ்பெக்டர், அமீரை அதட்டினார்.

“கூடப் பொறந்த அண்ணனையும் தங்கையையும் இப்படி இழிவாக இணைச்சிப் பேசினா யாராவ இன்ஸ்பெக்டர் பொறுக்க முடியும்?”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க!” வியப்பு மேலிடக் கேட்டார். இன்ஸ்பெக்டர்.

“ஷாமிலா என்கூடப் பொறந்த தங்கச்சி சேர்” என்று கூறிய அமீர், சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான். அதன் பின் “பள்ளிவாசல் என் நண்பர்கள் உண்டியல் திருடினதுக்காக, நான்தான் இன்ஸ்பெக்டர் மறியலுக்குப் போனேன்! அதுக்காக என்னை வீட்டிலேயே சேர்க்க மறுத்துட்டாங்க!” என்று தான் இதுகாலவரை அஞ்ஞாதவாசம் செய்ததுக்கான காரணத்தை விளக்கினான், அமீர்.

அமீருக்கு இருந்த நண்பர்கள் தீய வழியிலேயே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். “அவர்களுடன் சேரா தே!” என்று தந்தை ஹனிபா எவ்வளவோ அமீரை எச்சரித்தும், கண்டித்தும் பார்த்தார். அமீர் கேட்கவில்லை.

இறுதியாக.....

ஒருநாள் இரவு அவனது நண்பர்கள் பள்ளிவாசல் உண்டியலைக் களவெடுத்தனர். ஆனாலும் மறுநாளே அகப்பட்டுக் கொண்டனர்.

அவ்வாறு அகப்பட்டவர்களின் தகவல்களின்படி அமீரும் பொலிஸாரால் கைது செய்யப்பட்டான்.

அவமானத்தாலும், தான் சொன்னதைக் கேட்காத ஆத்திரத்தினாலும் பள்ளிவாசல் உண்டியல் விசயம் என்பதற்காகவும் ஆத்திரப்பட்ட ஹனிபா பொலீசுக்கோ, நீதிமன்றத்துக்கோ போகவில்லை. பலர் வந்து மகனைப் பிணையில் எடுக்கும்படி

கூறினர். ஆனாலும் ஹனிபா அசைந்து கொடுக்கவில்லை. நபீஸாவும் ஷாமிலாவும் கெஞ்சி, அழுது மன்றாடியும் ஹனிபா ஹனிபாவாகவே இருந்தார்.

முடிவில்.....

அமீர் சிறை சென்றான். சிறை சென்றவன் தந்தையையும், தாயையும், தங்கையையும் புதைத்துவிட்டதாக எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். வீட்டு வாசல்படியை மறந்தும் மிதிக்கக்கூடாது என்று ஹனிபா ஒருவரிடம் சொல்லி அனுப்பினார்.

தண்டனையின்படி இரண்டரை வருடங்களையும் அமீர் சிறையில் கழித்தான். அந்தக்கால கட்டத்தில் அமீரை, ஹனிபா ஒருமுறை கூட சென்று பார்க்கவில்லை.

நபீஸாவுக்கும், ஷாமிலாவுக்கும் அவனைப் பார்க்க ஆசை இருந்தாலும் ஹனிபா விடவில்லை.

இக்கால கட்டத்தில்தான் ஷாமிலாவுக்கு திருமணம் நடந்தேறியது.

சிறைவாசத்தில் தன்னை ஒருமுறை கூட வந்து பார்க்காததால் தந்தை என்றுமே மனம் மாறமாட்டார். தாயும் அவர் சொல்லை மீறமாட்டாள் என்பதை உணர்ந்த அமீர் சிறைவாசம் முடிந்து வெளியே வந்ததும் வீட்டு வாசலை மிதிக்க அஞ்சினான்.

அதனால் அவன் தனியே வாழ வேண்டி ஏற்பட்டது. ஆனால் அவனுக்கு ஒரு நண்பனின் சிபாரிசின் பேரில் ஒரு வேலை கிடைத்தது.

அதன் பின்னரே அவன் ஷாமிலாவை சந்தையில் வைத்துச் சந்தித்தான்.

அதன் பின் அவன் குடும்ப வாழ்க்கையைக் கேள்விப்பட்டு ஷாமிலாவுக்கு உதவவதே தன் வாழ்வின் ஏகக் குறிக்கோள் என்று திடசங்கற்பம் செய்து கொண்டான்.

அமீரின் பழைய வாழ்க்கையைக் கேட்டு முடிந்ததும் “ம்...ம் கெரி ஒன் சார்ஜண்ட்!” என்று இன்ஸ்பெக்டர் துரிதப்படுத்தினார்.

“ஆனாலும் மிஸ்டர் எங்க பொறுப்புல உள்ள ஒருத்தர நீங்க அடிச்சது தவறு. ஸ்டேசனுக்கு வாங்க. ஒரு கொம்பினையின்ட் எழுதனும்” அமீரை நோக்கிச் சொன்னார் இன்ஸ்பெக்டர்.

சார்ஜண்ட் இஸ்மத்தையும், புகாரியையும் ஜீப்பில் ஏற்றினான், சார்ஜண்டும் ஏறிக் கொண்டார். அமீரும் ஏறினான். ஜீப் புறப்பட்டது.

மெதுவாக நகர்ந்த ஜீப்பின் பின் கதவை வெறி கொண்டவளைப் போல் ஷாமிலா பற்றிக் கொண்டாள்.. திடீரென்று ஜீப்பின் வேகம் கூடியபோது ஷாமிலா தூக்கி யெறியப்பட்டாள்.

உடனே பின்னால் இருந்த பொலீஸ் காண்ஸ்டபிள் “ஸ்டொப் ஸ்டொப்” என்று கத்தவே ஜீப் நின்றது.

ஷாமிலா நிலத்தில் விழுந்ததும் இஸ்மத் ஜீப்பிலிருந்து பதற்றத்துடன் குதிக்க எத்தனித்தான். பொலீஸ் காண்ஸ்டபிள் அவனின் பிடரியைப் பிடித்து இழுத்து அமரவைத்த போதுதான் “நீதியின் கரம்” எவ்வளவு வலுவானது என்பதை இஸ்மத் புரிந்து கொண்டான்.

தன் சொந்த மனைவியைக் கூட தொட முடியாமல் இஸ்மத்தை தடுத்தது சட்டத்தின் இரும்புக் கரம்.

கீழே உருண்ட ஷாமிலா உராய்ப்புக் காயங்களுக்கு உள்ளாகியிருந்தாலும் அசுர வேகத்தில் எழுந்து ஜீப்பை நோக்கி மீண்டும் ஓடி வந்தாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் அவளை நோக்கி “இந்தா பாருங்க.... நீங்க இன்னும் கொஞ்சத்துல பொலீஸுக்கு வாங்க! குத்தம் உங்க புருசன் மேல இல்லன்னா நாங்க அவர விட்டுடுவோம்!” என்று ஷாமிலாவை அமைதி படுத்திவிட்டு புறப்பட்டார்.

பக்கத்து வீட்டுக்காரி முபீதா கைக்குழந்தை ரமீஸுடனும் சலீமாவுடனும் வந்து “பதறாதே ஷாமிலா வா.... நாங்க பொலீஸுக்கு போய்ப் பார்ப்போம். மொதல்ல கசியிற ரெத்தத்துக்கு என்ன சரி போட்டுக்கொண்டு வா!” என்றாள்.

இல்ல இப்படியே போவோம்!” என்று அழுதாள், ஷாமிலா.

“ரோட்டில எல்லோரும் பார்த்துச் சிரிக்கப்போறாங்க! சொன்னா கேளு!” என்ற முபீதா. ஷாமிலாவின் காயங்களுக்கு மருந்திடும் நோக்கமாக அவளை வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்றாள்.

“வாப்பாவ எங்க மாமி கூட்டிப் போறாங்க?” என்று சலீமா கேட்டாள்.

“வேலைக்கி!” என்று கருக்கமாக பதிலளித்த முபீதா. ஷாமிலாவிடம் கைக் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு வேலியிலிருந்த பச்சிலையைக் கசக்கி ஷாமிலாவின் உராய்ப்புக் காயங்களுக்கு மருந்திட ஆரம்பித்தாள்.

பொலீஸ் ஸ்டேசனுக்கு ஷாமிலா வந்தபோது இஸ்மத் தன் சக நண்பர்களுடன் பொலீஸ் கைதிக் கூண்டில் அடைக்கப்பட்டிருந்தான்.

கலைந்த கேசமும், களையிழந்த முகமும், வாடிய கோலமும், ஏக்கப் பார்வையும் இஸ்மத்தின் அழகிய தோற்றத்தைக் குலைத்து விட்டிருந்தன.

வாழ்வில் முதன் முறையாக ஷாமிலா பொலீஸ் நிலையமொன்றில் இதுதான் காலடி எடுத்து வைத்தாள். அவள் தேகமெல்லாம் இனமறியாத ஒரு அச்சத்தால் ஒருமுறை ஆடி நின்றது. எனினும் பொலீஸ் நிலையத்தின் உள்ளே கைதிக் கூண்டின் இரும்புக் கம்பிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு கண்கள் குளமாகி நீர்த்திவளைகள் கருக்கட்டி இஸ்மத்தை அவள் பார்வையிலிருந்து மறைத்தன.

பொல, பொலவென்ற கண்ணீர்த்துளிகள் கொட்டியதும் சேலைத் தலைப்பால் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். எனினும் ஓட்டையான குடத்திலிருந்து கசியும் நீரைப் போல் கண்ணீர் மீண்டும் பெருக்கெடுக்க ஆரம்பித்தது.

ஷாமிலா வராந்தாவில் நின்று கொண்டு அழுவதைக் கண்ட இஸ்மத் மனம் வேதனையால் விம்மிப் புடைத்தது.

உடனே ஒரு பொலீஸ்காரரைத் தன்னருகே அழைத்து தன்னைப் பார்க்கத் தன் மனைவி வந்திருப்பதாகக் கூறினாள்.

ஷாமிலாவின் அருகே வந்த பொலீஸ்காரர் உள்ளே சென்று கதைக்கும்படி ஷாமிலாவுக்கு சைகை காட்டினார்.

ஷாமிலா தன்னோடு வந்த பக்கத்து வீட்டு முபீதாவோடு இஸ்மத்தைக் காண உள்ளே விரைந்தாள்.

ஷாமிலா ரவின் கைக்குழந்தை ரமீஸைத் தூக்கியவாறு இளைய மகள் சலீமாவோடு முபீதா ஷாமிலாவைப் பின் தொடர்ந்தாள். ஷாமிலா கைதிக் கூண்டை நோக்கி விரைந்தாள்.

எனினும் நீதி அரக்கனின் வலிமை மிகுந்த நேர்மையான கரங்கள் இரும்புக் கம்பிகளாக இருவருக்கும் இடையில் அரணாக நின்றன.

அந்நியோன்யமாக தங்கள் இருவருக்குமிடையில் இப்படிப்பட்டதொரு தடை ஏற்பட்டதை எண்ணி இருவரும் மலைத்தனர்.

இருவராலும் கதைக்க இயலவில்லை. முபீதாவிடமிருந்த குழந்தை ரமீஷ். இஸ்மத்திடம் செல்லத் தாவினான். இளைய மகள் சலீமா உலகம் புரியாமல் தவித்து நின்றாள். பிள்ளைகளின் நிலைமையைக் கண்டு இஸ்மத்தின் மனம் பாசத்தினாலும் தான் செய்து கொண்ட தவறையும் எண்ணி விம்மி வெடிக்கப் பார்த்தது.

இஸ்மத் தன் சகாக்களோடு மறுநாள் மாஜிஸ்திரேட் நீதிமன்றத்துக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டான்.

ஷாமிலா கண்ணீரும் கம்பலையுமாக பார்வையாளர் பகுதிக்குச் சென்ற போது விரைவாக வந்த ஒருவன் அவள் மீது மோதிக் கொண்டான். அப்போது அவனுடைய கையிலிருந்த பைல் கீழே விழுந்தது.

“சொரி” என்று ஷாமிலா கூறினாள்.

பைலைப் பொறுக்கிக் கொண்டு நிமிர்ந்தவன் குரலுக்குரிய முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்துதிடுக்கிட்டான். “ஷாமிலா! நீங்களா?” இங்க எங்க...?” என்றான் அவன். அவனைப் பரிதவிப்புடன் நோக்கினாள் ஷாமிலா.

கூண்டுக் கிளியும் சிறைப்பறவையும்

அவன் முன்பு இஸ்மத்துடன் ஒன்றாக வேலை செய்த உமர்.

“நீங்களா? நீங்க....” என்று வியப்புடன் கேள்வியுமாக அவனை நோக்கினாள். ஷாமிலா.

“நான் அந்த தொழிலை விட்டுட்டு இப்போ இங்க லோயரா இருக்கிறேன்!” என்ற உமரை, ஷாமிலா நன்றாக ஏறிட்டு நோக்கினாள். அப்போதுதான் உமர், வழக்கறிஞர் உடையில் நிற்பதை அவதானித்தாள்.

நீதிமன்றப் படிகளில் தான் ஏற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்ட விவரம் பற்றி உமருக்கு ஷாமிலா விளக்கினாள்.

இஸ்மத்துக்கு நேர்ந்துள்ள கதியை எண்ணிய உமர் உண்மையிலேயே மனம் நொந்தான். “அவன் கூட்டாளிகளால பெரியதொரு கஷ்டத்துல மாட்டுவானு எனக்கு அப்பவே தெரியும்!” என்று உமர் சொன்னான்.

ஷாமிலா தலைகுனிந்தபோது அவள் கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணீர் தரையில் விழுந்து சிதறியது.

“ம்.... வாங்க இஸ்மத்த பார்க்கப் போவோம்!” என்று ஷாமிலாவையும் அழைத்துக் கொண்டு நீதிமன்றக் கைதிக் கூண்டை நோக்கி நடந்தான், உமர்.

ஒரு வழக்கறிஞருடன் மனைவி தன்னிடம் வந்ததைக் கண்டு நிம்மதி அடைந்தான் இஸ்மத். தன்னைப் பிணை எடுப்பதற்காக வழக்கறிஞருடன் மனைவி வந்திருக்கிறாள் என நினைத்த இஸ்மத். “ஷாமிலா புரக்டர் புடிச்சீங்களா?” என்றான்.

ஷாமிலா எதுவுமே பேசவில்லை.

“இஸ்மத் என்னைத் தெரியல்லையா?” என்று கேட்டான் உமர். அவனை இஸ்மத் ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

கோட்டும் சூட்டுமாக இருக்கும் உமரை அவனால் சட்டென்று இனம் கண்டு கொள்ள இயலவில்லை. “உமரைப் போல் இருக்கும் இந்த புரக்டர் யார்?” என்று இஸ்மத்தின் உள்மனம் ஒரு கணம் எண்ணினாலும் உமர் ஒரு புரக்டர் அந்தஸ்தில் இருப்பான் என்று அவன் கணவில் கூட நினைக்கவில்லை.

“நான் தான் உமர்!” என்று சுழுத்திலுள்ள டையைப் பிடித்தபடியே தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டான், உமர்.

“உமரா!” என்று வாயைப் பிளந்த இஸ்மத் சட்டென்று தனது கையை கம்பிகளுக்கிடாக நீட்டி உமரின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.

சட்டத்துறையில் தான் படிப்பு மேற்கொண்டிருப்பதாக உமர் முன்பு காரியாலயத்தில் அடிக்கடி சொன்னது இஸ்மத்திற்கு நினைவு வந்தது.

அவ்வேளையில் அவனை எல்லோருடனும் சேர்ந்து தானும் கிண்டல் செய்தது இஸ்மத்தின் நினைவுக்கு வந்தபோது, அவனையறியாமலேயே கண்ணீர் துளிர்த்த போது; தன் நண்பனை ஆவலுடன் பற்றியிருந்த இஸ்மத்தின் வலது கரம் தானாகவே சட்டென்று மடங்கிக் கொண்டது.

மறு வினாடி இஸ்மத்தின் கண்களில் நீர் பெருகி எதிரே கைதிக் கூண்டுக்கு வெளியே நின்ற தன் நண்பனையும் மனைவியையும் காண முடியாமல் மறைத்தது. அந்த மாய நீர்த்திரையில் தன் நண்பனுக்கும் தனக்கும் தற்போது மலைக்கும் மடுவுக்குமுள்ள வேற்றுமையைக் கண்டு கலங்கினான்.

தலையைக் கம்பிகளுக்கிடையில் அழுத்திக் கொண்டு ஊமை அழகை மூலம் கண்ணீர் விடும் இஸ்மத்தின் தலையை அன்புடன் கோதிவிட்ட உமர்: பேச வார்த்தையின்றி தவித்தான்.

நீண்ட நேரமாக கட்டப்பட்டு அவிழ்த்து விடப்பட்ட கன்று தன்னிடம் வந்ததும் அன்பு வெள்ளம் கரைபுரண்டோட நக்கிக் கொடுக்கும் தாயின் பரிந்துணர்வை உமர் தன் தலையை அன்புடன் கோதிவிட்ட போது இஸ்மத் உணர்ந்தான்.

பாச மேலீட்டால் உமரின் கைகளைப் பற்றி நண்பனைத் தன் பால் இழுத்துக் கொண்டபோது, அப்போது இருவருக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைக் காட்ட கைதிக் கூண்டில் இரும்புக் கம்பிகள் இருவரையும் இணைய முடியாது இடையில் இருந்து தடுத்தன.

தனது துர்நடத்தையும் தீய நண்பர்களின் உறவும் தன்னை எவ்வளவு தூரம் மோசமான நிலைக்கு தள்ளி விட்டது என்பதை இஸ்மத் உணர்ந்த போது, இஸ்மத்தின் நெஞ்சில் தீப்பந்து ஏறி இறங்குவதைப் போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

“கோர்ட் சைலன்ஸ்!” நீதிமன்ற சேவகனின் குரலை கேட்ட உமர் சட்டென்று விடுபட்டு “நான் பிறகு வர்றேன்! ஷாமிலா எல்லாம் சொன்னா....!” என்றபடி வழக்கறிஞர்களின் மேசையை நோக்கிப் பரபரப்புடன் விரைந்தான்.

ஷாமிலா, சோகமாக கணவனைப் பார்தாள். அவள் இதயம் வேதனையாலும் பிரிவுத்துயராலும் வெடிக்க முயற்சிப்பது அவள் கண்களில் பிரதிபலித்தது.

நடைப்பிணமாகிவிட்ட ஷாமிலா பார்வையாளர் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த முபீதாவின் அருகில் போய் அமர்ந்தாள்.

நீதிபதி வந்தமர்ந்து ஆறேழு வழக்குகளை அழைத்த பின்னர் இஸ்மத்தின் வழக்கு எடுக்கப்பட்டது.

அச்சமயம் இன்னொரு வழக்காளி அழைக்கவே உமர் வெளியே சென்றிருந்தான்.

பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், இஸ்மத் சம்பந்தப்பட்ட குற்றத்தையும், குற்றம் சம்பந்தப்பட்ட தன்மையையும் நீதிபதிக்கு விளக்கினார்.

இன்ஸ்பெக்டரின் விளக்கம் முடிவற்றதும் எதிரிகளைப் பார்த்து “புரக்டர் படிச்சு இருக்கீங்களா?” என்று கோர்ட் முதலியார் கேட்டார், அனைவரும் இல்லை என்றனர். அச்சமயம் வெளியே இருந்து விரைவாக உள்ளே வந்த உமர்” நான் இஸ்மத்துக்காக ஆஜர் ஆகிறேன்!” என்றான்.

நீதிபதி பிறிதொரு திகதிக்கு வழக்கை ஒத்தி வைத்து, அதுவரை எதிரிகளை விளக்கமறியலில் வைக்கும்படி உத்தரவிட்டார்..

அச்சமயம் நீதிமன்றப் பார்வையாளர் வரிசையில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது. கோர்ட் சார்ஜன்ட் விரைந்து வந்து சலசலப்பு நடந்த இடத்தை எட்டிப்பார்த்தார். அங்கே ஷாமிலா மயக்கமுற்று தரையில் சரிந்த விழுந்து கிடந்தாள்.

ஷாமிலா, மயங்கி விழுந்து விட்டாள் என்ற செய்தி இஸ்மத் மீண்டும் கைதிக் கூண்டில் அடைக்கப்பட்டு சில நிமிடங்களுக்குப் பின்னரே அவனுக்கு தெரிய வந்தது.

அவன் இதயம் பதைபதைத்தது. ஷாமிலாவை தனது மடிமீது இருத்தி ஆறுதல் கூற வேண்டும். “நான் இனிமேல் தவறு செய்ய மாட்டேன்” என்று அவளிடம் உருக்கமாகக் கூறவேண்டும் என்று இஸ்மத்தின் இதயம் பதறியது.

ஆனால், அவன் மேற்கொண்ட குற்றச் செயல்களும் தகாத நட்பும் அவளிடம் செல்ல முடியாதவாறு அவனை சட்டம் என்ற வட்டத்திலிருந்து மீள முடியாதவாறு ஆணி அறைந்திருந்தது.

தான் மரணித்த பின் தன்னைச் சுற்றி நிகழும் துக்க சம்பவங்களை உணராத பிணம் போல் இஸ்மத்தின் நிலை அப்போது இருந்தது.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் நெற்றியில் காயத்துக்கு மருந்திட்டு களைத்துப் போய் ஷாமிலா, உமருடன் மீண்டும் இஸ்மத்தைப் பார்க்க கைதிக் கூண்டுக்கு அருகில் வந்தாள்.

பூரண சந்திரனில் உண்டான களங்கத்தைப் போல், ஷாமிலாவின் நெற்றியில் அந்த “பிளாஸ்டர்” ஒட்டிய இடம் இஸ்மத்துக்கு தெரிந்தது.

“என்னால் தானே இவளுக்கு இவ்வளவு துன்பம்” என்று மனம் வெதும்பினான் இஸ்மத். ஷாமிலா மயங்கி விழுந்த போது நெற்றி எதிர் வாங்கு முனையில் மோதி காயம் ஏற்பட்டுள்ளது என்ற இஸ்மத்துக்கு விளக்கினான் உமர்.

பின் ஷாமிலாவை சற்று தள்ளிப் போகச் சொன்ன உமர், இஸ்மத்தின் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு, “ஷாமிலாவையும் பிள்ளைகளையும் கவனித்துக் கொள்ள உரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறேன், கவலைப்படாதே” என்றான்.

“பிணையில் போக முடியாதா?” ஏக்கத்துடன் கேட்டான். இஸ்மத். சிறிது நேரம் இஸ்மத்தையே உற்றுப் பார்த்த உமர், தன் பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

“இஸ்மத்! அந்த இன்ஸ்பெக்டர் என் அருமையான நண்பன்.... நான் அவர் கிட்ட சொல்லி இருந்தா உன்னைப் பிணையில் எடுத்திருக்க முடியும். ஆனால் நான் அப்படி செய்ய விரும்பல்ல” என்ற உமரின் முகத்தை புரியாத கலக்கத்துடன் ஏறிட்டு நோக்கினான், இஸ்மத்.

உமர் மீண்டும் அமைதியாக “அடுத்த தவணை வரைக்கும் ஒரு மாதமும் பத்து

நாட்களும் நீ ரிமாண்டில் இருக்கப் போற. அது உன் வாழ்க்கையில் நல்லெதாரு சந்தர்ப்பம். அத நான் கெடுக்க விரும்பல்ல!" என்ற உமரைப் பார்த்து இஸ்மத் மிரள மிரள விழித்தான்.

உன் வாழ்க்கைய நீயாகவே தான் குட்டிச் சுவராக்கிகிட்ட! கடந்த காலத்துல உனக்கு சிந்திச்சுப் பார்க்க நேரமே கெடைக்கல்ல..... இப்ப ஒரு மாசமும் பத்து நாளும்தைம் கெடைச்சிருக்கு! நல்லா யோசிச்சுப் பார்த்து உன் வாழ்க்கையெ திருத்திக் கொள்ளப்பாரு!"

"இனிமே நான் தவறு செய்ய மாட்டேன் உமர்!" என்றான் பரபரப்புடன், இஸ்மத்.

"இதுக்குள்ள வந்ததுமே எல்லாருமே இப்படித்தான் சொல்லி இருக்கிறாங்க... ஆனா, வெளியே போனதும் அவங்கள்ல பெரும்பாலும் எல்லோருமே முந்தி செஞ்சத விட மோசமான தவறத்தான் செய்யிறாங்க!"

"சத்தியமா என்ன நம்பு!"

"அப்படி நீ இருந்துடறதா இருந்தா இந்த உலகத்துவ சந்தோசப்படுற முதல் ஆள் நான்தான்! ஆனாலும் இந்த நாற்பது நாளுக்குள்ள நல்லா யோசிச்சு, நீ எதிர்காலத்துல நல்லதொரு மனுசனாக முடியுமான்னு எனக்கு முடிவா சொல்லு! நான் உன்னை வெளியே எடுக்கிறேன்! இடைக்கிடை வந்து பார்க்கிறேன்!" என்ற உமர் அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

தன் மீது உமர் எவ்வளவு அன்பு வைத்துள்ளான் என்பதை எண்ணி வியந்தான் இஸ்மத். கூண்டுக்கு வெளியே நிற்கும் ஷாமிலாவை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

ஷாமிலா, தன்னை நெருங்கி வருவது நீர் நிரம்பிக் கலங்கிய அவன் விழிகளுக்கிடையில் மங்கலாகத் தெரிந்தது.

நீதி மன்றத்திலிருந்து விளக்க மறியலுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட இஸ்மத்தின் மனம் ஷாமிலாவையும் பிள்ளைகளையும் நினைத்துப் பாசத்தினால் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. எப்படியும் மனைவியையும், பிள்ளைகளையும் ஒரு முறை பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கமே பெரும் பதற்றமாக அவன் இதயமெங்கும் வியாபித்திருந்தது.

தப்பிச் செல்ல வழி உண்டா என்று கூட இரண்டொரு முறை நோட்டம் விட்டுப் பார்த்தான். அதற்கு இம்மியும் இடமில்லை என்று உணர்ந்து கொண்ட போது பிரிவின் ஆற்றாமையால் அவன் கண்கள் குளமாகின.

மனம் தாபத்தினால் வெந்ததது. சட்டத்தின் பிடி இவ்வளவு அகோரமானதாக; கொடுமையானதாக; வலுவள்ளதாக; பாரபட்சமற்றதாக; ஈவிரக்கமற்றதாக; கடுமையானதாக இருக்கும் என்று இஸ்மத் என்றுமே உணர்ந்ததில்லை.

அதை உணர்ந்து கொள்ளும் முதற் சந்தர்ப்பம் இப்போது தானாகவே ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை அவன் மனம் உணர்ந்தபோது, உமரின் நினைவு அவன் நெஞ்சில் வந்து மோதியது.

முன்பு உமர் சொன்னபடி கேட்டு, புகாரி, ராசீக் இருவரினதும் தொடர்புகளை

விட்டு விலகியிருந்தால் தனக்கு இன்று இந்த நிலை நிச்சயம் வந்திருக்காது என்பதை இஸ்மத்தின் மனம் தெளிவற நம்பியது.

தன்னால் நஸீஹாவின் தொடர்பை உதற முடிந்த போதிலும் அந்த துஷ்டர்களின் நட்பை உதற முடியாமல் போனது ஏன் என்பதை இஸ்மத்தின் மனம் ஆராய முற்பட்டது.

எல்லாம் தன் விதி என்று ஒரு முறை அவன் மனம் அமைதி கொள்ள முயன்ற போது; மதியைப் பறிகொடுத்த பின் விதியை நோவுவதில் என்ன பலன்? என்று அவன் மனம் அவனையே நொந்து கொண்டது.

எப்படியும் உமர் தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள சகல முயற்சிகளும் எடுப்பான் என்று இஸ்மத்தின் மனம் திடமாக நம்பியது. ஆனாலும் உமர் பாரபட்சமற்ற ஒருவன். அதனால் அவன் எல்லா விசயங்களிலும் தன்னோடு ஒத்துப் போவான் என்று நம்பிவிட முடியாது என்றும் அவன் மனம் எண்ணியது.

இப்படிப்பட்ட பல இன்னோரன்ன நினைவுச் சூழலில் இஸ்மத்தின் மனம் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

விளக்க மறியலில் ஏனைய கைதிகளுடன் தரையில் படுத்துக் கொண்டிருந்தான். தரையைத் துடைத்துவிட்டு ஒரு பேப்பர் துண்டை விரித்து; கைகளைத் தலைக்கு வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது கைகள் வலிக்கவே தலையை வெறுமனே தரையில் வைத்துப் படுத்தான். சிறிது நேரத்தில் தலை “விண் விண்” என வலிக்க ஆரம்பித்தது.

ஏனைய கைதிகளும் தரையில் தான் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். தலை தொடர்ந்து நோகத் தொடங்கவே தனது இரு செருப்புகளையும் எடுத்து தலைக்கு அணையாக வைத்து கொண்டான். அப்போது தலைக்கு கொஞ்சம் இதமாக இருந்தது.

“செருப்பு காங்களுக்கு மட்டும்தான்” என்று தனிமனித தத்துவம் அப்போது அங்கே பொய்த்துப் போனதை இஸ்மத் உணர்ந்தான்.

“இஸ்மத்தின் பிரிவால் ஷாமிலா வெகுவாக உருகிப்போனாள்” என்றே சொல்லும் அளவுக்கு மாறிப்போயிருந்தாள்.

இஸ்மத்தின் தந்தை கரீம். தனிக்குடித்தனத்திலிருந்து ஷாமிலாவையும் பிள்ளைகளையும் தன் வீட்டுக்கு கூட்டிப் போய் தன்னோடு வைத்துக் கொண்டார்.

இரவில் நித்திரையிலிருந்து ஷாமிலா திரக்கிட்டு விழித்து இஸ்மத்தை தேடி அழுவாள். அவன் சட்டத்தின் பிடியில் அகப்பட்டு வரமுடியாமல் இருப்பதை எண்ணி ஏங்கி ஏங்கி வெதுப்புவாள். சில வேளைகளில் பிள்ளைகளும் விழித்துக் கொண்டு தாயின் அழுகையில் பங்கு கொள்ளும்.

ஷாமிலா, ஊண், உறக்கம் இன்றி சதா கண்ணீர் மல்கிய விழிகளுடனே காட்சியளித்தாள். இதுகால வரை இஸ்மத் மீது இல்லாத பாசமும் நேசமும் அவன் உள்ளத்தில் உருவெடுத்தன.

மகனை எண்ணி ஏங்கும் மருமகனைச் சாந்தப்படுத்துவதிலேயே இரவும் பகலும் இஸ்மத்தின் பெற்றோர்களுக்குப் பொழுது கழிந்தது.

அடிக்கடி உமரும் வந்து போனான். தன் அண்ணனின் மகனான உமர் இன்று வக்கீலாக இருப்பது எவ்வளவு நல்லது என்று ஷாமிலாவின் தந்தை ஹனிபா எண்ணினார்.

ஷாமிலாவுக்கு உமர் ஒன்றுவிட்ட அண்ணனாக இருந்தாலும் அவன் அவள் மீது ஈடிணையற்ற அன்பு வைத்திருந்தான்.

உமரின் பகீரதப் பிரயத்தனத்தாலும் வாதத்திறமையாலும் இஸ்மத் இரண்டு வருட நன் நடத்தைப் பிணையில் விடுதலையானான். மூன்றாண்டுகள் ஒத்திவைக்கப்பட்ட சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

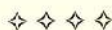
ஆனால் புகாரி, ராசிக், நஸீம் ஆகியோர் மீது வழிப்பறிகொள்ளை, பயங்கர ஆயுதம் வைத்திருந்தமை, சட்டவிரோதமாக கூட்டம் கூடியமை, கொள்ளைக்கு திட்டம் தீட்டியமை போன்ற குற்றங்கள் சுமத்தப்பட்டிருந்தன.

மேற்படி குற்றங்களோடு இஸ்மத்தைக் கொலை செய்ய முயன்ற குற்றத்திற்காக கொலை முயற்சி குற்றமும் புகாரி மீது சுமத்தப்பட்டிருந்தன.

இஸ்மத், விடுதலையாகி நீதிமன்றத்தை விட்டு வெளியே வந்ததும் ஷாமிலா அவன் பாதங்களில் பணிந்தாள்.

அன்புடன் அவளை இஸ்மத் அரவணைத்த போது “இந்தப் பாவியால் தானே உங்களுக்கு இந்த கெதி” என்று அவன் மார்பில் முகம் புதைத்தழுதான்.

அன்புடன் அவள் முகத்தை நிமிர்த்திய இஸ்மத், “இல்ல ஷாமிலா, இந்த புண்ணயவதியோட பாக்கியத்தாலத்தான் சூடுபட்டு சாகாம நான் உயிர் தப்பினேன்” என்றான்.

வழி தெரிந்தது ஒளி பிறந்தது

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட உமரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கரைபுரண்டு கன்னங்களின் வழியாக வழிந்தோடுவதை அவனால் மறைக்க முடியவில்லை.

அன்புடன் நெருங்கிய இஸ்மத், பேச வார்த்தையின்றி உமரை நெஞ்சாறத் தழுவிக் கொண்டான். இரு இதயங்களும் அன்புப் பெருக்கால் விம்மித் தகித்தன.

“நீங்க செஞ்ச உதவிக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யட்டும் நானா...?” என உமரின் கையைப் பற்றிக் கொண்டான், ஷாமிலா.

“நீங்க ரெண்டு பேரும் சந்தேஷமா வாழணும்.... இந்த உலகத்துல உள்ள எல்லா உயிரினங்களுமே அன்பினால பின்னிப் பிணைந்து வாழணும்.... இதுதான் என் ஆசை....!” என்று உமர் பெருமையாகச் சொன்னான்.

“உலகத்த விட பெரிசானதொன்னு இருக்குமா இருந்தா அது உன்னோட நல்ல மனம் தான் உமர்” என்று நண்பனின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான், இஸ்மத்.

இஸ்மத்தின் இரு தோள்களையும் பற்றிய உமர் “இஸ்மத்! நீ இனி அந்த வேலைக்கு போக வேணாம்.... என்கிட்ட கிளார்க்காக இரு.... உனக்கு “டபள்” சம்பளம் தானே!” என்றான்.

இஸ்மத் எதுவுமே கூறவில்லை.

ஷாமிலா புன்னகைத்தவாறே இஸ்மத்தைப் பார்த்தாள்.

“ஏன் இஷ்டமில்லையா?” என்றான் உமர்.

“இஷ்டமில்லாம இல்ல உமர்! உன் அன்பினால் நான் ஆழ்ந்து தத்தளிக்கிறேன்!” என்றபோது இஸ்மத்தின் குரல் தத்தளித்து மழுங்கிப் போனது.

“அதுதான் நல்லது! அப்பத்தான் இவரு திருந்துவாரு இல்லையா நானா...?” என்று உமரையும் இஸ்மத்தையும் மாறி மாறி பார்த்து விட்டு புன்னகைத்தாள் ஷாமிலா.

“இனி திருந்துறதுக்கு நான் தவறு செய்தாத்தானே...!” என்றான் இஸ்மத்.

“வெரிசூட்! வீட்டுக்குப் போவோமா?” என்றான் உமர்.

“எங்கட வீட்டுக்குத்தான் முதல்ல போகணும் உமர்!” இஸ்மத் அன்புடன் உமரின் கையைப் பற்றினான்.

“உன் வீட்டுக்குத்தான் நான் சொன்னேன்!” என்ற உமர் சொல்லிக்

கொண்டிருக்கும் போதே இஸ்மத்தின் பெற்றோரும், ஷாமிலாவின் பெற்றோரும் அங்கே வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அங்கே எதிர்பாராத விதமாக வந்து சேர்ந்தான். அமீர்.

அமீர், இஸ்மத்தோடு பொலீஸ் நிலையத்திற்கு அன்று அழைத்துச் செல்லப்பட்ட பின் மாலையே சரீர்ப் பிணையின் விடுதலை செய்யப்பட்டான்.

அதன் பின் இப்போதுதான் அங்கு வந்தான்.

தனது தாயும் தந்தையும் இருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டான். அமீர்.

அமீரையும் தன் மாமனாரையும் மாறி மாறிப் பார்த்த இஸ்மத் “மச்சான்!” என்று அன்புடன் அமீரின் கையைப் பற்றிக் கொண்டான்.

“நானா!” என்று அமீரை அணைத்துக் கொண்ட ஷாமிலா, “இனிமே சரி உங்க மனசு மாத்திக் கொள்ளுங்க வாப்பா!” என்றவாறு தந்தையின் கரத்தையும் பற்றிக் கொண்டாள்.

ஷாமிலாவின் வேண்டுகோளால் தாக்கப்பட்ட ஹனிபா பல் பிடுங்கப்பட்ட நாகத்தைப் போல் அடங்கிப் போய் விட்டார்.

“போனது, வந்தது எல்லாம் கெட்ட கனவுன்னு நினச்சிடுவோம்!” என்றான் உமர்.

“என்னை மன்னிச்சிடுங்க வாப்பா!” என்ற அமீர் தன் தந்தையின் பாதங்களில் பணிந்தான்.

பதில் பேசாமல் வெதும்பும் மனத்துடன் அமீரைத் தூக்கி நிறுத்தி அரவணைத்துக் கொண்டார். தமது வைராக்கியம் பிள்ளைகளின் பாசத்தின் முன் மெழுகாகி விட்டதை எண்ணி வியப்படைந்தார், ஹனிபா.

கௌரவமும், வைராக்கியமும், மனிதனுக்கு மிக மிக அவசியம் தான். ஆனால், அதுவே வெறியாக விதண்டாவாதமாக, பைத்தியக்காரத்தனமாக அமைந்து விட்டால் குடும்பங்களில் எவ்வளவு பாரதூரமான விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன என்பதை ஹனிபாவின் மனம் இப்போது எண்ணி வேதனைப்பட்டது.

உலகில் தவறு செய்யாத மனிதன் தான் மட்டுமே என்று எண்ணம் இதுகாலவரை வேரூண்டிருந்த ஹனிபாவின் மனதில் தாமே உலகின் பாரதூரமான குற்றம் செய்தவர் என்று அவரை, அவரின் உள்ளுணர்வு இடித்துக் காட்டியது.

ஷாமிலாவின் மனம் எப்படியும் இனித் தன் மனதிலுள்ள இரகசியத்தை இஸ்மத்திடம் சொல்லியே விட வேண்டும் என்று கடிகாரத்தைப்போல் விடாது துடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

குளிக்கும் போது கிணற்றடியில் வைத்து பலமுறை சொல்ல முயன்றாள். என்றாலும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை.

மாலை அதற்குரிய நேரம் வந்தது. ஷாமிலா தயங்கித் தயங்கி இஸ்மத்தை நெருங்கி வந்தாள். “நான் உங்ககிட்ட ஒரு விசயம் சொல்லணும்!” என்றாள்.

“இனித் தாராளமாக சொல்லலாமே....! நான் தான் இனி உங்களோடேயே இருக்கப் போகிறேனே!” இவ்வாறு இஸ்மத் சொன்னபோது ஷாமிலாவின் மனம் துணுக்குற்றது.

“என் ரகசியம் வெளிப்பட்டதும் என்னை இவர் உதறி தள்ளிவிடுவாரா?” என்று அவள் உள்மனம் தத்தளித்தது.

அப்படிச் செய்தாலும் கவலையில்லை. இனியும் முன்பு போல் இரட்டை அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்து அவரை அழித்துவிட முடியாது. அதை விட சொல்லிவிடுவதே மேல்... என்று அவன் மனம் துணிந்த போது “ம்... சொல்லுங்களேன்!” என்று இஸ்மத் துரிதப்படுத்தினான்.

“நீங்க நெனைக்கிறதப்போல இது லேசான விசயமில்ல!

“நான் செஞ்ச விஷயங்களை விடவா...? ம்... சொல்லுங்க...!” அவளது இரு தோள்கள் மீதும் தன் கைகளை வைத்து அவளையே நோக்கினான்.

“நான் கல்யாணத்துக்கு முந்தி...” என்று வார்த்தைகளை இழுத்தாள்.

“.....” இஸ்மத்தின் கரம் தனது தோள்களை அழுத்துவதை ஷாமிலா உணர்ந்து கொண்டாள்.

இஸ்மத் எதுவும் கூறவில்லை. ஷாமிலாவே தொடர்ந்தாள்.

“ஒருத்தர விரும்பினேன்... அதனால்....”

“ம்..... அதனால்” இஸ்மத் சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டான். சரளமாகப் பேசினான்.

“அதனால்..... நான் உங்களுக்கு தகுதியில்லன்னு நெனைக்கிறேன். உங்கள் கல்யாணம் பேசிட்டதா வாப்பா எனக்கிட்ட சொன்னதும்.....”

சட்டென்று இஸ்மத் இடைமறித்துப் பேசினான். “உங்கட வாப்பாட இஸ்டத்துக்கு நீங்க நடக்காட்டி அவர் தூக்கு போட்டுக்கிறதா சொன்னார். அதுக்கு பயந்து நீங்க என்னைக் கூட்டிக் கொண்டங்க.....!”

ஷாமிலா அதிர்ந்தாள்!

“இது எப்படி எனக்குத் தெரியுமனு நெனைக்கிறீங்களா?” கேட்டான். இஸ்மத். ஷாமிலா மௌனமாக இருந்தாள்.

அவளை அன்புடன் அணைத்த இஸ்மத். “ஷாமிலா! கல்யாணத்துக்கு முந்தியே நீங்க உங்கட உம்மா, வாப்பாகிட்ட சொன்னதோடேயே உங்கட வீட்டுல நடந்த சகல பிரச்சினைகளையும் உங்கட வாப்பா எனக்கிட்ட சொன்னார்.”

ஷாமிலா திருதிருவென விழித்தாள். அவளால் பேச முடியவில்லை.

“உங்கட வாப்பாட நேர்மையையும், உங்கட மனத்தூய்மையையும் கண்டுதான் நான் உங்கள் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டேன்!” என்றான் இஸ்மத்.

ஷாமிலா இடியோசை கேட்ட நாகம்போலானாள். அவள் மனதில் ஏமாற்றத்துடன் கூடிய ஒரு வெறுமை உணர்வு சட்டென்று குடிகொண்டு விட்டது.

இதுகாலம் வரை அவள் மனதில் அசையாது நிலை கொண்டிருந்த “நான் தூய்மையற்றவள்” என்ற உணர்வு இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தது.

மனம் வெறும் பொட்டல் வெளியாகி வெறிச்சோடிப் போனதை அவள் உள்ளுணர்வு தெளிவாக உணர்த்தியது.

தூய்மையான பெண்மைக்கும், மனக்கற்புணர்வுக்கும் குடும்ப வாழ்க்கைக்கும் கொண்ட கணவனுக்கும் பெரியதொரு சவாலாக, அச்சுறுத்தலாக அவள் மனதில் புரையோடிப்போயிருந்த “இன்னொருவனை நேசித்து களங்கப்பட்டவள்” என்ற உணர்வை, “எல்லாம் எனக்கு முன்பே தெரியும்” என்ற இஸ்மத்தின் அமைதியான பதில் அடியோடு துடைத்தெறிந்தது.

திடீரென்று வெளிச்சம் உண்டாகிய கணமே மறைந்து விட்ட இருளைப்போல் வெளிச்சம் அணைந்து விட்டதும் குடிகொண்ட இருளைப்போல், சட்டென்று உண்டாகி மறைந்து விட்ட நீர்க்குமிழியைப்போல், தன் மனக்கறை இருந்த சுவடுகூட தன் மனதில் இல்லாதிருப்பதை ஷாமிலா உணர்ந்தாள்.

இல்லாத ஒன்றை உருவகப்படுத்தி, உருவம் கொடுத்து தன் கணவனின் வாழ்வையும் தன் எதிர்காலத்தையும் பாழடித்துக் கொண்டதை எண்ணி ஷாமிலா வருந்தினாள்.

இது காலம்வரை “கணவனுக்குப் புரியாத ரகசியம்” என்று தான் மனதில் எண்ணிய தனது ரகசியம், கணவனுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்ததே என்று அவள் மனம் அவளுக்கு சுட்டிக்காட்டியபோது அவள் மனம் சிறிது ஆறுதல் கண்டது.

தன் தந்தை எவ்வளவு நேர்மையானவர் என்பதை எண்ணி ஷாமிலா வியந்தாள்.

இந்த “ரகசியம்” தெரிந்திருந்தும் ஒரு தடவையாவது அதனை வெளிக்காட்டி பழி சொல்லாத இஸ்மத்தின் பெருந்தன்மை அவளை அதிர வைத்தது.

“என்ன பேச்சையே காணோம்?” என்று ஷாமிலாவின் நீண்ட மௌனத்தைக் கலைத்தான்” இஸ்மத்.

“இந்தப் பிரச்சினையால தானே என் வாழ்க்கையை நானும் கெடுத்துக்கொண்டது போதாதுன்னு, உங்கட வாழ்வையும் குட்டிச் சுவராக்கிட்டேன்” எனக்கூறி கலங்கினாள் ஷாமிலா.

“எது எப்படிப் போனாலும் என்வாழ்வு உன்னோடுதான்! ஷாமிலா” என்று கூறி முடித்தான் இஸ்மத்.

கணவனின் முகத்தில் ஆழமாகத் தனது முகத்தை அழுத்திப் பதித்தாள் ஷாமிலா. இரு கைகளாலும் அவனை அணைத்துக் கொண்டபோது, அவள் உள்மனம் என் இறுதி மூச்சுள்ள வரை இனி என்வாழ்வு உங்களுோடுதான்! என்று கூறியது.

இரவு வந்தது.

படுக்கை அறையில் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்ட இஸ்மத், முதல் நாள் இரவுவரை விளக்க மறியலில் தான் கழித்த அவல நிலையான வாழ்வை எண்ணி வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

நிறை குடமாக, தழும்பாத தெளிந்த நீராக, பூரண நிலவாக, நிலவைக் கண்டு மலர்ந்த அல்லியாக, நீண்ட காலகோடைக்குப் பின்வரும் மழையைக் கண்டுகளி நடனம் புரியும் மயிலாக, வசந்தகால குயிலாக, மனமெல்லாம் பூரித்த புத்தம்புது மலராக புதுமணப் பெண்போல அறைக்குள் நுழைந்தாள், ஷாமிலா.

கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டு ஷாமிலா திரும்பியபோது, அவள் முகத்தருகே குனிந்தான் இஸ்மத்.

திடீரென்று இஸ்மத் ஆரத் தழுவியபோது, ஒடிந்து விட்ட செவ்வாழைக்குருத்தாக சரிந்து அவன் கைகளில் துவண்டாள், ஷாமிலா.

இப்போது.....

“ஷாமிலாவின் இதய ராகம்” இஸ்மத்துக்கு மிகத் தெளிவாகக் கேட்டது.

வானத்தில் பவனி வந்த பூரணச் சந்திரனை மூடியிருந்த கருமுகில் விலகியது.

அறைக்குள் முத்து உதிர்வது போல “களுக்” என்று ஷாமிலாவின் சிரிப்பொலி கேட்டது.

உண்மைதான்; அன்றுதானே அவர்களுக்கு....

முதலிரவு!

பிரச்சினைகள் பல நிறைந்த இந்த நெடுங்கதையின் முதல் கட்டம் இத்துடன் நிறைவு பெறுகின்றது. ஆயினும் கதை முடிய வில்லை. அது தொடர்கிறது. இரண்டாம் கட்டமாக.

இரண்டாவது கட்டத்தில் இக்கதையின் பாத்திரங்கள் எந்தெந்த வகையில் தமது வாழ்க்கையின் ஏனைய திருப்பங்களைச் சந்தித்தார்கள் என்பது மேலும் சுவையான அம்சமாகும். முதலாம் கூறை விஞ்சும் இரண்டாவது கூறையும் வாசக நேயர்கள் விரைவில் எதிர்பார்க்கலாம்.

- பேராதனை ஏ. ஏ. ஜுனைதீன்

‘ஷர்மிலாவின் இதய ராகம்’ நூல்

ஆராய்ச்சி நூலாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது

மதுரை, காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தில் ஜெகத்யா ஜுனைதீன் எழுதிய ‘ஷர்மிலாவின் இதய ராகம்’ நூல் ஆய்வுக்கான ஓர் ஆராய்ச்சி நூலாக தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டுள்ளது.

உத்தம பாளையம் எச்.கே.ஆர்.எச்.கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் தேர்வு நிலை விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்து வரும் மு. அப்துஸ் ஸமது தற்போது மதுரைக் காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தில் இஸ்லாம் மற்றும் இஸ்லாமிய தமிழியற் புலத்தில் துறைத் தலைவர் முனைவர் பீ.எம்.அஜமல் கான் அவர்களின் மேற்பார்வையில் எண்பதுகளில் இஸ்லாமிய சமுதாயப் பின்னணி நாவல்கள் என்ற ஆய்விற்காக ‘ஷர்மிலாவின் இதய ராகம்’ நூலை தேர்ந்தெடுத்துள்ளார். இவர் மேற்படி எழுத்தாளரைப் பேட்டி காண்பதற்காக இவ்வாண்டு செப்டம்பர் மாதம் இலங்கை வரவிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந் நாவல் தொடர் கதையாகவும் பின்னர் மூன்று தடவைகள் நாவலாகவும், பின்னர் ‘ஷர்மிலாவின் இதய ராகம்’ என்ற பெயரில் இலங்கையின் இருபத்தைந்தாவது தமிழ் திரைப்படமாகவும், கலப்படம்ற்ற முதலாவது வர்ணத் திரைப்படமாகவும் தயாரிக்கப்பட்டு திரையிடப்பட்டதாகும்.

மேலும் பேராதனை ஏ.ஏ.ஜுனைதீன் எழுதி அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட ‘எனது வானொலி நாட்கங்கள்’ என்ற நாடக நூல் ‘இஸ்லாமிய தமிழ் நாடக இலக்கியம்’ என்ற ஆய்வுக்கான ஆராய்ச்சிக்காக முனைவர் பட்டப்படிப்பு ஆய்விற்கான ஆராய்ச்சிக்காக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. சென்னை புதுக் கல்லூரி தமிழ் துறையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பேராசிரியர் எம்.முஹம்மதலி அவர்களே இவ்வாய்விற்காக இந்நூலை தேர்ந்தெடுத்துள்ளார்.

மேற்படி நூல்களை சென்னை-மதுரை பல்கலைக்கழகங்கள் தேர்ந்துள்ளதை எண்ணி நாம் பெருமைப்பட வேண்டும்.

“ஷர்மிலாவின் இதய ராகம்” தயாரிப்பாளர் பற்றி.....

ஒரு படைப்பாளியின் வெற்றியென்பது அவனது ஆற்றலால் மட்டுமன்றி உழைப்பாலும் தீர்மானிக்கப் படுவது. சிலருக்கு தமது காலத்திலேயே இந்த வெற்றி சாத்தியமாகி விடுகின்றது. அந்தச் சிலரில் பேராதனை. ஏ. ஏ. ஜுனைதீனும் ஒருவர்.

படைப்பாளி, திரைப்பட நெறியாளர் என்ற தகைமை கொண்ட பேராதனை.ஏ.ஏ.ஜுனைதீன், அவற்றிலேயே செழுமை வாய்ந்த அடையாளம் பதித்திருப்பவர். நாவல், நாடகம் , சிறுகதைகளில் மெருகேறிய சிருஷ்டியாளன் அவர். இந்தத் துறைகளில் நிறைய வாசகர்களையும் பெற்றவர். அவரது ஷர்மிலாவின் இதய ராகம்” இலங்கை வாசகர்களின் நெஞ்சையள்ளி, ஆயிரக்கணக்கில் விற்பனையான சிறப்பினைப் பெற்றது. படைப்பிலக்கியத்திற்கு வரும் செம்மைப்பட்ட திரைப்படச்சுவடி (Script) எழுத்தாளர் ஒருவர், எழுத்துத் துறையில் சாதனைபடைக்க முடியும் என்பது என் எண்ணம். ஏ. ஏ. ஜுனைதீன் பண்பட்ட திரைப்படச் சுவடி எழுத்தாளர். இந்தச் செல் நெறியே அவரைத் திறமை வாய்ந்த படைப்பாளியாக மாற்றி இருக்கிறது.

இந்தியாவின் சிறந்த இயக்குனர் எம். டி. வாசுதேவன்; அற்புதமான எழுத்தாளர். “எழுத்தும் திரைப்படச்சுவடியும் என்னை பூரணமான படைப்பாளி ஆக்கியவை” என்று அடிக்கடி சொல்பவர். இப்படியே ஜெயகாந்தனும்.

இலங்கையின் கலை எல்லைகளும் கலைத்துறை விமர்சகர்களின் மன எல்லைகளும் மிகக் குறுகியவை. இந்தச் சூழ்நிலையினால் ஜுனைதீனின் ஆற்றலிலும் திறமையிலும் பணிமூட்டம் படர்ந்திருக்கலாம். ஆனால்; பணிமூட்டம் கரைவது எந்தப் பணிமூட்டமும் விலகுவது. இன்னும் சொன்னால் இது பொய்மையின் நிழல்.

குறைந்த வாய்ப்புடைய தளம் நமது பிறந்த மண். இறுகிய சுவரைப் பாருங்கள். அதன் மடியைப் பற்றி, சிறு அரசு படர்ந்து இலைகளை அவிழ்க்கிறது. ஆற்றலுள்ள படைப்பாளியும் அப்படியே. நான் ஜுனைதீனை இப்படி, அடையாளம் காண்கிறேன். அவர் படைப்புகளை அறிந்து, வியந்து மகிழ்ந்தவன் என்ற வகையில்.

செ. யோகநாதன்

கொழும்பு.

15.01.2000